

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ВЗЕМИ
ДЕТЕТО**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**ВЗЕМИ
ДЕТЕТО**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия XV

том II

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

00 000

016 114

027 030

0000 000

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувствава подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

ВЗЕМИ ДЕТЕТО

„А след отиването им, ето, ангел Господен явява се на сън Йосифу и казва: Стани, та вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и бъди там до когато ти река; защото Ирод има да потърси детето да го погуби.“

(Евангелие от Матей 2:13)

Ще взема само няколко думи от 13 стих: „Вземи детето и майката.“

Туй изречение се повтаря два пъти в същата глава. Първият път – да вземе детето и майката и да иде в Египет. Вторият път – да вземе детето и майка му и да се върне в Йерусалим, в Израил.

Да описваме известни събития, които са станали преди две хиляди години, като една история и да не можем да извадим някаква поука, то е само едно забавление, театрално забавление. Присъствате вие на някой концерт, на някое представление; след като излезете от представлението, може да си дадете един отчет какво сте придобили. Преди да идете на представлението, се теглите на везни колко тежите, и като се върнете от представлението, пак се премерите на точни везни, да видите придобихте ли нещо или изгубихте. Ако искате да имате конкретна представа за придобивката, всякога когато човек трябва да придобие

нещо на Земята, той трябва да придобие един грам или една хилядна от грама, да има едно изменение в неговата тежест. Ние наричаме туй реалност. Представлението е било хубаво – вие сте доволни, нещо сте научили и има промяна в теглото ви. Друг път може да идете и да се върнете с една загуба – не ви е харесало, и парите са отишли, и времето е отишло. Казвате „съжالياвам“, но пак се утешавате, че сте придобили една опитност. Опитността на онзи, който се е изгорил на печката, каква е? Той има белег на ръката, който всякога напомня, че печката, при всичката своя добрина, по някой път, ако не знаеш как да се отнесеш с нея, малко по своему, като професор, дава уроци на онзи, който се занимава чрезмерно с нея. Някои хора имат навик особено като отидат в село, постоянно да човъркат огъня; но това не е нещо важно, то си е тяхна работа. Че други ходят на представление, и то си е тяхна работа. Дали губят, или печелят, то е тяхна работа.

Има едно взаимно отношение, което съществува в света, то ни интересува нас. Може някое събитие преди хиляди години да е станало, но туй събитие е важно за мен, в дадения момент решава моята съдба. Казвате: „Как така?“ Много естествено, много проста работа. Просто е за онзи, който разбира, но сложно за онзи, който не разбира. Води се едно дело от 25 години за 100 000 000 лева. Ето последния момент, когато трябва да се реши туй дело. Мен то ме интересува, защото и аз съм един от наследниците. Може в началото да не ме е интересувало, но в края, понеже идат известни облаги за мен, казвам: „От това дело зависи моята съдба.“

„А след отиването им...“. Когато този ангел се явява на сън на Йосиф и казва: „Вземи детето и майката и иди в Египет“, там думата на български е преведена „бягай“. Думата „бягай“ е интензивна, много сериозна. „Иди“ зна-

чи може да идеш, може и да не идеш. Като се каже „бягай“ значи ще бягаш, нищо повече, ти не може да не бягаш.

В английския език има два спомагателни глагола, две частици за образуване на бъдеще време или за изразяване на намерение: „shall“ и „will“. Някой англичанин казва: „I shall go“ – значи, че непременно ще иде, иска не иска – ще иде. Разбира се, всеки език си има свои свойства. Езикът, то е разумното в човека. Някой път ние казваме, че еди-кой си човек не знае да говори правилно. Действително, човек трябва да знае да говори правилно, но три качества има, с които речта е свързана: права мисъл, право чувство и права постъпка; това значи право говорене. Не може човек да говори право, т.е. да говори перфектно един език, ако не мисли правилно. Ако в него няма правилни чувства, правилни постъпки, той не може да говори правилно, езикът му не може да е изящен. Някой може да каже, че лошите хора говорят красноречиво. Не, един лош човек не може да говори красноречиво. Ония хора, на които музикалните чувства не са развити, може да говорят, но след като слушаш един човек да говори, след като каже няколко изречения, ще знаеш мисли ли правилно, чувства ли правилно, може ли да говори правилно. Речта му, говорът му ще определи какво е неговото вътрешно състояние. Тогава този човек, каквото и да ти каже, или както казват българите, звезди да ти снема от небето, ти ще знаеш мисли ли правилно, или не. Българинът има едно качество: той преувеличава нещата, за да бъдат разбрани. Казва: „бяга като куршум“, „бяга като светкавица“, или „яйце да хвърлиш, няма къде да падне“. То има място много хиляди яйца да паднат, но тъй казва. Туй чувство е развито у българина, едно чувство на учудване. Съществуват в главата ни два центъра наблизо, свързани с него, не са отпред на голата

част на челото, но под косите са скрити. Туй чувство спада към тъй наречените морални чувства на човека. Ние се учудваме на величието Божие, на света, на звездите. Едно благородно чувство е то. Човек, който няма туй чувство, не е доволен. Той не може да преувеличава. Българина, колкото и да е силен в преувеличението, ако му кажеш: „Ти, който знаеш да преувеличаваш, кажи ми колко е голямо Слънцето“, той ще каже: „Голямо е колкото цяла Европа.“ То е едно умаление. В неговия ум Европа седи като нещо голямо.

Може би у вас има едно притеснение. Вие се намирате като пред един гадател. Отивате при някой да ви врачува на кафе, на боб, или пък на восък, или пък на някоя мида, разни гадатели има. Вие искате да знаете какво ще ви каже гадателят. Очаквате да ви каже нещо много хубаво. Но всеки, като иде при гадателя, има едно скрито желание: дано да му каже това, което той си мисли. Преди десетина години две сестри от Братството бяха ходили при един гадател и след като им врачувал, най-после им казал: „Ние имаме едно дружество, подарете 500 лева на нашето дружество.“ Не е лошо човек да ходи при гадатели, но той и сам може да си гадае. Гадател всеки може да стане. Ако ти сутрин ставаш рано, можеш да си гадаеш. Ето как може да си гадаеш, аз да ви кажа едно просто гадание. Излез и виж Слънцето на ясно ли изгрява, или зад облак. Ако изгрява на ясно, няма никакво облаче, целият ден работите ще ти вървят добре; ако има черни облаци, ако е намръщено, него ден работата ти ще мяза на небето. Или като излезете сутрин и има вятър, вижте откъде духа. Ако духа от изток, ще има спънка. Ако е студено, пак ще има спънка. Ако няма никакъв вятър, работите ще вървят добре. Ако духа зад гърба, ще има попътен вятър, работата ще бъде още по-добра.

Тогава като тръгнете по пътя, ще гледате кого ще срещнете. Ако срещнете млада мома и тази мома е красива, работите ви ще вървят добре; ако срещнете някоя грозотия, работите ще се оплетат. По всичко може да се гадае. Ако срещнете една баба с патерица, и вашата работа ще бъде такава. Срещнете някой дядо, натоварил колата – и работата ви ще бъде по същия начин, и вие трябва да напълните колата. Като работите, да мислите. Но колата трябва да се напълни. Ще си гледате сами. Гледате – порой завлякъл моста, отдето трябва да минете. Тогава времето ви казва: „Ще чакаш, времето за твоята печалба не е дошло.“ Ще наблюдавате колко време ще мине, докато направят моста – толкова време ще чакате, докато спечелите това, което мислите. Това са правила за гадаене, сами да си гадаете. Пък ако отивате при някой гадател, да знаете, че той някой път може да не си нареди бобовите зърна както трябва. Аз съм гледал как някой гадател не знае да нарежда зърната геометрически и затова не може да ви каже точни работи. Има линии ефирни, отражения, и ако по линията на лъжата върви и нарежда зърната, а не по реалните линии, и заключенията му не са прави. Или пък хвърля карти, но и това хвърляне има известни закони, а той не знае как да нарежда картите; той не е бил в школата на гадателите, научил нещо от дядо си, от баба си, но те не са знаели хубаво, нито дядото, нито бабата не са имали това изкуство. Хвърля гадателят картите, но на 100 предсказания едва 10 се сбъдват, 90 не се сбъдват. Така е и при астролозите; на 100 астрологически предсказания едва 10 се сбъдват. Има нещо криво. Не че самата наука не е права, но ония данни, с които борави, всички трябва да се преобразят. Астрологията е цяла наука. Може да се предсказва какво има да става в живота с голяма точност, но не всеки знае.

Майката може да знае какво има да става с нейното дете, тя може да знае и историята му. Най-добрата гадателка, това е майката. Ако тя си записва всички свои състояния, откакто е бременна, докато се роди детето, тя ще знае историята на туй дете и какво ще стане с него. Това е, когато съзнанието е будно. Ако тя като бременна си записваше и своите сънища, и те щяха да ѝ предскажат. Всеки човек, който не е вещ в тези науки, ще изпадне в суеверие. Суеверието е заблуждение, незнание, невежество. За пример, ти винаги искаш гадателят да ти каже нещо хубаво.

Аз да ви кажа: В основата на всяка душа Бог е вложил нещо много хубаво, без изключение. Но животът отпосле се е развалил. Аз имам една максима. Тя е следната. Миналите добродетели са настоящи престъпления, и настоящите престъпления са бъдещи добродетели. Това е един закон. Някой дойде и казва: „Еди кой си е извършил едно голямо престъпление.“ Казвам: Извършил е едно престъпление по силата на своите добродетели. Тия престъпления за в бъдеще пак ще се превърнат в добродетели. Всяко престъпление, което е продиктувано от една добродетел, то е последствие, причината е доброто за едно лошо последствие. Туй последствие за в бъдеще, като се върне при своята причина, пак ще има същите резултати. Има един закон в Писанието, който казва, че всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро. Вие ще кажете: „Как може да бъде нашите минали добродетели да са сегашни престъпления?“ Да ви приведа един пример. Представете си, че до четири поколения или 500 години назад, кой да е от вас е бил майка, имал дъщери и синове; вие сте ги обичали тъй добре, нежно, че сте били образец на окръжаващите, сочат ви и казват: „Това е майка!“, всички ви похвалват. Обаче с течение на времето

майката остарява, умира, и децата умират. След четири поколения, като дойдеш на Земята, твоите деца не се раждат в твоя дом, но се родят в друг дом; син ти и дъщеря ти са станали вече 20-годишни, красив момък и красива дъщеря в някое друго семейство. И ти си красива. Като влезеш в този дом, тебе ти мръдне сърцето, като видиш този момък. В теб има желание като майка да го прегърнеш. А бащата и майката на момъка казват: „Какво играят очите на тази изедница.“ И после става цял скандал, един небивал скандал, цяла история.

Значи Любовта на миналото е престъпление в настоящето. Защото материалните условия са се променили. Измират тия хора. И те бяха красиви, и онези бяха красиви. Как стана това? Но да не ти дава Господ. След едно поколение цялата тази фамилия идва отново, тази мома е пак майка, събират се нейният син и нейната дъщеря, събират се бащата и майката, и тези, които казваха, че е изедница, стават нейни дъщери и синове. Тя ги прегръща, милва – примиряват се. Онзи, който знае, ще каже, че големият скандал на Любов се превръща, сега се прегръщат, гощават се. Невежите философи, които нищо не знаят, казват: „Това може ли да бъде така?“ Това за глупавите не може, за учените може. За онези, които знаят Истината, може; за онези, които не знаят, не може. За онези, които знаят Мъдростта, може; за които не знаят, не може.

Въпросът е дали човек се преражда или не. Смисълът на живота е в прераждането. Вземете го в буквален и в преносен смисъл. Някой казва: „Аз не искам да се прераждам.“ То не зависи от теб. Друг казва: „Аз не искам да гледам.“ Но гледането осмисля живота. При силната светлина ти си затваряш очите. Но смисълът на живота е да имаш очи. Някой казва: „Аз не искам да слушам.“ Но смисълът

на живота е в слушането. По някой път може да затвориш ушите си. Хората материално са заинтересовани от гледането. „Ако човек се преражда, тогава напразно е дошъл Христос да умира заради хората.“ То е крива философия. Ти не разбираш защо Христос е дошъл на Земята, ти не разбираш защо човек се ражда, не знаеш защо Бог е създал света така. Това не е произволен закон. Това е законът на Битието. В света всичко се преражда без изключение, и не само веднъж, но милиони пъти се преражда. Някой пита: „Като се прероди един човек, той ще прилича ли на същия човек от миналия живот?“ Жабата, като се прероди вол, няма да бъде жаба, на вол ще мяза. Волът като се прероди в човек, на човек ще мяза. Човек, ако се прероди на вол, няма да мяза на човек, но на вол ще мяза, и обратно.

Аз сега не защитавам Истината, не си позволявам да я защитавам, аз изнасям Истината. Една Истина, която се нуждае от моята защита, тя е стара баба. Истината няма нужда от защита. Истината е най-силното нещо в света. Всеки, който иска да прогресира, трябва да се развива за себе си. Човек трябва да разбира Истината, не да я защитава. Аз като човек другояче не мога да раста. Истината за мене е едно условие, за да раста правилно. В туй отношение, ако се откажа от нея, аз ще осакатя себе си, пък ще осакатя и своите близни. Затова именно трябва да говоря Истината. За какво ще защитавам светлината? Тя сама се защитава. Тази светлина е тъй необходима за моето растение, какво ми коства да кажа, че светлината иде от Слънцето? Някой ще ме убеждава, че светлината иде от свещта, че тази светлина, която имам, била на лампите. Само на мен не може да ми каже, че тази светлина е от лампите, тя от лампите не може да дойде. Светлината иде от лампите, от огъня, от свещите. Излиза от тях някаква светлина, но

тя не иде от лампите, светлината иде само от едно място. Следователно тази светлина има свой проводник; може да има хиляди и милиони отражения, то е друг въпрос. То е светлината на отраженията, тя не е онази истинска светлина. Истинската светлина оживява човека. Тази светлина, ако падне върху мъртъв човек, той ще оживее. Тази светлина, като падне върху ума, човек започва да мисли. Като падне тази светлина върху сърцето, ти веднага чувстваш, че си в Царството Божие – светлината е вътре. Според светлината, която хората имат, е и философията им. Западните народи мислят, че са по-умни от източните. Източните народи в някои отношения са по-умни от западните. Източните народи съгрешиха в друго. Те не се водиха според светлината, която имаха, но когато придобиха знанието в тази вечната светлина, в тях се роди най-големият егоизъм, яви се факирството, йогийството, поискаха да станат йоги, адепти, учители. Ако идеш на Изток, ще видиш цели общества от факири, чудесии правят според европейците. Пък то какви чудесии, няма никакви чудесии. Чудесиите на един факир се равняват на какво? Ако аз взема една гумена ластична топка и я надуя, тя стане голяма, но като излезе въздухът, тя спадне; онзи, който не знае, може да мисли, че е някакъв фокус. Но във факирството никакви чудесии няма. Просто ще напълниш топката с въздух и тя ще се увеличи. Тия чудесии, които ги правят факирите, това са сенки на реалността.

Реалността има три качества, които вървят с нея. Реалността носи живот, носи светлина, реалността носи и свобода. Всяко едно явление в света, от какъвто и да е характер, което не носи тия трите качества, то е фиктивно, то не е реално. Някой човек те увещава: „Аз след 10 години ще имам голямо наследство и на теб ще дам един милион.“

Как ще познаеш дали това ще стане? Аз зная, че след 10 години той няма да има 10 милиона, това са въображаеми неща. Аз считам реално само туй, с което в даден момент разполагам, а не това, с което за в бъдеще ще разполагам. Не считам за реални и тези неща, с които съм разполагал в миналото. Това са относителни неща. Реалността е нещо, с което сега разполагам, туй, което никой не може да ми го вземе в даден случай. То е тази Божествена реалност в света, с която мога да оперирам. „Стани, та вземи детето и майка му...“ Детето, това е реалността. Туй дете е човешкото „аз“. В момента, в който съзнаваш, че си „аз“, едно живо разумно същество, туй дете в теб се е родило. Това е новият човек. Ти ако не съзнаваш в себе си новото, новият човек не е роден. Не е въпрос имаш ли душа или не. Ти мислиш, че душата е вън от теб. Всяко нещо, което е вън от теб, то не е реално. Твоята къща вън от теб ли е? Тя не е реална, понеже е вън от теб. След време ще се разруши. След година, две, три, десет, двайсет, трийсет, сто, двеста години самото време ще я разруши и нищо няма да остане от нея. Ще дойдат други, ще преустроят твоята къща; ако дойдеш след 400-500 години, няма да има нищо. Даже тялото, което имаш, и то не е реално. Виждаш, твоята къща се изменя. Малкото дете е все около майка си, после расте, расте и ето го момък, ще му израснат мустачки. Ако мустачките са вирнати нагоре, това е добър признак, този момък е здрав. Ако мустаците са надолу, той е загазил вече. Ако е мома, косите ѝ ако са дълги до петите, тя е здрава, пълна с чувства, тази мома е с богати чувства. Щом започнат да осиромашават чувствата, косите почват да намаляват.

Чувствата на човека се свързани с неговите коси. Неговата интелигентност е свързана с гладкостта на лицето.

Колкото лицето е по-гладко, толкова този човек е по-умен. Това помнете. Колкото лицето е по-грубо, толкова неговите мисли са по-груби. Колкото косите му се по-груби, толкова той е неодялан. Богат е той, но и чувствата му са такива. То са общи работи. Дългите коси показват богатството на чувствата, туй е правило. Чувствата при един отличен ум могат много добре да се разберат. При това зависи, красивото лице, когато е хармонично съпоставено, тогава и умът и сърцето добре са работили. За пример, ако са поставени добре, съразмерно бузите, веждите, устата, очите, ушите – всичко това показва вътрешната доброта на човека. Всеки човек е основан на нещо разумно. Няма линия в човешкото лице, която да е излишна. Всяка линия, точка, размер, цвят на човешкото лице говорят за качества или недъзи, за вътрешен живот. Някои линии са неподвижни, понеже съответните способности, съответните чувства не са започнали да функционират. Но щом почнат да функционират способностите и чувствата, тия линии стават подвижни. Има линии на лицето, които се подвижни. Когато хората са много чувствителни, близо около устата им има едно едва забележимо движение. Когато някой е много чувствителен, едно мърдане има на устата. Или когато някой е нервен, има мърдане на лицето, има свиване или разпусчане на лицевите мускули. Аз съм забелязал много пъти музиканти, които учат музика; учат добре, но и те, и професорът им правят такива гримаси, които са неприятни. Има движения, с които може да се изрази нещо велико, идейно, но без да се правят гримаси. Някой цигулар си чупи тялото, наведе се надолу, после се изправи, прави всевъзможни движения с тялото и главата, прави гримаси; може да е добър цигулар, не го отричам, но с такова свирене не може да даде концерт между ангелите и светиите. Те ще

кажат: „Иди най-първо да се научиш главата как да си държиш, после цигулката си как да държиш и лъка как да го теглиш.“ Има едно теглене на лъка, което е специфично за добрия цигулар. Казвам: Има връзка между майката и детето. Магията на цигулката седи в лъка, после седи в тона. Роденият цигулар знае как да тегли лък, прави едно особено движение на лъка така, че цялата публика е във възторг. Но туй движение на лъка съответства на неговия ум. Ако той не знае как да движи лъка, тоновете не са правилни. Аз правя опити по музика, да видя какво влияние има лъкът. Не искам да дам своето изкуство. Взимам човешката ръка. Всеки един човек е артист. Аз взимам цигулката в широк смисъл. Дясната ръка, това е лъкът, лявата ръка, това е ръката, която свири, ще даде израз на тона. Ако ти не знаеш как да движиш ръцете си, ще загазиш. Много нещастия в света зависят от неправилното движение на ръцете. Много щастливи случаи зависят от махането на ръката. Онези, които са изучавали науката за движението, а това са индуските учени и адептите, имат такива движения, че като са между свирепи животни, само с едно вдигане на ръката по известен начин, без да говорят, стъписват се животните. Махането на ръката трябва да образува едно особено движение, което е в съгласие с Природата. Щом махнеш по този начин, ти предизвикваш всичките силови линии и те по този начин ти помагат. И ти имаш цялата разумна Природа на своя страна.

Някой от вас ще каже: „Защо трябва да живея?“ За да знаеш как да ходиш отмерено. За пример: вие не сте изучавали отмерения ход на краката. Едно дете, като го пращате на училище, още с тръгването, от първите три, четири, десет крачки може да разберете ще има ли успех този ден или не. Не че това е нещо злокобно, но в него вече съществуват тия движения на неговата мисъл. Детето върви

несъзнателно, естествено, но вътре в него вече е заложено какво ще бъде днес положението и то се движи според вътрешните импулси. Ако с излизането от вратата почва да тича припряно, няма да има успехи. Туй дете може да го спаси само някой добър човек, добър учител, който да му обърне внимание. Ако не се яви такъв човек, така ще се свърши денят без придобивки.

Друг пример: когато се направи някоя бомба, този който я е направил, я е направил така, че при най-малко експлозив да направи известна пакост. Значи тази бомба е силна, когато се докоснеш до нея. Ученият човек, умният човек може да обезвреди тази бомба, като извади от нея запалителните, взривните вещества. Във всеки един човек по някой път се складират известни взривни вещества и той, без да знае това, се чуди, че някоя бомба някой ден за дребно нещо е експлодирала. Може никои да не види, но вие с години не можете да забравите нещо, което сте преживели. Не само отвън, но и вътре стават силни експлозии. Или решиш в себе си, в своята мисъл, да поправиш нещо; години минават, не можеш да поправиш живота си, въпреки че мислиш и искаш да оправиш някой недостатък. Истинската наука, Божествената наука има път, по който може да се постигнат положителни резултати, добри условия за Земята и за Небето. Само тази Божествена наука може да ни изправи, че даже в този неустойчив вътрешен живот ние може да използваме пътя на тази наука. Тук човек може да уреди своя живот, ако бъде крайно разумен. Ние живеем в един свят, дето съществува най-разумното Същество, но пред лицето на Бога всеки ден какви ли глупости не вършим. Тези глупости, които хората не виждат, има други същества, които ги изваждат наяве и ни коригират. При това в нас не се

заражда желание да се изправим, но си правим оглушки. Това е в реда на нещата.

Да допуснем, че вие седите така. Някои от вас, както виждам, имате една поза много неестествена. Някои от вас ще ме разберат много криво. Срещат един стар българин, който недочува, и го питат: „Дядо, къде си ходил?“ – „Купих си нов калпак.“ „Къде отиваш?“ – „Хубав, лош – купих го вече, ще го нося.“ Той е съсредоточен в калпака, той мисли, че го питат за калпака. Другият дори не подозира, че дядото си е купил нов калпак. Онзи, който е измислил калпак, философия е имал. Защо турят хората калпак или шапка на главата? Жените носеха шамии, понеже разбраха, че с шамии тази работа няма да стане – това означава подчиненост – започнаха да носят шапки като мъжете. После почнаха да си стрижат косите. Дългите коси показват подчиненост, подчинени трябва да бъдат. Но мъжът криво разбира подчинението, и жената го разбира криво. Човек разумно трябва да се подчини, не глупаво да се подчинява. Ти ще се подчиниш разумно. Един чувал от 100 килограма не можеш да го вдигнеш, да го пренесеш, ще повикаш някой силен човек, ще отстъпиш, този човек ще го вземе на гърба си. Ти ще благодариш, че той е силен и може да го носи. Ще благодариш, че той в дадения случай ти помага, че носи чувала. Може да ти каже: „Малка е силата ти.“ Ще признаеш, че е малка. Ако този юнак вдигне чувала, то е за негова слава. Ако той с един юмрук те простре на земята, питам неговата сила на място ли е? По някой път ние идваме до друга философия. Казваме: „На силния трябва да се създаде нещастие, за да не простре другия на земята.“ Много добре, съгласен съм. Някой път пожелават да полежи една-две години на легло; след като е бил някого, битият ще каже: „Господи, три години

да лежи, да знае той кога е бил юнак.“ Ако искаш някой слаб човек, който няма тази сила, да лежи на гърба си три години, няма никакъв смисъл в това. Слабият трябва да стане силен, а силният трябва да стане разумен. Слабият най-първо трябва да стане силен, когато стане силен, той трябва да стане разумен. Щедрият трябва да стане първо богат, после да стане щедър. Богат като стане, в богатството ще се прояви неговата щедрост. Онзи, който трябва да се научи на закона на икономията, трябва да стане сиромас. Защото сиромашията ще го научи на великата икономия, от малкото в даден случай да може да пести така, че добре да живее. Някой казва: „Аз не съм научен.“ Ще се научиш. В богатството няма нужда от икономия, но в сиромашията има нужда от икономия. Когато богатият стане икономист, когато сиромасът стане щедър, то не е в реда на нещата, но външният свят е обърнат с главата надолу. Сиромасите хора сега на теория са много щедри, те дават. Всеки един от вас знае, че мнозина казват: „Да стана аз богат, това ще направя, това ще направя“, това, онова, какво ли не правят. Но щом станете богати, вземете друго правило, обръщате друг лист, казвате: „Другояче трябва да се живее.“ Човек, когато стане богат, тогава трябва да дойде тази идея в него, тогава той трябва да дава. Ако не дава богатият, ще му се случи най-голямото нещастие. Всичките богати хора, които страдат, страдат по единствената причина, че не дават. Всички сиромаси хора страдат по единствената причина, че не икономисват. Ако сиромасът не икономисва и ако богатият не дава, и двамата еднакво ще пострадат.

Сега, да направим една вътрешна връзка. Всичко в света си има свой вътрешен смисъл. Казва ангелът: „Взemi детето си.“ За Христа казваме, че Той е пратен от Бога, но Христос е един символ, или един идеал за човека, за

онова Божественото, което ще се роди във всяка душа. Душата един ден ще бъде майката, тя ще роди едно дете. Няма да остане никой бездетен. Онези, бездетните хора, са осъдени на смърт. Помнете това нещо. Някой казва: „Аз няма да се женя.“ Оставете вашата женитба. Ти ще раждаш! Няма да се жениш, сватба няма да има, попове няма да те венчават, но ще раждаш. Бащата няма да го има. Без баща ще родиш. Вие във вашата мисъл ще кажете: „Къде е бащата?“ Майката е там, бащата го няма. На онова, което се роди, ние не търсим бащата, важно е онова, което се роди, какво благост ще донесе в света. Къде беше бащата на Христа? Когато Му казват, че майка Му и баща Му се смущавали, Той казва: „Аз зная кой е баща ми. Баща ми не е тук на Земята.“ Ако мислиш, че твоят баща и твоята майка са тук на Земята, ти живееш в една лъжа. Ако баща ти и майка ти ги няма, ти си в Пътя на Истината. Баща ти и майка ти не могат да живеят на едно място, да вдигат скандал. Но пак ме разбирайте добре, да не влезе в ума ви една крива идея. Под думите „майка“ и „баща“ всякога се разбира една вътрешна целокупност. Бащата и майката са на едно място и двамата.

Ангел Господен явява се на сън на Йосиф и му казва: „Вземи детето и майка му и иди в Египет.“ Когато ти слушаш вътрешния глас, то гласът на твоя Баща е, Който говори. Майката е тук. Всичките хора наоколо представляват твоята Майка. Това, което изпитваш в себе си, то е онзи невидим Баща, Който говори, и когато хората слушат Неговия глас, Той ги благославя. Когато не Го слушат, тогава им дава най-големите страдания. В Него няма лицеприятие. Най-малката погрешка, която може да направиш, веднага дойде този глас отвътре и може да ти каже: „Ти си направил това, но няма нищо, така трябва да бъде.“ Не, не. Има

един живот, който трябва да бъде идеален, върху който се обуславя нашето бъдеще. Направиш ли погрешка, веднага ще я изправиш. Ако пък ти си щастлив, направи така, че и другите да са щастливи. Този живот, който го имаме, ще го изгубим. Няма да се минат 30, 40, 50 години, всичко ще изгубим. Питам тогава каква е реалността на сегашния ваш живот? Опитността, която ще имате. Всички възвишени същества са преживели това. Някои от вас може да имат тази опитност. Тази опитност – да направите другите щастливи, да ги зарадвате с нещо – да бъде едно ръководно правило за вас. Ние някой път се самозаблуждаваме от временните нещастия, които ни сполетяват, от временните страдания, които идват, но всичко ще дойде и отmine, живеем в един свят преходен. Не сме само ние в света, не е само нашето благо важно в света, но благо то на толкоз милиарди същества, които може да вземат участие в нашия живот, както и ние в техния. След като съм щастлив, аз трябва да работя за щастието на всички други същества около мене.

Казва се: „Вземи детето и майка му и иди в Египет, и бъди там, докато ти река.“ Вземи детето на твоята душа, твоето „аз“, туй, което е съзнанието, че си човек, туй, което за в бъдеще ще живее, туй, което трябва да расте и да се развива в нас – то е новият човек. Ние го наричаме свещена идея, свещена мисъл, свещено чувство, свещена постъпка; туй е човекът в миниатюр, който за в бъдеще ще се развие. Всичкото бъдеще е за него. Туй е може би най-малкото детенце, не знае още как да говори, но бъдещето е за него, не е за теб, стария. Ти, ако си стар човек, ти си Йосиф. Ти, който вземаш сега детето на физическия свят, ти си Йосиф, който вземаш грижата. Ще хванеш магарето, ще качиш детето и ще идеш в Египет. Но туй дете за в бъдеще ще обърне

вниманието на света, не неговата майка, не Йосиф, но самото дете. Словото, силата, която излиза от него, то ще обърне света. Именно в това дете е силата, която ще повдигне твоята душа. От него каквото дойде, всяка душа ще се въздигне, защото всяка душа се повдига от „Аз-а“, който „Аз“ расте и се развива. Душата сама по себе си не може да се въздигне, ако не роди. Казвате: „Душата е само майка.“ Ти си майка; ако нямаш деца, тогава защо се наричаш майка? Щом искаш да бъдеш майка, роди него, което да го отхраниш, че като идеш в другия свят да занесеш едно дете. Всеки един от вас, като иде в Небето, ако носи дете, ще го приемат, ако не, ще го върнат назад, няма да го приемат. Тогава ще кажете, всички жени, които са родили деца, ще се спасят, а всички мъже и ония жени, които са бездетни, какво ще правят? То е криво разбиране на въпроса. В раждането на едно дете или в раждането на „Аз“ в нашата душа взимат еднакво участие и сърцето, и умът; туй „Аз“ го наричам Божественото съзнание, туй, което определя нашето битие като човек; в раждането му взимат участие нашият ум и нашето сърце. Те са слугите, които служат на това дете. Тогава какво ще стане, ако умът потупва детето и ако сърцето потупва детето? И ако майката го остави да ходи навсякъде – по театри, концерти, забавления, по любовни работи? Ние хората от любовни работи умираме. Твоят възлюбен отвън няма да те спаси, ти ходиш да гониш Михаля. Това, което те спасява, е твоят Господ вътре, туй, което е родено в твоята душа. Че възлюбената е някаква жена или възлюбеният някакъв мъж, това са заблуждения. Ще се жениш за една жена, за втора, трета, четвърта и най-после ти отиваш, свършваш с тях заедно.

Питаха Христа: „На кого от тези седмината братя ще бъде жената?“ – „Не разбирате. Във възкресението нито се

женят, нито за мъж отиват.“ Идеята е детето, което трябва да се роди. Душата ми ще бъде майката, а отвън – това са временни отношения, не се лъжете. Ако вътре няма брак, външният е лъжлив. Ако вътре няма дете, и външните деца са лъжливи. Ти вътре нямаш нищо родено, отвън имаш. То са кукли. Колко момиченца имат по 4-5 кукли, значи че пет деца имат. Кога са ги родили? Че тия кукли имат бащи – ония, които са ги направили. Колкото е реална куклата на малкото дете, толкова е реално и детето на една майка, която го е родила. Отношението е същото. Ако в твоето съзнание е родено детето, усещаш, че има нещо в теб, което живее, и ти се радваш на живота, не се обезсърчаваш, има нещо, за което ти живееш, чувстваш една неопределена радост в себе си. Всичките жертви, всичките страдания са на място, чувстваш, че има защо да страдаш. Сега си бездетен – няма защо да страдаш, да живееш.

Сега аз оставям външното. Вашите възгледи са неправилни, искам да дам насока на вашите възгледи. Ако искате да знаете смисъла на вътрешния живот, силата се крие там – в детето. Всеки един човек трябва да щади, да почита това дете. Като видиш, че един човек има това дете, почитай! Защото ще направиш крайно престъпление, ако не зачиташ това, което е родено в името Божие в душата, защото ако не вземеш участие в тази работа, ако не я зачиташ, ти ще понесеш най-големи последствия. Ако само се опиташ да навредиш на него, ти ще изчезнеш от лицето на Земята. Ако се опиташ да навредиш на детето както Ирода, ще изчезнеш. Туй дете ще остане! Бъдещето е на него.

Писанието казва: „Ако не се родите изново от вода и дух.“ Казвам: Ако във вас туй новото, Божественото не се роди във вашата душа, ако вие не се почувствате в положението на една майка, че да имате нещо, за което да

живеете, то няма да бъде една проста мисъл, едно просто чувство, една проста постъпка, то ще бъде нещо реално. Тогава вашето лице ще се освежи, ще имате мощ. Даже в Природата онази страхливата кокошка, която и от сянката бяга, когато има дечица, тя се опери на някой вол, като подскочи, клъвне го по носа и волът се отбие, върне се назад. Казва: „Деца има тази кокошка. Ако не щадя децата, лошо ще пати главата ми.“ Казвам: Умен е този вол, връща се назад.

Всички хора, които са пострадали в света като мъчениците, те имаха деца. Когато Христос беше на кръста, имаше дете в себе си. Някои, които не разбират смисъла на живота, искат да се женят. Сегашният брак се е обезсмислил, сегашната Любов се е обезсмислила по единствената причина, че хората са забравили дълбокия смисъл, защо са дошли в света. Другите неща са преходни. Ако двама души седнат и ядат заедно, смисълът не е в яденето. Двама души може да пият от чучура вода, смисълът не е там. Може да четат една книга, и там не е смисълът. В какво седи великото добро? Ти ще познаеш своята възлюбена само във време на изпитания, когато някъде слезеш в някой кладенец, че няма кой да дойде да ти помогне, тя трябва да те извади. В дадения случай онзи човек, който може да ти съдейства да израсне твоето дете в теб, той е твой ближен. Детето е мярка за Любовта отвън. Една майка, която не е родила дете, тя няма Любов. В този смисъл всеки трябва да бъде една майка. Аз ще ви приведа Писанието; казва се: „Авраам роди Исака.“ Едно време и мъжете, и жените раждаха. В отрицателния период жените раждат. Пак ще се сменят. Ту жените, ту мъжете раждат. Сега мъжете не се женят, само жените се женят, затова и те раждат. Ще дойде време, когато жените ще се подмладят, мъжете ще

се женят, тогава мъжете ще раждат. По на 10-20 години са всички мъже на Земята, те не се женят, деца са още. Сега жените са възрастни, те се женят, а пък мъжете минават само за сватове. Вземете това в чистия смисъл. Няма никакви мъже в света, все жени има. След време ще има само мъже, никакви жени няма да има. Жените ще бъдат момичета по на 10-12 години. В този период жените раждат, ще дойде време у мъжете ще се роди туй съзнание. Или казано на друг език, когато жените и мъжете, когато женският и мъжкият принцип се съединят в едно тяло, както са били първоначално, само тогава може да се роди дете. Детето е противоположният принцип на бащата и майката. То е отражение на онова, което се крие в душата на майката и бащата. Детето отразява и двамата до известна степен. Детето става мъж, или туй малкото дете става мома за женене – то не е дете вече, изгубва се свещеното. Във вечния живот онова красивото дете, то е идеал, то е неопорочено. Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено. Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега дали го разбирате това, или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката, като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката работят, това е детето в света. Когато Писанието казва, че ние сме чада на Бога, не казва, че сме бащи и майки, но казва: Вие сте синове и дъщери – деца; не казва: Вие сте слуги и господари – вие сте царе на Бога живаго. Но всички тия царе имат смисъл, само ако се родите изново. Христос казва: „Царството Божие е за децата – чистосърдечните.“

Казвам: Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Роди ли се то, целият живот ще се осмисли; понеже целият свят е разумен и в цялото Битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете“. Като извика детето, бащата и майката тичат веднага да му услужат. Даже външни хора, като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Като заплаче някое дете, у всички се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние плачем с плача на детето, ще ни слушат; ако ние плачем с плача на старите хора, „ни глас, ни слушание“. Смешно е да видиш, че плаче някоя жена, смешно е да видиш да плаче някой мъж, но когато детето заплаче, всички слушат. Когато Христос плака, той беше дете и каза: „Колко пъти исках да ви събера, да ви покажа смисъла на живота, да дойдете при мене, да разберете туй, което искам да кажа, но вие не рачихте“. Има хора, които сега плачат за Христа. Аз наричам съвременните хора актьори, плачат на сцената.

Тук в България преди двайсет години се случи един анекдот. Хващат някого за едно престъпление, завеждат дело, ще го съдят. Той имал адвокат, който го защитава пред съда, казва: „Господа съдии, моят довереник нямал никаква умисъл да направи престъпление, той взел само хиляда лева, а там имало още 50 хиляди, той взел малкото, другите пари оставил, нямал никаква умисъл.“ По едно време виждат подсъдимия да плаче, помислили, че той се разкайва, че съжالياва. Пита го съдията: „Защо плачеш?“ Казва: „Изгоря ми душата, съжالياвам, че не можах да видя 50-те хиляди.“ Адвокатът искал да го оправдае, а той казва, че му изгоряла душата, как да не види тия 50 хиляди лева.

Ние в света плачем не от съзнание. Всеки плаче, но защо? Аз съм изследвал плача, колко души са идвали при мене, плачат. Някой плаче, че брат му взел нивата и че никак не живеели добре. Жената плаче, че мъжът не се обхожда добре с нея. Мъжът плаче, че жената не се обхожда добре. Плаче слугата, че господарят бил горд; плаче господарят, че слугата бил лош. Всички плачат, все нещо са изгубили. По някой път, понеже имам друго схващане, поусмихна се малко, а те казват: „Види се, ти не си страдал, какви страдания имам, пък ти се смееш.“ Казвам: Какво правите? Заявление, ще дават някого под съд, изиграл ги един мошеник. Обещал да донесе брашно два чувала. Единият му дал 50 лева, другият му дал 150 лева, нищо не донесъл. Този млад момък искал да се жени. Отива при проповедника и казва: „Ще ти дам брашно.“ Отива при адвоката, и на него обещава да донесе брашно, и взима 150 лева, че отива и се оженва. Аз ги гледам, поусмихвам се. „Защо се смееш? Тебе не са те изиграли, та затова ти е смешно.“ Казвам: Аз се чудя на вашия ум. Честно трябва да постъпи човек. Колко ви дължи? „40 лева“. Давам му 40 лева. Аз решавам въпроса, казвам: Заповядайте 40 лева. Ако ви плати този момък, ще ми ги върнете. Този момък се е женил, трябва му пари за жената, за неговата възлюбена. С много малко, все пак се е оженил. Доволни ли сте? Ако ви върне парите, ако искате, може да ми ги върнете, ако не, считайте този въпрос за уреден. Пък сега ще го давате под съд, ще се кълнете. Казвам на адвоката: На теб колко дължи? „Не, не, моля, не искам. И аз ще постъпя като теб, не искам. И аз ликвидирам по същия начин.“

Защо ще се хули името Божие? Защото, ако търсим на тънко, няма някой да не е закачил някого. Може даже

като сме най-праведни, някой път по закона на съзнанието хиляди погрешки да сме направили.

Та казвам: Онова, което осмисля живота ни, то е онзи вътрешен Божествен живот. Човек ще стане силен, като придобие това съзнание. Само тогава може да се предаде тази наука. Има една наука, която може да се предава само на хора, които имат деца. Ако вие нямате деца, по никой начин онази Истина не мога да ви кажа. И да ви я кажа, ще бъде неразбрана за вас. Вие ще кажете: „Как така?“ По същия закон: един цигулар може да е най-големият виртуоз в света, гениален човек може да е, но няма цигулка, няма лък, с какво ще свири? Това е мощното, то е инструментът. Този цигулар, когато има цигулка, тогава всички ще разберат, че той е първият цигулар, като тегли лъка, изкарва такива тонове, че на всички хора се отваря сърцето. Такова нещо е човекът. С твоята цигулка – с твоето дете, като теглиш лъка, в цялата Природа, дето идеш, и камъните ще оживеят, и ще проговорят. Христос казва: „Ако те млъкнат, камъните ще проговорят.“ Казвам: Когато децата в света дойдат, камъните ще проговорят, дърветата ще проговорят, вятърът ще проговори, светлината ще проговори, всички ще проговорят. Като проговорят, ще дойде спасението на света. Това е нещо реално, не е нещо отвлечено.

Питат ме: Ти женен ли си? Казвам: Сега аз искам да се ожена, досега съм се женил, разженвал, женил, разженвал. По някой път жененето е като яденето, съжالياвам, че съм го ял. Колко пъти съм ял ядене и съм съжالياвал, че съм го ял. Аз сравнявам жененето с яденето. Женитбата е един обед, неестествен обед, след който се съжالياва, че си ял, че си се оженил. Ако женитбата считаш за тайнство, ако е тайнство, нека децата бъдат Божествени. Няма никакво тайнство в такъв един брак в света на безлюбието. Ако е

тайнство, нека децата да се раждат, но сега няма нито един брак както трябва. Ама той се влюбил в една жена. Туй е едно криво разбиране. В ума на жената има една крива идея, тя казва: „Ти ще носиш, аз ще ям.“ Добре, трябва да яде, но не е смисълът в яденето. Тук е и въпрос за детето, което трябва да се отхрани. Ако дойде детето, ще има преизобилно, ако няма дете, сиромашията ще е до немай къде. Казвам: Детето – това трябва да бъде идея, вложена във вас, ако искате да разберете смисъла. Това е то Божественото в света. Тогава ще дойдат страданията. Но онзи, който има дете, той не умира вече. На такъв е Царството Божие.

„Вземи детето и иди в Египет“. Значи човек ще влезе в Египет. Това е Земята, това е материалният свят с всички възпитателни средства. Ще минеш една дисциплина, на всяко едно страдание ще се поусмихнеш. Сегашните ваши престъпления може да бъдат добродетели за в бъдеще. Сегашните ваши престъпления ще бъдат ваши бъдещи добродетели, когато се роди това дете. Всички лоши неща ще се превърнат на скъпоценни камъни, ще разберете смисъла им. Тогава онази идея ще бъде във вас, и ще кажете: „Сляп бях едно време, а сега вече разбирам.“ Тогава ще имаме една наука, мощна наука в света, и човечеството, което ще дойде, трябва да проучва тази велика наука. Децата ще дойдат, те ще бъдат съединителното звено. Само децата ще повдигнат жената, и само жената и децата ще повдигнат мъжа.

15 беседа, държана от Учителя на 10 януари 1932 г.

Неделя, 10 ч София-Изгрев

ОСВОБОДЕНИ

Ще прочета част от първата глава на Евангелието от Лука, от 67 стих. Ще взема само няколко думи от 71 стих. „Освободени от ръката на враговете наши.“

Животът има една драматична страна. Тази драматична страна не се разбира и по някой път се превръща в трагедия. Ако младата булка, която носи своите бели дрехи, не внимава на онази горяща свещ с прекрасния воал, с който е обвита, сватбата може да се обърне на едно нещастие. Ако онзи, който се храни, не обръща внимание на храната, която яде, може една от храните да се превърне в нещастие. Онзи юнак, който е тръгнал по пътя, ако не обръща внимание, една от стъпките му може да се превърне в негово нещастие. Или онзи военен, който носи своето оръжие, и то може да се обърне за негово нещастие. Онзи, който пише писмо, ако не внимава, една от думите може да произведе цяло нещастие. Ако онзи, който носи жито на воденица, не внимава, може да стане нещастие, ако от някоя малка дупка се изсипе житото. Сега съвременната наука трябва да се занимава с тия посторонни въпроси. Ние не сме призвани да уреждаме живота според тези опасности, които може да се превърнат в цели трагедии. Ние трябва да ги предвидим и да ги отстраним. Булката може да се венчае и без свещи, но обичаят е няколко свещи да има. Пък колко булки са се изгаряли с тези свещи! Може яденето някой път да се

свърши много добре, човек не трябва да бръшолени, но той, като яде, става, говори и погледнеш – свърши работа, смехът при яденето се превърне в една трагедия, случи се някое нещастие. Казват: „Много свещи има да му горят.“ Без свещи може и без смях може, и без закачки може. Сериозни в работата! Като се наядеш, тогава се смей, говори, булката, докато се венчава, никаква свещ не ѝ трябва, като се венчае, вечерно време да запали една свещ да чете. Тя, като се венчава, много свещи горят наоколо, а като се венчае, изгасва всичките свещи. Без свещи да се венчае.

Разбира се, това са символи, алегии, те не се отнасят до вас, понеже ние говорим за миналото, не говорим за настоящето. Настоящото ще бъде, когато Любовта дойде в света и всички хора се разбират. Как ще се разбират? Какво разбирателство може да има човек с един враг? Разбирателство ще имаш, и пранги, и букаи на краката, гривни и белегчета на ръцете си, въже на врата си, може и някоя дупка по тялото. Това е оправия, изходен път няма. Как може да се справи една овца със своя враг? Вие ще приведете стиха: „Любете враговете ваши.“ Тогава приложете туй Христово учение на овците и вълците. Има лесни задачи в света, които малките деца разрешават, но я се опитайте вие да разрешите квадратурата на кръга. Защо досега не е разрешена? Понеже кръгът е една незавършена форма. Всички незавършени форми не могат да се разрешат. Следователно ти не можеш да разрешиш един процес, докато той не се завърши. Какво заключение може да извади един съдия, когато процесът не е завършен, наполовина е разгледан? Трябва да се разгледа целия процес, за да може да се произнесе съдията. Квадратът е завършена форма. Следователно, ако вие искате да изчислите точно на какво се равнява един кръг,

не ще можете, понеже все ще намерите едно малко отвърстие, един малък остатък. Туй, което не се разрешава, е един нов път, който трябва да се извърви. Ако вие живеете в една форма на кръг, трябва да знаете, че имате дълъг път. Ако живеете в един квадрат, трябва да знаете, че в четирите къшета има по един враг. Туй правило не е една аксиома. Тогава кажете ми, всички ония, които живеят в квадрат, живеят ли в мир? Може да е едно съвпадение, може да е една случайност, но всякога казват, че къща, в която хора живеят, без дим не можело, без враг не можело. Та казвам: Трябва да знаете, че на всяко едно къше има по един враг. Онзи, който изучава квадратурата, той трябва да знае местата на тия врагове и да вземе предохранителни мерки. Не събуждайте врага си преждевременно. Защото ако ти събудиш своя враг, той иска като теб да живее. Понеже едно същество на крайните, охолни процеси не обича работа, то, като се събуди, непременно ще те изяде, нищо повече.

Не знаете ли онзи анекдот, дето един човек освободил един лъв; лъвът му обещал, че няма да му прави никаква пакост, ще му бъде признателен. Но след като го освободил, казва: „Обещах ти да не те изям, но какъв смисъл има разрешаването на такава задача? В капана шях да умра, сега като си ме освободил, пак ще умра от глад. Поне като направи добро, направи го докрай, дай да те изям.“ Питам сега: Има ли право човек да прави добро на един лъв, който е хванат в капан? Едни ще кажат, че има право, друга категория хора ще кажат, че няма. Може да направиш добро на лъва, може да освободиш лъва от капана, но ще му отрежеш ноктите, ще му извадиш зъбите. Ако той се съгласи да му извадиш зъбите всичките, да му отрежеш ноктите, тогава отвори капана и го пусни. Но питам: Кой лъв ще се

съгласи да му отрежеш ноктите и да му извадиш зъбите? Това са форми, алегории, които са вътре в живота.

Имаме ние нещо, което ни мъчи. Всеки човек има безброй врагове, с които трябва да се справи. Нещастieto в живота във всички негови форми се дължи на тия врагове, които са разумни. Някои от тях са микроскопични, не им обръщаш внимание, но са крайно хитри и лукави. Вземете враговете на охтиката: много малки са, микроскопични, не можеш да ги видиш, когато се заселят някъде живеят си, изяждат дробовете на човека на общо основание. Лекарите идват, какви ли не церове се препоръчват, а те по малко, по малко ядат, и както таралежът като хване някоя змия, изяжда я, така погледнеш и човекът свършил. Той най-първо се смееше, но тия врагове се умножиха, изпоядоха го. Имаш някой малък враг, хване те за крака, за коляното. Най-първо усещаш едно малко бодване, нищо не е, но като се минат една-две години, то е свършено, свършено не можеш да станеш от кревата. Казваш: „Този ставен ревматизъм мъчно се лекува.“ – Врагове дошли вътре. Този ставен ревматизъм ще се пренася, докато дойде в сърцето, и тогава взема в него всичкото наследство, вземе ти живота, пък тебе пуца на хаджалък. Някой казва, че го пратил при Бога. Когато един съвременен апаш обере някой богаташ, той туря парите в банката без някой да знае. Ако един ден се окаже, че са откраднати, тогава може да го открият. Онези врагове, които обират на общо основание, са толкоз хитри, че турят парите в Божествените банки, докато не се узнае, че някой е извършил престъпление. Ти можеш да плачеш, колкото искаш. Когато дойде такъв неканен гост у тебе, по няколко пъти викаш, не излиза от къщи; понеже онзи закон за гостоприемството не позволява да изпъдиш госта си, трябва да му покажеш, че не е гост.

Аз съм виждал хора, които страдат от ревматизъм по две-три години, не могат да докажат, че не са приятели с ревматизма. Седи той по закона, а според закона щом е гост, има право да седи при теб месец, два, три, година, две, три, ти ще го храниш на общо основание. Щом се окаже, че е враг, изпъди го веднага навън! По някой път, докато докажеш това, ще минат 4-5 години и 10 години по някой път. А лекарите, които се явяват, те следствие правят, да докажат, че ревматизмът е враг, неприятел. Следователно лекарите ги викат да докажат, че болестите са врагове, неприятели. Онзи лекар, който може да открие, че известна болест не е приятел на човека, той може да изпъди болестта. Туй е в преносен смисъл казано, защото ние по някой път може да разглеждаме болестите като резултат. То е така, както разглеждаме дупката, която е образувал един нож – тя е един резултат. Но причината на онова нещастие, което е произведено, е разумна. Има някой път неразумни причини, но в повечето случаи разумни са причините. Да кажем, ти се качваш на планина, имаш амбицията да се качиш на някой висок връх, да вземеш някое цвете, да пишат вестниците, че друг турист като тебе няма. Паднеш някъде, счупиш си крака на тия камъни. Ето резултатът на твоята глупава амбиция. Трябваше ти този алпийски цвят, ти доби слава, но си счупи крака. Казваш: „По невнимание се плъзнах, ако не бяха тия камъни, ако да беше вода, нямаше да си счупя крака.“ Но се случи, че не беше вода. Та всеки един от вас при нещастията е като тоя турист, който ходи по високите върхове от амбиция да откъсне някое рядко цвете. Някои от вас сте мореплаватели, направили сте двадесет крачки в морето, но искате да се покажете, да отидете няколко километра навътре, да кажат хората, че сте голям плувец. Тогава ви завари някое нещастие. Някои от

вас сте работници, искате да се покажете, че сте много работни, не искате да работите по два-три часа, но работите по 10 часа, копаете много – осакатявате ръцете си. Някои сте лозари, отивате да режете лозето, погледнете – отрязали сте си пръста. Казвате: „Тия лози да не бяха!“ Не, не, будно съзнание е нужно!

Сегашното предназначение на живота ви е: да живеете в съгласие с онези вътрешни закони, които са установени. Коя религия е дала досега ония съвършени закони на държавата, при които нейните поданици да са свободни от болести? Нито една държава няма такива закони. Не че държавата е виновна. Коя религия е дала закони, при които онези, които вярват, да не страдат? Всички вие вярвате в Бога, но страдате. Разрешавате един въпрос неразрешим. Вие може да обясните страданието, може да обясните резултатите на страданието, но не причините. Произходът на злото ние не знаем, откъде е дошло и как ще се завърши. Знаем, че един ден човечеството ще се освободи от сегашното свое нещастие, но откъде е дошло злото, къде ще иде, това не знаем.

Има една психологическа проява: вие обичате някого, който и да е от вас, млад или възрастен, но дойдете до една фаза на вашата обич, дето у вас се заражда едно чувство на ревност, вие искате този човек да ви бъде приятел само на вас. Ако го видите, че той има приятелство с други, става ви криво, започвате да се дразните, считате, че той ви е изменил. Питам: Откъде се пръкна туй чувство? У вас най-първо имаше едно хубаво чувство, след туй се яви ревността. Откъде иде тя? Ревността е обща в цялото органическо царство, не само между хората, но и между много по-напреднали същества от хората. Произходът на ревността откъде е? Факт е, тя съществува. Как трябва да

се справиш с нея? Ако две тела се приближават много наблизо и са в движение, ще има търкане. Щом има търкане, какво ще се образува? Ще се образува електричество. Но при търкането има и изтъркване.

Разправяше ми един познат: „Отивам на банята и казвам на теляка хубаво да ме изтрие. Оттам насетне реших теляк да не ме трие! Охлузи ми гърба, няколко месеца страдах от това триене. Изтри ме така, че и кожата ми охлузи.“ Желанието у теляка е хубаво; онзи, който искал да го изтрият, хубаво мислил, но телякът не бил досетлив, търкал така, че му изтрива и кожата. Казва му човекът: „Чакай, недей толкоз да ме триеш.“ „Не, не, казва, аз ще ти изтрия кирта.“ Изтрил кирта, но изтрил и кожата. Та по някой път във всичките форми на живота, и в религиозната форма, има известни теляци. Бил ли си на някоя религиозна баня, че да ти четат молитви, че да видиш какво е да ти изтрият кожата? Като излезеш от такава религиозна баня, не мислиш вече да отиваш втори път. Гледам хора, дето бягат, напускат религиозните форми – такива теляци са ги накарали да бягат, казват: „Не ни трябват такива работи!“ Интересно е, когато здравият лекува болен както и да е, но когато болен те лекува, това е смешно.

Та сега, в прочетения стих се казва, че в един ден Провидението ще освободи хората от сегашните врагове. Защото няма човек на Земята, който да е щастлив. Ние имаме много врагове – болестите. Най-после дойде големият враг – дойде смъртта. След това нас ни утешават, че човек отива в оня свят при Бога. Съгласен съм, ако отива при Бога, по-хубаво нещо от това не може да има. Но сега като започват да се съобщават с невидимия свят, идат ред писма – положението на умрелите хора не е тъй хубаво, както ако са при Бога. Не може всички при Бога да са и да са гладни,

да са боси, гологлави, искат дрехи, искат житце, казват, че ги забравили домашните. Щом искат такива неща, не са били при Бога.

Идва ми на ум онзи пример за един английски проповедник, който проповядвал, че всички, които умират, отиват все при Бога. Един американски търговец, милионер, на когото умряла единствената дъщеря, става и пита проповедника къде е сега дъщеря му, нему е много тежко и иска да знае при Бога ли е тя. Проповедникът казва, че е при Бога. „Не ми е писала, не ми е съобщила, не се обажда, че е при Бога.“ Става друг ясновидец в църквата и казва: „Твоята дъщеря не е при Бога, но е тук.“ Започва да я описва, еди-каква си, на толкоз години, лицето ѝ такова. „Ето какво иска от тебе.“ Започва да разправя за нейните нужди, какво иска на баща си. Питам сега: Тази публика какво ще мисли за проповедника и какво ще мисли за онзи ясновидец? Единият казва едно, другият казва друго. Онзи, като описва дъщерята, бащата разбира, че това е неговата дъщеря. Той не я вижда в църквата. Казва: „Как може умрял човек да бъде между нас?“ Ние казваме, че той е при Бога, но не знаем къде е Бог. Посочваме горе в Небето. Ако Господ е горе на Небето, както посочваме с ръката някъде, то е едно заблуждение. Според сегашните научни данни нагоре значи към Слънцето. Ами когато вечерно време Земята се обърне, че ние сме надолу, тогава като сочим нагоре, то е не нагоре, то е надолу. Но всичката погрешка е, че не знаем къде е мястото на Бога. Затова правим погрешки. Ние Го търсим там, дето не е, и си създаваме своите религиозни идеи. Може да ги създадем, имаме право да ги създадем, но тъй не може да се освободим от страданията. Всичките страдания произхождат от там, че ние не знаем мястото на Бога. Поне опитната наука

показва това. Ако човек не излиза и не се грее на Слънцето, ако той не възприема достатъчно количество светлина и топлина от Слънцето, неговата работа е свършена. Въздухът, който ние дишаме, е носител на слънчевата енергия. Въздухът е един акумулатор на складирана слънчева светлина и топлина. А пък самата светлина и топлина, това са акумулатори на складирана животворна енергия. Най-първо трябва да възприемем въздуха, светлината и топлината; светлината и топлината ще освободят в теб живота. Ако можеш да извършиш този процес, ще бъдеш здрав, ако не можеш да извършиш този процес, ще хабиш енергията напразно.

Сега, по някой път, ние се молим на Бога като на човек. Боли те кракът, казваш: „Господи, не знаеш ли, че ме боли крак?“ Господ не може дори да предположи как те боли крак. Той като те е направил съвършен, сега и да Го убеждаваш, че има погрешка в Неговата работа, е късно. Ти като казваш, че си болен, искаш да убедиш Бога, че работата, която е направил, не е както трябва. Ти казваш: „Господи, живях много добър живот, но се разболях.“ Искаш да убедиш Господа. И Господ седи сега и мисли дали говориш истината. Най-първо в молитвата искате да убеждавате Господа, че не искате да Го лъжете, но така са ви научили. Той се чуди и мисли, мисли, дълго време мисли Господ. Той взема факта, както ти го казваш. Той ще се спре, няма да каже, че Го лъжеш, но ще се върне назад милиони години, ще започне да преглежда целия процес, както си създаден, и ще види направил ли е погрешка. Докато Господ провери тази работа, ти ще чакаш, бързо не става, ще провери туй точно, и след две години вече ще имаш отговор на молитвата. Ти всяка сутрин все се молиш, Господ казва: „Прегледах въпроса, няма погрешка – туй, което

пише, туй направих.“ Започва се един спор между тебе и Господа. Господ казва: „Втори път пак ще прегледам.“ Но ти ще опъваш каиша, втори, трети, четвърти, пети.

Някой казва: „В този свят няма оправия.“ Така не се разсъждава сега. В сегашния неразумен свят се изисква ние да бъдем крайно разумни. Разумност се изисква! Една пълна разумност трябва, като съзнаваме тия факти, които съществуват, трябва да видим причините къде се крият, тия, близките причини на ония големи нещастия, които сполетяват окръжаващите. Всяка една опасност, която сполети твоя ближен, един ден може да сполети и теб. Та казвам: Ние сме в предвечерието, в свършването на една епоха, на един Божествен ден. Господ вече готви Слънцето, звездите. Той ще каже: „Стана утро, стана вечер, ден първи.“ Но след като залезе Слънцето, вие има да работите в себе си един процес. После ще започне вторият ден. Вторият ден, това е разбирането. Всеки един ден ти трябва да научиш една Добродетел и през вечерта да се върнеш дома. Нали хората вечер се връщат в своя дом. След като стане утро, пак излязат, работят дълго време вън, като стане вечер отново влизат в къщи. Тогава ние имаме понятия само за деня какво е станало. Направи Бог света, станало утро, станало вечер, но през вечерта какво става, не знаете. Вие казвате: „През вечерта ще спим.“ Няма спане. Спането, това е болест. Всеки човек, който спи много, е изложен на болести. Всеки, който спи, може да го сполети голямо нещастие. За немарливия се казва: „Спал е този човек.“ Ще се намерите в друго противоречие: „Какво трябва да правим, да не спим?“ Ти като спиш, очите ти трябва да бъдат отворени. Или казано на друг език: съвременните хора са крайно лековерни, крайно подозрителни. Крайно лековерни, че като вземат някой билет от лотарията, мислят, че ще спечелят.

Аз съм виждал религиозни хора, и нерелигиозни, вземат един билет – вярват и се надяват, следят вестниците кога ще се тегли лотарията. След като се тегли лотарията, чудят се как така да не им се падне нищо. Някой казва: „Как е възможно да не ми се падне нищо!“ После, когато ние страдаме, мислим: „Как е възможно тази болест върху нас да дойде? Да сме живели лош живот, не е, молили сме се по три пъти, в Бога сме вярвали, не знаем, не можем да си представим как е станало!“ Казваме: „Онзи човек греша, прави престъпления, него болест не го хваща, а нас какво ли не ни хваща? Чакай, казваме, ще хванем неговия път.“

На мнозина съм казвал за оня гръцки поп, който обичал да яде каймак. Сега говоря за гръцките попове, не за българските. Само за изяснение турям той да е поп. Той обичал каймак и жена му обичала каймак, повече от него. Той купи едно-две кила мляко, подкваси го, дойде – намери обран каймака. Година, две, три, все някой ще изяжда преди него каймака. Най-после казва: „Няма да го държа къщи, трябва да има тука магия“, и започва да затваря млякото в църквата. Подкваси го там, но и в църквата някой изяжда каймака. Жена му била хитра, един ден, след като яла, нацапала мустаците на Свети Никола. Той като го видял, извикал: „Разбрах каква е работата, толкоз години теб ти служи, ти да ядеш този каймак!“ Затваря църквата, не иска вече да служи на Свети Никола. Тръгва той по света да намери някъде работа, дето каймак може да се яде. По пътя го среща един старец, казва: „Синко, къде?“ Той му разправя. Пък старецът бил Свети Никола. Разправя по път своите убеждения, вярвания, казва: „Изневери ми един светия, толкоз години не можах да хапна каймак, изяде ми всичкия каймак.“ „Синко, ще му простиш.“ „Как да му простя, светия да яде каймак! На мене подобава да

ям, като на поп, но не и на него!“ „Ела, казва старецът, с мене, аз ще се потрудя като обичаш толкоз каймак да ти намеря отнякъде.“ Влезли в една къща, дето имало деца, едно от децата било болно. Свети Никола казва: „Донесете болното дете, аз ще го излекувам.“ Вика свещеника, затваря вратата, взима детето, измива го, после взима нож, отрязва главата, отрязва ръцете, краката, нарязва го на части детето. Свещеникът гледа и си казва: „Този човек е някой престъпник!“ Иска да бяга, но затворено, заключено. Казва си: „Каймак не можах да ям, пък сега и затвор ме чака.“ Свети Никола измива всичките удове и поставя всичко на място, духва и детето става, оздравяло. Идват родителите и питат: „Какво да дадем?“ „Ако имате малко каймак.“ „А, имаме, имаме каймак.“ Попът си хапнал добре каймак. Научил изкуството от Свети Никола, казва: „Лесна работа! Що ми трябваше, толкоз години каймак не можах да ям, то виж колко било лесно.“ Сутринта казва на стареца: „Много бързам, много работа имам, не мога с тебе да вървя.“ „Синко, казва, ако се намериш в затруднение, повикай ме.“ Отива попът в друго, съседно село, в една богата къща. И там детето болно, той казва: „Донесете го.“ Мисли си, че каймак ще яде. Заключва, взима коритото, измива детето, отрязва главата, краката, умива всичко. Туря главата – не се залепва, туря ръцете – не се залепват, духа – детето не оживява! Започва да вика, вика човекът Свети Никола пак да го избавя, че му казва: „Прав си, Свети Никола каймак не яде.“

Сега да превода този анекдот. Всички вие си имате известни слабости, не са слабости, но желания, които трябва да се изпълнят – едно желание да ядеш каймак, в какъв и да смисъл. Искаш учен да станеш, искаш щастлив да бъдеш, искаш да си богат, да си знаменит. Всички тия

желания, които човек има, са на място. Няма желание в човешкия живот, което да не е на мястото си. Туй, което не е на място, то е черизмерността. Силен да бъде човек, учен да бъде, богат да бъде, всичко туй е на място, но има работи, които са несъвместими, искаш много повече, отколкото ти трябва. Казват някои: Не можеше ли Господ да създаде света без да ядем? – Не можеше. Ако можеше, щеше да го създаде. Но какъв живот щеше да бъде без ядене? – Не може ли Господ да създаде света, без да дишат хората? – Можеше, но какъв щеше да бъде светът без дишане? Тогава отивам по-далече. Не можеше ли да направи човека без да мисли? Какъв щеше да бъде този свят? Онзи, който казва, че светът не е хубав, съгласен съм с него, но какъв щеше да бъде нашият идеален свят? Тогава ние ще се намерим в онова противоречие, в което се намерил един гръцки зидар, който вярвал в Зевс. Качил се той на една църква, но паднал, че си счупил крака. Обърнал се към Зевс и рекъл: „Досега мислех, че си един от най-разумните богове, от най-силните, но сега познах, че си направил света не тъй както трябва.“ Цяла седмица се занимава с това, говори. Зевс казва: „Какво искаш?“ „Искам да направя един свят, дето хората да не си чупят краката.“ „Иди си, както искаш, тъй ще стане, лесна работа.“ „Не е, казва, това свят.“ След една седмица зидарят бил здрав; взима си чуковете, отива да работи на едно здание. Започва да забива гвоздеи, удря – нито един гвоздей не влиза. Гредите всички леки като перце, не може да ги събере. Целият ден чука, нищо не може да свърши. Излиза от търпение, хвърля чука – той увиснал във въздуха, хвърлил шапката – и тя увиснала, хвърлил дрехата – и тя увиснала. Станал той, иска да подскочи, да хване чука – и той увиснал, ден, два, три. Чака го жена му, не се връща. Зидарят пак започнал да

вика: „По-голямо безобразие от това има ли?“ Зевс казва: „Какво искаш? Онзи закон, който троши крака замених, по-спокойно може да седиш, краката ти ще бъдат здрави.“ Тогава зидарят казва: „Виждам, че първото положение е по-добро, отколкото второто.“

Та и ние по някой път съдим в себе си и мислим за един идеален свят като този гръцки зидар. Мислим за живот без страдания, с всички удобства, но ще бъдем окачени във въздуха като този зидар. Ако на всеки един от вас биха му се задоволили идеите, както той иска, той не щеше да има никакви добродетели, той щеше да бъде изолиран от всичките хора, даже изолиран от самия себе си. Питам: Всеки един човек вън от хората, какъв щеше да бъде неговият живот? Представи си, че не ядеш, че не дишаш, не чувстваш, не се движиш – в какво ще седи животът? Представи си, че ти не приемаш нито едно любовно писмо от никъде, нито един мил поглед, Слънцето е загаснало, звездите са загаснали, нищо няма, ще настане абсолютен мрак в душата ти, питам тогава какво ще бъде положението ти? Съвременните хора искат щастието на абсолютния мрак. То е най-голямото страдание, което може да има един човек, една душа вътре в себе си. Ти да съзнаваш, че си спрял всички условия, и живота си, в който можеш да се изявиш, това е най-голямото робство. А пък в сегашния живот имаме надежда, че е процес на освобождение от робството, в което сега се намираме. Вие сте имали ваши възлюбени, баща ви, майка ви, брат ви, мнозина от вашите братя са заминали. Отивате на гробища, разравяте – само кости, мускули няма, останал само черепът. Питам: Де е баща ви? То е едно криво разбиране. Както ако идете при някой автомобил, а шофьорът го няма. Питам: Къде е шофьорът? Тялото е външната страна, автомобилът, едно такси, с което вие

си служителите. Един ден, когато се строшат колелата на това такси, вие ще го напуснете, ще си купите друг автомобил. Онова същество, което търси свободата, то не трябва да я търси отвън, то трябва да търси свободата отвътре. Човек сам трябва да стане господар на своята свобода. Тази свобода той може да постигне по два начина. Един от начините е да изучава живата Природа, това е сегашното положение; другото положение е да изучава вътрешната страна на живота, та чрез закона на Любовта да живее без закон. Да живееш със закон, това е отношение с всичките хора, да съзнаваш нуждите, които всеки човек има, и да бъдеш крайно умен, за да удовлетвориш нуждите им.

Другият закон на Любовта е изобилието, свободата, в която човек трябва да се прелива. Как ще разберете вие да се прелива един човек? Вие може да вземете един литър вода и да я прелеете, да станат два литра. Но питам: Ако вие разделите водата на малки капчици, тя умира ли? Водата никога не умира. По същия закон човек трябва да мяза на водата. Така и неговата външна форма може да се измени. Ние винаги сме поддържали тая хипотеза, че сегашната ни форма ще се измени. Че такива форми човек е изменял с хиляди. Дарвин е внесъл своята сегашна теория. Еволюцията показва пътя, по който човешката душа е минала. Тя най-първо имала много микроскопична форма, в която живеела. Много малка колибка имала, с която душата се задоволявала, оттам гледала света и се радвала; после литература имала, изкуства имала, картини е изписала. В Природата тия картини съществуват. Сега хората мислят, че тия микроскопичните организми никаква култура нямат, но се лъжат. От наше гледище е така, но всяка култура, от най-нисшите форми до най-висшите, има цели музеи в Природата. Някои от вас казват туй да го докажа. Няма да

го доказвам, защото какво ще спечеля, ако го докажа? За да го доказвам, трябва да съм търговец. Някой казва: „Да докажем, че има Господ.“ Казвам: Аз не съм търговец, аз не доказвам, че Господ съществува. Да се доказва, че Господ съществува, в моите очи е търговия.“ Аз казвам: „Нямам плат да продавам. Някой пита: „Ти вярваш ли?“ Казвам: С търговия не се занимавам. Аз не продавам вярата си. – Ти в какво вярваш? – С търговия не се занимавам. Не продавам вярата си. Вярвам, че може и без насилие, вярвам, че може и без да се краде; аз вярвам, че може и да не се лъже. – В какво друго вярваш? – Вярвам, че всичко, което съществува, ще изчезне. – Ама докажи го. – То само ще се докаже. Нещата сами по себе си се доказват. Чудни са хората, като мислят, че са много умни. Един художник пише, че аз съм от тия художници, дето могат да те нарисуват в огледало. Аз държа едно огледало, казвам: „Виждаш ли се, харесваш ли се?“ Но не продавам тази картина на огледалото. Аз имам огледало, което никога не се продава. Продадеш ли своето огледало, ти ставаш роб на условията. Защо тия неща стават? Продадеш ли своето огледало си. „Ти, казва някой, дали като ме нарисуваш няма да ме продадеш?“ Казвам: Аз съм много честен човек; ела от другата страна на огледалото, изгаси своята лампа, без светлина виждаш ли нещо? – Виждам. – Докато Слънцето е зад гърба ти, може да се образуват тия впечатления, но когато изолираме слънчевата светлина, която не идва, ни отзад, ни отред, никакъв образ няма да дойде. Казвам: Ти си човек, който живееш с огледала, въобразяваш си в себе си, че ще бъдеш красив, ще бъдеш умен, ще бъдеш министър, ще бъдеш княз. Това са илюзии на живота. Ако ти досега не си станал княз, досега нататък никакъв княз няма да станеш. Ако сега не си богат, никога няма да станеш. Ако сега не си човек, та от-

сега нататък ли ще станеш? Тогава как ще сравним това положение с онази философия на Писанието, което казва, че направил Бог човека по образ и подобие свое? Преди хиляди години го направил по свой образ. Хората още не могат да повярват, че така е направен човек, казват, че Бог малко му дал. Та как да ги сравним тия двете неща?

Аз мисля така. Малките неща са далечни неща, големите неща са близки неща. Туй, което ти никога не разбираш, то е много далечно от твоето съзнание. Туй, което ясно разбираш, то е близо до тебе, до твоето съзнание. Има един закон: голямото, което виждаш, не може да имаш знание за него, не може да го изучиш. От най-голямата сфера ти виждаш малка част. Казва един човек: „Аз виждам Стояна, Драгана.“ В какво седи това виждане? Казва: „Много интелигентен човек.“ – Тогава дай му да ти направи една къща. – Ама виж, много е музикален. – Дай му да ти изсвири нещо. – Ама пише много хубаво. – Може случайно да пише хубаво, дай му книга да напише нещо. Сега не е важно какво ние мислим. Ние мислим някой път това-онова, но Провидението подлага всичко на изпит. Туй, което ти можеш да направиш, това си ти. Ако ти не можеш да издържиш една малка болест, една малка тежест, къде ти е силата? Защото някои болести са умни същества. Когато някой ангел дойде от Небето, той стъпи на краката ви, а вас ви боли, но не знаете защо. Този ангел знае какво да направи – една игла много остра, че я тури той, с всичката си тежест седне на върха, на ушите на иглата – обича те човекът. Ако всички болести са такива хубави същества от Небето, които идват да ви посетят! Понеже като чули за великото дело на Бога и дошли да видят, те дошли със своите столове, турили ги на иглите, стъпили на ушите на иглите. Вие не можете да издържите един-два часа, а ден и

нощ се молите да дойде някой ангел. Той, като дойде, носи стол, тури го на рамото или на врата ви някъде. Най-последно казвате: „Никакъв ангел да не идва!“ Това е само обяснение на нещата.

Че туй е така, най-хубавите неща в света произвеждат най-големи нещастия. Вземете един беден човек, няма нищо, но стане милионер какво нещастие е да стане богат! Той постоянно мисли, не може да спи, ден и нощ мисли какво става в света, иска да знае какво става с банката, в която е вложил парите. Някой път се случва и да полудява. Ученият човек ден и нощ мисли, знае ред научни теории, следи литературата, да види какви нови теории има, пише друга книга, защитава старата теория дотогава, докато един ден отстъпи, казва: „Новото трябва да приемем.“ Богословите и досега още защитават твърдението, че Господ създал в шест човешки дни света. Но така ли е? В шест дни ли е създаден? В едно изгряване и едно залязване? Това е човешко разбиране. Но светът не е така създаден. Сега това приемам като аналогия в живота. Ние имаме известни схващания, теории, имаме схващането, като богословите, че в шест дни Бог създал света, имаме и схващането, че ние трябва да живеем добре. Трябва да живеем, но трябва и да постъпваме добре, трябва и да разбираме добре живота.

Вземете сега съвременните европейски народи, какво богатство са, никога светът не е имал толкова културни хора, както сега, това са най-културните народи. Вземете всичките – американци, французи, англичани, германци, италианци – всички тия са най-просветените държави, културни държави. При това с тях съществува и най-голямото противоречие. Как ще го обясните сега? Не че те са виновни, но всичкото противоречие седи в това, че вся-

ка една държава иска да бъде велика сила в света. Велики можем да бъдем, но в едно нещо. Колко велики хора може да има? Само един. На едно тяло колко глави може да има? Аз турям само една. Ако турим десетина-двайсет глави, ние имаме хидра. Съвременният обществен живот има много глави. Тогава казвам: Изрежете всички глави и оставете само една. Да се изрежат всичките религиозни глави и да остане само една глава, да остане само Христос – Любовта. В държавата да остане само една глава. Казвате: „Ще се развали общественият живот!“ Хидрите развалят обществения живот – многото глави развалят. И в индивидуалния живот е така; ти като имаш едновременно много глави, ти трябва да се установиш върху нещо, което е разумно. Ако твоят живот служи за нещастieto на твоите ближни, тези ближни, които искат да живеят, те могат да те очистят един ден, нищо повече. Но ако рекат да очистят ония елементи, които са в държавата вътре и са опасни за нея, ще бъде трудно. Не са враговете отвън, а отвътре са големите врагове. България не се застрашава толкоз отвън, а отвътре. Англия не се застрашава отвън, а отвътре. Всичките държави се заплашват отвътре. Когато се направи една къща от негоден материал, с нищо не може да се спаси. Ние говорим за един живот. Една къща, направена от здрав материал, на здрава почва, е хубава къща. Но ако този материал, с който къщата е направена, не е здрав, не е на здраво място, каквито поправки и да направим, тази къща е непоправима, трябва наново да я направим. Ние считаме за материал мислите на човека, неговите чувства, неговите постъпки. Те трябва да бъдат здрави, тогава с човека може да стават реформи. Човек трябва да мисли здраво, здраво да чувства и здраво да постъпва. Може да останат известни преобразувания, но образецът за правилните мисли в

света съществува. Съществува в света една мярка – туй, което ние наричаме Бог. То е абсолютна мярка. Че ако ние добием едно правилно познание за Бога, или една мярка, ние наричаме тази мярка разумен живот, или Любов, или Разумност, или Мъдрост, или Свобода, или Истина – те са думи синоними. Туй е, което дава разрешение за всички ония хора, които страдат в дадения случай.

Сега не е въпрос само да отмахнем страданията за днешния живот. Ние трябва да внесем здравето като една най-важна задача. Здрави да бъдем, умни и добри. Ако религията беше едно учреждение, от което да не са заинтересувани хората, никой нищо да не им плаща за техните вярвания, тогава ще видим колко хора биха били религиозни. Какво ще ми плащат хората за моята вяра! Че аз вярвам в Бога, какво ще ми плащат! Срамота е една майка да ражда деца, че да ѝ се плаща. Че ако туй е философия, ребите трябва да възнаградим, по 300 000 раждат. Че една майка родила шест-седем деца, да дадат пари на тази майка, че е производителна! Дайте тогава възнаграждение на ребите, по 300 000 имат. Не е в многото, а в малкото. Питам: От тези шест-седем деца колко живи ще останат? Колко от тях ще бъдат полезни на ближните в света?

Съвременните хора употребяват ножа. Ножът е една емблема. Казват: „Сабята и топовете ще ни освободят.“ Аз съм съгласен. Но работата е, че след като победят, хората турят сабите на място и те ръждясват. Сега всички саби и всички топове се оплакват. Всички топове, които вземаха участие в превземането на Одрин, къде са? Плачат някъде ръждясали. Казват: „Така, докато бяхме млади – помогнете, като свършиха работата, взеха победата, нас захвърлиха.“ Та казвам: Сабята, това е разумното слово, това е неговият език. В думата „пушка“ е вложена сила. Ако име-

ната на всички оръжия, които хората имат, ги преведем на един разумен език, какво щяхме да разберем? – Имаш ли ти пушка; наточен ли е ножът ти; кобурите как са; пушката ти добра ли е; барут имаш ли; скоро война ще има ли? Сега можем да говорим на такъв странен език, но ако ще отидем на тая война, и ни бият, и обърнем гръб, че бягаме, войната не е излязла както трябва. Аз бих желал да съм в една война, в която никога да няма бягащи. Позволява се малко бягане, отстъпление по стратегически съображения. Но всякога да отстъпваме в живота, няма никакъв смисъл. Да отстъпваш в религиозно отношение разбирам, но в научно отношение, в обществено отношение, отвсякъде да отстъпваш, питам тогава какъв смисъл има? Че ако жената постоянно отстъпва, ако мъжът постоянно отстъпва, ако децата постоянно отстъпват, какъв ще бъде животът? Жената не всякога трябва да отстъпва, някой път трябва да отстъпва, а после трябва да напада. Кого? Мъжа си. Някъде мъжът трябва да отстъпва, после трябва да напада. Тогава, щом мъжът напада, жената трябва да се оттегли по стратегически съображения. Щом мъжът има право да напада, жената ще отстъпва. Ако неговата мисъл е права, ако неговите чувства са прави, ако той ще донесе благо на целия дом, тогава жената да отстъпва. Щом жената мисли право, чувства право, мъжът да отстъпва за благо на дома. Ако жената напада, ако синът напада, ако дъщерята напада, всички ония хора, които може да ни нападнат, ако тяхната мисъл е права, на място е тяхното нападение. Следователно вие гледайте на нападението, което имате, право ли е или не. Че ни нападат, то е един въпрос; дали нападението има съобразност, то е друг въпрос. Кой не е нападнат от болести, кой не е нападнат от разочарования в живота? Погледнете, нито царят е свободен, нито влади-

ците, нито проповедниците, и най-великите хора какви ли нападения не са имали. Ако вие сте нападани, трябва да изучавате причините на това нападение.

Казва се в този стих: „Ще ни освободи от враговете.“ Кога? Когато ние станем учени хора, когато ние употребим закона на Любовта, и да знаем как да си служим със своите чувства, с огъня. Разправяше ми една млада българка: „Аз, казва, много добре живея с мъжа си, но съм изучила характера му. Щом го видя малко тъй да напада нещо, ще донеса нощвите, ще взема да сея брашно, ще наточа хубава баница с масло. Като го нахраня, погледнеш – поусмихне се. Веднага примиря тоя враг, превзема го, склучим мир.“ Всякога, когато се точи баница или се готви нещо хубаво, има нападение. Няма какво – ще седнеш, ще наточиш баница и онова горчиво чувство, онова строго лице, ония мускули, готови да се нахвърлят, поомекнат, човек стане мекичък. Жената казва: „Аз зная, че това се дължи на баницата, ако не бях разточила баница, лошо щеше да стане.“ Сега преведете вие тая „баница“. Все ще трябва да се разточи някаква баница. Българите колежа кокошки, баници правеха на всички турци и така спасяваха гърба. Ще се научиш да точиш баница. Ако си сиромаш, богат ще станеш, ако нямаш вино, ще напълниш бъчвите с най-хубавото 15-20 годишно вино, ще насипеш, ще черпиш. Ще изтъчеш най-хубавия плат, ще направиш най-хубави ризи, най-хубави дрехи, най-хубави обувца и т.н. То е вътрешно. То е една временна постъпка, не е вечна постъпка, защото във вечните процеси на нещата работите другояче са сложени. При сегашния строй на нещата трябва да изучаваш. Един учител ти дал известен урок – ще го учиш; иначе ще има цял скандал. Ти не си научил урока – ще минаваш за слабоумен. Ти не ходиш в църква, не палиш свещи, не се

кръстиш – ще минаваш за безбожник. Такъв е сегашният ред и порядък. Казвам: Най-първо временният живот, който е в нас, трябва да се хармонизира, после вечният. Има една философия в живота, дето работите се разрешават другояче. Разрешават се по два начина.

Аз ще ви приведа следния пример. В една къща, дето майката възпитава децата по всичките правила на съвременната педагогика и на всичките педагози, тия деца станали малко немирни, не усещат, че ще им дойде нещо много лошо. Един ден ѝ идва на ум да ги сплаши тия деца. С тояга ги плаши – не върви. Тогава майката направила една страшна гугла, турила я на главата си; седят пет деца, карат се, вдигат шум. Като влиза с тази страшна гугла, като писват децата, тя махва само с ръката, после излиза; веднага хвърля гуглата и всичките деца се нахвърлят, казват: „Мамо, влезе едно страшно чудовище, щеше да ни изяде!“ Държат се за майка си. Ако ние сме от онези непослушни деца, майката ще влезе със своята гугла. То е една Истина. Страшна е гуглата, ти не знаеш какво се крие зад нея. Причината, дето е влязло злото – то е един признак, че има непослушни деца. Злото е, което стрива всички хора. Нито един от вас не мисли защо трябва онова жито да го стрием на камък. От хиляди години най-голямото нещастие е, че мелим брашното. Аз може да ви го докажа, но не искам да доказвам, и да го докажа, е безпредметно. Всички хора, които ядат така стрито на хромел жито, и те така по същия начин се трият. Вие носите дрехи, ушити на машина, но всеки ден и вие се дупчите, както са вашите дрехи надупчени. Може да има нещо общо, може да няма. Режете с ножици, то е хубаво, то е творчество, но казвам: Шитите дрехи не разрешават крайните въпроси на живота, мляното брашно не разрешава крайните въпроси на живота.

То е едно вътрешно състояние, което трябва да премелим. Туй, което сега мислим, туй, което сега вярваме, то е едно вътрешно състояние, не е онова състояние, което трябва да повдигне човека, да го направи свободен. Туй трябва да знаем ние. Не че то е лошо. Временно заради нас е добро, но за утрешния ден е лошо. Ако това смляно брашно го държим месец, два, година, две, то ще се развали, ще се вгорчи. Но ако държим житото несмляно, и шест хиляди години може да го държиш, ще запази своята сила. Ако вземем твоите мисли, чувства и желания да ги направим на брашно, ще се вкиснат. Ти ще оставиш всяка твоя мисъл да бъде целокупна, и след шест хиляди години да има същата сила, та като посееш да израсне житото във време на нужда. Всеки един от вас ще смели своите чувства, но когато се мелят чувствата, когато ние се приспособяваме към хората – ти мелиш брашно, по тоя начин и ти постъпваш като тях, мислиш като тях, чувстваш като тях. Брашното е смляно, хубаво е засега, за днес ти разрешаваш въпроса, но утре, след 10-15 години, туй смляно брашно ще се вгорчи. Положението ти тогава ще бъде като на онзи българин, когото срещнали разбойници, взели му парите, набили го много хубаво, освободили го и казват: „Да си вървиш със здраве.“ Срещат го други разбойници, хубаво го набили и те, защото не задържал, не скрил четири-пет кесии за тях. Той казва: „Де да зная, че и вас ще намеря.“ Днес нас ни бият, че не сме задържали пет кесии за другите, които ни обират. Ти не си ясновидец, отде да ги знаеш, че ще дойдат – не си задържал пет кесии за тях.

Сега ние се намираме в положението да търсим свободата в света, желанието на всички съвременни хора е свободата. Всички съвременни хора търсят свобода; хиляди и хиляди хора измират за свобода. Но какъв е този стремеж

на човешката душа, не са разбрали. Една борба има в религията. Навсякъде има борба. Естествено е туй положение, при което всички хора да живеят добре, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна да ядат, да имат достатъчно светлина, да ги осветява, да си имат къщица, обуша, дрехи. Туй е положението. Но в света трябва да идат толкоз хора, за колкото има провизии да може да живеят. В сегашния свят има повече същества дошли, отколкото трябва. Те са неканени гости и там е нещастие. Изчисляват колко души трябвало да има на Земята. Хората не разбират какво нещо е живота. Криво им е, че има смърт. Два милиарда души са много на Земята. По мои изчисления тя може да храни едва 100 милиона души, два милиарда са много. Всичкото нещастие е, че много са хората на Земята. Ако станат четири милиарда, ще бъде четири пъти по-лошо, ако станат шест милиарда, ще бъде шест пъти по-лошо.

Ако в тебе твоите мисли, желания и постъпки прогресивно се увеличават, не са в съгласие с условията, при които живееш, ти ще създадеш нещастие в себе си. Ти искаш да бъдеш като някой ангел; че ти трябва да ходиш да помагаш, няма да бъдеш само като някой български министър, да приемаш, да влизат и да излизат хора. И при мен някой път идват хора. Аз съжалявам, че си губят времето, като дойдат при мене. Като му кажа нещо, казва: „Това го зная.“ Той иска да ме лъже, че знае. Аз казвам на себе си: „Ти ако знаеше, щеше да бъдеш здрав, щеше да бъдеш богат, щеше да бъдеш умен, щеше да можеш да оправиш света. Понеже търсиш друг да те оправя, там е твоето невежество.“ Дошъл и пита: „Каж ми къде мога да намеря Бога?“ „Ще Го намериш там, дето никога не се намира.“ „Къде?“ „Като те турят в гроба, там ще Го намериш.“ За да идеш при някой човек, ти трябва да идеш по закона на

Любовта. Идва той при мен да ме изпитва, казва си: „Там се явил един ясновидец.“ Иде при мен, или при който и да е. Ти отиваш при някой ясновидец, но по-невежи хора от ясновидците няма. Защото един ясновидец няма да ти каже как живееш и как ще живееш за в бъдеще, той ще ти разказва този живот, който вече си живял. Да кажем: 10-15 прераждания си живял престъпен живот, в този живот си пратен да страдаш. Това не е никаква философия, една буболечка може да ти го каже. Аз наричам ясновидец онзи, който може да създаде нещата, не да ги предсказва. Ще ти каже Истината и ти ще му платиш 50-100 лева.

Други пък ще отидат при някой хиромант. Хиромантията е наука, в която има много неща за чистене. Тия линии на ръката изразяват моя минал живот, новата ръка аз градя сега. Когато един физиономист започнал да разправя на Сократ: „Ти си бил такъв и такъв“, Сократ казал: „Това беше така, но всичко това аз го преживях, сега вече съм друг Сократ. Аз съм онзи Сократ, когото жена му го поля с легена отгоре и той беше в състояние да каже: Дето има гръм има и дъжд, дъждът е благословение.“ – Ама не е хубаво да имаш една жена, която всеки ден да ти пее, не е хубаво да имаш един мъж, който е капелмайстор. – Какво има от това? Хванеш едно дърво, раздрусаш го; хванеш един мъж, радваш се; мъжът те хванал, раздрусал те – ще види дали са узрели плодовете ти, дали ще падне някой плод. Ако падне, много хубаво, ако не падне, нищо не значи – зелен е още, ще узрее. Тълкуването – то е за вас. Казвате: „Подиграва живота.“ Да подигравам живота, значи да подигравам себе си. Ние криво тълкуваме нещата. Някой път човек е с най-хубаво намерение да ти каже нещо, ти се обидиш. Един мъж, който обича жена си, то е хубаво, но криво е тълкуванието. В кривото тълкувание се ражда свадата.

Една жена се оженила за един капелмайстор. Да се не обиждат музикантите. Мъжете създадоха такта в музиката, а жените създадоха нотите. Понеже мъжът ѝ обичал да маха, тя обичала слугинята си хубаво и той на нея „преподавал“, а после отивал да се извинява на жена си, казвал ѝ: „Ще извиниш, прекалих.“ И тя го извинявала, за сметка на гърба на слугинята. Той мислел, че жена си бие, то се оказало, че слугинята. Но и господарката била умна, че като седяла слугинята десет години, казва: „Тази слугиня е много добра, тя е една от най-добрите слугини, ще ѝ дадем 30 000 лева възнаграждение за добрата услуга.“ „Да ѝ дадем.“ Тя опитала такта на господаря си. Слугинята, това е плътта; като дойде капелмайсторът, нека се разправя. Щом се свърши този такт, нека дойде вашият дух – същинският човек да се изрази. Тъй ще се изразят доброто и злото в света. Те са едно разрешение в света. Така ние ще намерим истинския начин, как трябва да живеем.

Сега вие мислите, че като кажете на един човек, че трябва да направи нещо, той ще го направи. Никога не спирайте един човек в неговите намерения и желания! Никога не го спирайте и не му налагайте: така трябва да направиш. Кажете: „Много хубаво, отлично.“ Не го спирайте, какво ще го спирате, нека той от себе си да се научи. Той пита: „Харесваш ли нещо?“ „Много добре, много хубаво.“

При мене преди десет години дойде един български поет. След като ми чете своята поезия, стихове, казва да си дам мнението. Аз му направих една много малка деликатна бележка, с една много малка игла. И досега той ми се сърди, че съм му направил бележка. Никога вече не се яви. Не правете бележки на хората, оставете да си вървят, както знаят, по пътя. Ние страдаме от критици. Кажете: „Много хубаво, отлично е стихотворението.“ После като

дойде да ти се оплаква, да разправа, че не го четат хората, кажи: „Те ще те разберат след време, след десет-двадесет години.“ Казват: „Не струва това нещо.“ Не, кажи: „Хубаво е.“ Нека всеки човек да се прояви, като Бог го наредил. Не давайте тон на извора. Нека всеки извор извира тъй, както извира, не можеш да го научиш другояче. Има нещо в човека, което не можеш да запришиш, то е извор. Може после водата, която извира, да я канализираш, но не ограничавай изворите, не ходи да ги заграждаш, остави ги свободни. Сегашните хора все ограждат и развалят изворите. Ние ставаме неспособни да проявим това, което е вложено в нас от Бога. Един-други се коригираме. Не се коригирайте кой е прав – и двама сте прави. Разберете: магическата сила на човешкия живот седи в живота и Любовта. Любовта, от която произтича изобилието. Животът е проява на Любовта. Живот, който изобилно тече, от него може да се явят изобилно мисли, изобилно чувства. Дето има изобилно мисъл, ще има и свобода. Ако ти не въздействаш на първия процес на Божествения живот, този живот сам по себе си ще се нареди, спасението в света ще дойде. Не мисли, че ние ще оправим света. Всичките хора, каквито и да са, колкото и да са видни, трябва да бъдат носители на Божественото. Всичкото заблуждение е, дето ние мислим, че допринасяме по някакъв начин за изменението на нещата с критиката. Аз направих опит с тоя български поет, който се обиди. Той е казал на друг: „Имаше право, но не трябваше да ми го каже.“ Прав е, не трябваше да го казвам. Аз сега коригирам поведението си.

Божията Любов никога не коригирай! Каквато и погрешка да направи Провидението от ваше гледище, не коригирай, понеже ще си навлечеш пакост на главата. Не коригирай Бога в Неговите постъпки, не Го отричай! Жи-

вей съгласно с Него. Че един си говори, че има Господ, друг - че няма Господ – в себе си което мисли, то е важно, то е верую. Туй, което мисля за Бога, не е толкова важно, как живея – то е моето верую. Това, което говорят отвън, то е друг въпрос. Всеки един от вас, доколкото той живее по Бога, доколкото прилага Неговите закони, дотолкова е прав. Каквито и да са неговите вярвания, аз не се меся. Не коригирайте човека в неговите вярвания, вътрешни или външни! Или казано другояче, не коригирайте Бога в неговите постъпки, защото човек така постъпва, както може. Сега законът е: не коригирайте! Не само вие, всички не коригирайте, но и не казвайте: „Защо Господ направи света така?“ А има един свят създаден от нас, от заблудение.

Вложете в живота си новата Любов. Новата Любов аз наричам днешното Слънце, което изгрява. Преди хиляди години как е изгрявало Слънцето, то е друг въпрос. Слънцето, което днес изгрява, тази светлина, която изпраща, ако вие я разбихте и възприемахте, както трябва, учени глави бихте станали. Със закона на светлината, ако съвременните учени хора се заемеха да го изучат, светът щеше да се оправи. Ако вие разбихте закона на светлината, вашите работи щяха да се оправят.

Вие, за пример, виждате червен цвят; ако можете да го динамизирате, да стане активен, да го очоплите като един плод, ще потече от него благодатен сок, извор ще излезе. Но червеният цвят, ако дойде в дома ви, може да ви накара и да плачете. Зависи с кой нюанс на червеното си служите. Всичките врагове на червения цвят от четирите къшета на дома ще се втурнат вътре. Но вие, ако знаете как да го посрещнете, ще бъде добре. Ще наточите една баница по български с точилката, тогава той ще ви донесе най-хубавото благо.

Ако вие разбирате червения цвят и го използвате както трябва, в него има такива трептения, чрез които съвременните учени хора могат да се домогнат до безсмъртие. В червения цвят има един вид трептения, аз ги наричам трептения на безсмъртието; това са ритмични трептения, те ви носят безсмъртие, но трябва да знаете точно времето за тяхното възприемане. Тези животворни лъчи на червения цвят, тези трептения съществуват и идват точно навреме. Дойдат ли тези лъчи на Слънцето, лъчите на безсмъртието, изложи се на тяхното действие. Понякога те произвеждат една обратна реакция и ти казват: „Стига ми вече!“ Не, точно тогава ще останеш. Напуснеш ли с една секунда по-рано, и болестта си остава. Или пък обратно: една секунда само да стоиш повече под въздействието на тези лъчи, болестта пак остава. Навреме, и съзнанието ти да присъства. В даден случай, когато тия вълни действат, който мисли за друго нещо, не може да ги възприеме. Умът ти ще бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, да схванеш тия трептения. Схванеш ли ги, имаш всичкото богатство, не ги ли схванеш, ти ще ходиш да дивееш по гората. Туй е за червените лъчи. Сега ние всички търсим тия трептения. Като приближат, те обикновено влияят. Ако можеш да прекараш тия именно червени лъчи над един мъртъв, веднага той ще стане. Това е наука, която Христос разбираше и си служеше с нея. Когато плюна, прогледна слепият. Но кога плюна? Вие може да плюете, ама не знаете кога да плюете. Когато плюна Христос, то не беше на пътя, на улицата. На кое място беше? После Той не остави това изкуство, занесе го със себе си. Светът още не е готов за една велика наука. Ако сегашните лекари можеха така да плюят, чудеса щяха да правят, но не знаят. Ако Христос дойде, те първи ще бъдат наоколо да видят по кой

начин плюна и как се мажат тия очи. Като изучат това изкуство, ще кажат: „Да си върви, той не е специалист.“

Има задачи, които ни са дадени за нашето щастие. Вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете умни. Днешният ден носи всичките блага, но цивилизацията затвори цялото небе с мъгла. Тука сте в мъгла, горе на Витоша е светло, чисто и по-топло. Ако не вярвате, идете на Витоша, като излезете на 1500 метра, ще се уверите, че е ясно, има 22 градуса топлина. Но понеже тук се говори, туриха пердета. Мъгла има, когато атмосферата е дисхармонична. Хубаво, ако сте силни, разпръснете мъглата! Ако вие сте силни, ако имате знание, сега в един момент можете да отворите небето – да просветне. Направете опит да се изясни съвсем, да изгрее Слънцето. Сега седи тая мъгла и заповядва. Такава мъгла има в умовете на хората. Мъглата се разпръсва при вятър. Вятърът е мисленето. Ако твоята глава не мисли, мъглата ще седи. Щом седи тази мъгла, не можеш да възприемаш лъчите на Слънцето, както трябва. Като изучаваш светлината на червените лъчи една година тъй, както трябва, ще видиш колко мощно и целебно е тяхното действие. Ще почувстваш живата, безсмъртната Природа чрез тези червени лъчи, ще ги видиш така, както никога не си ги виждал. Ако този хубав, ярък червен цвят можеш да го видиш, никога не можеш да го забравиш. Всякога, щом си спомниш за него, състоянието ти ще бъде такова, като че си придобил цял свят. Бог е оставил една велика тайна в тия червени колебания, в тия чудни трептения. Има една есенция, затворена от хиляди години в този цвят, и Бог очаква децата Му да бъдат досетливи и умни, че всеки да си вземе толкова благо от него, колкото му е необходимо. Ние почти я отминаваме тази светлина и постоянно се обръщаме и викаме за помощ. Той пак изпра-

ща. Ние викаме, че нямаме живот и умираме при голямото изобилие, което Бог изпраща. И така ще умираме още дълго време. Ще ходим горе да се учим, пак ще се връщаме, ще ходим, ще се учим, ще се връщаме. Ще се връщаме, докато в нас остане истинското познание за благата, които ни заобикалят. Спасението в света зависи от нашето разбиране на онова, което вече съществува в Природата.

Сега ако ви кажа да бъдете свободни, то значи да ви залъгвам, баница да ви правя. Да ви кажа да имате вяра, то е пак залъгване. Вие вяра имате, даже имате повече вяра, отколкото трябва, дори страдате от излишна вяра. Вие вярвате в това, в което не трябва да вярвате. Вярвате, че някога за в бъдеще ще бъдете спасени. Аз наричам туй голяма вяра, толкоз силна вяра аз нямам. Аз вярвам за днешния ден, за утре дали ще живея, това е голям научен въпрос. Какви ще бъдат отношенията за в бъдеще, то е велика тайна за мене. Отношенията, които Бог ги има днес, аз ги зная, но какви отношения ще има за в бъдеще, това е велик въпрос. Желая днешните отношения, които имате към Бога, да са прави. Повдигнете се над средата, забравете всички несгоди в живота и кажете: „Всичко в света е за добро!“ Иначе как ще се оправдае у нас онзи стих, дето казва апостол Павел: „В Бога живеем, движим се и съществуваме“. Как е възможно в Бога да живеем и да се движим и пак да бъдем нещастни? Ние сме хора, които постоянно продаваме, успяваме, взели сме повече, отколкото трябва. Хората страдат от изобилието.

Вложете сега малкото в себе си, вложете закона на червения цвят, който носи живот. От него всички се плашат. Христос казва: „Дойдох да запаля огън.“ И какво искате, ако се е запалил? Този огън е вечният живот. Ако в този живот хората започнат да оживяват, какво има да

се плашим какво ще стане в света? Всички разумни хора трябва да оживеят. Това е разбирането. Ако този огън се е запалил, още по-добре. Дето има жив огън, хората живеят, дето огънят е изгаснал, хората умират. Там в топлината, дето има по-голям огън, има живот, дето няма огън, има страдание. Следователно щом имаш огън в своята мисъл, щом имаш огън в своите чувства и постъпки, ти живееш; щом изгасне твоят огън, щом изгасне този, червения цвят, иде и свършването. Миналите поколения, които нямаха топлина и светлина, свърши се с тях, те оставиха само претенции. Сега не искам да правя извод, вярвам, че вие няма да бъдете като това минало поколение. Аз нямам право да предполагам и то ще бъде престъпно от моя страна, ако кажа, че и вие ще бъдете като тях. Сегашното виждам, то не е за бъдещето. Онзи, който може да ви гадае за 50 лева, много евтино гадае и малко казва. „Аз ти плащам за неверните неща, които каза.“ Всяка една лъжа не струва повече от петдесет, сто, двеста лева най-много. Всички ония ясно-видци и учени хора трябва да бъдат носители на Божественото, трябва да носят връзката на живота.

Казва Писанието да се освободим от нашите врагове. Нашите врагове са онези, които заблуждават, които спират мисълта, които спират чувствата, които спират добрите постъпки, които ни залъгват с бъдещето. Настоящото, онава, което Бог е вложил в нас, е важно. Вие познавате Бога. Всички Го познавате. И умирате, защото Го познавате, ако не Го познавахте, не щяхте да умирате. Всички хора умират, защото познават Бога. Защо умира този, който познава Бога? Щом познаваш Бога, Той ще те подложи на един опит: няма да ядеш от плода на познанието на доброто и злото. Тогава, като не изпълняваш закона, умираш. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но убоях се, уплаших се.“ Чул гласа

на Бога и се скрил. Казвам, може да ви се вижда противоречие. Ако човек познае Бога и не носи Любовта, и не живее в Любовта, той ще умре; ако познаеш Бога и носиш Любовта, ще имаш живот. Ако познаеш Бога и не носиш Любовта, ще умреш. Ако Го познаваш и не Го обичаш, ще умреш; ако Го познаваш и Го обичаш, ще живееш.

16. Неделна беседа, държана от Учителя
На 17 януари 1932 г. София-Изгрев

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО

Ще прочета 17 глава на Евангелието от Матей. Ще взема 17 стих. „А Исус отговори и рече: О, роде неверни и развращени, докога ще бъде с вас? Докога ще ви търпя? Доведете ми го тука.“ Този стих се нуждае от едно прежеждане на съвременен, модерен език. Класическият език не е езикът на Мъдростта. Класически ще изкажеш една своя тъга. Това е грубост. Всичко онова, което не е естествено в света, то е класическо. Следователно всички онези поети, които са възпели миналото, са класически. В моите очи миналото не е минало на доброто. Само злото минава, доброто никога не минава. Доброто няма минало, то няма и бъдеще. Злото има минало. Казвам: Това е едно гледище, то е едно ново становище. Вие може да държите вашето становище. Защо всякога се помни една обида? Казвате, че се помни и едно добро. Но кога се помни доброто? Доброто се помни само когато го правите. Добро, което сега не се прави, не е добро. Минало добро няма. Затова законът в това отношение не е верен. Докато любиш, ти си добър. Щом престанеш да любиш, ти вече си човек на миналото. Казвате: „Едно време ние се обичахме. Едно време ние мислехме добро за себе си.“ „Едно време.“ Щом говорите за едно време, аз вече разбирам един свършен резултат. Злото винаги се изключва в миналото. То няма място в настоящето. Злото в настоящето не съществува. В Бога зло

няма. В Първата Причина, която е създала света, няма зло. Понеже тя съществува сега, тя се проявява. Злото съществува в миналото. Всяко нещо, което е станало лошо, то е в миналото. Следователно то се изхвърля от този Божествен процес. Та когато вие говорите за миналото да си уредите живота, ако досега не сте го уредили и отсега нататък ще трябва да го уреждате, много сте закъснели. Ако някой отсега почне да ме обича, той е закъснял. Любовта няма свое начало и няма свой край. Ако някой може да ми каже, че той сега ме обича, че Любовта му е едно начало, той е човек на миналото. Че туй е една Истина! Хората се чудят как тяхната Любов е изчезнала и как тяхната Любов не се проявява. Чудно е как туй, което няма нито начало, нито край, може да изчезне и да не се проявява. Това, което няма начало и край, аз го вземам във философски смисъл: то е туй, което абсолютно никога не може нито да се промени, нито да се измени, а само се проявява тъй, както е. Или казано на научен език: туй е абсолютното добро, абсолютната Любов, която човек търси, туй е абсолютното щастие, абсолютното благо, за което всеки един въздиша. Защото когато видя един човек, който плаче за доброто, аз разбирам едно дете, което майка му го е оставила и е отишла на работа. Голямо нещастие станало, голяма философия, плаче и казва: „Дали ще се върне?“

Та казвам: Трябва едно ново схващане в света. Съвременните философи някой път мислят правилно, някой път не мислят правилно. Това е една вътрешна аномалия, която си има своята причина. Съществува един временен факт: здравият човек да се разболее. Това е една аномалия. Кое е причината? Може надълго и нашироко лекарите да обясняват, че това или онова е причината. Разболял се е човек, това е аномалия. Щом се е разболял, това не е същият чо-

век. По-рано е бил весел, разположен, щом се е разболял, става неразположен, недоволен, кисел, става претенциозен, не му се мърда, светът му е крив, вижда изопачени хора, несимпатични, домашните му се виждат грозни, вика, кряска и т.н. Случило се едно изключително явление на миналото. Нашите съвременни понятия за Божествения свят, за Бога са аномални понятия. Ние се изменяме и вследствие на това всичките ни понятия за Бога се изменят. Ние мислим, че Той се е променил. Ако наблюдаваме външния, обективен свят, виждаме: реките текат по същия начин, Слънцето грее по същия начин, вятърът духа по същия начин, животните живеят по същия начин, дърветата растат по същия начин – външният свят, обективният свят, който има своята реалност, не се изменя. Но реалният свят не може да се прояви в едноизмеримия свят. Реалният свят включва всичко в себе си. Бог е реалност. Всички други реалности произтичат от Него. Някой може да ви каже: „Абсолютен свят.“ Какво разбирате под думата „Абсолютен свят?“ Колкото и да ви говоря, колкото и да ви го обяснявам, в съзнанието ви остава нещо непонятно.

За пример думата „понятие“; английската дума „кънсепшън“ /conception/ съдържа повече смисъл, отколкото българската дума „понятие“. Тази дума е интересна. Тя има туй свойство, че има един слог, който се повтаря два пъти – „ън“ или „он“. На френски е „концепсион“ /conception/. Англичаните пишат думата по същия начин, но изговарят „кънсепшън“. Защо те изменят „г“-то в „ш“? Имат си свои причини. Аз не се занимавам с филология. Тя е доста трудна дума. Основният слог е „он“. В единия и в другия език „кънсепшън“ значи туй, което е знанието, значи идея, замисъл, понятие. Значи и зачатие. Туй, което е заченато, ако не се роди, какво става? Раждането е процес на зачатие,

растенето е процес на раждането. Защото ако не се зачене, ако не се роди и ако не расте, няма връзка между зачатието и раждането. Това са процеси, които аз свързвам с думите „мисъл“, „чувство“ и „постъпка“. Мисълта, това е зачатието, чувството е вече раждането, а постъпката, това е растенето. Това са три процеса, които са свързани един с друг. Ако твоята мисъл не може да се превърне в една постъпка, или другояче казано, ако твоята мисъл не може да даде ход да се прояви едно чувство, и ако твоето чувство не може да даде ход да се прояви твоята постъпка, има нещо чуждо, внесено в този вътрешен процес, ражда се едно неестествено състояние. Всякога болестите се раждат от вметнатите чужди „вещества“ между мисълта и едно чувство, или между едно чувство и една постъпка.

Та ние имаме три свята. Ние се занимаваме с физическия свят, който наричаме свят на постъпките. Той е един резултатен свят. Че е станал този резултат, ние не искаме да знаем. Казваме, че това е един факт. Фактът е нещо, което може да се вземе като Истина. Станалото вече има един резултат. Житото се е родило, но ние не искаме да знаем кой го е садил. Искаме да го продадем, да си купим дрехи, да се облечем, да ядем.

Някой казва: „Аз намерих Истината в главата си.“ Истината не може да се намери в главата. Имаш една глава, която е един резултат; не е само твоята глава, хиляди глави има: има човешки глави, има животински глави, има и глави на духовете. Истината се намира в цялото битие. В света съществува само една глава, а всички други глави на Земята са клончета на тази глава, те са само отражение на тази голяма глава. Мислите ли, че ако увеличите Слънцето няколко милиона пъти, вие сте го уголемили? Каква нужда има това, което е голямо, да се увеличава? Учените хора

на Земята със своите телескопи се мъчат да увеличават Слънцето. След като го увеличат по този начин, Слънцето уголемява ли се? Постоянно говорят, че го увеличават 4-5 пъти в диаметър. Смешно е това увеличение на Слънцето, което нашите астрономи правят. Някой казва: „Аз имам една грандиозна идея, като Месечината, едно грандиозно чувство, една грандиозна постъпка.“ Де е тази постъпка? Все грандиозни работи имаме, от които всички страдаме. Вкъщи като влезем, все грандиозни идеи ни вълнуват. Философията е грандиозна, учението е грандиозно, музиката е грандиозна, поезията е грандиозна – всичко е грандиозно. А нещо съществено липсва на хората. Религията е грандиозна, веруото е грандиозно – всичко е грандиозно. Обяснете си тази дума. Какво значи „грандиозно“? Една чужда дума е. Ще намерите в някой филологически речник обяснението. Сега аз няма да обяснявам, понеже голямото си е голямо. Грандиозното и голямото са равносилни, „гранд“ – „анд“ е коренът. „Анд“ значи туй, което се движи. Туй, което се ражда, то е голямо. Защото за Вселената всички тези звезди, слънца, планети в нашата Слънчева система, не са нищо друго, освен плодове. И нашата Земя е голям плод. Очакват я всички да узрее и като узрее, ще я изядат. Пък и Слънцето един ден ще узрее, ще го откъснат и ще го изядат. Сега и вие да си представите онова Дърво, на което Слънцето е увиснало като плод. Нашата Земя е малък плод. Тя е малка, тя расте, един ден тя ще порасне.

Това са фигуративни обяснения на нещата. Съгласен съм с учените хора, които казват, че един ден работите на Земята ще престанат да се развиват. Значи Земята ще престане да се развива, ще узрее. Какво ще стане с нея? Ще я откъснат от дървото, ще я изядат. Един ден, казват, Слънцето ще угасне. Аз тълкувам: ще узрее и ще го изядат.

То няма да умре, но ще влезе някъде. Туй ще оставим настрана, не искам да остане Слънцето в умовете ви, понеже е много голямо. Ако остане там, ще ви задръсти. Ако и Земята остане, и тя ще ви задръсти. Тези неща трябва да ги извадя навън, да се освободят възгледите ви.

Туй, което ние виждаме в Природата, то е един завършен резултат. А има зад завършените резултати и незавършени неща, които сега започват. Тази връзка, която съществува между видимия и невидимия свят, ние трябва да я разберем. От неразбирането на връзката между видимото и невидимото идват противоречията. Под „видимото“ разбираме туй, което не може да се измени. Казват, няма зло, което да съществува. Според вашите идеи нещата може да съществуват. Съществува вашият дълг от 20 хиляди лева. Какво ви допринася тази реалност, да знаете, че този дълг от 20 хиляди лева съществува? Вие трябва да го плащате. В дадения случай има два резултата. Онзи, който има да взима от вас, за него реалността е положителна, той се радва, че има да взима; но вие, който имате да давате и вярвате в реалността, за вас тази реалност е отрицателна. Следователно по какво се отличава онзи, който има да взима, от онзи, който има да дава? Те се отличават по един резултат. Ако ги турим на едни везни, те ще тежат еднакво, те имат една и съща тежест, те са в една плоскост. Единият казва на другия: „Ти имаш да ми плащаш.“ Ако онзи на противоположната страна плати дълга си, първият ще натези, ще слезе долу, а пък онзи, който е платил, ще се вдигне горе. Тогава аз изяснявам един факт: едни хора има, които слизат надолу, а други, които се качват нагоре. Едните наричам грешници, а другите праведници. Всеки един човек, който е платил дълга си, е праведник, отива нагоре, а всеки, който е взимал нещо от съседа си, той е грешник,

той отива надолу. То е само думата. Думите „грешник“ и „праведник“ аз ги взимам като една специфична форма, за да изясня само нещата. Грешният човек е станал малко по-тежък. Грешните са по-тежки от праведните. Вземете един обикновен светия и един банкер, претеглете ги, ще видите, че банкерът тежи два пъти повече от светията. Защо тежи повече? Защото светията е изплатил дълга си на банкера. Какво трябва да прави грешникът? Да си плати дълга, тогава и той ще отиде нагоре. Като го турите на мястото на светията, той си плаща дълга и олеква. И тогава виждаме, че едни хора слизат надолу, а други се качват нагоре. Това е само един процес.

В Природата съществува един закон. Всякога, когато човек изпълнява своя дълг, своето задължение, той е във възходящо положение, а този, който дължи на банкера, на съседа си и прочее, той се намира в едно по-тежко състояние, защото мисли, тревожи се, има да изплаща. Ако и този, който още не е платил, плати, тогава и двамата сте на една и съща плоскост, ще кажете, че сте платили дълговете си. Вие сте в едно равенство. В математиката имате равенство. Там има цял един процес: равенството го обръщат в неравенство. Докато задачата не е решена, е равенство. Щом се реши, станало е неравенство. Това е от мое гледище. Щом се разреши въпросът, то е неравенство.

Всички казват, че трябва да бъдем равни. Неравенство трябва да има в света! Ние страдаме от равенство. Никой не иска да плаща, всеки иска да взима. В Природата съществуват два фактора: длъжници и кредитори. Ще имаме толкова длъжници, колкото и кредитори. Не може да имаме ни повече, ни по-малко. Такъв е законът. Какво е между нас, то е друг въпрос. Един банкер може да има 10 длъжници, но това е неестествено положение. Ти едновременно

не можеш да дадеш на 10 души пари, нито да вземеш едновременно от 10 души кредитори, изисква се малко време. Той е един длъжникът, това е един процес. И в края на краищата ние мислим, че много хора имат да ни дължат. Не, в света ние дължим само на едного. И когато някой човек дойде при мене и казва „ти ми дължиш“, аз казвам, че онзи господар, който дойде преди хиляди години, той ме е чакал; поздравете, казвам, господаря и му кажете, че много му благодаря за крайните услуги, които ми е направил: а този banker, който е сега при мене, той е един разсилен, който иде. Той е разсилен, той само може да даде вид на кредитор; като онзи богаташ французин, индустриалец, който произвежда автомобили като Форд, отива в Америка и мисли, че ще го посрещнат с почитание. Американците са малко особени хора. Той влиза в стаята на Форд, но той не го поглежда. Французинът си мисли: „Навярно слугата не го е предупредил, че французин индустриалец ще го посети.“ Форд му казва: „Вземете си един стол и седнете.“ Той се чуди: как така аз да си взема стол! „Ама ти трябва да знаеш, че аз съм еди-кой си индустриалец.“ „Щом е така, вземете си два стола.“

Някой път и ние, като влизаме в Природата, мислим, че тя знае кои сме. Тя казва: „Вземете си един стол.“ Ние се чудим как така. „Ама не знаете ли кой съм?“ „Тогава вземете си два стола.“ Понеже столът не е турен на място, ние се чувстваме отдалечени от живота. То е едно крайно разбиране. При сегашното състояние ние си имаме едно криво разбиране за живота. Да се сърдим и да не се сърдим, да се одумваме, животът си тече по един и същи начин, ще си върви по един и същи начин. Ако нашето верую беше на място, както трябва, животът щеше да има друг резултат.

Един човек мислел, че много хубаво пише. Един ден пише едно писмо на своя приятел, но приятелят му не могъл да прочете писмото. Пише му: „Малко ми е неудобно, но не можах да го прочета.“ Ние не се досещаме, струва ни се, че е така, че сме го направили така, както трябва едно писмо, пък то не е така.

Аз напоследък имах разговор с един господин. Разговаряхме се върху нещо от Библията, за Исая, за Елисей, Иезекил. Той ми казва: „Наскоро четох Библията и разбрах нещо.“ Какво разбра? „Че като умрял Елисей, явил се при него един друг пророк и Господ му дал още 10 години да живее.“ „Но ти си преплел две събития.“ Има нещо такова, аз зная един еврейски цар, който се разболял и на когото Исая казал, че може да продължи живота му. Господ му продължил живота още с 20 години. Той сега се чуди как дошло това преплитане в неговия ум. И в нашия живот става преплитане. Защо и за какво? И като се обясни, ще се хвърли друга светлина. В нас често става преплитане между доброто и злото. Направиш една постъпка лоша, мислиш, че е добра. Всички я съзнават за лоша, а ти казваш, че си направил най-голямото добро. Преплитане на два фактора. В резултат – не можеш да различиш единия фактор от другия. Дълго време трябва да мине.

В сегашния живот има едно преплитане на фактите. То, всичките учени хора имат желание да разплетат тези факти и да ни обяснят живота. Сега съвременните философи, писатели имат туй желание да разплетат фактите и да разрешат тази задача. Тя частично може да бъде разрешена. Изцяло не може да се разреши, защото всяко едно разрешение трябва да бъде пълно. В нашия живот има известен род явления, където ние започваме с разрешаването на една задача, а свършваме с неразрешението. А някъде

започваме с неразрешението, а свършваме с разрешението. И тъй, трябва да почнем с неразрешението и да свършим с разрешението. Неразрешението да остане като един процес. Туй, което не е разрешено, да не го разрешаваме, но и в началото, и в края трябва да бъде реалността. Или другояче казано: и в началото ние трябва да започнем с Любовта, и в края да свършим с Любовта. И в началото трябва да започнем със знанието, и в края да свършим със знанието. И в началото трябва работата да започне със Свободата, Истината трябва да бъде там, и в края да бъде Истината. Това са граници на един завършен процес. Ако така си работил, няма да има никакво изключение. Но ако си започнал с Любовта, а си свършил без Любов, няма никакво разрешение. Няма постоянно разрешение. Станал си търговец, искаш да спечелиш. Освен че няма да спечелиш, но и ще загубиш. Ходиш да се учиш, но не ти върви. Искаш да станеш лекар, или си свършил по медицина. Турил си табелата, но хората не идват. Лекуваш един, но не можеш да го излекуваш, втори също. Седиш с докторската титла, но не можеш да лекуваш. Какво те ползва докторската титла? Или си адвокат да защитавааш хората, но не идват да ги защитавааш. Едно дело загубиш, второ – не върви. Доктор по правото, но нямаш клиенти. Може да ви наведе ред факти от този род. Докторите, лекарите, те опъват каиша.

Кои са причините, които направиха жените да станат майки, кои са причините, които направиха мъжете да станат бащи, кои направиха едни да са господари, други слуги? Този наш съвременен строй съществува ли в самата реалност, в битието, съществува ли в първоначалната чистота? Не съществува. Той е една аномалия. Има нещо естествено, но има и една крайна аномалия, болезнено състояние. Има чужди елементи, внесени вътре в целия

строй. Туй хората го приемат като едно зло, като едно морално зло, като едно обществено зло. Но това са общи думи. Злото, ако е зло, как, по кой начин да извадим туй чуждо същество от човека? Като дойде лекар, той или ще тури инжекция, или ще се мъчи чрез храната да изпъди навън болестта, която е била в човека, и да се освободи човек от това лошо състояние. Може причината да е лоша мисъл. Често една мисъл поражда една болест, едно чувство поражда една болест, или една постъпка поражда една болест. Следователно един правилен процес е да се отмахне тази мисъл, която е причина, да се отмахне това чувство, което е причина и да се отмахне постъпката, която е причината за болестта. Като ги отмахнем, ще дойде онзи чистият живот, който е свободен от тези неща. И този живот се отличава по това, че в него има нещо чуждо, което не е присъщо на човешката душа.

Ти си някак притеснен, което не можеш да си обясниш. Стягат те ръцете, краката, очите, ушите, коремът. В медицината кръщават тези състояния с различни имена. Не е лошо да се кръщават всички тези състояния; и в морално отношение пак има кръщаване, и в субстанционално отношение пак има кръщаване. Ти може да кръстиш човека ангел, но той ангел ли е? Ти може да го кръстиш дявол, но той дявол ли е? Той си остава такъв, какъвто си е. Може да го кръстиш светия, но той си остава такъв, какъвто си е. Ти може дявола да го кръстиш светия, но той пак дявол си остава. Нашето заблуждение е там, че като кръстят някого светия, мислим, че е светия.

Един светия, като насади тръни, тръни ще растат. Един грешник като насади жито на нивата, то пак жито ще расте, няма да измени своето естество. Само че за светията и за грешника има една разлика в мисълта: свети-

ята като види, че е посадил един трън, той мисли как да поправи своята погрешка, няма да мисли как да го изкорени – той е умен човек, но гледа как да го присади. След време ще израсне от тръна едно хубаво дръвче със семена. А на грешника като му се роди житото, ще каже: „Чакай да ида да го продам, да се напия.“ Тази е разликата. И светията, и грешникът ще употребят живота – единият по един начин, другият по друг начин. Следователно ние съдим от резултатите на нещата, какви са хората.

Христос казва: „Доведете ми го“. Кого? Доведете ми този трън на светията. Пита го за що е влязъл тук. „Посади ме един светия.“ Тогава той казва на един от учениците си: „Дайте един нож да го присадим.“ Не го изкоренява, но го присажда. Трънът е грешник. Онзи, който е продавал житото, той трън ще остане. А онзи светия, който присадил тръна, иска да го облагородява – това е новата присадка. В Божествения свят Бог не изхвърля грешника, но Той го присажда – един на друг. Някой път присажда дивото върху питомното, а някой път присажда питомното върху дивото. Апостол Павел казва, че дивата маслина се присаждала на питомната. Какъв е този, който присажда дивата маслина на питомната? Бог присажда някой път. Това е правилен метод, за да облагороди дивата, макар че тя расте по-естествено, но за да я облагороди, а присажда.

В сегашния живот лошите хора са присадени върху добрите. Лошите хора ядат и пият. Един ден лошите ще слязат долу, а добрите ще се качат горе, ще се обърне процесът. Светът е едно колело на движение, на растене, на облагородяване.

В този процес трябва една правилна мисъл за разбиране. Да допуснем, че вие се намирате в един свят само с едно измерение. Аз наричам едноизмерен свят граничния

свят. Какво наричаме едноизмерно? Туй, което определя една граница, каквато и да е то, то е едноизмерен свят. Едноизмерен свят как ще го видиш? Да кажем, че живееш в един свят само с едно измерение, нямаш понятие за плоскостта, за дебелината, за височината на телата. Как ще си ги представиш? В едноизмерния свят може ли да видиш правата линия? Правата линия може да бъде само една концепция. Това е едно понятие, има зачатие. Ти ще видиш този свят само като една точка. Следователно всички ония неща, които ние виждаме като една точка, са само едноизмерни светове, нищо повече. Когато движението на едноизмерния свят, или съзнанието на едноизмерния свят се измени, става едно пречупване. Ние го наричаме в геометрията една плоскост. Ти ще схванеш този свят като плоскост. Тогава вече в плоскостта ти ще имаш възможност да видиш нейните граници, но самата плоскост не можеш да я видиш. Защото плоскостта не е нещо друго, освен безброй прави линии, които я образуват. Но има и един свят вън от плоскостта, тъй наречения свят на третото измерение, или свят на тялото, което има дебелина. Ако пък плоскостта измени своето движение в каквато и да е посока, границите ще ги определи перпендикулярът. Трябва да се измени движението, в каквато и да е посока. Всяко едно измерение в Природата винаги става перпендикулярно. Каквото и да е, както и да го туриш, то е перпендикулярно. Каквото и да е пречупването, когато минаваш от един свят в друг, от едно измерение в друго, туй измерение все ще бъде перпендикулярно на плоскостта, от която се отклонява. Ние няма да спорим, защото математиците може да спорят върху този въпрос. Не е лошо и това. Спорът е един процес на разсъждение. В нашия ум може да има естествен въпрос за реалността на нещата.

Всяко изменение на правата линия може да бъде плоскост. Щом се измени правата линия, тя може да бъде вече плоскост. Може да бъде права, но резултатите ще бъдат прави или не, разумни или неразумни. Но вече може да има едно измерение в правата линия. То е друг въпрос.

Под „прав ъгъл“ винаги разбираме съотношение на две същества, които имат разумни отношения. Правият ъгъл е като емблема на разумността между две същества, на които задълженията са строго определени. Когато двама души си изпълняват задълженията както трябва, без никакво изменение, те са преминали под правия ъгъл. Щом се измени ъгълът, на колкото градуса и да е, тогава отношението на хората се изменя. Затова именно в кръста, ако вземете тези две линии, които се пресичат, имате четири прави ъгъла. Значи имаме отношение между четири разумни същества, или имаме отношение само между две разумни същества, от които всяко си има две състояния: едно отрицателно и едно положително. Следователно всяко едно разумно същество разполага с по два прави ъгъла, или с по 180 градуса. Тогава разделяме Земята на две полушария: едното полушарие, което е осветено, а другото, което не е осветено. Тези философски, тези отвлечени работи, те още не са ясни, понеже не можете да видите вътрешната връзка между един прав ъгъл и една постъпка. Че вие в живота не може да имате правилни отношения, ако в ума ви този закон на правата линия не съществува, да знаете всеки един човек, който идва при вас, в какво отношение се намира спрямо вас. Дойде някой и ми говори за Любовта. Аз трябва да видя върви ли той по правата линия на Любовта. Той може да ми говори за знанието, аз трябва да видя върви ли той по правата линия на знанието.

Тъй както сега е устроена човешката глава, тя трябва да се измени отвън. Природата прави големи усилия да се преустрои човешката глава; но не само костта, костта не е фактор, но да се промени мозъчното вещество и силите, които функционират вътре. Аз разбирам: да се изменят силите, мозъчното вещество и самият череп отвън. Три неща разбирам да се изменят. Човешката мисъл трябва да се измени със силите, които функционират вътре в мозъка, човешките чувства – със съдържанието, което е вътре, а човешките постъпки – с коравата кост, която служи като израз на онова, което е у нас. Човешкият череп е един отпечатък на безброй процеси, на хиляди векове, на хиляди поколения на миналото. Човешката глава не е още завършена. Има много неща още да се изменят. Някой път ми говорят за красива глава. Аз досега не съм срещал една идеална глава. Френолозите са измервали черепа на човека и не са измерили идеална глава. И аз не съм намерил досега идеален череп. На Земята още няма идеална глава. Художниците са рисували много човешката глава. Една идеална глава не може да се изнесе на една плоскост, една идеална глава не може да се изнесе в триизмерен свят. Аз съм виждал идеална глава, но тя не може да се фотографира, не може да се нарисува по никой начин. Тя е несъвместима с нашия свят. На съществото може да я видите, да я доловите, аз мога да ви покажа, всеки може да види една идеална глава и вие, когато видите тази глава, никога няма да я забравите. Ще стане цял коренен преврат в живота ви. Може да ви режат на парчета – вие ще сте готови да станете мъченици, като видите какво нещо е идеалната глава. Сега не искам да извадите заключение, че от усилията, които сега правите, нищо няма да стане.

Вие сте тикнати в едно неестествено положение, влезли сте в един театър, без да искате.

Един французин във Франция искал да посети Париж. Толкова приказвали за „Нотр дам“, искал да влезе в църквата, но попада на един театър. Чуди се: билети ли взимат за „Нотр дам“? Плаща си билета, влиза и сядва в театъра. Гледа, чуди се. Събират се всички хора; представя се една драма: как един престъпник обира един богат съсед и го съдят. Човекът седи на стола, гледа и се чуди как тази граматна публика гледа и мълчи. Той вижда целия процес, как онзи открадва, как го съдят, и нито един от публиката не казва нищо! Той не могъл да се стърпи повече, скача от стола си и вика: „Как, аз не те ли видях, защо лъжеш всички хора!“ Цялата публика ръкопляска. Той се обръща и не знае на кого ръкопляскат, чуди се. Ние се намираме в положението на французина; и като си изкажем мнението на съвременните хора, като кажем Истината, те ръкопляскат и казват: „Малко смахнат е този човек, ние се забавляваме.“ Значи, каквото пише един философ, е вярно, ако е съгласно с мнението на окръжаващата среда. Този французин, който е влязъл без да знае в театъра, неговата погрешка е там, че той търсил Истината в „Нотр дам“, а „Нотр дам“ значи „Нашата дама“. Всеки, който търси нашата дама, вие знаете какво може да стане с дамата.

Истината не може да се намери на Земята, тя е несовместима с нашия живот. И затова всички ония, които са искали да разрешат този въпрос, всякога са идвали до крайния предел – че трябва да умрем, за да намерим Истината. Защо човек трябва да умре, за да намери туй, което търси? Туй е едно крайно разрешение. Всичките хора сега търсят, искат да се спасят на Земята, но всички трябва да се подложат на смърт. Защо? За да намерят Истината –

онази Истина, която ще внесе туй, което сега им липсва. Но аз не говоря за смъртта, която сега имат хората. Защото ако тази смърт разрешаваше въпроса, тогава Христос дава примера за двамата души от еврейския народ: притчата за богатия и Лазар, който седеше при портата на богатия, който ял и пил. Умира Лазар и отива в Небето, умира богатият и отива в ада. Единият имал своя рай на Земята и своето мъчение в другия свят, а другият имал своя ад на Земята, а своя рай на Небето. Питам това правило ли е и има ли изключение? Ако вие влезете като богатия в другия свят, какво може да бъде положението ви? Не че всички богати ще отидат в пъкъла. Лазар бил в лоното на Авраам. Авраам е бил един богат човек. Той се отличавал с едно качество: беззаветно служене на Бога. Целият му живот, на тоя богат човек, беше изключително посветен да служи на Бога, на туй първоначално Същество. Казва: „Господи, всичко, което имам, е на Твое разположение, Ти можеш да разполагаш с него.“ Виждаме, че този бедният, който се намира в лоното на Авраам, беше приет от него. Сега заключението какво е? Едно нещо виждаме, че един сиромас и един богат са в Небето, а в ада виждаме само един богат човек. Небето и адът се отличават по едно качество: че адът е пълен само с богати хора, сиромаси няма там. Учените са все богати. В Небето има и богати, и сиромаси, заедно са, но в Любов живеят. Лазар живял и отишъл при Авраам, който казва: „Синко, този наш събрат, богатият, много зло е сторил, но аз сега искам да залича всичките му грехове.“ Лазар, беше забравил земните унижения, затова беше в лоното на Авраам да заглади лошото преживяване. А на богатия, когато той му каза „Отче Аврааме“, казва: „Този, който не е изпълнил нашите традиции на земята, гърлото му засъхва.“ Но той бил реформатор, този

богатият, и искал да изпрати Лазар на Земята при своите близки, да им каже как трябва да живеят. Той им желаше доброто. Лазар му казва: „Те имат Моисея, и да възкръсне някой, пак няма да му вярват.“ Или казано другояче: не можеш да убедиш в каквато и да е Истина един човек, който няма Любов в себе си. Може да му снемеш звезди от Небето – този човек ще остане със своите възгледи. Работа, започната без Любов, всякога ще бъде безуспешна. Или, не се заемай да убеждаваш човека в нещо, ако няма Любов. А всеки друг човек, който има Любов, той може да бъде веруещ, ти не можеш да внесеш каквато и да е нова идея в него. Любовта е единствената сила, която отхранва добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки. Тя ги отхранва. Тя е, която дава подтик на човешкия ум, дава подтик на човешкото сърце, на човешката воля. Тя е, която обновява човешкото тяло. Че ние не трябва да останем такива, каквито сме сега!

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш чувство, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои. Какво трябва да правиш? Ти ще отидеш при учениците Христови, може да ти помогнат. Учителят го няма, Той е горе в планината, има своя работа. Той като дойде, ще започнеш да разговаряш с него. Баштата казва за своето дете, в което са влезли зли духове и го разпъват отвътре, че в огъня се хвърля, във водата, оплаква се баштата на Учителя – Христос. Той казва: „Доведете ми го!“ И запрети Христос на този дух да мъчи детето. Вие сте ученици – тогава идете при Учителя, намерете Учителя, заведете вашето дете – вашата мисъл, заведете я там и дръжте вашето чувство, вашата постъпка там!

Ние оставаме с незавършени процеси и ходим, търсим, и най-последно казваме: „Няма го тук.“ Носим своето

Божествено дете, носим своята Божествена мисъл, носим своето Божествено желание, носим своята Божествена постъпка – въпросът не се разрешава. Тогава оставаме с една фикция за бъдещето, че в едно друго съществуване ще се преродим и мислим, че тогава ще се уредят нещата ни. Това правят хора с много голяма вяра. В едно отношение аз ви похвалявам: много голяма вяра имате за бъдещето. Но сте безверници в настоящето, вярвате всички в бъдещето. Безверниците вярват в това, което може да стане в настоящето, а вярващите – в това, което може да стане в бъдеще. Ако всичко, което ние сега имаме, съдържа в себе си онова, което ние желяем, повече не можем да търсим. Всеки един от вас доволен ли е от своя живот, както сега? Не е доволен. Младият не е доволен, иска да расте; старият не е доволен, както е живял, иска да умре. Момата не е доволна от баща си; майка ѝ я обича, баща ѝ я обича, брат ѝ я обича, тя не е доволна, ходи и пъшка. Търси нещо, гледа през прозореца, очаква пощаджията, нещо очаква отвън, очаква отнякъде от Земята. Адвокатът очаква да дойде някой, лекарят очаква да дойде някой болен, стражарят очаква да хване някого, ученият човек и той очаква, всички ходят и търсят. Като питаш някого какво търси, няма да ти каже Истината, ще те излъже. Онзи проповедник и той търси грешника да го обърне към Господа. Но след като го обърне, гледа да обърне и неговата кесия. Такъв един проповедник се връща от изток в Париж и минава за голямо величие, нещо като махатма или адепт, запознат с всички тайни. След като убедил парижкото общество, че притежава мощна сила, той щял да докаже това, но му липсвало едно нещо: ако имал скъпоценности, огърлици със скъпоценни камъни, щял да ги запознае с всичко онова, което не са видели. Те му повярвали и му донесли огърлици. Той

се качва на експреса да им покаже, че със своята мисъл ще може да го спре, но какво било учудването им, когато експресът не се спрял и адептът изчезнал със скъпоценностите.

Зад всички благодеяния, които ние правим, имаме една скрита мисъл. На този адепт не му се нужни скъпоценни камъни. Трябваше ли да турят на Христа някаква огърлица, за да изпъди беснуемия?

Казва: „Доведете ми го тук.“ Излиза вън, не нарушава Божия свят, остава това дете да функционира както трябва. Сега за да излекуваме някой болен, трябва да отнесем някоя огърлица на лекаря. Кой лекар сега лекува без пари? Кой съдия раздава правото без пари? Кой син, коя дъщеря правят нещо без пари? В умовете на всички, навсякъде седи една идея – да печелят пари. То не е за укор. Лошото е, че я няма Любовта. Защото ако Любовта функционира, средствата, парите ще дойдат сами по себе си. Не е създаден човек за пари. Ние не сме против богатството. Ние сме против онова богатство, което е отрова за човешката душа, за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката воля, за човешкия организъм. Ако ние схванем, че богатството в света, това са добродетелите, знанието, положителните качества – това е друг въпрос. Най-първо ние трябва да се заемем да имаме знание, да имаме пълна свобода, да имаме пълна Любов, тогава богатството ще бъде като един резултат на Земята, ще бъде на наше разположение. Ако всички хора имаха тази Любов, каквато Христос показва, тогава какъв щеше да бъде светът! Туй, което един човек не може да направи, цялото човечество ще го направи. Ако всичките хора решат да имат едно сърце, една воля, всички тия сегашни мъчнотии, които сега съществуват, ще се премахнат. Да ви кажа сега какво трябва да се прави.

Всички ние трябва да се свържем с Първата Причина в света, да се свържем с първоначалния източник на нещата, и във всеки един момент да бъдем готови да пожертваме всичко за Него. Туй е личното, индивидуалното, което човек може да направи в себе си. Никакъв закон не трябва да го заставя, защото със закон всички вършат. Кой не отива със закон на бойното поле да се бие? Всеки отива да се бие за отечеството. Но това е по принуждение. Адвокатът защитава някакво право по принуждение; лекарят лекува по принуждение; проповедниците проповядват по принуждение. И вие ме слушате по принуждение, не по добра воля. Аз ви наричам всички затворници, вие се наричате свободни. Аз мога един ден да ви изведа навън от затвора. Наричам хора свободни само тези, които са се освободили от всички видове престъпления: умствени, духовни и физически. Според мен всеки един човек, който се секне на улицата, е престъпник; според мен всеки един човек, който плюе където му падне, е престъпник; всеки, който се криви като ходи или който мига непрекъснато, е престъпник; всеки, който киха, без да си сложи кърпа на устата, е престъпник. Това са дефиниции, вас не ви засягат. Онова, което казвам, то няма да ви засегне. Аз съм взел в съображение да причиня по възможност най-малката вреда, когато говоря така. Някой път виждам, че ще причиня вреда, но аз гледам да причиня най-малката вреда; ако причиня, то поне да бъде най-малката. Когато барабанчикът бие тъпана, ползата каква е? Като се бие тъпана, поне всичият прах отскача, никакъв прах не остава. Това е необходимо, защото този прах може да запуши вашите пори, може да запуши вашите очи, може да запуши вашия нос. Защо кихате? За да отскочи прахът. Плюете, за да се махне прахът. Навсякъде прах, от прах ние страдаме. А

прахът се образува от смъртта. Природата, понеже прахът се вдига нагоре, турила всичките тия пращинки да работят – за дъжда, за дъждовните капки, за да ги обновят по някакъв начин. Всичката тази мъртва материя трябва да се обнови, да оживее. Представете си един свят, в който няма никакъв прах, да е абсолютно чист.

Вземете нашата София; София минава за един чист планински град, а има толкова дим, мръсотия, толкова кал! Питат ме някой път защо ние, софиянци, не живеем добре. Как може да се живее добре в такава една атмосфера? Ние се нуждаем от носител на въздуха без никакъв прах. Абсолютно чист въздух без никакъв прах. Трябва ни една светлина, която да е преминала през този въздух, чиста храна, чиста светлина, неопетнена светлина, която като влезе в очите ни, да ги нахрани. Ние приемаме храната през устата, въздуха – през дробовете, светлината – през очите. Аз взимам живота не като еднократен процес, взимам всичките състояния на човека от сутрин до вечер.

Човек и като спи, не е добър. Вечерно време какви ли не работи прави. Някой път вечерно време насън вършите работи, които не са простени. Денем сте като светия. Възможно е вечерно време да правите хубави работи, денем да сте един престъпник, а вечерно време насън да вършите светийски работи. И то се зачита, но в будния живот не е.

Онова, което искам да запомните, е следното: в Природата, или в сърцето на Бога има едно желание да ни освободи от всички нещастия. В сърцето на Бога ни най-малко не Му е угодно да ни вижда да страдаме, но Той не може да отмахне от нас страданието, механически страданието не може да го отмахне. Има един начин, не че не е възможно, но ако се приложи, тогава светът по този начин няма да съществува. Туй, което е сега, този ред на нещата, той би

трябвало да престане. Този свят, както сега съществува, има едно преимущество, то е следното: този свят е направен само за да се опознаем. Той е като едно рандеву – да се срещнем, да си кажем „добър ден“. Богати и сиромаси се запознават. Възлюбени и възлюбители само се запознават, какви ли имена не си турят. Бащата и майката се запознават, адвокати, лекари, съдии се запознават. Болните отиват при лекарите да се запознаят. Другояче насила ще ги закарат да се запознаят. Болният обикновено носи някой подарък на лекаря, някой път пуйка, някой път една тенекия сирене дава това-онова.

На този свят сме дошли да се запознаем. След като се запознаем, ще дойдем до един свят, дето няма да има вече запознаване и срещи. Онази, младата мома... Ще ме извинят младите моми, някой път съм принуден да ги взема за пример, и колкото пъти ги взема за показ, все трябва да платя нещо; не е хубаво тъй да си служиш с парите, но с младите ще изясня една идея. – Младата мома, след като се ожени, ходи ли да търси рандеву, да се среща и да се запознава с някого? Ако рече да се запознава, това може да бъде някой чужд момък. А всяко ново запознанство мъжът го счита за престъпление. Значи своето запознанство той го счита за добродетел; а щом тя се запознае с втори, той го счита за голямо престъпление. Неговото запознанство с момата беше по Любовта. И с втория е пак с Любов. Какво престъпление има в това? Няма никакво престъпление. Престъплението е вътре в неговото понятие: как тъй с чужд мъж да се запознава. Любовта ще те направи свой. Този, с когото се запознаваш, той ще те направи свой.

Тогава ще кажете: Това са много свободни разсъждения, светът ще се развали. Ще ме извините. Че ако досега светът не се е развратил, моите думи ли ще го развалят?

Ако всички вие сте светии, аз прося извинение от вас, че ви проповядвам една Истина. Аз ще си взема думите назад. Ние седим пред онова Лице, пред онази велика Истина. Образът на всеки човек в нашето сърце трябва да бъде свещен. Аз мога да се не изказвам. Себе си съдя, ако не изповядвам Истината. Като срещна едного, съм любезен, срещна друг, не съм така любезен. Не, не, така не се разсъждава. Всички са хора, които са излезли от Бога, и към всички ще се отнасяме еднакво добре. Аз може да не уважавам техните лоши постъпки, но ще кажа: Много си обичен, но не можеш да говориш хубаво. Много добър човек си, но плюеш. Много си добър, но обичаш много да се секнеш. Даже, знаете ли, един ден се натъкнах на една много голяма мъчнотия и оттам насетне взех да се коригирам и да гледам да съм много внимателен. Изпращах един гостенин навън от къщата и след като съм го нагостил хубаво, без да искам плюнах, когато го изпращах. Той го чу и си каза: „Виж, плюе подире ми. Такова почитание да ми дава.“ Представете си, добре ви нагостят някъде и като ви изпратят десет крачки след вас плюят. Казвам на себе си: „Слушай, така не трябва да плюеш никогa! След никогa! Ти трябва да имаш един плювалник и да плюеш в него. Като плюеш вкъщи, никой да не те слуша.“ Не плюй, не се секни! Престъпление е да плюеш, отгоре ни определят глоба.

Учете се от моя опит. Не плюйте, не се секнете, но идете да се скриете, никой да не ви вижда, когато правите тези неща. Не е хубаво. Плюене аз разбирам в широк смисъл. В своята мисъл, в своите чувства, в своите постъпки ние трябва да дойдем до онова положение да се считаме Синове Божи. Сега Господ е навсякъде. Най-първо всеки човек това, Реалното да го види. Има едно верую в света. Аз ви говоря сега за положителното.

Христос казва: „Ако аз кажа, че не го Познавам...“ Ние казваме, че в себе си като едно отражение познаваме Бога. Като едно отражение Го виждаме навсякъде в себе си. Не че реалността е в мене. След като се разруши моето тяло, де може да бъде реалността? Има едно нещо, в което реалността се отразява, и аз го виждам. Туй, което сега имаме, то ще си иде на своето място. Ние ще останем с тази реалност, с която сега живеем.

Ще забележите, че у вас има едно реално състояние. При това реално състояние и да сте богат, и да сте беден и болен, то остава неизменно. У някои туй състояние е такова, че те губят съзнанието си и то някой път се помрачава. Ние казваме: Реално е туй, което не умира; туй, реалното, което живее, в което злото не може да влезе вътре като един елемент, което може да е само добро.

Христос казва: „Доведете ми го.“ Пазете вашите мисли! Вие сте сега в един период на едно развитие, когато светът трябва да се пречисти. Толкова пертурбации сега стават! В света може да стане някакво преобразование, и ще стане. Но докато дойде преобразованието, вие ще имате страдание. Как ще се справите с вашите страдания? Да кажем, че имате богати приятели, добри приятели. Изпаднали сте в гората сами, там вашите приятели ги няма, а студът е минус 35 градуса. Питам: Какво ще правите тогава? Обърнете се към Господа и кажете: „Господи, спаси ме!“ Няма да мине един час и всичко това ще се измени, ще духне един топъл южен вятър и целият ход на Природата ще се измени. Затова наричат въздуха, че е дихание на Бога. Той не е нещо физическо, той е навсякъде. Ще проектирате своята мисъл към Бога, независимо като един учен човек ли, като един пророк ли, като един светия ли ще се отнесете към Бога. Няма да мислите какво е Той. Няма да

мислите дали Го няма. Ще се отнесете към Неговата добра Воля без никакво съмнение. Няма да разсъждавате. Всичко може да бъде, ако се отнесете към Господа като към свой баща. Ще кажете: „Туй, което искам, ще бъде!“ В Бога има една черта, с която се отличава от всички: Той обича да задоволява и най-малките желания на най-малките, дребни същества. Няма желание, колкото и да е малко, което някое същество и най-микроскопичното да е, да има, и да не е задоволено от Бога. В него има желание да задоволи тази нужда. Това прави само Господ. А ние в сегашното си понятие за Бога мислим, че пред Него трябва да се явят свети, да се молят, да Го убеждават, че тогава да изпълни нещо. Той е образец на милост. От Него ще се учите как да бъдете милостиви. Светиите от Него се научиха как да бъдат милостиви. Те казват: „Господи, направи с него тъй, както с нас, постъпи с него тъй, както с нас.“ Те не казват: „Постъпи, както той постъпва“, но казват: „Господи, постъпи така, както с нас постъпваш.“ Тяхната молитва е много кратка. Те не се молят дълго. Ние как ще постъпим? Това е сега наше вътрешно разбиране.

Оставям една мисъл: „Доведете ми го“. Сега аз правя един друг превод. Доведете ми ги и двамата тука – и богатия, и сиромаха, и добрия, и престъпника, и онзи, който има да дава, и онзи, който има да взима. Съдията казва: „Доведете ми ги.“ После казва съдията в съдилището: „Вие готови ли сте да се примирите?“ Двамата трябва да се примирят. Не мислете, че вие можете така лесно да отхвърлите вашия лош живот. Лошият живот е живот на миналото, но той има в себе си една задна мисъл. Вие с вашия лош живот не може изведнъж да се справите, не може да съедините вашия лош живот с вашия добър живот, а тогава, когато вашият добър живот пусне корени в лошия живот, вие

ще почнете да изваждате соковете. Защото злото в света се е родило от неприложение на доброто. Всяко добро, което не се е приложило, е станало зло. Абсолютното добро в света е превърнало всички ония елементи на зло, защото доброто не се е приложило. Следователно доброто ще превърне злото и светът ще се промени. Казва Писанието: Бог един ден ще превърне всичкото зло в добро, и противоречията ще се премахнат. Тия противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, в мислите, в сърцето.

Ние сега можем да направим цял един преврат в себе си. Че не е ли тъй? Макар и да си беден, да ходиш свободен като княз, да имаш достойнство и да не мислиш, че си беден, хилав, мрачен, но да ходиш разположен, да знаеш, че си гражданин на една велика Вселена, гражданин на разумен свят; да не гледаш с презрение на хората, но с Любов да гледаш всички. И в най-голямата сиромашия да си разположен, а не наведен, но изправен. И като те питат защо ходиш изправен, какъв отговор ще дадеш? Натоварените хора ходят прегърбени, свободните ходят изправени. Понеже аз съм свободен човек, нямам никакъв товар на гърба си, ходя изправен. Турете ми един товар, и аз ще ходя прегърбен. Някоя сестра ще дойде и ще каже: Много съм обременена. Казвам: Хвърли товара си! – Как? Не зная. Знаеш да го туриш, не знаеш да го снемеш. – Много големи страдания имам. – Дай ми ги, продай ми ги. – Не мога. – Защо? – Нямам крепостен акт, не мога да ги продам. – Аз се чудя някой път как да помогна на хората. Искам да им купя нещастията, не могат да ми ги продадат. Считат ги нещастия, а нямат крепостен акт, не може да ги продадат, законът не позволява. Казвам: Кои са границите на твоите страдания? Иван, Драган, Стоян? – Зная, че има някои съседни, не зная кои са. – Че тогава има едно

преимущество – ти си свободен. Представи си, че аз ти дам един декар. Преимуществото е много голямо. Малкото е благословение, голямото е тежест в света. В света малки можем да бъдем, но всички в света големи не можем да бъдем. Помнете едно нещо. В света абсолютната Истина седи в това: има само едно велико число, а всички други са части на това число. Не може да имаме две единици равни една на друга. Това не съществува. В света съществува само една единица, която е абсолютна, всички други числа са части от единицата. Всички малки можем да бъдем и да се стремим към голямото, но всички големи не можем да бъдем. Защото, щом ти станеш голям, с тебе всичко се е свършило. Ти ще измениш всичките си възгледи, ще забравиш всичко от този живот. Мислите ли, че ако достигнете един ден състоянието на Бога, ще помните всичко това? Всичко това ще излезе от живота.

Да оставите всички онези тежнения на богатия. Хората, докато са сиромаси, казват: „Само да забогатеем! Това ще направим, онова ще направим, църкви ще направим.“... Като забогатееят, нищо не правят. И действително, сиромасите хора са много щедри, всичко дават. Един светски човек, като гледал нашите братя на Изгрева, казва: „Жал ми е за тези хора, като ги гледам как са се сгушили, треперят, ако им дам по 20 хиляди лева на всеки, дали ще се оправят работата?“ Един светски човек е той. Казвам: „Много хубави, отлични мисли имаш, но двата милиона едва ли ще оправят работите. Ако ги натовариш, ще си изменят възгледите. Ако не ги изменят, отлично ще бъде.“ Моите възгледи са други. Не обичам да виждам натоварени хора.

Студът в света съществува при известни условия. Топлината съществува в света при известни условия. Но съществува една особена топлина, която аз наричам аб-

солютна топлина в света. Тя носи живот в себе си. Щом престъпиш един Божии закон, студът се явява като едно последствие. И в студа, и в топлината ти умираш. В абсолютната топлина няма туй поляризиране, ти живот придобиваш. Необходимо е да изучаваш тази топлина на живота. Тя се кръщава по нямане на други думи с името Любов. Но Любовта ще я освободите от всички еротични понятия. „Ерос“ аз наричам понятието, с което вие искате да увеличите вашата Любов, да я направите грандиозна. Любовта е израз, който може да даде нашата душа, най-благородния израз на душата. Ако ти дадеш този израз, ти си човек, ти си майка, ти си баща, съдия, учител – ти си човек на място. Не можеш ли да изразиш тази Любов, ти си само едно растение, една муха, една мравя, едно увехнало цвете, една изсъхнала трева – това можеш да бъдеш. В края на краищата имаме два резултата: когато аз виждам сухата трева, в моя ум имам съвсем друга идея, когато гледам звездите, друга идея имам.

Когато видя един лош човек, аз не гледам на него така, както вие гледате, аз зная причините защо този човек е лош. От неразбиране е лош. Трябва да стане цяло едно социално преобразуване, едно морално обновяване от хиляди години, но как? Трябва да намерим онзи начин, онзи път, по който може човек да се преобрази, да се освободи. Не че сега може да се постигне. Постига се целта, но ние всякога оставаме разочаровани, след като постигнем нашата цел. Някой път, като проповядвам, след като съм говорил час и половина, аргументирал съм се, оказва се, че някоя права мисъл е разхвърляна; причината е, че далечните работи не може да се направят ясни на хората, а само близките са такива... Прав е човекът, там, дето е, го няма. Той ми казва: Ти си пропуснал нещо. Че съм пропуснал, пропуснал съм.

Аз го сравнявам. Тази връзка не мога да я направя, трябва да направя един мост. Ти си връх, а до другия човек, който също е връх, аз трябва да направя мост. Най-последно се питам, тъй по вашето: „Ти, като говори на тези хора, какво направи сега, те разбраха ли те?“ Но веднага идва второто положение: „Когато и да е, ще те разберат.“ Ама какво ще мислят за тебе? Може да мислят каквото искат, аз зная какво ще мислят. Когато и да е, те ще почнат да мислят право. Без противоречия не може. Тия противоречия произтичат от самите тях. Някой път виждам, някой е недоволен, слушам го да ми казва: Кажу, кажу! – Кажувам: Не мога да кажу. Какво ми разправяш това, аз съм болен човек, утре умирам, какво ме интересува! – Обърни се към Бога. – Попщина аз не искам. – Че ти си тръгнал по попщината, там е твоето заблуждение. Че и сега по попщината вървиш. За мен всеки един неразбран живот е попщина. Всеки един човек, който е турен в граници, туй е попщина. Попът мисли, че неговите мисли са прави. Прав е донякъде.

Моите мисли аз всякога ги сравнявам с една реалност вън от света. Често държу лекции на себе си. Да ви кажу какво правя. Някой път отида при някоя голяма планина. Кажувам си: „Ти кажувах, че като се молиш, можеш да направиш много. Вдигни тази планина.“ Планината седи. Кажувам: „Ти си сега по-умен от мене. В мене са складирани все такива учени като тебе. Виждаш ли това малко кристализирано камъче? То беше едно време един философ, който мислеше, че може да оправи света. Сега е турен като един чиновник.“ Кажувам: „Аз не искам да бъда като тези философи!“ Всички философи са у мен, уча ги сега.“ Тогава аз седна и уча философията на тези камъни. Сега се разговаряме. Този философ кажува: „Пази се от моите погрешки, да не се намериш в моето положение.“ „Какви бяха твоите

погрешки?“ „Имах мнение за себе си, че съм нещо велико, че всичко мога да направя. Краен егоист бях, който пет пари не даваше за страданията на хората. После изопачих Истината, никога не съм казал нещо много умно. Пази се от това нещо.“ Казвам: „Крайно ти благодаря. Ще запиша това в моята книжка.“ Казва: „Пази се от това, което не можеш да направиш. Прави това, което можеш да направиш, а не прави това, което не можеш да направиш.“ Това, което аз не мога да направя, то е друго. Но има нещо, което не влиза в моето владичество.

Та искам и вие някой път да отидете при канарата и да попитате какво можете да направите. Сега някой път вие искате да се ожените за някоя княжеска дъщеря или за царски син. Някоя сестра това би го считала за голямо нещастие. Някои искат да бъдат много богати. Идете при планината да попитате защо не сте могли да се ожените за царския син. Там ще намерите вашия възлюбен, той ще ви каже защо. В тази, великата Книга на Живота, ние ще намерим разрешението на въпросите, които ни вълнуват. Искрени трябва да бъдем. А някой път може да минаваме по отношение на много хора, че седим много високо. В сравнение с Божественото колко неща имаме за постигане! Тогава трябва да се освободим от това самомнение.

Един от съвременните царе обичал неговите придворни да го хвалят: „Като тебе цар няма. Всички се кланят пред тебе. Природата, вятърът, всичко ти се подчинява.“ Тогава той поискал да занесат стола му на морския бряг, дето ставал голям прилив. Придворните казват: „Ваше величество, да се върнем назад.“ „Че как така?“ „Ваше величество, да се върнем назад, приливът иде!“ „Не се връщам!“ Но като дойде до тебе, ще признаеш, че този прилив иде. Ти трябва да бъдеш далече от него. Туй, което не можеш да

направиш, ще съзнаеш, че не можеш да го направиш. Туй, което можеш да направиш, то ще те ползва. От това, което не можеш да направиш, не се обезсърчавай. Това, което можеш да направиш, не увеличава вярата. По-добре малкият придатък, който увеличава вярата, отколкото голямото разочарование на съзнанието. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкия ум. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкото сърце. Търсете малките придобивки, които увеличават човешката воля. Туй, малкото, то е Любовта. Вие докато не изучите великия закон на Любовта, да сте доволни от това положение, в което се намирате, по-добро положение няма да намерите. В тази неволя вие ще опитате Бога, който е скрит вътре. Туй, което искате да научите, в туй състояние ще го научите. Някой път може да минете през някоя голяма криза, толкова голяма, че ще се пръснете сякаш. В това ще научите великата Истина. Всеки може да изпадне в семейна криза, също в обществено отношение или в личния живот може да е кризата, законът е един и същ. В този момент именно великото, Божественото ще ти проговори. Когато чуеш този глас на Битието, ти ще станеш едно с всички добри хора, ти ще станеш едно с всички разумни хора през всичките векове, не само със сегашните, но през всичките векове. Те живеят навсякъде. Ти ще се слееш с тях, ще чуеш техния глас.

Благословен е онзи, който върви по Пътя на Любовта. Благословен е онзи, който изпълнява Любовта и който всичко може.

17. Неделна беседа, държана от Учителя на 24 януари 1932 г. от 10 ч.

София- Изгрев

ПРОЯВА НА ЖИВАТА СВЕТЛИНА

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матей – глава за блаженствата. Ще взема само една дума: „Блажени“. Тя е най-положителната дума в българския език. С качествата, които тя изразява, са свързани и други думи: блажени нажалените, кротките, гладуващите. Гладът е положителна дума.

Вие, разбира се, искате да кажа това, което вие искате. Не мога да ви го кажа, нито мога да кажа това, което аз искам. Искам да кажа в дадения случай туй, което трябва да бъде. Защото всеки един човек си има свои лични възгледи – или сегашни, или на миналото, или на средата, и той мисли, че са негови. И да се потвърди, че туй, което вярва, което знае, е право – може, хубаво е. Ако моите възгледи са прави, ако моите мисли са прави, ако вашите мисли са прави и т.н., има един закон: тогава страданието несъвместимо, нещастieto е несъвместимо, противоречието е несъвместимо, бедността е несъвместима, смъртта е несъвместима.

Казва някой: „Аз съм това, аз съм онова.“ Не, страдаш ли, ти нямаш верую; умираш ли, ти нямаш верую. Ще каже някой: Трябва да умираме. – Бог не е Бог на мъртвите. Че ти като умираш, какъв Господ имаш? – Трябва да умрем. – Който греша, той умира. Тъй седи въпросът. Сега казват: „И праведният, и грешният трябва да умрат.“ – Не,

не говорите Истината. – „Христос умря.“ – Христос умря заради греховете на хората. Ако един човек фалира, фалира заради някого. Някой от вас дойде при мене и казва: „Ти не влизаш ли в моето положение, не знаеш ли, че аз съм нещастен човек?“ – Ако ти си последният нещастен човек, моя длъжност е да ти помогна, понеже аз като уредя твоето нещастие, Царството Божие ще дойде на Земята. Но ти не си последният, след тебе идат хиляди, мисля за всичките тях. Ако уредя само твоите работи, нищо няма да уредя. Ако е тъй, кой баща не урежда работите на своя син или дъщеря, коя държава не урежда работите на своите поданици? Ако е да пишеш хубави писма, кой баща не е писал хубави писма на своя син и дъщеря, но светът не се е оправил. Какви ли не такива слова на високи хора са казани, и Христос е казал, но светът не се е оправил. И защо не се оправи? Защо Господ не иска да оправи света? Защото е Любов. Затова не иска да го оправи. Ако не беше Любов, щеше да го оправи. Вие тогава не разбирате закона. Тъй да се оправи светът, както вие искате, то е механически закон, все едно да се турят обръчи на каците. Каците седят правилно, докато са обръчите.

„Блажени“. – Светът не може лесно да се оправи. – По-лесна работа от тази няма. Но най-лесната работа е най-мъчна, понеже е работа на всички. Ако всички не се съгласят един с друг, светът не се оправя. И светът не се оправя по единствената причина, понеже всички същества – и хора, и растения, и животни и риби – всички не са съгласни, нямат едно мнение. Рибите мислят едно, животните мислят друго, растенията мислят трето; и между хората е същото: едно общество мисли едно, друго общество – друго. Ако всичките хора се съгласят да мислят едно, Царството Божие ще дойде. Понеже иска да вземе мнение-

то на всички, Господ чака. Той иска да види своето Царство, но дал е разпореждане, всички трябва да гласуваме – има закон, че всички трябва да гласуват за Царството Божие. Ако всички гласуват, ще дойде; ако има един, който да не гласува, Царството Божие ще чака. Ето къде е мъчнотията. Господ не може да престъпи закона. Казвате тогава: „Да ги намерим колкото души има в света, които не са гласували, да ги убедим.“ Сега, туй е проповядване. Аз ви проповядвам да намерите този последния да гласува тия правила, да дойде Царството Божие. Ако не гласува, Царството Божие няма да дойде. Ако можеше, то щеше да дойде.

„Блажени“. В блаженствата няма противоречие. Има един отрицателен живот, който сега го имаме. И той е хубав, той е живот за упражнение. Малките деца трябва да се занимават с нещо, но след като тия детински упражнения отминат, ще дойдат упражнения в училище, да се учим. Сега е дошъл периодът на учението. И то не са ни потребни излишни знания, но съществени. Ще говорим за блажените. Казват: „Той е нищ духом.“ Какъв е нищият духом? Нищият е свободен от всичките грехове, той няма нищо, той седи и мисли в ума си кой е този последният, който не е гласувал за Царството Божие; жал му е, ходил да му говори, пролива сълзи. Онзи казал: „Аз ще си помисля.“ Той жали за този последния, той страда – всички гласували, един останал, не може да го убеди. Блажен е, който жали за този последния, който не е гласувал за Царството Божие. Вие казвате: „Защо ще жалим?“ Той жали не за себе си, но за другите. Той жали, че хиляди и милиони чакат – чакат да видят какво е мнението, съгласен ли е последният да гласува или не. Той мисли: дали трябва, или не трябва да се гласува, какви са законите, какви са правата, да не би да дойде нещо по-лошо, отколкото

е сега. Сега, вие какво мислите, вашето мнение какво е? Тази мисъл никому не е идвала на ума, тази мисъл е нова за всинца ви. Близко сме до Истината сега, Господ седи при вратата и казва: „Гласувай, ти си последният.“ Ти казваш: „Господи, какво може да стане, какво ще направя аз ? Аз съм толкова малко същество!“- От тебе зависи, ти като гласуваш, Царството Божие ще дойде, ти си последният! Ти казваш: „Но тази работа кой я знае, някой лош дух има в мен, аз не съм толкова важен в света.“ Ако си последен в едно дело, ти си най-важен. Когато всички дърва са готови на огнището, най-важна е една малка клечка – тя като се драсне, всички дърва се запалват. И тогава всичко става: и хляб се пече, и вариво се вари, и яденето става, и хората се стоплят – всичко се нарежда. Ние сега умуваме в своите размишления – изменила се е нашата права мисъл, ние нямаме една права мисъл за живота.

Три фази има, които отличават човека в опита му да познае Истината. Той нещата може и да ги вижда по форма, но не може да знае отношението между една форма и друга. Защото във всички форми има вътрешно съдържание. И всичките форми не са изпълнени с едно и също съдържание. После, важен е смисълът, който е турен в туй съдържание – то има смисъл, и той се различава. Силата – и тя се различава. Казвам: Във всяка една дума, която вие може да изкажете, във всяка ваше желание, във всяка постъпка има три фази. През тия три фази трябва да минават постъпките ви, желанията ви и мислите ви. Тази ваша мисъл трябва да придобие форма, външно да стане красива. Това е обаче само една трета от Истината. Тази ваша мисъл, след като постигне своята форма, трябва да придобие съдържание и най-после да дойде вътрешният смисъл. Те са три фази, които са необходими; има и други,

но за сегашния живот, който така не мисли, той не може да се добере до Истината, не може да бъде благоугоден на Бога. Не че Бог не ни обича, но отношение не можем да имаме. Ще кажете: „Как да нямаме отношение към Бога?“ Да кажем, един цигулар започне да свири някое класическо съчинение, той ще направи една гримаса, ще каже: „Не взима вярно, не изразява моята идея.“

Следователно ние сме хората в света, които трябва да изразим Божествените идеи. Искаме ние да изпълним това, което Бог е написал. Ти си един изпълнител – ще изпълниш тая част, която ти е дадена, и добре да я изпълниш. Казваш: „Постарах се да я изпълня.“ Няма каква да се стараеш, хубаво ще свириш, по всичките правила, безпогрешно. Ще каже някой: „Може ли без погрешка?“ Може, който се учи; който не се учи, не може. „Може“ и „не може“ са думи относителни. Под думите „онзи, който не може“ разбираме един човек, който е инвалид. Не може да ходи кой? Който има ревматизъм в краката, който има болка в корема. Не може да ходи кой? Който има болка в гърдите си. Не може да ходи кой? Който има болка в мозъка си. Казва: „Какво трябва да се прави?“ Ревматизмът трябва да се изхвърли из коленете; коремоболието трябва да се изхвърли из стомаха; и болката в гърдите трябва да се изхвърли из дробовете; и болката из главата трябва да се изхвърли. Как – то е наука. Много лесна работа, ще отвориш вратата, ще кажеш: „Моля, излезте навън на чист въздух, Слънцето е изгряло, няма да ви храня повече; досега бяхте говеда хранех ви със слама, сега има трева.“ На този махна юлара, на онзи хомота, пратя ги в гората, аз ще остана сам да изчистя дома. Идущата година ще си помисля дали да ги приема. Вие философствате какво морално право има ревматизмът да ви мъчи. Човекът сила има, затова той идва и

казва: „Ти си благодетел, научих, че си богат, имаш много пари“; седне в някое шише – в коляното, и казва: „Ще платиш.“ „Нямам време, шишето е затворено.“ „Не, ще платиш, докато не платиш, не мърдам.“ „Ще викаш лекар, лекарят е посредник, той ще го убеждава.“ „Излез вн.“ Но ревматизмът не мърда. Човекът казва: „То не е твоя работа, остави,“ лекарят замине; болният му плати, а болестта остане. Втори път дойде лекарят, пак увещава болестта да излезе. Най-първо иде с шише, но болестта казва: „Не се плаша аз.“ Дадат едно лекарство, болестта не излиза.

Има един начин, по който всички болести излизат. Той е онзи на „блажените“. Като дойдеш при болестта, казваш: „Блажена си ти, сестра, блажена си, че си дошла в моя дом.“ Като кажеш: „блажена, че си дошла в моя стомах; блажена, че си дошла в моите гърди; блажена, че си дошла в моята глава“, болестта ще излезе. Ако не й кажеш „блажена“, болестта няма да излезе. Този нов начин, начин непонятен, начин неразбран. Как е възможно да кажеш „блажен“ на един човек, който те мъчи! Ако лекуваш един човек, на който се е забила цяла игла някъде в дебелините на крака, пък теб те е страх да изтеглиш иглата навън да излезе, ти връзваш ръцете, краката, теглиш иглата, той вика, небето цепи, вика „оле-ле!“ Питам: Този, когото си лекувал по тоя начин, какво зло си му направил? Че всяка една болест е такова теглене. Аз не съм виждал нито една болест да е дошла за зло. Всяка болест носи благословение в света. След всяко боледуване човек става по-благоразумен, по-досетлив, по-благороден, влиза в положението на другите хора. Всички хора сега се оплакват от болестта. Някога някой боледува и ново просветление е дошло в ума му. При сегашните условия, тъй както живеем, болестите са само един резултат, от който трябва да извадим един

правилен извод. Не че това е смисълът на живота, това е нещо посторонно. Но всеки човек може да се освободи от една лоша мисъл, която го мъчи. Една лоша мисъл може да се превърне на каква да е болест. Първите хора нямаха никакви болести, но се даде само една заповед, каза Господ: „От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете!“ После им каза какви ще бъдат резултатите: „В който ден хапнете, ще умрете“ – ще започнат страданията. Страданията са признак, че човек трябва да се освободи от един стар ред на нещата, който съществува. Ние страдаме и умираме поради тоя стар ред на нещата. Туй старо разбиране трябва да се замени. Ние украсяваме мястото на онези, които са заминали. Мъжът, докато била жива жена му, нищо не й давал, не изпълнявал нейните желания, много пъти се карал, казвал некрасиви думи. След като умре, ще тури на камъка венци, ще ходи, ще туря цветя, ще прелива с вода, ще прелива с вино, ще пророни няколко сълзи, ще казва: „Добра беше, хубаво готвеше.“ Ще плаче сега. Каква нужда имат умрелите от нашите сълзи? Плачи за живия човек, когото си наскърбил, плачи за него, кажи: „Братко, не бях от блажените!“ Кой е блажен?

Има една дума, която Христос е оставил да разберем. Вие трябва да намерите тая дума, изгубената дума. „Блажени нищите духом.“ Има една изгубена дума, който я намери, то ще е разрешение на ребуса, ще се осмисли животът. Ако всички в света гласуваха, той щеше да се оправи. Има нещо изгубено в света. Пише ти един твой приятел писмо, едно отлично писмо, ти четеш, дойдеш до края, спреш се на една мисъл, яви се у теб една малка сянка. Казваш си: „Дали този приятел върху туй, което е писал, е мислил, или така е писал да ме залъже?“ Не е само външната форма. Ти си поет, писател си, музикант, някой път

сам намислиш нещо, напишеш нещо хубаво. Най-първо се въодушевиш, защото всеки един писател, всеки един поет мисли, че туй, което е написал, като го публикува, светът ще се оправи. И право е. Но после, след като го пусне в света, той почне да се съмнява в тая мисъл.

Кога ще се оправи светът? Светът ще се оправи, когато ти обърнеш онзи последния, който не е гласувал. Твоята поезия още не е достигнала до последния. Всички трябва да я възприемат. Пишеш за Любовта, но ти си писал само до одного, тази Любов не е достигнала до последния, той седи там и не иска да гласува да дойде Царството Божие; и тогава всички страдаме. Ти се усъмниш в себе си, казваш: „Какво може да излезе от мене, аз не съм учен човек, да бях свършил четири факултета!“ Ти си мислиш, че щеше да оправиш света? Аз да ви посоча, че тия, които са свършили четири факултета, не са оправили света. Ти си прав, като казваш, че не си свършил; но и онези, които свършиха, мислеха да оправят света, но после казаха: „Знанието няма край.“ Именно знанието нямаше да бъде неоценимо, ако имаше край. Да благодарим, че знанието няма край. В туй седи хубостта на знанието. Туй, което не можем да постигнем, то е реално. Туй, което всякога постигаме, то не е реално. Едно противоречие е това. Философски противоречива е тази мисъл.

Аз ще ви приведа един пример. Ако си намерил балканския извор, не мисли, че ти трябва да го изпиеш. Това значи, че като идеш, ще пиеш колкото ти се пие, хиляди хора ще дойдат, този извор все ще извира. Да разрешиш въпроса на вечността, значи да изпиеш всичката вода. То е невъзможно. Океанът не е могъл да събере всичката вода на едно място, защото има много вода, има вода, събрана в пространството, и океанът казва: „Стига толкоз“, постоян-

но тече. Ако вие имате знанието на древните мъдрци, ще видите, има постоянно слизване и качване на водата. Горе в пространството има много по-големи океани, отколкото на Земята. Вие ще кажете: „Покажете ни ги тия океани къде са.“ Най-първо идете, пребродете ги; после идете на Северния и Южния полюс, да видите и тамошните океани, и като дойдете, ще ви кажа и другите къде са, да се разходите и до тях.

Вие питате: „Какво е Божествената Любов?“ Същият закон. Ти още с Любовта в дома не си запознал, какво нещо е, пък искаш да разрешиш какво нещо е Божията Любов. – Я ми покажи Божията Любов. – Ти с Любовта на своите деца, с Любовта на своята другарка, на своите приятели не си се справил, пък изведнъж – какво нещо е Божията Любов. Казвам: Братко „блажен“, ти си един от блажените. – Този въпрос, казва, аз не съм го разрешил. Аз му казвам: От блажените си. – Как, казва, от блажените? Ама аз искам да го разреша. – Тогава ти ще станеш нещастен. От разрешението на този въпрос вие страдате. Ние мислим, че сме разрешили въпроса, но как го разрешаваме? След като сте изследвали дълго време Божията Любов, учили сте, учили, вие казвате: „Няма Любов, то е празна работа, яж и пий.“ – и разрешавате въпроса. От този ден разрешихте въпроса, но сте нещастен, ходите, няма смисъл животът. Защо няма смисъл животът? Защото си разрешил въпроса ,че няма Любов. Вдигни глава, яж и пий- така не може да се разреши въпросът. Та мислите ли вие, че ако днешната криза се разреши, хората ще бъдат щастливи? В съвременните народи, в съвременното общество, в съвременния строй, на всички религиозни вярвания им липсва едно нещо. Те нямат единство в разбирането си за Бога. Те казват, че Бог е Любов, но всяка религия по форма живее

за себе си. Православието живее в православието; протестантството живее в протестантизма; баптистите живеят в баптизма; социалистите живеят в социализма; комунистите живеят в комунизма; българите живеят в българщината; англичаните живеят в англичанството; французите живеят във французщината. Така светът не може да се оправи. То е сегашното положение. Ако искате да дойде Царството Божие, така не може. Няма да оправят англичаните света, и българите няма да оправят света, и русите няма да оправят света, и американците няма да оправят света, никой няма да го оправи. Светът ще се оправи, когато цялото човечество от начало до край, всички гласуват за идването на Царството Божие на Земята, в една мисъл се съединят.

Тогава ще ви приведа един мит из древността. Това се случило няколко хиляди години преди Христа, в епохата на един знаменит владетел, който се наричал Бен-Азур – това е превод. Работите в царството не вървели и повикал Бен-Азур всичките десет мъдречи да уредят неговата държава. Тогава се явяват трима мъдречи при него. Първият мъдрец бил Хазур-Мен, вторият-Азон-Фа, третият – Киярон-Ра. Тези трима са най-важните. Те му казват: „Трябва да напуснеш царството, да те заведем в един замък и оттам ще даваш своите разпореждания. На народа ще пишеш, че отиваш на едно дълго пътешествие, да обиколиш Земята, ще оставиш управлението на нас.“ Тия тримата мъдречи имали още седем души помощници. Съгласил се тоя владетел, когото закарали в храма и го затворили, и му казали: „Ще правиш това, което ние ти кажем; туй, което правиш, ще бъде за твоя полза и за полза на твоето царство. Ако право издаваш заповеди, и положението на народа ще се подобрява, и твоето положение ще се подобрява. Ако заповедите имат лоши ре-

зултати, положението на народа ще се влошава и твоето положение ще се влошава.“

Сега, да направим един малък превод. Когато вашето положение в живота се влошава, какво показва това? Ако вашето положение се подобрява, отношенията ви към Бога са се подобрили, и към цялото човечество; ако вашето положение се влошава, отношението ви към цялото човечество се е влошило. Та казвам: Този владетел разбрал как трябва да се изпълни Волята Божия. Той казал на своите мъдrecи: „Бих желал, но нямам достатъчно знания да изправа тая работа, както вие разбирате. Ще ида да уча, и когато свърша своите науки, ще дойда пак.“ Оттам насетне той оставил цялото управление на тия десет души мъдrecи. Той отишъл да следва и досега не се е върнал, и мъдрите хора управляват. Казваме: „Кога ще се оправи светът?“ Когато Бен-Азур се върне. Той казал: „Като науча цялата Истина, ще дойда да я приложа както трябва, сега не съм в състояние да я приложа.“ Казвам: Ако в душата на всеки едного от вас се зароди идеята и вие като Бен-Азур да идете да следвате, колко години ли ще следвате? Вие често казвате, че трябва да се самоотречете. Какво нещо е самоотричането? Ти трябва да бъдеш щедър. Какво нещо е щедростта? Ти трябва да бъдеш справедлив. Какво нещо е справедливостта? Може от твоето гледище да си справедлив сам за себе си, но за другите да не бъдеш справедлив. Ти можеш да бъдеш справедлив. Да бъдеш справедлив към другите – то е Божественото Начало, което трябва постоянно да функционира у нас. Вие всички се поста-райте да станете членове в Царството Божие. В Царството Божие никой не може да влезе, който не е гласувал за неговото идване на Земята. Умреш, идеш там, питат те: „Гласувал ли си за Царството Божие?“ – „Не“. Върнат те наново

на Земята. Трябва да се гласува за идването на Царството Божие на Земята, всичките хора трябва да имат идеал да живеят добре в света. Сега навсякъде съществува едно подозрение. Ние сме за изправянето на света, за внасянето на един Божествен ред на нещата: да се не избиват хората, да се не измъчват хората, да бъдат справедливи онези, които управляват и с управляваните да имат разумни отношения, едната и другата страна. Силният трябва да бъде силен, за да помага на слабия. Слабият не трябва да злоупотребява със слабостта си, само с него да се занимават. В душата на слабия трябва да има един идеал, да не е един вечен инвалид, той трябва да оздравее. Казвам: В света ние се нуждаем от здрави хора във всяко отношение – и във физическо, и в умствено отношение; мислите трябва да бъдат чисти като кристал, желанията трябва да бъдат чисти като кристал и постъпките трябва да бъдат чисти като кристал. Ние започваме много добре, но казваме после: „Тази работа няма да се свърши, виж как хората си живеят.“ – Хората станат идеал. Как живеят в света? Всеки един знае как живее. Всеки живее тъй, както разбира. Не считайте, че другият е несправедлив. Но от Божие гледище всичките тия хора не са изпълнили още закона на Любовта. Ние досега изучаваме света по отношенията му. Да кажем, орачът оре, но той още не е орач, той още не се е научил да печели, той граби още земята. Иманярят копае дълбоко в земята, изважда злато, но той изважда чуждото скрито богатство, обсебва го. Казва: „Забогатях.“ То не е истинско богатство, то е вземане на придобитото, на готовото. Да се научиш да придобиваш ти сам от съкровището, от Бога, там е въпросът, а така наготово всеки знае. Умният човек може да придобие, само че кога? В света не може да има истинско придобиване без закона на Любовта. Как ще спе-

челиш една душа? Много пъти християните казват: „Да придобием една душа.“ Как ще я придобиеш? Не може да се придобие една душа, която не забогатява, която е в бездействие. Трябва да я научиш да живее чисто, свободно, тази душа да почувства свободата. Някой казва: „Аз придобих своята свобода.“ – Ти си за мене идеал. Ние търсим Бога защо? Понеже тоя живот, който го имаме, той е даден от Него. Като ни е дал Бог живота, Той не иска ние да бъдем роби. Христос казва какви са отношенията тук. Едни ще се нарекат Синове Божии. Кой ще се нарекат Синове Божии? Миротворците ще се нарекат Синове Божии. Ред отношения има вече.

С тази беседа не искам да ви морализирам, държа я, за да ви науча какво да правите. Според мен вие всички знаете какво да правите, много учени хора сте. Официално не сте учени, нямате дипломи, но според мен официалната наука е съвременната наука, а има наука, с която човек се ражда. Има хора, които са се родили ясновидци, има хора, които виждат през стените, имат развито шесто чувство, надалече виждат, предсказват бъдещето, знаят кога ще стане земетресение: могат да ви кажат, че в еди-кое си време, в еди-кой си край ще стане земетресение. Обясняват го и не могат да го обяснят, казват, че става по същия начин, както барометърът се изменя: когато налягането е силно или слабо, в него живакът спада или се вдига. От спадането и вдигането на живака съдим, че има известни промени във външния свят. Да кажем, ти си при един човек, веднага в тебе се яви гняв, чувство на отмъщение за нещо. Коя е причината? Ти си скъсал връзката с Бога, мислиш, че всичките хора са ти врагове. Твоят син и дъщеря може да ти станат врагове по същия начин. Дъщерята може да мисли, че бащата е враг, кога? Когато бащата не изпълня-

ва всичките условия, които дъщерята и синът искат. Щом като дъщерята каже „дай“, и бащата даде всичко, синът и дъщерята казват: „Баща ни е много добър.“ Защо е добър бащата? Понеже изпълнил всичките прищевки на сина. Когато не изпълни всичките прищевки, бащата не е добър. Да допуснем, че и бащата иска нещо от сина, моментът е такъв. Най-първо синът казва: „Дай.“ Бащата ще даде. После бащата казва: „Синко, дай.“ Синът ще даде. Бащата дава и синът дава, тогава има правилна обмяна. Ако само бащата дава, имаме порядък не на място. Какъв е сегашният порядък? Учените хора, философите искат каквото те кажат, да става. То е половината на Истината, всичко да стане. Онези хора, към които се отнася тази заповед, те ще дадат своето. Само с думи работите не стават в света. Всеки трябва не само да каже, но трябва да вземе участие в работата, която сега става. Тази работа в света става по отношение и на нашите тела, защото един ден телата, които имаме, ще се освободим от тях. Други ще дойдат, трети, четвърти, ще се освободим от тези тела; тогава къде ще бъдем? Ние искаме да оправим живота на Земята. Животът на Земята лесно ще се уреди. Като гласуваме за Царството Божие, светът ще се оправи. Но при сегашния строй работите стоят другояче. След като умрем, къде отиваме, какво става с нас? Някой казва: „След като умрем къде отиваме, какво става с нас? Някой казва: „След като умрем, нас не ни интересува нищо.“ Как да не ви интересува? Вие не разсъждавате както трябва. Ти си един милионер, имаш десет милиона златни английски лири в една банка. Считаш, че това е сегашният ред на нещата. Теб те интересуват тези милиони. Ако тия пари се изгубят, къде ще бъдеш тогава? Ще се измени мястото. Ти ако си в Англия, ще бъдеш лорд в Камарата на лордовете; ако си в Америка, ще бъдеш

някой сенатор в Сената. След като обеднееш, няма да бъдеш никакъв сенатор, и лорд няма да бъдеш в Камарата, ще бъдеш на друго място. Няма ли да съществуваш? Ще съществуваш, но ще има различие в твоята мисъл. Като лорд ще мислиш по един начин, като изгубиш богатството, искам да зная как ще мислиш. Да допуснем, че сте богати, мислите по един начин, след като осиромашеете какво ще правите, кажете ми. Тогава ще дойдете до онова верую – не искам да го изнасям точно как е. Ще кажете: „Подиграва се с чувствата.“ Дошъл някой от умрелите насън и казал: „Синко, дай нещо.“ Бащата се нуждае синът да му даде нещо, че дано да го пренесат в другия свят, да се нахрани. Ако иде от тук в другия свят, докато го преведат не знам колко време ще е нужно, за да получи яденето.

Сега да ви превода един пример, който се е случил в Ихтиманско. Един българин на средна възраст, около 40 години, баща му иде насън и казва: „Синко, да ми направиш курбан.“ Става синът на сутринта, заколва един хубав овен на баща си. На другата вечер бащата казва: „Такъв курбан не искам, курбан истински искам.“ Синът се чуди: „Заклах най-хубавия овен, какво иска?“ Отива при един стар човек, разправя му: „Не зная, нашият баща отиде в оня свят, недоволен е нещо, курбан иска. Заклах му овен, гълча ме.“ „Синко, вземи една овца с едно агне, дай я на някоя бедна вдовица да си куснат от млякото децата й, може баща ти тогава да е доволен.“ Той взема една хубава овца с агне и я подарява на една вдовица. Иде на третата вечер бащата, казва: „Хубаво, това искам, това е курбан.“

Изисква се в света една идея да имаме всички: да няма гладуващ човек! Ние седим и мислим за поправянето на света. Да няма нито един човек гладен, да няма нито един човек, който вечерно време да си легне гладен, да вдигне

очи и да каже: „Няма братство, няма човешина!“ Да няма нито един гладуващ човек, така да са будни съзнанията на хората, че всички вдовици, сираци, всичките хора да имат необходимия хляб, жилище – това значи да се изпълни Волята Божия на Земята. И когато народът съзнае това, то може да се приложи, по който и да е начин. Не чрез насилие да няма гладни хора в света, да има работливи хора, всички да вземат еднакво участие – тогава ще има култура на блаженство. Трябва разбиране. А сега насила някой става богат. Законът е друг. Когато единият става богат, другият става сиромах; когато единият става учен, другият става невежа. Знанието, богатството трябва да бъдат достояние на всичките хора свободно. Всеки е призван в света да знае, всеки е призван в света да бъде богат. Ако ние мислим, че не сме богати, ние сме на крив път. Несметни са богатствата, които са в нас. Но сегашният ред на нещата ни е довел до бедно положение, ние мислим, че нищо нямаме. Какво по-хубаво нещо от живота? Какво по-хубаво нещо от твоята светла мисъл? Какво по-хубаво нещо от твоите светли чувства? Няма по-хубаво нещо от това! Ти, като излезеш отвън и погледнеш на изгряващото Слънце, какво по-хубаво нещо от това? Чрез слънчевата светлина, чрез духането на вятъра, Бог те поздравява. Срещнеш някого: „Добър ден!“ Казва: „Откъде ме познаваш?“ Англичанин, ако те срещне, ще каже: „Гуд монинг!“ Какво иска да ми каже? Ако в лицето на всеки един човек не можеш да видиш проявлението на Бога, ти не разбираш живота. Срещнеш куче, замаха опашка насреща. Ако в туй куче не можеш да видиш проявлението на Бога, не си разбрал живота. Казваш: „Какво размаха опашка?“ А кучето ти казва: „Не зная да говоря, ако бих могло да говоря с думи, щях да кажа защо сега махам опашка.“ Ти, като не можеш да

се разговаряш с един твой приятел, размахаш се с ръката, казваш: „Сбогом, на добър път, на добър час!“ Кучето, като маха опашка, те поздравява, казва: „Накъдето отиваш, Господ живот и здраве да ти даде.“ Ти не разбираш – вземеш камък, хвърлиш. Кучето си отвори устата, започне да лае подире ти.

Често мислим, че животът за нас е безсмислен. Това идва донякъде от тая крива философия, на която ние си учим. Бащата казва: „Синко, ти си опичай ума! Гледай да си уредиш живота.“ Майката казва на дъщерята: „Дъще, гледай да си уредиш живота.“ Всички искаме да си уредим живота. Всички сме си уредили живота, но има нещо, което липсва, недоуредено нещо има вътре. Държавата следи поданиците, много се интересува от тях; има си специални хора, които са определени за това. Стражарите са най-учтивите хора, като го срещнеш, ще те поздрави, и като направиш някое велико дело, той ще каже: „Заповядайте в нашия дом, в участъка, искам да зная де сте родени, какво сте учили, годините ви, ще ги запишем в книгата, много се интересуваме кога сте дошли в България.“ Ако си в Англия – по същия начин. Ако не разбираш нещата и се противиш на установения ред, ще те викат в този дом. На нас ни се вижда смешно, понеже искаме онези установени процеси, механически процеси в света с един замах да ги премахнем. Невежите в света лесно уреждат нещата: на мен да ми дадат власт, казват, всички ще ги избегя. Като избесиш хората, кой ще остане? Невежите хора все с бесилка уреждат, а умните хора си мълчат и гледат. Като питаш умния, той казва: „Не зная, не съм решил този въпрос.“ Невежите веднага решават, а умният казва: Не зная. Не че не знае той. Казвам: Как ще се оправи светът? Най-лесното нещо е да се оправи светът, а най-мъчното – ние да оправим света.

Света ние го оправяме, а други го развалят. Там е всичкото: едни го поправят, друго го развалят. Затуй имаме един свят на постоянно вдигане – слагане, вдигане – слагане. Ще ви приведа един пример на какво мяза съвременното човечество.

Един английски художник нарисувал планински връх, с някакъв велик идеал горе. Безброй хора седят долу и всички гледат към този идеал и чакат реда си. Всеки иска да се качи горе на върха. Там има складирано голямо богатство. Долу се забелязва борба: един като потегли да се качи, той рече да излезе напред, друг го тегли за палтото. Теглят се един друг, никой не може да се качи горе. Всички искат да идат при Бога, но един потегли, друг казва: „Чакай, ти не си първият.“ Сега не може да се реши кой ще бъде първият. – Пуснете един, който и да е, и всички тръгнете, когато той замине! За мен този въпрос е толкова ясен, че и децата могат да го разрешат. Този извор е грамаден, до този извор на богатства всички ще стигнат. Пуснете ги наред, кой откъдето иска да се качи, един по един. Някои хора по един път, други – по друг път, по трети, четвърти, в края на краищата за всички ще има горе блага, всички ще се качат. Но сега въпросът е, кой да се качи пръв. Като идеш пръв, ще кажеш: „Аз съм първият, който се качих!“ Без разлика е първи или втори. Въпросът е да идеш и да утолиш жаждата, защото достатъчно за всеки ще има. Знанието ще внесе онзи мир в душата ти, ще имаш онази радост, ще станеш член на цялата Земя, ще започнеш да се разговаряш с всички души. Когато дойде Любовта, ще започнат да работят хилядите радиоапарати в света. Вие не сте чували едно радио; тия, които вие имате, те са едно хубаво забавление, но слушали ли сте едно радио на светия? Слушали ли сте едно радио от мозъка на един велик

светия, този огън на мозъка? Тогава вие ще се захласнете, знаете ли как?

Да ви приведа един пример. В древността било, в християнската епоха, един отшелник 20 години се подвизавал в пълно служене на Бога, постил, молил се, плакал. Най-после явява се един старец казва: „Какво искаш, синко?“ „Моля се на Бога, викам, плача, не ме чува; 20 години се мъча, Господ не ме чува.“ „Може да не си избрал хубаво, не си избрал хубаво място. Господ иска хубаво място.“ Повиква го старецът и го завежда в една пещера, намира една малка дупка отворена и му казва: „Гледай през дупката, какво виждаш?“ „Много хубаво!“ „През тази дупка всичко ще видиш. После аз ще дойда, след няколко часа, да те взема.“ Колко време седял там този отшелник? 250 години гледал. Дошъл старецът и казал: „Хайде, стига ти толкова.“ „Едва започнах да гледам, търпение нямаш.“ „Не, приятелю, ти се дя 250 години, аз имах търпение да те чакам, но повече не мога.“

В Божественото време и пространство няма. При сегашния ред на нещата, ако се открие Божествения свят, всичко ще замре. Онзи манифактурист ще го намериш в едно положение, владиката, проповедникът, майката – всички ще се забравят, няма да има оране, копане на земята. Някой ще каже: „Извезяните хора отидоха нагоре, няма никаква деятелност на Земята.“ Сега, Божественото го уподобявам на туй положение, при което се разрешава онзи най-важен въпрос, който е в моя ум. То става на следното основание. Онази млада мома – млада мома коя е, млади моми има тук, за тяхна полза говоря; за младите моми говоря, но младите моми да се не възгордеят, старите да не се обидят... Младата мома седи; баща ѝ благороден, майка и благородна, брат ѝ благороден, гледат я като писа-

но яйце. Седи тя, добре облечена, после иде на прозореца, погледне. Майката пита: „Какво гледаш?“ „Гледам как минават хората.“ После дойде пак на прозореца. Не вижда тя хората, някого търси. Много хора минават, но него го няма. Поглежда ден, два, три, въздъхва – няма го. Минава князът. Като го види, върне се весела. Майка ѝ се чуди, като че Слънцето изгряло. „Видях го“, казва. То е Небето. Нищо повече. Да го види отвън, то една фаза, но той трябва да дойде в дома. Когато ще идва в къщи, тичане ще има. Сега не само момата гледа през прозореца, но и бащата гледа, и синът гледа, майката гледа, сестрата гледа. Като се отвори вратата, князът с всичкото си величие влиза; гости наредени, ядене, пиене има. То е Царството Божие – да дойде избраникът. Тогава ще има ядене и пиене, че в туй ядене да участва не само един, цялото човечество да участва, да няма човек гладен. Тогава ще дойде Онзи, Когото толкоз дирехме през прозорците от хиляди години, и когото чакахме. От прозорците надникнем – няма Го; в училището надникнем – няма Го, в света надникнем – няма Го. Един ден ще дойде, ще Го зърнем, ще се зарадваме и когато дойде вкъщи, всички ще се зарадваме. Туй е законът на Любовта – по човешки да ви обясня. Когато вкъщи дойде Живата Любов, тогава всички взимат участие, всички ще бъдат радостни, няма да има хилави. Онази баба инвалид, и тя, горката, стане като млада мома. Казва: „Дойде, дойде!“ Краката ѝ се развързват, и тя сяда на трапезата, като Го погледне радва се: „Дойде вече!“ Казвам: Когато Любовта дойде в света, всички хора ще се подмладят, всички хора ще станат богати, всички хора ще станат щастливи.

Блажени онези, при които Любовта е дошла! Блажени онези, които са познали Любовта! Блажени онези, които работят с великия закон на Любовта! То е разрешението

на въпроса. Туй е искал Христос да каже, когато е говорил за блаженствата.

Казвам: Искам вие днес да гласувате за Царството Божие. След туй да намерите всички ваши приятели, които не са гласували, да гласуват. Едно „окръжно“ изпратете по целия свят, който иска сега да гласува. Пратете го, както искате, пратете го на книга, пратете го с мисъл, както искате, то ще отиде на предназначението. Блажени, които познават Любовта! Блажени, които Любовта е посетила! Блажени са онези, които са на обед с Любовта, в ядене и пиене! Блажени всички онази, дето няма нито един гладен, всички са сити! Блажени са всички, които служат на Бога от Любов!

18. Неделна беседа, държана от Учителя на 31 януари 1932 г.
София- Изгрев

ТЕЗИ МАЛКИТЕ

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матей. Ще прочета и част от 6 стих, 6-та глава от Евангелието на Матей: „Не презирайте никого от тези малките.“

Животът сам по себе си е най-красивото съчетание на една велика разумност. Животът е резултат на нещо. Зад живота седи нещо непостижимо, за което човешкият ум няма понятие, но ние се занимаваме само с този резултат от непонятното, което е зад нас. Следователно туй, най-хубавото, макар че се оплакваме от него, най-хубавото е животът. Най-хубавото нещо, това е животът в света. И най-лошото е животът, според както го мислят хората. Всички страдания се раждат все от живота. Раждане и смърт, падане и ставане – всичките противоречия са все в живота.

Съвременните хора са безгрижни по отношение на живота. Богатите имат едно понятие, сиромасите имат друго понятие за него; учените хора имат едно понятие, невежите хора – друго; добрите хора имат едно понятие за живота, лошите имат друго понятие; силните имат едно понятие, слабите имат друго. Всеки разбира живота от своето становище, и всичко това наричат „живот“. Учените хора са се старали да дадат разни дефиниции на живота, но не съм намерил нито една дефиниция, която да отговаря на самата реалност, понеже животът е един резултат. Самият резултат не можеш да го познаеш, докато не знаеш

причината, от която той произтича. Ние съдим за живота според последствията, които се явяват у нас. Някой път мислим, че животът е лош. Защо? Така го виждаме. Някой път мислим, че животът е добър. Защо? Така ни е достъпен. Следователно животът трябва да се постави на някоя философия, и на някое дълбоко познание.

За да познаеш живота, не е нужно да бъдеш велик философ, или някой светия, или някой поет, или талант. Може да бъдеш обикновен човек, много прост човек и пак да имаш правилно понятие за живота или за човека, да кажеш: „Добър е този човек.“ Така също ученият и невежият, и двамата се отличават в разбирането на своето щастие. Ученият човек разбира от какво иде плодородието на земята, а простият не разбира. Детето може да се радва на млякото, което майка му дава, и майката може да се радва, но между радостта на майката и тази на детето има голяма разлика. Майката се радва за едно, детето за друго. Няма двама души, които да разбират живота еднакво. Изключение ще е, ако има такива. Няма двама души, които могат да се радват еднакво за едно и също явление. Пък радостта и скръбта са един резултат на самия живот. Животът е причина за две последствия: скръб и радост. Защо трябва да скърбиш? Защото живееш. Защо трябва да се радваш? Защото живееш. Ами после? Ще скърбиш и после ще се радваш. Ами после? Ще скърбиш. Който може да даде друго определение, нека даде. Може да се дадат много дефиниции. Ти се радвай, то е резултат на живота. Защото в твоята радост някой скърби, и в твоята скръб някой се радва. Следователно твоята скръб в дадения случай не е скръб за всички, а за някои е радост. И твоята радост не е радост за всички, а е скръб за някои. Едновременно половината хора се радват, а другата половина скърбят. Но всякога ра-

достта е по-голяма от скръбта. Денят е по-голям от нощта. Туй няма да ви го доказвам. Но ако се занимавате с математика, ако премерите количеството на тъмнината, защото тъмнината има тежест, ще се убедите в това. За една нощ се иждивява един грам тъмнина, за да се покрие цялото земно кълбо с нея. А в един ден се иждивява половин грам светлина. Следователно светлината е повече. Но вие ще кажете: „Отде го намери, че е така?“ Попитайте учените хора. Когато говорят за атома, къде са го намерили? Чудни са, питат ме де съм го намерил. Че как учените хора хванаха атомите? Атомите имат йони, протони и още много частици, но още по-малки от тях има, които само имена още нямат. За в бъдеще някога ще ги кръстят. Това, което не е кръстено, ще му сложат име. Родено е, но име няма. Не го знаем къде е, но съществува.

Някой път вие седите и гледате много мрачно на живота. Питате: „Защо съм се родил, защо живея? Защо умирам?“ Защото животът ражда едновременно раждането и смъртта. Един ден животът намира, че твоята форма не съответства на неговото изявление. Животът казва: „Да донесе във фабриката да се ремонтира.“ Ремонтването го наричат „смърт.“ След като го ремонтират, става малко годен за живота, веднага отново се роди. Вие не мислите, че само един живот има. Ние на живота не сме фактори, ние сме само гости, поканени на тази велика трапеза, и каквото ти дадат, яж. Втори път господарят, който те е поканил, едва ли при същите условия пак ще те покани. Вторият път ще седиш отвънка, ще гледаш, когато другите ядат и пият, ти само ще надникваш през прозореца, да видиш кои са там.

Ако вие разбирате, животът има хиляди други проявления, и именно в тези проявления е неговата хубост. За

пример, вие растете, възприемате живота чрез растенето. Докато растете, искате да бъдете млади. Що е младостта? Качество на живота на щастливия човек. Началото на живота е младостта. Остаряването е качество на разумния живот. Остарял си – дошъл си на разумното. Ти като мислиш по младенчески, мислиш, че старостта е едно нещастие, понеже имаш възгледите на младия. Защо като остарееш мислиш, че си нещастен? Казваш: „Младите години отидоха.“ Ти гледаш на живота от друго гледище. Като остарееш, разбираш, че животът има не само младост, но той има и старост – погледнеш го и от двете гледища. Младият се движи, старият чете, той има светлина. Защо младият се движи? Съвременната наука казва, че движението произвежда огън, светлина. Следователно младият човек, след като произведе огън, който трябва в живота, той остарява. А старостта не е нищо друго, освен да започнеш да мислиш, да четеш. Казвате: „Не ни трябва старост.“ Да, но това значи да четете хубави, велики работи. Вие казвате за някого: „Този човек е остарял, но не е разбрал живота.“ Старият, като разбере живота, тогава има смисъл старостта. Защото някои стари хора, след като са произвели огън, са го изгасили с вода, и повече като нямат сила да запалят огъня, зъзнат на студа. Защото в живота има един велик студ. Недоволството, нещастieto, това е студът в живота. Не 35 градуса студ, но студ 270 градуса – тъй както учените хора го казват. А аз казвам, че това е студ 3 000 000 градуса, разбирате ли? За Земята е това. Сега не мога да ви го докажа, но ще го вземете за вярно. Ако вярвате, добре. Дали ще го вярвате или не, то не може да се докаже. Турците казват „ола белир“ – може да е тъй. Дали е тъй или не, то е въпрос, който остава за бъдещето; понеже всичко, каквото хората говорят, за в бъдеще ще се провери. Един

ден вие ще видите моите беседи верни ли са или не. Пък един ден ще видите дали сте живели добре или не. Всичко това ще бъде, ще го видите като на картина. Някой път в бъдещите векове ще ви дадат едно кино, ще видите кой де е и как е.

Сега вие ще кажете: „Значи има неща невероятни.“ Възможно е от ваше гледище така да е, възможно е половината да не е вярно, възможно е три четвърти да не е вярно и една четвърт да е вярно, 25% допустимо. Аз допу-щам всичко. Онзи, който има пари, всичко може да отпу-ща, може да отпусне хиляда лева, 2, 3, 4 хиляди и повече, а онзи, който няма, нищо не може да отпуска. Той може да вярва, може и да не вярва, но аз нямам нужда от това. Как-во ще ми важи дали вярват хората, или не? Аз най-добрата публика съм намерил. По-добра публика от себе си досе-га не съм намерил, а вие сега сте ми гости, искам да ви дам едно забавление. Може някой път това, което съм ви представил, да не ви хареса. Ако повикате на гости един американец, и му направите една българска лютеница с шопски пиперки, онзи американец ще обиколи за секунда цялата ви къща. Една несъобразност е това. Туй в Бълга-ря се случва. Един американец, продавач на библии, бил поканен от един българин на гости и след като му дал и една лютеница само от люти пиперки, той извикал: „Вай, вай!“ Българинът рекъл: „Няма нищо.“ Дал му после зеле-ва чорба да пие малко. Той седи и се смее: „Аз досега не знаех какво нещо са тези люти чушки.“ В Америка четох, че имало люти краставички, по-люти от шопските чушки. Носят ги в малки шишенца и когато стомахът на някого е малко развален, ще откъсне малко от краставичките като специалитет, който лекарите дават. Един проповедник имал слаб стомах, на Запад някъде се случило това, носел

си шишенце; извадил си малко веднъж и с апетит го изял. Един господин до него казал: „Господине, може ли да ми услужите с вашето шишенце?“ „Може, на радо сърце.“ Той мислел, че онзи е достатъчно опитен в тази работа, изглеждал един доста практичен човек. Вторият откъсва едно голямо парче, запълва му се устата и пламва от лютивото. Едва могъл да попита: „Господине, ти какъв си? Проповедник ли си?“ – „Че проповедник съм.“ „Аз много пъти съм мислил за онзи проповедник, който носел огнени камъни. Ти си първият от тези, когото виждам. Огнени камъни носиш в шишенцето.“ Това е анекдот. Има и друг пример с двама водители на племена в Америка, единият млад, на 25 години, другият стар. Слагат им блюдо, турят им сок, нещо като нашия хрян. Американецът след като вземе месо или нещо друго, ще вземе от този сок да върви месото по-лесно. Младият взел малко от него и като хапнал, поизпотил се малко. Старият го пита: „Как е, хубаво ли е?“ „Отлично е.“ Старият взима от сока, но повече. Започват да капят сълзи от очите му. Пита го младият: „Защо ти текат сълзи?“ „Спомних си, че миналата година баща ми се удави в Голоновското езеро.“ „Не плачи, защото и ти ще се удавиш с баща си.“

Съвременните хора искат навсякъде Природата да си отвори всичките врати и всичко да им бъде ясно, понятно. Не, всичките врати на Природата са затворени, понеже тя е в движение. Когато някой трен се движи, вратите му са затворени. Когато някой параход се движи, вратите му са затворени. Когато някой аероплан се движи, всичко е затворено. Когато някой човек излиза от къщи, той си затваря вратата, затваря си всичките врати. Но когато тренът спре на някоя главна станция, тогава вратите се отварят, да излязат пътуващите вън. Та питат, когато вратите са затво-

рени, какво трябва да прави човек? Той трябва да върши една от най-великите работи – той трябва да учи, да прави своите наблюдения.

Христос казва: „Пазете тези малките.“ Защо? Защото те живеят на Земята, но ангелите им живият при Бога. Следователно, ако туй малкото игнорираш, то има зад себе си един велик принцип, и тогава ти може да пострадаш. Ако ти презираш живота, значи презираш Бога, защото животът е едно проявление на Бога. То е най-разумното, което съществува. Ако ти презираш живота в неговото проявление, ти се поставяш против онзи велик закон, който ще ти даде голямото благо. Ти може да имаш опитността на тези двамата, да плачеш. Защо? Защото си взел малко. Ти искаш да вземеш голямо парче, но голямото повече люти. Първо трябва да вземеш по-малко, докато се приспособиш. Вземете елементите във въздуха, човек се е научил да ги понася. Едно същество, което не е свикнало да диша нашия въздух, може да се отрови. Човек постоянно трябва да се приспособява към онези отрови, които са във въздуха. Също е като се учим, ние почваме да се тровим. За пример, ти имаш едно знание и казваш „наука.“ Науката трябва да бъде другояче построена. Ти, когато дишаш, трябва да имаш едно хармонично съчетание на мислите. Защото ако мисълта ти не е хармонична, въздухът няма да те ползва. Мисълта ти трябва да бъде в хармония с чувствата и с волята. Онези хора, които се разгневяват, дишат много бързо, у тях има едно дисхармонично движение на нервната система, която е разстроена.

В живота човек трябва да изучава новите положения, как трябва да живее. Вие седите и казвате: „Нали така Господ е направил човека?“ Изучавали ли сте как Господ е направил човека? Проучили ли сте направения от кал

човек, да видите елементите и силите, които са скрити в него, кои са скритите чувства у него, какво представлява неговата воля, какво представляват неговите мисли? Вие казвате: „Това е човек, който се движи.“ Това ни най-малко не е човек. Туй, което се движи и ходи на два крака като една кукла, това още не е човек. Неговата глава се върти, за да пази равновесие. Ако престане да мисли правилно, той веднага пада на земята. Всяко падане, всяко подхлъзване, всяко преждевременно остаряване в живота се дължи на една неправилна мисъл, на неправилни чувства и неправилни постъпки. – Ама другояче не може ли да действаме? – То е друг въпрос, ако можеш. Но за твоето благо, ако искаш по-дълго време да си млад, ти непременно трябва да проучваш законите на Бога, в които животът седи като един резултат; понеже този живот не иде всякога тъй изобилно. Ако вие иждивите силите на живота си, после ще усетите колко е мъчно да ги възстановите. Никой не може да ви заеме нещо. Никой никому не може да даде. Човек може да даде хляб на стомаха, но ако не стане смилане, тази храна е отрова за него. Ти може да дишаш, но дробовете са толкова нежни, въздухът трябва да е стоплен, ако не, ти ставаш инвалид.

Като затвориш вратата си, ти ще се учиш от Бога и ще Му благодариш за живота, който ти е дал. Ще искаш да ти даде едно знание да живееш на Земята, както и Той. То е най-хубавото нещо! Сега ние като се погледнем, виждаме, че сме направили живота си нещастен. Земята за напредналите същества е едно отлично забавление. Нарича се забавачница. Най-хубавата забавачница е Земята, по-хубава забавачница в цялата слънчева система няма. Отлична е. И когато на някой ангел някой път му стане много мъчно, той идва на Земята да се повесели. Те идат да се повеселят

с хората. Като видят, че някой плаче – някой мъж, някое дете, или жена, или философ плаче, вземат едно шишенце от техните сълзи, че отиват в Небето и ги разглеждат. „Взех, казва ангелът, тази вода от едно същество на Земята, тя изтичаше от очите му.“ И други ангели се събират и ги разглеждат. Те знаят причините защо е текъл този извор. Сега вие казвате, че от нещастие плачели хората. Лъжете се, и без нещастieto човек плаче. Защото хората плачат и в радостта. Казвате: „Защото съм скръбен, затова плача.“ Ами при радостта защо плачете? Но причината за плача не е нито радостта, нито скръбта. Няма по-хубаво нещо от това да плачете, не да ревете. Не спъвайте плача, но рева. Ревът е нещо второстепенно. Плачът е нещо възвишено, благородно. Когато човек иска да изрази най-хубавите си чувства, най-възвишените, ще му потекат сълзи. Ако ти си израз на великото, ще плачеш. То е най-великото разрешение. Казвате на някого: „Каква баба е, да плаче за нищо.“ Онзи, който не плаче, не бил баба. Именно трябва да съжалявате онзи, който не плаче, защото бабата най-малко плаче. На планинските върхове пращат най-много влага. Нали от онези склонове, на които са събрани много снегове, като дойде Слънцето, ще потече тази влага. Ако изсъхнеха тези върхове, какво щеше да бъде положението на долините? Всичкият прогрес в тази забавачница се дължи само на сълзите, не на рева.

Аз не искам да вярвате в това. Едно определение: плачът е подтик на една нова култура. Когато хората престанат да плачат, стават жестоки, култура вече в тях няма. Защото култура има там, дето има влага. Култура има там, дето има топлина. Култура има там, дето има светлина. Светлина, топлина и влага, това са трите елемента, които вървят заедно. Сълзите, това е влагата на живота. Най-първо има-

те светли мисли, светли чувства и имате плача на волята. Когато плачът е свързан с човешката мисъл, с човешките чувства, тогава той е един добър резултат. Волята ще дойде като един разумен акт, който обира плодовете от дървото на живота. Колко са по-добри тези плодове, които са излезли от светлината или от човешката мисъл, които са излезли от човешките чувства и които са излезли от човешкия плач! Обикновено човек, когато страда или скърби, плаче. Плачът е външен израз на вътрешната скръб, която е свързана с мислите и с чувствата. Сега вие искате да живеете без скръб и без страдание, нали така? Такъв живот не може да съществува. Той е неразбран. Вие не искате едно от най-великите блага. Вие считате плача за една слабост. Едно от най-великите блага е страданието, скръбта. Скръбта, страданието е един вид изменение, съгъстяване. Страданието е най-малкото състояние на човешката душа. Човешкият дух слиза на Земята да вземе малко скръб. То е един резултат, то една дреха, която духът трябва да облече. Ще знаете, че човек е създаден от една субстанция, от една есенция. Както и да мислите, той е съставен от много елементи, макар че философите поддържат, че човек е съставен от една субстанция. Те не знаят каква е субстанцията. По субстанция е еднообразен, но по проява е много разнообразен.

Сега това е въпрос, по който учените хора може да спорят. Хубаво е, че има за какво да спорят и какво да доказват. Но ние нямаме време за спор. Когато ядем, когато сме на обед, няма какво да спорим. Ние ще ядем, понеже имаме един опит в лабораторията. Вие ще ядете и след това ще правите своите умозаклучения, своите спорове дали яденето е било хубаво сготвено или не. Сега ще се усмихвате; ще кажете една дума, ще вземете вилушката, ще

хапнете, пак ще погледнете в чинията, пак ще вземете една хапка, ще я съдъвчете. И философи, и светии все дъвчат. И светията дъвче по същия начин. Един дъвче отляво надясно, друг дъвче отдясно наляво и това го считате за нещо обикновено. Вие не виждате млекопитаещите преживни животни. Когато един вол яде, той преживя, размишлява. Цял процес протича в този вол, докато преживя. Най-хубавото състояние на вола е, когато седне да преживя. Този вол е велик философ, който не е могъл да разреши въпроса в Небето и дошъл в забавачницата. Като преживя, казва: „Лесна е тази работа. Там имаше принципи, а тука е резултат.“ Като преживя, той разрешава въпроса. Като го разреши, веднага хвърля рогата, копитата, кожата тук, на Земята и вече е един ангел. Тук той е бил един ескимос, а като отиде в Небето, е нещо друго. Вие казвате: „Нашето волче.“ Като го погледнете, поусмихнете се малко: „Ди, ди.“ Знаете ли какво значи „ди-ди“? В Америка на един доктор богослов дават титлата „диди“. Значи по американски вие сте го произвели вече във вол. Всички волове българите са ги произвели в „диди“. Всеки български вол е „диди“ – доктор на орането, доктор на труда. Българинът, без да знае, го прави. Казва: „Ди, синко.“ Много хубава дума е взел, за да подкара волът да работи – „диди“.

Ние, съвременните хора, трябва да обърнем внимание на онази вътрешна красота, която съществува в живота. Този път, по който сега искаме да разрешим въпросите, то е губене на време. За пример, може да се мажеш отвън, да се червисваш. Аз намирам, че е хубаво това нещо. То е най-лесно да се белосаш и червисаш. Една къща, като се намаже с вар, добре е. Някой казва: „Червисала се е.“ Не е лошо. Българските моми нали си белосват къщите, вземат малко червено, сложат отдолу. Който ходи да се жени

за някоя мома, гледа как е боядисала и нашарила къщата си. Казва: „Много хубаво е замазана къщата, кенари е туррила за пердетата и тя сама си боядисала къщата.“ Имаше тук една Султана, тя си мажеше лицето. Една сестра ми разправяше следния случай. Имала една книга, подвързана с хубава червена кожа. Гледа, че книгата губи червения цвят. Пита се къде отиде червеният цвят? А тя имала една слугиня, която си мажела устните и развалила книгата. Казвам: Това е износен, практичен метод. Аз не правя никакъв упрек. Този е старият метод, най-износен. Има право всеки да си боядисва къщата. Казвате, нацапал се. Може да се е нацапал, но той си се харесва така. Момите си нацапат устните и излязат на разходка. После, българите обичат бели и червени моми. Онази мома, която има червени устнички, веднага всички я харесват.

Има един вътрешен процес в живота, по-хубаво, по-устойчив. Защото човек един ден няма да има червило отвън. Тогава и боя няма да има. Сега, докато има боя, много хубаво сте боядисани, но един ден няма да има вар, пък и червило няма да има. Какво ще правите тогава? Сега на вас, българите, лаборатории трябва да имате, да започнете сами да си произвеждате вашето червило и белило, и да ги туряте на място. Аз харесвам всяка мома, която се черви. Аз харесвам повече онези, които се червисват, отколкото тези, които не се червисват. Аз ги харесвам по това, че са спретнати, не са лениви моми, къщата им е замазана. Онези, които не са спретнати, къщите им не са замазани, negliже ходят. Аз харесвам светските моми, че са спретнати. Другите са лениви, не обичат да се докарват.

Аз се чудя някой път на философията на хората. Сега правя сравнение, търся причините. Понеже тук е забавачница, има какво да се занимавам. Когато някоя мома се влюби в

един момък, тя се облича, гледа се в огледалото, вчесва се, отлично работи. Тя на своя възлюбен иска да му каже: „Виждаш ли ме, аз като вляза в дома ти, ще го уредя, виж, че съм спретната, чиста, не съм тъй проста. Зная как да уреждам. Както себе си уреждам, така и тебе ще уреждам.“ Чудно нещо: онзи, който се влюби в Бога, за нищо не мисли, нито се вчесва, заплеснат става. Казва, че се заплесва от голяма Любов. Не е вярно, Любовта всичко може да направи, но заплесване в Любовта няма. Любовта е единствената сила, в която човек не може да се заплесне. Ти не можеш да се заплеснеш. То е все едно да ми кажат, че гладният, като види яденето, може да се заплесне и да не яде. Не може това! Той, като види яденето, ще му се отворят очите, ще го погледне отгук, оттам, ще вземе на върха на лъжицата и пак ще го остави. Казвам: Този човек не е гладен, нищо повече. Това не е Любов. Сега, да говорим по принцип. Ти, като обичаш Бога, може да си спретнат, може да си хубаво облечен. Аз ще ви кажа защо, ще ви дам едно тълкувание по отношение на живота, защо някои хора са лоши и защо някои са добри. Лошевините и добрините, това са моди в Небето. Не смесвайте. То е външна дреха, с която ще се облечете. Когато някой човек се влюби в някого, той го лъже, той се облича хубаво. Който не се е влюбил в Бога, той се облича в отрицателни качества, в него ще има завист, злоба, омраза, хитрина, лукавство – всички тези качества ги носи и си прави черни дрехи. Черно носи да изгори сърцата на хората. Туй е мода. Когато някой се влюби в Бога, той ще почне с добродетелите: той добър, миротворец, облечен е хубаво, ще си направи косата, ще се покаже, че не е стар. Това са две моди. Първата мода в света считам, че е отживяла работа. И лошите хора са влюбени, и добрите хора са влюбени. Защото и онзи, който прави зло, е влю-

бен в нещо. Той прави зло заради Любовта, има някого да обича. Онзи вълк, който хойка, 20 кошари обикаля, кой го кара да обикаля кошарите. Онзи разбойник, който ходи да обикаля със своята пушка къщите, той казва: „Заради нея всичко ще направя.“ Любов гори сърцето му. Всеки, който не дава, му тегли куршума. Та в това отношение момите трябва да предупреждават своите възлюбени. Но и момите са два сорта. Или да преведа: всеки човек, който се удовлетва, той служи на злото. Всеки човек, който служи на трезвия живот, той служи на доброто. Щом искаш да се удовлетваш, непременно паденията ще дойдат. Ти искаш да бъдеш млад, това е удоволствие. Искаш да бъдеш богат, това е удоволствие. Друго нещо е стремежът в тебе да добиеш богатство в пълния смисъл – богатство в своите мисли, богатство в своите чувства и богатство в своята воля; после ще имаш и материални богатства – това е в реда на нещата. Но когато ти искаш да добиеш едно материално богатство, без да имаш богатство на твоята мисъл, на твоите чувства и воля, и ще накараш другите хора да работят за тебе – това е удоволствие. След време те ще станат по-умни от тебе и ще почнат да те измъчват. Вие може да станете нещастни. Психологически е така. Вие искате да имате сега едни установени правила, които обаче не могат да оправят сегашния живот. Има един неразбран живот в света, който е произлязъл от Любовта, но един живот, който някога е съществувал. Злото в света зависи от една много стара култура, която е съществувала преди появата на човека и на Земята са съществували други същества. След туй Земята е била преобразена, но материята, с която те са работили, е останала. Следователно ние, като сме се облекли с тази материя, тя придава свойства и качества и на нас, той както те са творили.

Вие сега ще кажете: „Какво е писал Моисей?“ Но Моисей не е казал всичко. Сега религиозните хора се спират върху това какво е казал Моисей. Много малко е казал Моисей. Учените хора каквото са казали е право. Пророците каквото са казали е право. Пророците много малко са казали. Христос е казал много малко. Казват: „Как смееш да казваш, че е така?“ Сам Христос е казал: „Има много неща да ви кажа, но сега още не сте готови, за в бъдеще, когато дойдат благоприятните условия, когато вашето съзнание се повдигне, когато Аз дойда пак на Земята със своите избрани, тези неща ще бъдат тогава разбрани.“ Казват: „Ние вярваме сега буквално.“ Ако нещо не е съгласно с евангелието? Има неща, които трябва да бъдат съгласни, има неща, които не трябва да бъдат съгласни. Ако туй е закон, че трябва да сме съгласни със старото, питам: Христос беше ли съгласен със старото? Някъде беше съгласен. Моисей казваше: „Око за око, зъб за зъб.“ До Моисей беше така – „Око за око, зъб за зъб“, има си причини, за да е било така. Христос идва и казва: „Ако ти извадят едното око, ти дай и другото. Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата.“ Ще преведете сега смисъла: „Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата.“ „Ако ти вземат горната дреха, дайте си и другата.“ Преведете това. Ние предаваме само материален характер на казаното. Въпросът е и за нашите мисли, за нашите чувства и за нашите постъпки. Тогава резултатите ще имат едно съответствие, както животът е резултат на нещо разумно. Ние не го знаем какво е, но от самия резултат на живота, който дава радост и страдание, може да предположим тези велики сили, които функционират, какви са.

Ти имаш едно страдание, не си доволен от нещо. Запитай се най-първо защо не си доволен. Всичко ти е да-

дено даром. Майка ти те храни даром, баща ти те храни даром, навсякъде всичко даром получаваш. Ти седиш цял ден и правиш въпрос, че не си щастлив. Ти не си щастлив в тази забавачница, а ангелите биха се радвали на твоето място. Десет ангела биха се поставили на твоето място, и ти пак си недоволен. Те, като те гледат, казват: „Да идем да го заместим.“ Но Господ казва: „Не, това дете ще остане.“ Дохождат да Го убеждават. Той се гневи. В тази забавачница има верую, има и безверие. Има Любов, детинска – Любов на куклите, Любов на кончетата. Питам: Каква Любов ще има едно момченце, което е възседнало кончето? Любов може да има между две разумни души, които еднакво схващат нещата.

Щом човек е гладен, ти участваш в този глад, като го нахраниш. Този човек ти е признателен. Ако ти не познаваш неговия глад, може да му дадеш една храна, която не му съответства. За пример, ако един човек е постил 10-20 дни и ти му дадеш една тежка храна, ще му направиш най-голямото зло. Ти ще му дадеш най-деликатната храна. В Германия, като пости някой 30-35 дни, най-първо лекарите ще му дадат едно зърно грозде, дори ще го разделят на четири и една четвърт ще му дадат първо, после ще дадат второ, трето и постепенно ще увеличават храната. Неговите черва, които са били в инертно състояние, трябва да се събудят, да започнат живот. Постът е много хубав метод за лекуване на болести, и на онези болести, които не се поддават на никакво лекарство, даже проказа, сифилис – ако човек може да пости по 30-35 дни, той ще се пречисти и никакъв сифилис няма да остане у него. Но да издържи 35 дни. Общият глад ще развие динамическа сила в организма. След 35 дни съвсем няма да ви познаят. Казват: „Ама ще умра.“ И без това проказата пак ще ви умори,

но ако постите най-малко 20-25 дни, ще живеете повече. Но как да се направи постенето? За всяко нещо има начин. Постът не може да се установи за всички еднакво. За всеки човек има специфичен начин. Всички хора не може еднакво да постят. Всички хора в едно и също време не може да започнат да постят. Защото ако на някой човек организъмът му е във възходящо състояние, той не трябва да пости. Организъмът, когато е в низходящо състояние, трябва да почине. Тогава е най-добрият пост, да се освободи от всички влияния. Когато човек е неразположен, страда, недоволен е, той има негативно състояние. Щом имаш неразположение, волята ти е отслабнала. Страданието показва, че волята ти е отслабнала. Страданията идват за тониране, нищо повече. От моето гледище това е тониране. Ако разбираш туй, което те тонира, ти ще влезеш във връзка с всички ония разумни същества, които те заобикалят. Те са невидими. Ще кажете: Има ли невидим свят? – Разбира се. Какво нещо е невидимият свят?

Не мислете, че невидимите неща не се виждат. За тези, които виждат, няма невидими неща. Понеже те са в една обстановка по-особена, не всички могат да ги виждат. Представете си един параход, който е на 100-200 километра от вас, как ще го видите? Грамаден е той, но далечно е разстоянието. Казват, че въздухът е невидим. Невидим е, защото е на далечно разстояние, но ако той слиза на земята, ще го видиш. Той е грандиозен, снажен, такъв израз има на очите, на мускулите, той е грандиозно нещо. Той като се намери пред някоя канара от десет тона, с една ръка само може да я вдигне. Канарата може да е като Витоша, но въздухът само с едно дихание може да я катурне. Какво нещо е въздухът? Вашата къща, като я бутне, ще отхвъркне. Това е въздухът. Сила има в него. Вие считате въздуха нещо

нежно. Въздухът е най-мощното, най-силното, най-разумното в света. И в него има такива мощни и едновременно толкова нежни духове на Любовта, Любовта им е толкова силна, че тя не е за нас. Но сега някой път те чрез слънчевите лъчи изпращат Любовта си навън. Всеки един лъч теб те огрява, милва, лекува, и ако не беше този въздух, за да ни пази, ние бихме се стопили от топлината на слънчевите лъчи. Какво е лъчът? Едно любовно писмо. Той казва: „Много те обичам. Откак съм те видял, сърцето ми тупти.“ Ти четеш писмото и казваш: „Какво ли значи това?“ Дойде ти една хубава мисъл, изхвърлиш я. Защо? Всеки ден получаваш писма и не забелязваш колко е хубаво това. От забавачницата на Земята се интересуват горе. Вие казвате: „Нешастни хора сме.“ Не е вярно. Вие сте най-щастливи на Земята, това е Истината! Най-щастливи сте, понеже Бог се занимава с вас. Ако Бог, Този най-мощният, най-силният, който е направил света, ако Той отделя от времето си за вас, тогава защо вие се считате нещастни? Бог ви обръща внимание, погледне към вас и казва: „Не бойте се, аз съм намислил нещо много хубаво за вас.“ Прати ви на друго място. Като свършите туй училище, Той ви прати в друго. Погледнете – не Го виждате. Дойде пак съмнението, мъчи ви онзи дявол, брадатият. Голяма брада има той, до пъпа му е. Космите му са черни, веждите му са черни, три пръста дебели, голямо лице, а пък устните му са три пръста дебели и като се изпъчи, казва: „Слушай, ти тази брада виждаш ли я?“ Има нещо в света, което вас ви забавлява, и то така, че изгубвате най-хубавите работи.

Та ще ви приведа онзи пример. Минава една лисица покрай един петел, който държи сирене и му казва: „Петльо, дай ми това сирене.“ „Защо?“ „То не е измито. Ти ще изгубиш своята красота. Дай ми го, аз ще го измия в

една вода и като го донеса и хапнеш от него, ти ще станеш най-великата птица.“ Петелът дава сиренето, тя го взима и дава на петела малко парченце. Два-три дни тя ходи и мие сиренето, и все по малко дава на петела. Петелът казва: „Слушай, по този новия начин аз взех да гладувам вече. Не го мий повече.“ Тя го изяжда. И се оправдава: „Знаеш ли, че тази вода разтопява сиренето. По-добре е като се измива сиренето, виж че съвсем се намали парчето.“ Най-после петелът казва: „Благодаря, аз дойдох до положение-то да ям немито сирене.“ Нас това не ни занимава, дали е станало точно тъй или не. Туй, което е станало, е станало, в края на краищата светът е една забавачница. По стария начин нищо няма да придобием. Мислите ли другояче, е самоизмама. Ти ще се мъчиш, ще страдаш, това-онова, ще раждаш деца, и на стари години ще живееш за Бога. Туй е детинска самоизмама. Ти всеки ден живееш за Бога, ти и децата ти! Не чакай да си направиш къща, да се ожениш, че овце да си купиш, че кончета. Светът може да мисли така, то е забавление за света, но за разумните хора то е губене на време. Ти не знаеш как ще свършиш своя живот. Сега ние мислим, че животът е борба. Това е една дяволска лъжа. В света може да е. Че Земята е юдол на страдание, може да е, но ние хората образуваме страданията.

Вижте днешния ден. Свети светлината. Щом почнах да говоря за Истината, времето е съгласно с мене и грейна Слънце. Аз ви говоря Истината. Времето съответства на светлината, на Истината и носи всичките блага отвън. Въздухът е хубав, всички вие сте добри, ама по стария навик. Знаете ли кой е старият навик човек да бъде добър? Кой е старият навик? Пияницата, като седи, казва на приятеля си: „Имам много сериозна работа. След малко ще дойда.“ Нему се запалило гърлото. След 5-10 минути

се върне вече малко кефлия. После пак за малко излиза и пак се напие – това е старият навик. Вие казвате: „Върна се в кръчмата на дявола.“ Като пие той една чаша мастика или една чаша винце, и стане кефлия. Като пие една чаша мастика, тя може да му даде сила. Досега всички хора са пили – това е старият навик. Аз нямам нищо против виното, даже като се напият, хората ги уважавам, че са се напили. Като вървя в София, срещам някой пиан, блъсне се. Казва: „Извинете, господине, напил съм се като магаре. Ще ме извините.“ Казвам: „Магаретата не пият. Много те харесвам, много хубаво вървиш, свободен си в ходенето, не оставаш хатър на улицата, от едната страна на улицата до другата вървиш. Ти си много учтив и много добър човек, говориш Истината. Пийнал си малко, виното е много хубаво, нали?“ Казва: „Хубаво е, отлично е това вино.“ „На добър път, със здраве. Гледай, запомни две неща: вечерно време да не правиш инженерство по пътя, вечерно време не мери улицата. Понеже, ако вечерно време го правиш, нищо няма да ти платят, че няма какво да правиш после.“ Казва: „Разбирам, ще работя, искам да се отуча от това нещо. Няма да меря улиците, разбирам.“

Всичките удоволствия, които имаме в света, ние може да сравним с удоволствието на една пияница. Има едно неразбиране в живота, има пияни хора, има религиозни – пияни хора. В какво вярват, и те не знаят. Има религиозни по форма само. В Бога не вярват, в Христа не вярват. „Братко, ти не си бил в моето сърце, да знаеш в какво вярвам.“ Това е неразбиране на работата. Ела с мен да ядем. Един православен ми казва: „Ти не си православен.“ Казвам: „Аз те приемам, че ти си много православен, радвам се, ела сега да седнем двамата да ядем.“ Казвам му: „Сега ще ядеш по православному, нали имаш една нова религия.

Аз искам да видя как ядеш. В какво седи туй новото. Искам нещо съществено да видя в тебе.“ „Ама месо не ям, постя, не разбираш ли.“ „Хубаво, боб ще сварим, леща. Искам да видя как ще вземеш лъжицата, как ще я държиш, хляба как ще го дъвчеш.“ „Бързо трябва да ядеш, да ти прашят ушите.“ „Не, моите уши пращат само когато мисля, когато ям, никога не пращат, казвам аз. Бог не е направил ушите ми да пращат при яденето. Не, полека трябва да ядем и малко трябва да ядем. Виждаш ли този хляб? Ти вярваш в Христа, но Христос е в този хляб. Не те ли е срам да ти пращат ушите и да дъвчеш този хляб? Ще му дадеш всичкото уважение и почитание.“ „Ама ти не вярваш в Христа.“ „Ти виждал ли си Христа, ти с Христа приказвал ли си? Пък аз и сега се разговарям с Него и съм бил на угощение с Него, като нахрани онзи хиляден народ.“

Казвам: Не сме пратени на Земята да спорим, но трябва да служим на Бога. Този хляб ти и аз го ядем тъй, както знаем. Но ще благодарим на Бога, че имаме един Баща, че имаме Учител, че имаме светлина, че имаме топлина, че имаме вода; ще благодарим, че майките са ни обичали и са ни разбирали. Нито една майка на иска детето ѝ да умре. Казвам: Православни в рая нямаше. Райската градина имаше една религия. Всичките тия различия излязоха след като изпъдиха хората от рая. Тогава дойдоха всичките религии, всичките учения. Но в рая имаше живи икони. Там нямаше никакви свещи. Според мен в църквата иконите трябва да бъдат живи, да няма никакви икони нацапани, не искам грозни икони, най-красивите жени ще ги турят да ги целуват, най-красивите мъже ще ги турят да ги целуват. Пред живите икони ще се прекръстим, насреща им. Ако имаме икони, православна да е иконата, ако ти си православен. Казва някой: „Много далече отиде.“ Аз съм дошъл много

близо. Ако ти не почиташ туй, което Бог е създал, не може да почиташ и онова, което човек е създал. Той иска да ме убеди да се възхищавам от една човешка картина. Той не говори Истината. Един човек, който не се възхищава от това, което Природата е направила, той не може да се възхищава от човешкото изкуство. Аз се възхищавам от един художник, който е изразил една идея на платното, изразил е една добродетел на платното – имаме една реалност. Радвам се, че той е могъл да нанесе реалното на платното. Туй ме радва. Неговата картина е написана. Аз се радвам на един писател, че той е могъл да предаде чрез слово това, което вижда и чувства. Красиви са тези писма.

Ако не оценяваме външния живот, който Бог е създал, как ще оценяваме живота на хората вътре? Ако не оценяваме всичко в себе си, как ще оценяваме живота на другите хора? Да се радваш, че си едно дете в забавачницата, излязло да поздрави Слънцето, да поздрави изворите. Видиш една звездица – поздрави я, кажи й: „На добър път!“ Сега казваш: „Това е форма, това е камък, това е вол, това е кон.“ Така не се говори. Всяко едно дърво е една свещена форма, която Бог е поставил и от това свещено дърво се хранят хората. Всяко едно животно е свещено, понеже то помага, работи. Не гледай с презрение на тези форми. Бог ги е направил със своето Слово. То е дело на Бога. Бог е казал, те да бъдат. Един ден ти туриш петно на картината. Какво ще ти каже художникът? – „Господине, не цапай картината.“ Мислиш ли, че един ден Бог няма да те хване, да ти каже: „Кой ти даде право да цапаш вола, да цапаш коня?“ Това е на Бога! Ние мислим, че имаме право, че всичко ни е дадено. Именно за бъдещата култура трябва само едно възпитание. Това аз наричам християнство. Най-последно, като нямаме никакво уважение и почитание

към човека, който носи образа и подобие на Божие, един човек, в когото Бог е вложил своя Дух, с какво можем да се похвалим? Всеки човек е плод. Кажете му: „Братко, не падай, ти не вървиш, както Бог те е направил.“ Аз не искам да ви наведа на мисълта, че вие не сте добри, както са ви създали. Този свят е свят на доброто. Не казвайте, че сте грозни. Не казвайте Истината. Хубави сте. Един ангел сте за в бъдеще. Като те срещна, ще имаш сила, мощ. „Сега ние сме малки деца.“ Нищо не значи. Трябва ли да плаче детето, че не е възрастно? Ще плаче, че има нещо долно. Нещата, които лесно се постигат, са долни. Не желайте да постигнете нещата изведнъж. Те имат смисъл, когато постепенно се придобиват.

Искам да остане в ума ви една мисъл: да благодарите на вашия Баща, Който е направил тази Земя, че ви е пратил тук да ядете и пиете, да се радвате, да дишате честия въздух, светлината. Да Му благодарите, днес да Му напишете едно любовно писмо. Да кажете: „Татко, благодарим Ти за всички грижи, които си поел за нас. Много сме добре. Благодарим за грижите, които си дал. Поздрави мама и братята.“ Тъй ще напишете. Туй е великото, туй е човешкото – да признаем, че имаме един Баща, да Му благодарим за големите грижи, с които ни е обградил, а не само да философваме.

Има едно учение в света, което трябва да даде импулс за наука, за изкуство, за музика, във всички области, и в религиозно, и в божествено отношение, и в морално. Това е онази велика сила, която ни повдига, за да не бъдем стари, но да бъдем любими деца. Аз не искам вие да станете стари и възрастни, не ви желая това. Аз искам всички вие да бъдете разумни деца, да бъдете весели, желая всички да припкате. Няма да какво да се грижите откъде ще вземете

хляб. Онова дете, което е на гърба на майка си, не трябва да скърби, че хляб няма. Майка му ще му даде. Послушание се изисква от всички, нищо повече. Туй е новата философия, така трябва да се разбира. А всичко онова, което сега учите, то е остаряло, то е било важно за някога. Това е новото, което Бог казва на хората. Казано е в Писанието: „Ще сътворя нещо ново и чудно.“ Вие ще се зачудите. „Дева ще роди.“ Коя е девата? Това е човешката душа. За бъдещата култура говорят пророците, за онова братство, за онова велико разбиране, което съществува в света. Тия войни, тия спорове, те са начини за уреждане на въпросите според сегашното разбиране. Сиромасите и богатите – това е тяхно разбиране. Щом се изменят вътрешните разбирания на хората, и целият живот, и целият строй ще се измени.

Първото нещо е човек да съзнава, че има един Баща, който го обича, и да му напише едно любовно писмо. Ако той на баща си не пише любовно писмо, и на никого не може да го напише. Към всичките хора ще имате същите отношения. Един човек, който няма това разбиране, и за себе си той ще бъде нещастен. – Тогава защо трябва да скърбим? Безполезна е нашата скръб. – Не, скръбта ви е на място. Безполезна е вашето твърдение за страданието и скръбта. Казано е: „Радвайте се.“ Страдаш. Защо? Защото живееш. Радваш се. Защо? Защото живееш. Това е най-хубавото определение. Защо скърбя? Защото живея. Защо трябва да се трудя? Защото живея. Защо паднах? Защото живея. Защо ставам? Защото живея. Всичко ще опитам, но животът е мощното в мене, което може да създаде онзи велик импулс. Няма препятствие, което животът да не може да преодолее.

Следователно онова, което е зад живота, аз го нари-

чам с една дума, която не изразява самата реалност; аз го наричам Любов. Но думата „Любов“ донякъде само показва пътя, в който животът иде. Тази дума показва един път. И когато хората казват „Любов“, тази дума не е понятна. Като кажат „Любов“, да пламнат хората! Ако тази дума беше силна, ако вие разбрахте думата „Любов“, като я произнесе някой, вие трябва да пламнете всички, да станете горящи, да светнете. Докато не се запалите, да почнете да горите, вие все ще бъдете стари. Като се запалите и почнете да горите, тогава вие ще бъдете млади. За вас ще дойде Царството Божие, в което Христос ще пребъдва.

19. Нделна беседа, държана от Учителя на 7 февруари 1932 г.,
от 10 ч
София- Изгрев

ДА ИЗВЕСТИЯТ НА УЧЕНИЦИТЕ МУ

Ще взема последните думи от 8 стих на 28 гл. От Евангелието на Матей: „Да известят на учениците Му.“

Не е в многото, в малкото е скрито богатството. Не е в богатството, в сиромашията е животът. Не е в здравето, в болестта е животът. Контрастите трябва да се разбират. Трябва едно ново разбиране, една нова философия. Всички контрасти съществуват по причина на самата реалност. Ако няма живот, няма да има ни богатство, ни сиромашия. Богатството е резултат на живота, и сиромашията е резултат на живота. Защо човек трябва да се оплаква? И здравето, и болестта са резултат на живота. Не е въпрос само да се констатира болестта, и тя си има свой смисъл. Ако теглим един човек и се увеличава неговото тегло, ние знаем, че той забогатява, като го теглим и той олеква, знаем, че той осиромашава. Има също една норма, едно тегло на нормалното здраве и от това дали се увеличава или се намалява, знаем човек здрав ли е или не. Ако теглото на човека е под тази норма, започват болестите. Всяка болест има специфични мерки, по теглото може да се знае болестта. И здравето си има мерки; здравето не е от едно качество, то е от разни качества, всяко здраве има различни мерки. Ние казваме: Той е здрав човек. Но от какво качество е здравето му? Или казваме: Той е болен. Каква е специфичната болест, трябва да има мерки. Тия мерки са необходими, те са

важни. Защото ако знаеш мерките, тежестите, ти си учен човек. Ако не знаеш мерките, и да си здрав, ти си невежа. Ти чувстваш, че си здрав, но не знаеш защо си здрав; боледуваш, не знаеш защо боледуваш – ти си първокачествен невежа. Казват: Той е богат. Но той не знае защо е богат. Сиромаш е – не знае защо е сиромаш; учен е – не знае защо е учен; невежа е – не знае защо е невежа; лош е – не знае защо е лош; добър е – не знае защо е добър.

Та казвам: Най-хубавото нещо е да се извести. „Известете на учениците.“ Известието е от разни категории, има радостни известия, има и скръбни известия. В единия и в другия случай човек се различава. Радостният човек прилича на свещ, най-първо не гори, но като му кажат радостната вест, той веднага светне, свещта се запалва. А скръбният човек е горяща свещ, грее, и като му кажат скръбната вест, той изгасва. Единият се запалва, другият изгасва. Скръбните хора горят, радостните не горят. Всеки радостен човек, като му кажат скръбта, съвсем изгасва, побледнява лицето му, отслабва, погледът му става мътен, главата си навежда, не е така бодър, върви като пияница, въщи е неразположен, не може да говори, не е в духа си. „Оставете ме, казва, на спокойствие, искам да размишлявам.“ Каква мисъл има, той няма никаква мисъл. Каква е мисълта на скръбния човек? Някой казва, че в скръбта човек мисли. Какво ще мислиш, когато ти се забие някой трън в петата? Ще мислиш само за него. Ходиш, не можеш да извадиш тръна, мислиш за тръна. Всичката философия е там. Или си осиромашал, казваш: „Изгубих парите си, осем хиляди, десет хиляди!“ – повтаряш все едно и също. После, изпъдили те като чиновник, ще разправяш наляво и надясно, че туй станало причина, онуй станало причина. Едно и също нещо повтаряш, повтаряш. Какво има да го разпра-

вяш? Някой свири на сцената и не излезе както трябва, започва да разправя, че времето било влажно, публиката не го разбрала, салонът не бил отоплен – разправя, разправя. Като не може първия път, опитай втори път! Съвременният свят е свят на разочарованите деца. Понеже им обещали куклички за Великден, но станало чудо, не дошли кукличките, сега целият въпрос е за куклите. Шум се вдига навсякъде, всеки се оплаква, че не му достига яденето, или че не било на място, дрехите не били на място, шапката не била на място, връзката, общественото положение, после, не го признали своите – навсякъде разочарования.

Обаче има една радостна вест в света. Тя е магическа. „Идете известете на учениците Му“ – радостната вест, че Учителят им, който бил мъртъв, оживял! Той казва: „Даде ми се всяка власт на небето и земята. Отсега, каквото искате, ще бъде. Досега не можеше, но отсега на вас, моите ученици, каквото искате, ще ви бъде.“ Питам: Това не е ли радостна вест? Не е ли радостно за онзи, който е закъсал, да му кажат: „Няма плащане, кредит има отпуснат.“ Веднага си изправя главата. Някой учител закъсал – назначават го директор някъде в някоя гимназия. Някой музикант закъсал – назначават го в операта някъде, или професор в музикалната академия. На някой писател му дават голяма премия. Някоя майка е тъжна, казват ѝ: „Талантливо е детето ти, гениално е“ – майката се радва. Радостни вести има. Най-радостната вест в света е, когато един човек, който е бил осъден на смърт, го освобождават и му дават граждански права.

Казва ангелът: „Идете и известете на учениците Му.“

Та при сегашния живот има една наука, с която всички трябва да се занимават. Всички други неща са временни, нищо не се постига с тях. Раждането има смисъл само с

разбирането на ония отношения, които съществуват между човешката душа и най-великото. Трябва да се домогнете до съществения живот. Същественото в света е това: да имаш пълна самоувереност, не само временна, външна, но самоувереност вътре в ума си, самоувереност в сърцето си, самоувереност във волята си. По някой път ние сме самоуверени, но нашата самоувереност е механична – ти уповаваш на външни причини, които не са сигурни. Сегашният физически свят е толкова изменчив, че нищо не е сигурно. Ние живеем в един свят, в който нищо не е сигурно – нито къщата е сигурна, нито здравето, нито честта, нищо абсолютно не е сигурно. Има едно осигуряване, но ние се намираме във временните залъгвания на живота. Хубаво е както ни залъгват, така залъгват и животните, и кокошките, така залъгват и хората, така се залъгват всички. Ти може и като учител да се залъгваш. Станеш учител, учиш хората, един ден обаче заминеш, уволнят те от гимназията; след туй дойде последното уволнение – четат ти една надгробна песен, няколко попа те опеят, държат речи, турят надгробен надпис: „Тук почива един велик герой.“ Аз не зная как може герой да почива в земята.

Сега на вас ще ви дам няколко сравнения. Изнесъл съм една нова представа за живота. Представете си един милиардер, от тези големите американски милиардери, няколко души са те. Умира тоя милиардер, че му направят чисто златен ковчег, окичат го с чисто златни пръстени, диаманти, всичко туй; ковчегът затворен. Всеки който гледа си казва: „В какъв ковчег са го турили, да ми падне поне частица от това злато!“ Умира друг, голям бедняк, турили го на четири дъски, даже не са рендосани, той със скъсани дрехи лежи в сандъка. И богатият милиардер лежи и слуша какво хората говорят – само за сандъка, и бедният

и той слуша какво говорят, казват: „Горкият човек, в какъв сандък са го турили, пък дрехите му какви са скъсани!“ Питам: Какво го ползва богатия, че сандъкът му е златен, и какво го ползва онзи бедния неговият беден сандък? И двамата са затворници. Кажете ми какво е разрешението на въпроса? Тия двамата души са били някога ученици на някой велик Учител и са го напуснали, казвайки: „Неговото учение не може да донесе щастие в света, ние ще осиромашеем, ако го приложим.“ Напуснали го. Защо единият е в златен ковчег, а другият в дървен? Защото тоя в златния ковчег има повече знания, другият по-малко; но и двамата са напуснали Учителя си. И онзи, който знае много, и онзи, който знае малко, и двамата са в сандъци – заради славата на света. Казват: „Какво ще ходим да страдаме, да проповядваме ново учение, ние няма да ходим да гоним Михаля“ – по български говоря. Хубаво, не гонят ли те Михаля, вътре в сандъка? Туй е по-лошо от Михаля. Сега кажете как ще се разреши този въпрос?

Идва един от техните братя, от тези, които много знаят, при богатия, изправя се при него и казва: „Слушай, даваш ли ми този сандък, ако ти дам живот и те извадя от него?“ И чува глас, който му отговаря: „Давам сандъка, само ме извади от него!“ Той го изважда и му взема сандъка. Тогава отива при другия ученик и казва: „Даваш ли своя сандък, трябва ми.“ „Давам сандъка и всичко, каквото имам, само ме извади!“ И двамата излизат из сандъците навън. Но бедата е, че въпросът не се е разрешил още. Понеже има едно дело, заведено против престъпленията им, хващат ги и двамата за техните престъпления, осъждат ги на вечен затвор – милиардера за сто години и бедния за сто години. Турят им окови по десет килограма на краката, само че на богатия турят златни вериги, а на сиромаша турят вериги

от желязо. Турят и двамата в една килия, разхождат се там. Онзи богатият е тщеславен, казва: „Моите букаи са златни, твоите са от желязо, има кой да ти ги направи.“ Но въпросът е там, че разрешението не седи и в тия букаи. Питам: Какво го ползва богатия милиардер едни букаи от десет килограма злато, когато туй злато не може да го употреби? Той спи с тях, става с тях, дрънкат, само дето дрънкането на златото е малко по-друго, отколкото на желязото. Обаче идват двама техни приятели и единият пита богатия: „Аз ще те освободя от затвора, но какво ще направиш със своите букаи?“ Онзи мисли. Ако рече, че като излезе на свобода ще стане banker, той ще намери отново затвора. Но ако каже: „Като изляза от затвора ще продам букаите и колкото пари взема ще ги дам на бедните“ – въпросът с него е разрешен. Този богатият разрешава въпроса. Той раздава парите и отива да работи. Идва приятелят при другия, с железните букаи, казва: „Аз ще те освободя, но какво ще направиш със своите букаи?“ Ако каже, че ще направи оръжия, повече да се бият хората, той пак ще намери затвора. Ако каже, че ще направи рала да оре земята, той право е разрешил въпроса. Желязото трябва да оре земята, златото – да помага на бедните. Преведете вие тези символи. Ще кажете: „Парички да има.“ Съгласен съм, без пари не може. Един свещеник ми каза: „Без пари и умрял човек не се погребва, не му се четат молитви. Много лесно се четат, когато има пари, колкото повече дават, по-лесно се четат молитви.“

Знание трябва на хората. Знание, което да облекчи страданията на бедните. Тия страдащите хора не са бедни, но са невежи. Невежи са, защото когато са бедни, разбират живота по един начин, а когато са богати – по друг. Неразбирането на съвременните богати е създало

ада. Нито богатите разрешават въпроса, нито бедните. Богатият казва: „Тази сиромашия е от Бога.“ Щом богатството ти е дадено от Бога, употреби го за Него! Че сиромашията е дадена от Бога, това е право, но че сиромашът е недоволен, там е неразбирането на въпроса. Защото законът в света е: Никой не може да стане богат, който не е бил сиромаш; никой не би могъл да стане здрав, който не е бил болен; никой не би могъл да стане светия, който не е бил грешник, и никой не може да стане грешник, който не е бил светия; никой не може да стане сиромаш, който не е бил богат. Така седи въпросът. Така трябва, това не е произволно. Той е един акт, трябва да се разреши. Ние седим и се оплакваме от сиромашията. Сиромашията е цяла наука, богатството е цяла наука, страданието това е наука; радостта това е наука. Това са елементи, с които човек трябва да борава.

Да кажем, ти си лош човек. Лошевината в какво седи? Ония сили, които Бог ти ги е дал, не знаеш как да ги употребиш. Може да идеш на бойното поле да се биеш, може да биеш учениците като учител, може да гониш зайците. Иди на бойното поле, извади ножа, умри за свободата на отечеството! Но някой казва: „Не ми се мре.“ Не е така. Аз не харесвам сегашните герои, те не са герои на бойното поле, всичките насила ги заставят да идат на бойното поле. Аз бих желал един, който умира за отечеството, сам да иде. Сега искаш, не искаш, трябва да умреш. Това не е геройство. Когато някой влиза в затвора, казва: „Влизам.“ Влизаш, защото те заставят, сам не отиваш вътре. Някой казва: „Аз съм сиромаш.“ Той не е герой, понеже тази сиромашия му е наложена. Някой е богат – той не е герой, богатството му е наложено, той не го е спечелил, останал е от баща му този товар. Аз не разбирам богат човек натован-

рения. Човек трябва сам да спечели това богатство. Питам сега: Кой милионер може да спечели някакво грамадно богатство? Богатството е колективен труд на души, които са вървели по известна траектория, един от тях е представител на този живот. Туй богатство не е за тебе. Ти имаш богатство – то е разрешаване на един духовен въпрос. То не е щастие. Щастието седи в разумното употребление на туй богатство. Ако разбираш закона на богатството, трябва да имаш знание; ако имаш знание, трябва да имаш Мъдрост, да знаеш как да го употребиш. Зад Мъдростта трябва да седи онази Любов, с която сърцето ти трябва да се отвори. Казвам, законът е такъв: в богатството животът всякога се съкращава, в сиромашията животът се продължава. Следователно сиромашията съществува като благоприятно условие на живота. Богатството пък на всеки един човек зависи от страданието. Ще кажете: Как така?

Между богатството и сиромашията има отношение, както между клонищата и корените на едно дърво. От здравината на корените зависи здравината на клонищата. Ако не можете да поставите такава връзка – на сиромашията с корените, на богатството с клоните, не разбирате правилно въпросите. Сочността на клонищата зависи от сочността на корените. Най-първо започват корените, после клонищата. В живота най-първо излизат корените. Най-първо съществува сиромашията в света, най-първо съществува невежеството. Ние ще оставим сега идеята за Бога. Едно дете не се ражда изведнъж като философ, невежа се ражда и постепенно се пробужда неговото съзнание. Вие, когато се раждахте, знаехте ли нещо, и след колко години дойде вашето съзнание? Де бяхте тогава, вие не си задавате въпроса, откъде сте дошли и как се събудихте. От какво се събуди този човек?

Казвам: За да разбирате сега живота, трябва да разберете мястото си в него, вашия социален живот или вашето предназначение не тъй, както българите разбират. Всеки народ има свое разбиране, свое право на съществуване, едно правилно разбиране на живота, една вътрешна правилна философия, с която човек може да разполага. Ти не може да имаш един щастлив живот, докато в теб съществува една неприязнена мисъл, която носи отрова в себе си. Ти не може да вървиш смело в пътя, ако в петата ти има забит трън. Трябва този трън да го извадиш. Или имаш едно знание – трябва да знаеш начина как да бъде огрян твоя ум, че да няма в него нито една лоша мисъл. Нека съществуват лошите мисли отвън. Щом една мисъл може да наруши спокойствието на твоя ум, ти си слаб човек, ти си убоден от тръна; щом едно лошо чувство може да наруши благородството на твоето сърце, ти си убоден; щом една постъпка може да наруши решимостта на твоята воля, ти си слаб човек. Някой казва: „Бог ще оправя работите.“ Оправя ги Господ. За глупавите, за невежите, за упоритите, за своенравните, за онези, които не искат да изпълнят Божия закон – те са създали ада. Някой мисли, че като умре човек ще иде в ада. Той и сега е в ада. Кой от вас не е ходил в ада? После, искаш да бъдеш в Небето. Щом си добър, щом имаш светли, хубави мисли и желания, ти си в Небето – ти си радостен, весел. Небето е място на Любов. Щом имаш едно да любиш, ти си на Небето, като няма кого да любиш, ти си в ада. Когато всички те обичат вкъщи, Небето е там. Когато те мразят вкъщи, адът е там. Когато в една държава навсякъде те гонят, адът е там; когато пътят ти е отворен и навсякъде те обичат, раят е там.

Има една Истина, но въпросът за Истината не може да се разреши така, както е турен. Въпросът не е правил-

но поставен. Ние в света очакваме една свобода, но тази свобода няма да дойде. Ние вървим по един крив път на разбиране. Свободата в света няма да дойде по този начин, както ние очакваме. Вземете младия момък, който очаква една мома да го обича; какво му дава повод да мисли, че тя ще го обича? Кое трябва да обича в него? Или момата очаква момъкът да я обича. Кое момъкът трябва да обича в момата? Синът очаква бащата да го обича; майката очаква синът да я обича, но кое ще му даде повод да обича майка си? Аз вземам общо, не вземам ония криви разбирания. В живота на съвременното семейство не се разбира един основен закон.

„Радостното известие“. За да дойде Христос, да възкръсне, радостната вест трябва да се разпространи навсякъде, трябва да не остане място, дето да не дойде. Този, когото очакваме да възкръсне, Той сега иде. Никая жена, никая мома не се жени за момък кой да е. Онзи, за когото се жени, той е нейният възлюбен. Туй е моето мнение, аз ще ви го докажа. В дома майката обича сина повече отколкото дъщерята, а бащата обича повече дъщерята. Неговата възлюбена, заради която той се е оженил, е дъщерята. Майката се е оженила за сина, заради него се е оженила. Тя го прегръща, макар да знае, че нейният мъж е ревнив. Ако прегърне някой мъж отвън, ще има скандал, но тъй като нейният възлюбен е дошъл в едно малко дете, тя го прегръща. И бащата прегръща своята дъщеря. И двамата се радват. Когато се родят една дъщеря и един син, бащата има своята възлюбена и майката има своя възлюбен. Следователно майката винаги въздиша за сина си, тя го носи на ръце, при сърцето си го държи. Някой път, ако се случи бащата да обича сина повече, аз зная сигурно: той ще накара сина да се ожени и снахата, която ще дойде, той

ще обича повече отколкото сина. Като види снахата трепери, казва: „Много е хубава.“ Но той се пази от сина. Вие трябва да разбирате дълбочината на живота. Ако ние не разбираме живота, ще имаме противоречия, ще търсим щастието там, дето не съществува. Така и между сестра и брат има взаимна Любов. Ако в един дом имате две деца, син и дъщеря, които се обичат, ако тяхната Любов е чиста, непременно и Любовта между майката и бащата ще бъде чиста. Децата ще заставят родителите да се обичат. Ако братът и сестрата не се обичат, знай, че между мъжа и жената има нещо. Аз не знам дали има някакво изключение от това правило.

Та казвам: Във всеки един дом, преди да се оженият, хората трябва да се молят на Бога. Въпросът е сега, като се оженият, дали по-напред да се роди мъжко дете или женско. Най-първо в света се роди мъжко – Адам беше първото дете, което се роди в Божествената фамилия, Ева беше второто дете, което се роди – сестрата.

Има един еврейски мит, който кабалистически няма да ви разяснявам. Този мит поддържа, че жената се е образувала на гърба на мъжа, и Адам дълго време я носил на гърба си; и колкото и да искал да я види, все не можел, била с лицето обърната на обратната страна. Цели 21 години той я носил на гърба си. Господ един ден го приспал и там дето били споени, скъсал тая нишка. Адам, като я видял, зарадвал се и рекъл: „21 години те носих, но не съжалявам, струва си.“ Това е едно еврейско предание. Сега ще оставим другото противоречие, от онова неразбиране, което се заражда между хората в света, поради което се разрушава домът. Ако се зароди спор между ума ти и твоето сърце, веднага твоят дом, твоята воля ще се осакати. Защото в дадения случай волята играе роля на дете. Сърцето

е майката, умът е бащата, волята е детето. Казват, че човек чрез волята прави всичко. И в живота детето стимулира; когато се роди едно дете, бащата е мощен, работи, майката е мощна, всички работи вършат в името на детето. Там, дето няма деца, казват, че животът няма никакъв смисъл. Но всеки един човек ражда, той е направен светът, че никой в света не е бездетен. Всеки човек, който не иска да люби, той е бездетен; всеки човек който не обича Истината, той е бездетен. И тогава казвам: Всеки един, който обича Любовта и търси Любовта, той не е бездетен, в този дом има дете. Всеки един, който обича, който е добродетелен, в дома му се е родило дете. И обратна посока има. Във втория род по наследство престъпленията раждат деца на престъпление, Любовта ражда деца на добродетели. Следователно от хората зависи, от техните мисли.

Злото в света всякога произтича от факта, когато човек започне да живее за себе си. Това е създало злото в света. Питам: Ако кракът живее за себе си, ако коляното живее само за себе си, знаете ли какво би станало? Дърво ще станете. Най-първо кракът, коляното, ръцете, живеят за цялото и после живеят за себе си. Когато се казва, че трябва да живеем за Бога, това е идеята – Той е цялото в света, от което зависи нашето щастие. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако тая идея за Бога е вън от тебе, ако в себе си ти не Го съзнаваш. Ако ти не съзнаваш Бога в себе си, ще мязаш на един сух клон, тогава ще разбереш, че знание не може да имаш, нищо не може да те интересува. Ще те интересува само твоята личност. Ще гледаш в огледалото за дрехите, за връзката, за обувката. Твоята философия може да бъде тогава като на Настрадаин Ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят ще се свърши, като умра аз, целият свят умира.“

Сега въпросът седи другояче. В света смъртта е привидна. Смъртта е лишаване от граждански права. Смъртта е затвор, лишаване от всички възможности. Смъртта подразбира: съществуващ в битието, но нямаш никаква възможност да се проявиш. То е смъртта. Животът е да придобиеш своите граждански права и да можеш да се проявиш. Животът носи най-добрите блага. Ти в живота имаш всичките възможности. Ако можеш да обикнеш Този, Който ти е дал тоя живот, ти по права линия можеш да постигнеш всичко, което желаеш. Питам: За в бъдеще как би се създал домът, та Любовта между хората да се наруши? Или Любовта в семейството, между братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици как ще се създаде? Сега е създадено едно отношение, но това е отношение на насилието, никой не е свободен.

„Идете и кажете на моите ученици.“ Този ред на нещата мина, старият ред мина – „Идете и научете ги на новото учение.“ Християнството трябваше да се проповядва, всичките проповедници трябваше да го научат. Обаче те проповядваха какво учение? Сега са основали една църква, която е за малцинството. Всеки гледа да се осигури, да се спаси и за себе си мисли. Грешникът мисли за себе си, свещеникът мисли за себе си, владиката мисли за себе си, всички в църквата мислят само за себе си. Постоянно има плач, страдания, плач, страдания, моления, въздишки. Това не е смисъл на живота, това не е християнство?

Дойде някой при мене измъчен, изтормозен и казва: „Съгреших.“ Казвам: Браво! Ако беше един болен човек, инвалид, ти не можеше да съгреша. Казва: „Какво трябва да правя?“ Поправи каквото си направил, тогава ще ти кажа два пъти „браво“. Всеки, който прави грях, е силен, а който изправя греха си, е два пъти по-силен. Може да

ме пита някой: „Защо трябва да греша?“ – За да познаеш силата си. Ние предполагаме, че има безгрешен свят. Дайте ми един човек, който не е грешен. Отде се пръкна грехът в райската градина? Бог ги създаде така, че имаше възможност, човек имаше сила да направи един грях. Бог казва: „Направихте греха, идете да го поправите.“ Като ги изпъди из райската градина, им каза: „Поправете греха и като го поправите, аз ще ви приема.“ Ние сме във от рая, за да изправяме прегрешението. Сега се разкайваме за това прегрешение. Преводът не е правилен. Ако аз бих превел Библията, ще кажа тъй: „Изпрати ги Господ във да поправят грешката си и да се върнат в Райската градина.“ Хубаво, не е лошо, който разбира, все същият закон е. Тъй седи великата Истина. Ние питаме: Защо дойде грехът в света?- За да се покаже нашата сила. – А защо трябва да се разкайваме? – За да увеличим силата, да бъдем два пъти по-силни. Животът седи в двойната сила. Човек, който не е двойно силен, човек, който няма достатъчно сила да изправи своята погрешка и да остане още толкова сила за едно добро, той е слаб човек. Тогава казвам на другите: Браво, че си сгрешил, но ако не изправиш греха си, зле си направил. Казва някой: „Ама защо да страдам?“ – Защото не си изправил греха. Вие философствате, казвате: „Трябват условия.“ Какви бяха условията в Райската градина, дето накараха хората да грешат? Питам: Когато една жена има един възлюбен и като види друг момък, залюбва го, кой дявол я кара да върши това? Каквото намери в единия, и в другия ще намери, и в единия има толкова Любов, колкото и в другия. Всичките мъже са направени по един калъп, и всичките жени са направени по един калъп. Мъжът най-първо ще ти покаже най-хубавата си страна, в края ще покаже всичкото лошо. И жената е същата, нищо повече.

Животът е тъй, че ние в началото изказваме най-хубавото, като се срещнем сме учтиви, а накрая започваме да си потриваме ръцете и казваме на гостенина: „Мислите ли да седите дълго време?“ Много жени съм слушал да казват за мъжете си: „Окешил се е в къщи, стои, какво да го правя.“ „Окешил се“ не е литературна дума, този, който се е окешил, все при огнището стои, той все седи на къше.

Казвам положителната философия на живота е: да отговаряме на онова, за което хората ни любят. Като дойде някой при мен, аз искам да му кажа, че не трябваше да се залюбва. Често някой ми казва: „Аз много Ви обичам.“ Казвам: Какво ми обичате? Той като ми казва, че ме обича, аз зная защо. Дойде някой, говори за Любовта, че трябва да се живее братски. Зная защо говори така. Погледна – обувките скъсани, шапката скъсана. Като говори за Любовта, той вече има нещо в ума си. Ако беше богат, хич нямаше да говори за Любовта. Ако е милиардер, ще иска да покаже богатството си, хич не иска да говори за Любовта. Когато говорим за Любовта, ние сме сиромаси; когато не говорим за Любовта, ние сме богати. Когато сме недоволни от Любовта, ние сме онези сиромаси, които не я разбираме. Когато умният от Мъдрост стане надут, и той не разбира Мъдростта. Трябва да се разбира Любовта в света и трябва да се разбира Мъдростта в света. Някой казва: „Аз съм свършил училище.“ Че като си свършил какво има, аз преди тебе свърших. „Аз 20 години се подвизавам в християнския живот.“ Аз четиридесет години се подвизавам, какво има в четиридесет години, има други, които сто, сто и двадесет години се подвизават. Адам деветстотин години се подвизава, той имаше знания, не беше невежа човек. Ние съжаляваме, че умря преждевременно, не можа да остави изкуството на дългия живот. Тогава хората

на 50-60 години бяха малки деца, те бяха щастливи, майките ги носеха на ръце деветдесет години; на 120 години детето беше като на 12 години наши. Пък сега вече ще се измени целият закон, детето още две-три годишно иска да се освободи, а птиците и още по-малки.

Сега вие сте заети със сегашното разбиране на живота и живеете с илюзиите, но това сегашно схващане е голямо разочарование за всички – и за верующи, и за неверующи. Защото верующите започват да се съмняват дали има Господ, или няма. После, един млад човек мъчно се моли, но и старият, като поостарее, мъчно се моли, потрие се, погледне, казва: „Ако имаше Господ, щеше да ми помогне, молих се, молих се, побеля ми главата, няма го“ – и сърди се той някому, отрича и Бога, и всичко, понеже нямало кой да му помогне. Ако и вие така мислите, една опасност има. И старият трябва да се моли, както и младият. Представете си, дойде някой при вас и каже: „Аз видях Учителя.“ Мнозина като идат около мене, приказват: „Видях Учителя.“ След туй ги гледам – бият се. „Видях Учителя“ и в същото време казва: „Ти имаш да ми даваш, да ми върнеш парите.“ „Видях Учителя“, - а се женят и след един месец и двамата разочаровани. Това не е никакво виждане на Учителя! Има едно свещено виждане в света: ти ще живееш, ще престанеш да умираш, смъртта трябва да изчезне. Ти, като видиш Учителя, всичките бръчки на лицето ти ще изчезнат, твоите отрицателни мисли ще изчезнат, твоите отрицателни желания ще изчезнат, в теб ще остане една мощна сила, каквото кажеш, ще стане. Когато видиш Учителя, ако твоето небе е тъмно като нощ, Слънцето ще изгрее. Ще изгрее Слънцето, понеже ти ще се повдигнеш, ще го видиш. Защото Слънцето не обикаля около Земята, Слънцето се върти отгоре над нея, Слънцето прави отгоре

един кръг, понеже Земята е наклонена на 23 градуса, тя се върти около своята ос, Слънцето и то се върти, тази работа така може да отива, но има място, на което ще дойде до една точка, дето ще има всичките положения, няма да имате изток, запад, юг. Къщите ще се огряват отвсякъде.

Казвам: Има едно вътрешно прозрение в душата, когато човек става като ясновидец – той вижда къде е Слънцето; той всякога вижда Слънцето, няма залез за него. Той знае какво ще бъде неговото бъдеще. Знае какво е било миналото, знае настоящето. Той вижда нещата както са и не се плаши от тях никак. Той не се плаши от вълка, защото знае какво означава вълкът. Всички вълци в света, всички месоядни са резултат на едностранчивото разбиране, че трябва да живеят само за себе си. Вълкът е емблема на крайния човешки егоизъм, който изповядва сегашното човечество. Вълкът изяжда всичко възвишено и благородно. Какво нещо е овцата? Това са алтруистичните чувства, туй, което жертва от себе си. Някои казва: „Човек не трябва да жертва всичко.“ Тогава трябва ли да разполага с всичко? Кой човек, живял само за себе си, какъвто и да е, е станал безсмъртен? Даже ония напреднали същества, които измениха на своето първоначално състояние, и помислиха, че могат без Бога, изгубиха туй първично състояние. Първите хора от Рая искаха да живеят самостоятелно вън от Бога, да бъдат като Него самостоятелни – това беше изкушение, оттам дойде голямото нещастие в света. Ние искаме да се върнем при Бога, но по търговски начин. Ние искаме Господ да ни стане един слуга, каквото пожелаем, Той да го изпълни. Ще Го почитаме, ще се молим, но каквото поискаме, Той трябва да го направи; ако не го направи, тогава не вярваме в Него. Питам: Защо са на Господа тия поклони? Защо

ти е едно дете, което ще ти заповядва това да правиш и онова да правиш? Коя майка би искала да роди едно дете само да ѝ заповядва от сутрин до вечер, да иска да се изпълняват неговите капризи? Кой баща и коя майка ще искат такова дете? Или кой учител ще иска да има ученици, които да учат каквото те искат, те да му диктуват какво трябва да направи? Не е така. Ние не създадохме света, светът е създаден по един определен начин. Вие, които ме слушате, приемате това. Но както и да е, светът не го създадохме ние. Ти искаш, имаш претенции, но запитай се: Какво съм създал аз? Всеки един от вас да каже това. Не да се обезсърчиш, но да признаеш какво си създал в света. Даже ако вземете едно изкуство, вземете поезията – хиляди хора са работили върху нея, а вие четете наготово. Вземете музиката: вие сте музикант, но всичко, което имате е наготово, свирите и пеете наготово, лично нищо не сте допринесъл за музиката. Имате големи претенции, казвате: „Аз разбирам от музика.“ Какво разбирате от музика? Аз казвам, че разбирам от музика, ако когато засвирия, дърветата започнат да играят, или когато започна да свирия, се махнат всички облаци; аз разбирам от музика, ако когато започна да свирия, умрелите станат. Кой може да свири така? Никой. Аз разбирам един музикант, като започне да свири, ако се карат хората, да престанат. Разправят за древността, имало такива хора, които като засвирият, воюващите страни престават да се бият, всеки спор престава. Това е музика, това е пеене. Или, дойде мъжът малко неразположен – жената да запее. Запей му една песен, а не да му викнеш. Ти викнеш сега така, сякаш барабан биеш. Да викнеш, но като Аделина Пати, та още отдалече който те чуе, да му трепне сърцето, и ако твоят мъж идва от работа мрачен, той ще се развесели

веднага. Пък ти не пееш. И мъжът, като дойде, види ли жената неразположена, да вземе цигулката, да засвири. Ще има ли спор вкъщи тогава, я ми кажете?

Вие сега казвате: „Господ всички ще оправи.“ Как ще поправи Господ света, я ми кажете? За да поправи света, трябва да прати своите ангели с техните арфи. Като дойде един такъв ангел вкъщи, където се скарали мъжът с жената, като дрънне на арфата и започне да свири, дойде съзнанието – жената се изправи, после и двамата се наведат, започнат да плачат, казват: „Съгрешихме.“ Ангелът свири, прегърнат се двамата, докато е той при тях. Като замине ангелът, мъжът казва: „Не е тази, която търсих в живота“; като дойде ангелът, казва: „Тази е.“ В света във всяка една къща непременно има един ангел, който свири, виждали ли сте го? Вие може да питате аз виждал ли съм го. Във всяка една къща Любов без пеене и без свирене не може да има. Музика трябва! Да обичаш някого, значи да го виждаш като ангел. Често той се проявява не само като ангел, но важното е да влага във всичко изкуство, красота и да пръска навред красотата. Този, когото обичаш, той има Божествена дарба в себе си. Що е красотата в света? Тази мома е красива, вие сте красиви дотогава, докато има един ангел у вас, който свири. Като престане ангелът да свири около вас, вие сте грозен. Докато свири ангелът около вас, вие сте добър, престане ли да свири, вие сте грозен. Докато свири ангелът около вас, вие сте добър, престане ли да свири, вие сте лош. Казват в такъв случай: „Духът дошъл.“ Този дух, като дойде, той работи, пее, свири вътре. Писанието казва: „Пейте и възпявайте Господа!“ Но най-първо ние се срамуваме да пеем. Сега, в Евангелието по съвсем друг начин е разправяна тая история. А аз ще ви приведа онзи пример, който и друг път съм го казвал. Случката е из

американския живот. Едно малко, 12-годишно момче ходело на съживителни събрания. Там богомолците обичат да пеят, всеки се показва такъв, какъвто е, няма лицеприятие. Върнало се момчето, пее. Казва на баща си, стар консерватор: „Татко, защо не пееш?“ Аз, казва, синко, се утвърдих, на млади години съм пял.“ Детето се чуди как се е утвърдил. Един ден качва се бащата заедно със сина на един кабриолет; по едно време конят се спира, не върви. „Татко, казва детето, конят се утвърди.“ Всички ние искаме да пеем, но да ни платят. Пей, дай хвала на Бога! Пей, че днес Бог се е проявил! Публика не търси. Публиката е посторонно нещо. Дойде ти наум на пътя да пееш – пей! „Какво правиш?“ „Пея.“ „Ще те слушат хората, ще ти се смеят.“ Чудни сте вие! Че какво има, нека се смеят. Аз ще пея, те да се смеят. Убеждение трябва да има човек. Онзи, който има туй убеждение, ще има велика дарба. Не искате да ви се смеят, защото сте тщеславни. Казва някой: „Аз мога да направя това.“ Можеш, ако имаш вдъхновението. Ако дойде в тебе вдъхновението на ангела, една Божествена мисъл, приеми я в твоя ум. Дойде в ума ти нещо възвишено: „Не живея както досега си живял, бъди малко по-добър.“ – Ти почваш да спориш със себе си, казваш: „Условията са такива. Ако откажа съвета, който ти ми даваш, какво ще стане с мене?“ Днес реагираш, утре реагираш, и туй същество от невидимия свят се оттегли; и ти кажеш: „Животът няма смисъл.“ Когато дойде тази фаза, кажи: „Дошъл е Учителят.“ Кой е дошъл? Сега ще ви приведа друг пример.

В един американски параход двама американци се карат за една голяма торба злато. Влиза един от капитаните и казва: „Какво правите? „Не можем да се разберем за парите, кому принадлежат.“ „Параходът потъва, господа. След

два часа параходът ще потъне!“ Те решават въпроса за кесията, кой да вземе парите, а параходът потъва. Ти седиш, разрешаваш един въпрос. Ако дойдат да кажат, че нашата Земя потъва, катастрофа ще има, питам тогава всичкото недоволство къде ще иде? Нали преди 20 години мина Халеевата комета, изплашиха се хората, че може да засегне Земята. Откакто мина и Земята хаир не видя, всичките тия раздори настанаха.

Но иде друго в света: дъщерята, която е мъртва, ще оживее, синът, който бил мъртъв, ще оживее; всички твои приятели ще оживеят, ще дойдат; онова знание, което си загубил, ще се завърне. Всичкият този свят ще се изпълни с живота, който трябва да се завърне, да се завърне в онова положение, в което някога сме били. Казвате: Старост. Знаете ли какво нещо е старостта? То е натрупване на излишен материал върху човешката душа, върху онова, което съществуваше изначално в човека. Дядо ти, прадядо ти казват: „остаряхме“; баба ти, прабаба ти казват: „остаряхме“; хиляди поколения казват „остаряхме, остаряхме“ – и ти започваш да мислиш така. Казват: „Ти синко, ще остарееш.“ Най-после и ти казваш: „остарях“, - ако не можеш да се справиш с всичките тия поколения, с това знание. Най-първо ние трябва да се убедим, че в Любовта седи безсмъртието. Дойдеш ли до положението да се зароди в теб онзи чаровен момент – да почувстваш какво нещо е Любовта, един момент да преживееш само в нея ти е достатъчно за цял живот. Вие сте го преживявали, няма някой от вас – аз говоря една Истина, - който да не го е преживявал само за няколко минути, когато е бил готов да се примири с целия свят. Било е то на млади години, казвате, какво заблудение. Не, тя е била самата реалност, тогава красиви сте били. Вие се усъмнявате в тая реалност.

Бащата казва: „Ти с тия глупави работи не се занимавай.“ Умните работи са, от които остаряваме ние. Умните работи са, от които идат всички караници, спорове, недоразумения. Кое е онова, което разрешава въпроса? Животът в нас на какво се е обърнал – на едно вътрешно нещастие. Да оставим външните препятствия, едно вътрешно нещастие постоянно ни трови. Казва някой: „Има един друг свят.“ Казва един старец: „Знаеш, синко, тъмно е, нищо не виждам. Казват, че има друг свят, но аз не зная има ли го, няма ли го.“ Сега, въпросът за оня свят е въпрос за една опитност. Христос е възкръснал. Този е един от философските въпроси. Възкръснал е, нищо повече. Възкресение има и то ето какво значи да се освободи човек от ограниченията на смъртта. След като се връща Христос, казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Който слуша това учение, който е мой ученик, той върви по този път на Христа. И бъдещите наши учения може да ги уредим според Любовта, която имаме към Бога. Във всинца ни трябва да поставим идеята да имаме отношения към Този, Който ни е дал живота. Не тъй, както са го кръстили хората. Има едно вътрешно разбиране за Бога, което всеки носи в душата си, аз апелирам към него, не към вашите понятия. Има едно понятие за Бога, но има и едно разбиране, рядко идва то. Дръжте се за туй вътрешно разбиране.

На всинца в душата ви има едно – вие търсите някой да ви обича. Няма някой от вас, който да не иска да го обичат. Свещено право е да искате да ви обичат. Трябва да признаем, че трябва да има някой да ни обича. Понеже ние живеем, значи има някой да ни обича. Без Любов не можем да живеем, без огън дървата не могат да горят, без светлина растенията не могат да растат, без вода реките не могат да текат. Знанието, което имаме, животът, който

се проявява в нас – всичко това е, защото има някой, който да ни обича. На тази обич ние дължим сегашния живот. Питам: Какви трябва да бъдат нашите отношения към Този, Който ни обича? И ние трябва да го обичаме. Обичта ражда обич. Ако ние се научим да обичаме Този, Който пръв ни обича, тогава нашата Любов към окръжаващите по един естествен път ще се прояви. Ако Любовта ни към Бога е правилна, и Любовта ни към нашите близки ще бъде правилна; ако Любовта ни към Бога е неправилна, и към близките ни няма да бъде.

Казвам една радостна вест: Има кой да ви обича! Този, който ви обича, може да ви извади от златния ковчег; този, който ви обича, може да ви извади от затвора. Този, който ви обича, може да ви извади от сиромашията, болестите и всичките недъзи, които имате в света. Той е в сила да ви извади от всяка мъчнотия. Тогава откъде ще дойде спасението? Ние вече в Евангелието имаме няколко примера. Апостол Петър имаше железни вериги; като дойде ангелът, каза „стани!“, и като бутна веригите, те паднаха. Като дойдоха при вратите, отвориха се. Казва му ангелът: „Иди сега и не се връщай в затвора.“ Дойдеш до едно отчаяние в живота, мислиш, че няма смисъл да живееш – защо не опиташ вярата си? Някой дойде при мен, казва: „Учителю, помоли се за мене.“ Аз съм майстор, аз зная да се моля, но и вие трябва да се научите. Мога да помогна някому, но въпросът седи в туй, че той самият трябва да знае да се моли. Защото един учител, като предаде една лекция на учениците, ако те не залягат да я изучат, как ще знаят? Учителят нищо няма да научи от лекцията, но ученикът ще научи. Казвам: Всички трябва да бъдете готови, да имате съзнание да възприемете Божията Любов, която идва във вас. Ние сме се превърнали на камъни, тази Любов се пръска, не може

да проникне в нас и да ни ползва. Ние при това богатство, което имаме, умираме от глад. При голямата Любов, която съществува в света, умираме от безлюбие. Ти чакаш някой мил поглед. Къде търсиш Любовта? Ще ви държа някой път една лекция, какво трябва да правите. Ако никои не те обича, дошло е време ти да обичаш. Щом сте осиромашели, дошло е време да станете богати. Ще се опретнете, ще плюете на ръцете си да работите. Мъжът, щом не го обича жена му, да се опретне на работа, да измие паниците, да измете къщата, да каже: „Каквото заповядаваш, това ще направя.“ И каквото му заповяда с всичкото смирение да го направи. Друг може да каже: „Аз като работя така, ще ми падне престижа.“ Какво ще ти падне престижът? Ако любиш, твоят престиж ще се повдигне; ако любиш, твоите ценни книжа ще се повдигнат. Някой казва, че бил герой. Геройство вън от Любовта не признавам. Някой ще каже, че бил свободен. Вън от Любовта никаква свобода не съществува. Ако ти не обичаш, нищо не можеш да проявиш. Туй за мен е една аксиома. Съществуват анормални неща, но има и истинско знание. Аз съм срещал хора от едната и от другата категория. Има хора, на които сърцето е запалено, имат знание. Любовта седи вътре в тях. Аз съм срещал богати хора, на които сърцата са запалени от Любов, готови са хората, изработени са вече.

Наскоро, преди години, един американец раздава всичкия си имот на бедните, отишъл да живее по друг начин, с труд да изкарва хляба си. Една американка го последвала, и тя раздала имането си. Отиват и ѝ съобщават: „Голямо наследство имате, от 15-20 милиона.“ Тя казва: „Защо ме безпокоите с това?“ Ще кажете, колко е глупава. Не зная. Какво по-голямо богатство от съкровището на една душа? Ако имаш един човек, който да те обича, ти струваш по-

вече, отколкото най-богатия цар. Ако имаш един човек, на който във всички случаи на живота си да разчиташ – разбирам обич не външно – той във вас да вижда светъл ангел в Небето, да има за вас от най-хубавите, възвишени мисли – туй е повече от всяко богатство, то е животът! Вие въздишате за Небето – това е то Небето.

Когато Христос беше на Земята, Любовта Му към човечеството беше такава, че всичко, каквото имаше, даде го. И досега Христос, при всичките тия престъпления, които съществуват на Земята, не се е поколебал в ума си, да каже: „Тия хора са лоши, не заслужават моята любов.“ Две хиляди години вече, аз както виждам, Христос не се е разколебал. Той вярва, че хората не знаят Божественото, но един ден ще познаят, че туй, което ги е учил, тъй както е живял, за тях е добър пример, че туй е животът, че този е пътят да се изпълни Волята Божия. Той казва: ”Аз не дойдох да направя своята воля, но Волята на Този, Който ме е изпратил.“ Този, който разполагаше с всичко, нямаше като слуга где глава да подслони. Обущата му не бяха много хубави, само по еврейски, една малка подметка с няколко ремъчета; имаше и една тога еврейска; но беше вгълбен в една мисъл – да направи всичко за благо на човечеството.

Всичките страдания, които ще дойдат в света, съществуват от сегашното безлюбие. Христос казва: „Намерих разрешението за безлюбието, идете и известете на моите ученици, че отсега задачата е разрешена.“ Ако някой от вас не знае какво е разрешението, може да му покажем едно място. Но аз зная, че вие го знаете. Вие ще кажете: Вярата. Не е вярата. Вие ще кажете: Знанието. Не е знанието. Войникът може да има пушка, може да има нож, може да има всичко, но войникът има едно качество в себе си, благодарение на което всички тия оръжия може да се употре-

бят – онази сила, която е скрита в него, с която той може да употреби оръжието. Ако тази сила в себе си няма, ако не знае как да го употреби, всичкото оръжие може да има, каква полза? Има нещо скрито в човека, което вие трябва да разкриете. Туй наричам разумното, Божественото в човека, то е хубавото, то е вътре във вас. Следователно, не търсете отвън Любовта. Събуди ли се Любовта, средствата ще дойдат.

„Радостната вест“ е тази: Онзи, който ви обича, е жив, той е излязъл из гроба! Според мен има една детска радост, когато децата скачат; това не е радост. Има и една особена радост, която е достойние на всички същества, тя е пълна с благодат. Тази, особена радост за мен е най-важна. Никога в нея няма абсолютно никакво противоречие. Човек може да е скръбен и пак да е радостен. Човек може да е недоволен и пак да е радостен. Човек може да е лош и пак да е радостен. Този човек, като е сам, има спорове вътре в себе си, има нещо в живота, което разрешава; но като дойде при него едно същество, душата му се прелива, пълен е с Любов, готов е да направи най-голямото добро. Като замине това същество, пак разрешава въпросите си добре. Който и да дойде, богат, сиромаш, еднакво е разположена неговата душа. Аз мога да кажа, че неговата радост е както радостта на Слънцето. Слънцето, като види една мома, поусмихне се; като види малка глистя, поусмихне се; като види заек, растение, поусмихне се; и на стари, и на млади, на всички се усмихва Слънцето. Едно уподобление знаем, по-добро уподобление няма: нашата радост трябва да бъде като радостта на човек, който може да извести: „Изгря Слънцето, дойде пролетта, дойде свободата, дойде Любовта, дойде Мъдростта, дойде безсмъртието!“ Те са новите вестии, които сега идат в света.

Казва Христос: „Идете известете на моите ученици да ме срещнат в Галилея.“ Галилея, това е възвишеното, разумното, това е мястото на човешката душа. Сега казвам: Всички вие трябва да имате туй разбиране, великото, хубавото разбиране. Да бъдете смели, решителни, не да очаквате като пишете, да ви напълнят отвън. Вие чакате да станете добри. Вие сами трябва да станете добри. Добър е този, който може да направи добро. Според мен ето в какво седи доброто, силата в какво седи. Ти седиш, дойде ти една мисъл: „Стани и направи едно добро.“ Кому ще направиш добро посред нощ? Ако аз съм на ваше място, ще взема стомната, ще ида до чешмата, ще ида до едно дърво, ще излея стомната и пак ще се върна. Или ще дойде пак мисъл: ”Стани, направи добро.“ Среднощ, всичките хора спят, но аз имам куче, което зъзне; ще взема комат хляб, ще му дам или ще му туря малко слама да легне. То е добро. Изведнъж няма да го туря в стаята, то няма да разбере, за да разбере силния контраст, потребно е друго. Като му дам хляба, ще разбере, че има отношения. Аз искам кучето да бъде свободно, аз не искам да изменя неговите условия. Вкъщи сега може да се радва, но утре като го изнеса вън ще бъде по-нещастно. Като му дам хляб, ще кажа: „Ти си по-голям герой, отколкото аз“. Като го потупам, това куче ще бъде доволно. Това е същество, на което е приятно да стои пред къщата, то има двойна енергия да издържи студа, има специфична сила, с която си пази топлината. Човек няма тия специфични сили, птиците ги имат, растенията също. Човек само при редки случаи може да издържа лоши условия. Казвам: Ще му помогна при неговите условия на живота. Ние трябва да бъдем силни в малките работи, не в големите работи.

Представете си, идва при вас един човек, иска ви хиляда лева. След като вземе парите, разправя: „Не може ли аз да не плащам?“ И двамата сте християни. Какво трябва да се прави? Онзи, който взема парите, трябва да ги върне, нищо повече. Аз със даването на парите образувам дисхармония. Този човек, на когото съм заел парите, той се огреши, аз съм го турил в пътя на изкушението. Той трябва да ми даде хиляда лева. Аз ако искам истински да му услуга, ще му ги изпратя по някакъв начин, без да знае той, че аз му ги изпращам, да не се усеща, че е задължен. Тогава и той ще се издигне, и аз един ден аз мога да кажа: ”Сега от мене да мине, хайде, вече ти ги прощавам.“ Тия пари не са мои. Пари не се прощават. Туй е дълбоко вътрешно разбиране. В Любовта се изисква, когато направим една услуга някому, да не засегнем неговата свобода; неговата душа да не се усеща накърнена. Ако аз не постъпя спрямо него както спрямо себе си, тогава моята Любов не е съвършена. Ще каже някой, че на мен Господ не ми говорел. Хубаво, аз ви казвам: Аз съм роден от Господа. Ако така говорим, всинца сме родени от Господа, но има от нас и дважд родени. Ти си веднъж роден, аз съм дважд роден. Какво ще кажете? Те са непонятни работи. Хората ни залъгват в сегашния живот, че ние умираме в страдания, турят паметник. Но ние не знаем защо отиваме, защо сме дошли на Земята. Ако рече някой да каже Истината, всички ще се опълчат против него. Защо се опълчват хората? Аз да ви кажа защо. Защо се опълчват красивите моми против онази мома, която се жени за най-красивия момък? Не че я мразят, но всяка мома иска да вземе този момък за себе си. Когато искаш да кажеш Истината на хората, казват: „Не си ти, аз трябва да кажа истината.“ Ти ще кажеш, аз ще кажа, кажете и вие – всички ще кажем. Но трябва да я кажем.

Аз позволявам и двайсетте моми да обичат момъка, ако могат да се разберат и двайсетте моми може да се оженят за един момък. Но да ви представя моята идея. 20 клонища може да живеят на едно дърво, туй е едно цяло. Но ако една от тях иска момъкът да бъде само за нея, другите и те ще искат. Ако всички се окачат, че станат клонища, той ще стане дънер, те хубави, красиви клонища. 20 моми като се влюбят и той се ожени за всички тях, той ще стане дърво, ще тури главата отвътре в земята, ще ражда най-хубавите сочни плодове. Казвам: Това е едно дърво, за което се ожениха тези 20 красиви моми и сега ражда плод. Има ли тогава смисъл? Има смисъл. Ама как може да се оженят така? Тогава и 20 момци може да се оженят за една мома, пак ще бъдат дърво. Момата ще бъде долу в земята. Това е една дълбока философия на живота.

Ако ти за Любовта не си готов да пожертваш всичко в света, ти не можеш да разбираш живота. Това не е Любов. Човек трябва да бъде готов да жертва. Не да напусне живота, а във всичките противоречия да види красивото, хубавото. Между светии всички може да живеят лесно. Вие всички сте светии. Вие искате да ме измамите, че не сте светии. Светии сте, само че не проявявате светията. Аз ви зная. За пример, някой път седи при мене някоя баба, че ме залъгва, седи тя индиферентна старуха. Някой път аз закачам някоя баба. Искам да ви изнеса една Истина. Една баба казва: „Дотегна ми животът, много съм лъгана.“ Казвам: „Сега, бабо, представи си, че Господ те направи една царска дъщеря на 21 години, така окичена с пръстени, а аз съм царски син.“ Бабата току се поуехила. Може да имате вяра в мене. „Синко, казва, дали това може да бъде?“ Че това е именно в живота. Две души може да се слоят в едно. Че това е Любов. Когато две души се слоят в едно, ражда

се гений. Когато се сливат душите, раждат се гениалните хора в света. Като се слоят три души заедно, образуват светия. Като се слоят хиляди души в едно, ражда се тогава Учител. Със сливането на ония възвишени души, чрез които Бог се проявява в света, е образуваната цялата Вселена. Любовта в света е потребна за спасението му. Любовта е само, която ще спаси човечеството. Това е новото Учение. Като дойде Любовта, хляб ще има, свобода ще има. Всичките ще ги научи Господ.

Идете, известете на моите ученици, нека идат да научат всичките народи на това Учение на Любовта.

20. Неделна беседа, държана от Учителя на 14 февруари 1932 г.
София- Изгрев

МОЯТА ЛЮБОВ НЯМА ДА ПРЕМИНЕ

Ще взема 24 глава от Матей, 35 стих. „Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да преминат.“

Много пъти се говори за Истината. Какво нещо е Истината? Аз бих дал един научен отговор. Истината е това, което едновременно ограничава и освобождава човека. Първото положение: Истината е това, което ограничава човека. Това е, което в старата философия наричат инволюция, то е отиване от свободата към ограничението, слизане. Това учените хора го знаят. Онези, които не са учени, те не знаят, за тях трябва да се обяснява. Другото положение, сегашното: Истината е това, което освобождава човека от ограничението, от инволюцията. Това е еволюцията, възлизането на духа. Така че еволюцията е нещо друго: човек започва от най-долното място, додето е достигнал, надолу от това положение той повече не може да отиде. Следователно всеки човек се връща там, отдето е излязъл. Всеки трябва да слезе там, дето е бил по-рано. Защо е това слизане и качване? Няма защо да се обяснява. То може да се обясни така: имате една къща на два етажа, имате стълба, по нея ту ще се качвате, ту ще слизате. Защо? Защото имате работа и на двата етажа. Вие живеете на втория етаж, имате работа – ще слизате на Земята; като свършите работата на Земята, ще се качвате на горния етаж. Това са все условия. На другия ден пак ще

слезете и ще се качите. Всякога ще има слизане и възлизане. Та тези промени, които стават в живота са естествени. Някой път вие искате да не се направи никаква промяна. То е невъзможно. И самият живот иска промени. Промените сами по себе си са едно от Божествените качества на живота. Да се променят нещата хармонично, то е щастие, да се променят дисхармонично, то е нещастие. Следователно дали човек е щастлив или нещастен, ние казваме: Някои хора влизат от щастието към нещастieto, а други от нещастieto към щастието. Защото нещата винаги носят в себе си ограничения. Може да се запитате, не може ли другояче светът да се създаде. Така е създаден. Нашият свят е така създаден. Има други светове, които са създадени по друг начин. В Природата не съществува само един начин. Ние мислим, че като хората на Земята няма други. Така е по отношение на нашата Земя, а по отношение на другите земи ние сме само едно разнообразие, което е на мястото си. Сега, ние може да мислим, че като човешката култура няма друга, това е наше лично схващане, обаче дали е така, то е друг въпрос.

Христос казва: „Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да преминат.“ Божиите думи, онова, което Бог е намислил да извърши, то трябва да стане тъй, няма изключение в онова, което трябва да стане. Сега, трябва да се разбере онзи основен закон на живота. Може да е личен, семеен, обществен, държавен. Законът, който регулира живота, е един и същ навсякъде. Туй, което се отнася за един човек, се отнася за всеки друг, за всеки дом, за всяко общество, понеже всеки дом е направен от живи същества, които трябва да живеят. Две същества образуват един дом. Ако един народ е от 5 милиона, друг е от 10 милиона или 100 милиона, някои народи са още по-големи,

китайците например, са 400-500 милиона; и всеки от тези народи, всички тези същества се регулират от един и същ закон. Всички тези народи съставят едно разнообразие, макар че това разнообразие повидимому изглежда като еднообразие. Който изучава ботаника, ще види, че едно растение, като расте, изменя формата си, разнообразие има, обаче всички клончета съставят едно цяло, една и съща сила регулира всичко. И ако започнат отгоре да заболяват клончетата, листата, туй показва, че това е състояние на цялото дърво. Когато листата са зелени и клончетата са зелени, туй показва, че цялото дърво е добро. Така и хората и обществата боледуват. Когато един народ започне да боледува, така и цялото човечество може да боледува. Сега цялото човечество минава през една фаза, която е неизбежна. Нищо не е в състояние да измени този ход. Причините са от далечното минало. Някой може да каже, че ние, хората сме причина за това. Не сме само ние причината. Че стават земетресения, има и хиляди други причини. Ние може да допринесем нещо за земетресенията, но причините седят още по-далече. Може донякъде ние да допринасяме за земетресенията, но какви са причините всъщност? И най-учените хора, философите, не са могли да ги разгадаят. Понеже ако биха могли да ги разгадаят, ако знаеха причините, би могло да се намери лек за тази болест. От Божествено гледище има лек. От Божествено гледище има цар и сега ние отиваме към излекуване. Невидимият свят е приготвил място за избавление. Сега в пространството ние се намираме в най-неблагоприятните условия. Мясното, дето се намираме в пространството, то ражда този безпорядък. Ние се намираме сега в едно място на разрушение. Тези неща, които стават, се дължат на известни отломъци. От пространството падат патрони, снаряди върху

Земята, и всяка година се посрещат по десетина милиона такива снаряди. Един ден ще дойдем в по-хубаво място и тогава ще настане мир. В туй пространство, в което сега пътуваме, ние се намираме в опасност, то е както в Атлантическия океан, през който пътуват параходи и се намират в опасност от ледените планини.

Сега се изисква онази вътрешна вяра, която да даде стабилност на човека. Човек не трябва да се бои от външните прояви, които стават, няма какво да се боим от една буря, от промените на бурята. Дали е 35 градуса студ, или 40 градуса, или 50 градуса, няма какво да се боим от измененията на температурата, които стават в Природата. Когато на едно място температурата се повдига, на друго място спада. Когато на едно място на Земята има прилив, на друго място има отлив. Когато в една страна е ден, в друга е нощ. Противоположности има. Когато едни хора са щастливи, други страдат, бедстват. Така е било винаги. Когато Римската империя е достигнала до върха си, много други народи са страдали. Можем да кажем, че сегашната епоха на човешкото развитие се намира под най-благоприятните условия, понеже всички народи имат горе-долу малко свобода. За в бъдеще ще имат по-голяма свобода. В съзнанието на хората се заражда една нова идея на човещина, че всички народи трябва да имат известна социална свобода, за да може всеки да се развива правилно.

Всички резултати, които се зараждат в сегашното време, те са най-важното, за което може да се говори. Има неща, които представят увлечение за човешкия ум. За пример, може да ви чета някой разказ, някой роман за някоя млада мома или някой млад момък, или роман за някой старец или някоя стара баба, или роман за някой цар или царица. Разни романи има. Всеки човек може да създаде

роман за своя живот, но да е реален. Всеки един разказ, който обяснява човешкия живот, донякъде е реален. Казвам: Има известни познания, които нас не ни интересуват, или ни интересуват само до известна степен. Какво те ползва цял хамбар, пълен с жито, ако ти не можеш да се ползваш от това жито? Какво те ползва печеният хляб по фурните, ако ти не употребяваш този хляб? Та нещата са дотолкова реални за нас, доколкото имат отношение към подобрението на живота. Тази е основната идея, която Христос прокарва навсякъде – че трябва да изпълним волята Божия. Единственото реално нещо, то е волята Божия, върху която почива човешкият живот, върху която почива семейството, домът, народът, върху която почива цялото човечество. Бог е туй великото, в което ние живеем и се движим, и съществуваме. Но въпреки тази реалност, ние нямаме ясна представа какви са отношенията на Бога спрямо нас и какви трябва да бъдат нашите отношения към Него и към ближните ни. Ние нямаме още една правилна философия, определена. Разните религии до известна степен дават едно упътване, но то е временно. В най-древните времена, за да умилостивят Бога, са принасяли човешки жертви, след това са принасяли в жертва животни. Сега ние минаваме с по-малко разности, с много малко разности, дотам сме достигнали. А за да се служи на Бога, изисква се едно приложение, не такава жертва, а трябва да се принесе в жертва човешкото сърце. Преди да дойде тази култура, ние имаме да въздигнем човешкия ум. Културата на ума е необходима, понеже умът може да бъде помощник за въздигането на сърцето. Ако четете свещените книги, ще видите, че никъде не се казва: „Сине мой, дай ми ума си“, но се казва: „Дай ми сърцето си.“ Умът е от една най-възвишена материя, която не се покваря. Сърцето на

човека загазва, всичките противоречия, съблазни, зависти, омраза – всичко това произтича от човешкото сърце.

Сега, под думата „Небе“ Христос разбира онзи възвишен живот, а под „Земя“ разбира земния живот. „Небето и Земята ще преминат“ – това значи, че земният живот един ден ще има друго отношение към нас, тъй както бащата изменя отношението си към своя син. Докато е малко детето, бащата има едно отношение, щом стане възрастен, отношението става по-разумно. Значи един ден отношенията на Небето спрямо Земята ще се изменят! Засега отношенията на Невидимия свят са достатъчно строги по отношение на Земята. Ние казваме: Война. Най-ужасна война има в света. Всяка години измират 35 милиона хора, в 10 години това се 350 милиона, а в хиляда години! А някои говорят за миротворство. Умират тия 35 милиона души, и не само стари хора, но и млади, деца по на един месец, по на една година, на десет години, млади и стари – 35 милиона! Защо? Никой не знае. Сега се проповядва да няма война. То е палеативна работа. Докато смъртта в света не са махне, ние всякога ще бъдем изложени на тази постоянна война. Когато аз говоря, че ние сме против войната, това значи, че ние сме против греха. Трябва да се премахне грехът! Съществува ли грехът, никакви външни ограничения не са в състояние да отмахнат войната. Казвам: Миротворството в света ще дойде само тогава. Защото в една война като Европейската 6 милиона хора бяха избити. Какво са 6 милиона в сравнение с 35 милиона, които умират всяка година? Казват, че имало още 25 милиона загинали. 25 милиона плюс 6 милиона, стават 31 милиона. Тази война принесе толкова жертви! И като прибавим тези от Общоевропейската война – за 4 години се избиха 35 милиона, и всяка

година измират по 35 милиона, ще пресметнете колко са станали, като си отидете в къщи.

Ние сме за онази идея, която ще внесе у нас великия живот, разбирателството. Защо? Трябва ли да живеем или трябва да умрем? Като умрем, трябва ли да бъдем мъртви или да оживеем? Питам, ако Бог ни е създал и ако ни е дал живот, защо някой трябва да ни лиши от този живот? Писанието казва така: „Бог не благоволява в смъртта на грешника.“ Той я допуска като една необходимост по причина на човешката свобода. Но от гледището на Бога свободата седи в това, че Той постоянно има работа да възкресява тези хора. Бог постоянно ги възкресява. Всяка година Господ възкресява по 40 милиона. Значи пет милиона възкресява повече, отколкото смъртта задига. Тъй, щото животът има надмощие.

Та казвам: Възкресението отдавна е започнало, частично възкресение, а ще дойде и общо възкресение, когато ние ще можем да бъдем свободни от онази вътрешна зараза, която сега произвежда голямата дисхармония. Всичко се дължи на греха. Вземете един дом, става известно смущение, известно недоразумение между майката и бащата, между братята и сестрите. В едно общество, в една държава имате известен ред; но започват потайно да работят, искат да снемат правителството, някой път по законен ред, някой път по незаконен ред, стават революции. В света са ставали хиляди революции и светът си върви по същия начин. Хората вярват, че като стане една революция, ще стане нещо по-добро. Ще измрат повече хора, повече ще бъдат избити, ще се създаде повече работа. Господ да го съживи отново. Никаква революция не постига това, което Бог изисква. Защото и онези, които властват, и онези, които искат да снемат властващите, нито едните, нито другите

изпълняват волята Божия. Онези, които искат да снемат една власт, не са питали Господа съгласен ли е с това, такава ли е Божията воля. И онези, които управляват, и те не са питали, съгласно ли е всичко това, което вършат с волята Божия. Той ги гледа отгоре. И в най-тайните места Той вижда какво се върши. Нищо скрито-покрито няма пред Него. Той вижда и разбира. И няма да остане нито едно престъпление в света, което да се не изправи.

Да оставим тези неща на страна. Религиозните мислят, че като са религиозни, това стига. Не само човек да е религиозен, да носи само един надпис, или да носи диплома, че е свършил медицина, а като го викат, не може да излекува болния. Защо му е тази диплома?

Казва Христос: „Небето и земята ще преминат.“ Значи този ред, който сега съществува, ще мине, ще се замести с един ред по-добър. Идването на всички велики Учители в света е, за да се обнови сегашният свят, да му се даде едно ново направление. Как човек може да се обнови? За пример, вие седите в този салон, всички дишате, някой път се набира повече въглена киселина. Какво се изисква да се направи? Да се отворят прозорците, да дойде повече въздух. Или ходите в една тъмна нощ, какво се изисква? Повече светлина. Щом дойде външната светлина, веднага вие се ориентирате. Та човешката душа сега се нуждае от повече светлина. Ние не поддържаме известен ред на нещата с думи; ние поддържаме, че има един естествен ред, има един Божествен ред на нещата, според който всеки човек трябва да се изявява свободно. И цялото човечество върви по един определен закон. Всички философи трябва да поддържат това. Има един Божествен път, по който трябва да се върви. И този път е еднакъв за всички без разлика. Той не е за одного един, за другиго друг. Но в Божестве-

ния път по-голяма отговорност носят онези, които знаят. Един светия носи по-голяма отговорност, отколкото едно дете. Ако детето направи една погрешка, и светията направи погрешка, светията ще бъде повече наказан отколкото детето. Когато Бог изпрати Йона в Ниневия да проповядва, и като не изпълни наказанието си, Господ каза на Йона: „Има повече от 15 хиляди деца, които не знаят коя е лявата и коя дясната ръка, заради тях трябваше да се спаси Ниневия.“ А пък Йона беше недоволен заради своите лични чувства, да не говорят хората: Ето, яви се един самозван пророк, лъжец, който ни изплаши. Каквото каза, не стана. Изплашиха се и цар, и деца, и изправиха се. Йона казва на Господа: „Като си искал да ги прощаваш, нямаше нужда да ме пращаш да проповядвам.“ Тогава Господ го изпита. Огря го Слънцето, израсна една тиква и Йона си каза: „Да има поне лист на тиквата, да ми прави сянка.“ Господ заповядва на един червей да прояде тиквата и тя изсъхна. Йона започна да протестира: „Едно малко наслаждение имах, един лист и ми го взе и него.“ Господ му каза: „Тебе ти е жал за един лист, а аз не трябваше ли да пожаля толкова деца?“

Та сега ние, съвременните хора, имаме разни понятия за изпълнението на волята Божия. Старите възгледи са стари, миналото си е минало, то си е донесло своето. Настоящото и бъдещето са най-важните. Робството минало, богатството минало, славата минала, и е допринесла нещо, но тя няма повече да ни ползва. Един човек, който вчера е ял, ако днес не яде, утре не яде, той вече не се интересува, че вчера е имал хубав обяд. И днес трябва да има. Каква трябва да бъде настоящата храна? От онези удове, които ние храним в себе си, зависи нашето благоденствие. Има известни мисли, известни желания, известни по-

стъпки в света, които носят живот в себе си. Мислите, които ние възприемаме, те не се създават от нас. Има мисли, които идат от Невидимия свят, от напредналите същества, които са безсмъртни. Те ни изпращат своите мисли, своите желания, своите постъпки като един дар. Ако разбираме този вътрешен закон, ние можем да използваме тяхната мисъл, можем да използваме техните желания и постъпки, за да турим в себе си ред и порядък, по същия начин, както вие взимате камъни от Витоша и знаете как да си направите къща. Ако знаете закона, ще знаете как да си турите основи, или от дървета ще си направите греди. Ако ние знаем този вътрешен закон на тия мисли, на тия чувствания, трябва да създадем нещо по-хубаво от това, което създаваме. Често ние не използваме тези Божествени мисли, а използваме тези ограничените, които са изостанали от разни човешки култури. Защото някой път, когато човек умира, той оставя своята мъртва мисъл, мъртво чувство и мъртва постъпка на Земята. Възприемеш ли неговите мъртви мисли, мъртви чувства и мъртви постъпки, ти веднага почваш да чувстваш онова голямо нещастие вътре в себе си. Съвременните изследователи показват, че черничевите и сливовите дървета, които са около гробищата, често са заразени: болестите на заровените там хора се предават на тази материя, която всмукват дърветата чрез корените си и минават в плодовете.

При сегашните условия злото е там, където хората не го съзнават. Ако на Земята се увеличат грешните, те, като умират, оставят своите мисли в растенията, и растенията, които ги възприемат от тях, заразяват се. Та грешните, като умират, оставят проказата си тук, до известна степен те се ползват, но за живите хора става зле. Сега някои са дошли до идеята да изгарят умрелите. По-хубаво е това. Мисля,

това е една по-хубава философия. Но на Земята да се изгарят и да се събере и дима им, защото има друга опасност тогава, че като се изгори проказата, тя заразява чрез своя дим. Тази пещ тъй трябва да бъде направена, че газовете не трябва да влизат във въздуха, да не дишат хората заразен въздух. Според мен нито трябва да ги горят умрелите, нито да ги заравят в земята. Ако мене биха попитали, аз бих казал всички умрели да се поставят на студ 270 градуса. Още не са дошли хората до такъв студ, приближават до 200 градуса. Туй ще бъде едно спасително средство. Колко зверове вътре ще останат! Един ден, както казва Писанието, когато дойде времето, цялата Земя ще се запали и изгори, тогава ще се ликвидира с всичко. Ние няма да бъдем на Земята. Но при сегашните условия – на студ. Ние не сме за горенето на хората. По-безопасно е горенето, защото при заравянето по-лесно се предава заразата. Но и единият, и другият метод нищо не допринасят. То е външна форма. Трябва да се проповядва една нова философия – по кой начин хората могат да се избавят от смъртта, по кой начин може да се продължи животът! За да се продължи животът, необходимо е сегашните страдания да се понамалят. Ние страдаме чрезмерно, с което разрушаваме своята нервна система. После условията на живота са толкова лоши, че се зараждат в нас най-лошите мисли и желания за отмъщение; изгубваме вярата си. В туй отношение не разбирам да подозиращ всички хора в престъпление. Това е едно аномално състояние.

В Природата съществува една наука, която за в бъдеще трябва да се тури в приложение. Пуснете един апаш в една тъмна стая, веднага в него ще се зароди желание да задигне нещо, понеже е тъмно. Почнете да пушкате светлина. Колкото повече се увеличава светлината, той ще почне

да се безпокои. Щом прозорците са отворени, щом светлината е непоносима, той почва да се озърта, тази светлина попада в неговата мисъл. Значи всяко престъпление, всяко зло може да се роди при недоимък на светлина в човешкия ум. Вие може да направите един опит. Един човек, който е тръгнал да извърши престъпление, внесете малко светлина в неговия ум – той веднага ще почне да се спира, да се озърта, дали са го видели. Щом няма светлина, той е смел, решителен в пътя си.

Та казвам: Престъпленията в света почиват върху една разумна сила, която първоначално е влязла в света. Всеки един, който върши престъпление, той мисли, че може да подобри живота си. Това е лъжа, самоизмама. Няма престъпник, който да не мисли, че като свърши престъпление, ще подобри своя живот. Ако вие можете да премахнете тази самоизмама, ако можете да премахнете тази илюзия в ума на човека, той може да живее по-трезв живот. Всички престъпления стават по единствената причина, че човек мисли, че ще подобри живота си. А животът чрез престъпления не може да се подобри. Защото всяко престъпление е нарушение на великия Божествен закон на хармонията. Сегашните хора нямат ясна представа за тясната връзка, която съществува в цялата Природа. Защото всички живи същества, растения, животни, те са изложение. Вие минавате през една местност, край някой извор виждате едно цвете много красиво, у вас се заражда желание да откъснете това цвете, мислите да го занесете на вашата майка, на баща си, или на някой ваш приятел, или на някой ваш възлюбен. Или видите някое животно лежи, мислите туй животно да го занесете на някой ваш близък. Но тези цветя, тези животни са изложение: велики художници, невидими за нас, тук са изложили своите художествени произ-

ведения. Много пъти се случва, че за откъсването на едно цвете, някои хора са плащали с живота си. Ти ще занесеш цветето на майка си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на баща си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на сестра си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на брата си, но ще платиш с живота си. Комуто и да го занесеш, ще платиш с живота си. Хората казват, че това е една случайност, и вие ще кажете, че това е една случайност. Но знаете ли за тези живи алпийски рози колко хора са станали жертва? За да могат една такава алпийска роза да я снемат, плащат с живота си. Питам тогава, защо ни е едно растение или едно животно, за което ще заплатим с живота си? В дадения случай чий живот е по-скъп – на това животно ли или твоят живот е по-ценен? Ти ще откъснеш едно цвете, но веднага ще има смъртна присъда, четат ти присъдата. Както един разбойник може да те окошари – има пушка, ще те отвлече, ще те обере, ще ти вземе богатството, така и ти като откъснеш едно цвете, може да те изхукат. Това са изключителни условия. Така също е и с престъплението.

За пример, при бащата е изпратен синът. Бащата няма право да се разпорежда с него, както иска. Той няма право да го бие за каквото и да е. Абсолютно справедлив трябва да бъде. Синът, като направи едно престъпление, може да го накажат за една погрешка, но да има една справедлива идея. Ако и на майка му дойде на ум за каквото и да е да го наказва, тя ще пострада. Много бащи, като наказват синовете си, плащат с живота си. Защото този син, който е изпратен на Земята, той има и други, които се грижат за него. Христос казва: „Пазете тези малките, защото техните ангели гледат лицето на Бога.“ Ти имаш син, ако постъпиш несправедливо, ти разрушаваш неговия живот – ще

платиш с живота си. Ще се лишиш от своята свобода. И обратното отношение е вярно. Ако синът упражни насилие върху баща си, той ще плати с живота си. Ако синът или дъщерята упражнят насилие върху майка си, и на тях се случва същото. Та казвам, какви трябва да бъдат онези велики отношения между синове и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между дъщери и майки, между господари и слуги, между слуги и господари. Слугата може да изнасили господаря си, но ще плати с живота си. Законът еднакво действа в Природата. Бог изисква ред и порядък навсякъде. Туй е за разумните хора. Много хора, които са разумни, спасяват живота си.

Мене ми разправяха за един български ловец. Иде една мечка насреща му. Той вдига пушката си, тя се спира, гледа го; тя иска да му каже: как искаш, аз ли да се отбия или ти да се отбиеш от пътя. Тя като се спира, той вдига пушката си, после тя минава, спуща се, хваща го, откъсва му ръката и заминава. Наказание е това, нищо повече. Но какво се постига с пушката? Изгубва ръката си. Не беше ли по-добре за този ловец да се отмести някъде в гората и да каже на мечката: „Заповядай.“ Ще каже той, че има достойнство, има пушка. Но ти като човек с достойнство, защо позволи да ти откъснат ръката? Не стана ли по-лошо за тебе?

В света има ред. Всичките нещастия, които сега ни сполетяват, причините им са отдавнашни, наследствени са от деди и прадеди. И ние още търпим туй нарушение, неспазването на Божия закон. Казва Писанието: „Моите думи няма да преминат.“ Значи всичко туй, което Бог е написал, ще се изпълни. Бог изисква от всеки един човек, в когото е вдъхнал дихание, да живее както трябва. Не живее ли, ще му даде всичките нещастия – може да бъде ангел,

може да бъде грешник. Ако рече да поправи живота си, неговата съдба ще почне да се изменя.

Щом се намираме в един прогресивен период в развитието на човечеството, всеки ден трябва да допринася нещо в живота. Има неща законни, има неща незаконни. Законно е туй, което допринася благо и на мен самия, и на другите. Ако моята Любов допринася благо на мен и на окръжаващите, тази Любов е законна; ако моята Любов не е законна, тя не допринася нищо на другите. За пример, имам желание да пия вино, но моята Любов към виното, моето пиянство не допринася нищо на домашните ми – на баща ми и майка ми, на брата ми, на сестра ми, на децата ми, ако съм баща, на целия дом тя не допринася никакво благо. Тогава кръчмарят няма защо да продава виното.

Законът е: да се приложи Божията Любов в живота. Та сега, за вярващите е този закон. Вярващите очакват да се поправи светът. Чудно е, че сегашните хора вярват и очакват светът да се поправи. Бог да го поправи. А Бог очаква най-първо религиозните хора да се поправят, добрите хора, разумните хора да се поправят, че да дойде едно целокупно добро в живота. Трябва да дойде един идеен живот. Защото българинът казва: „С един камък къща не става.“ С един добър човек светът не се поправя. И с десет души не се поправя. Но когато всички хора решат да живеят добре, светът може да се поправи. Оправянето на света разбирам, че ние може да живеем един добър живот. Няма да има тогава нещастни хора в света, няма да има смърт, няма да има плач, няма да има войни. Какво ще има тогава? Войните ще бъдат заместени с деятелност, с подем. За в бъдеще пак ще има войни, но как? Ще се съберат, ще направят една война, ще стрелят с празни куршуми. След това няма да има нито един убит, ще се прекрати всичко и

ще кажат: „Много добре свърши войната.“ И аз ви казвам: Преди години, в миналото столетие, така е решил въпроса един китайски адмирал. Между русите и китайците имало едно несъгласие. Руската флота била в китайски води. Срещат се двете флоти и адмиралът веднага изпраща един свой адютант при руснаците, казва: „Може да разрешим войната много добре. Ще се бием, но ще гърмим с празни снаряди, ще свършим добре работата и ще се оттеглим.“ Сега хората не са още готови за такава война. Ако един хвърля празни фишеци, а друг пълни, тогава не върви.

Хората още нямат съзнание. Защото всеки народ иска да стане велик на гърба на другите народи. Аз не искам да зная, че величието на един народ можело да бъде величие на цялото човечество, на целия свят. Едно съчетание, една пропорционалност трябва да има. Ако моята ръка стане голяма за сметка на другите части на тялото, тогава се получава една аномалност. Ръцете трябва да бъдат толкова големи, колкото им е определено. Щом едната ръка е по-малка отколкото трябва, то е пак аномално състояние. Ако човешката глава тежеше 50 кг, какво би станало с вас? Човек няма да бъде в състояние да носи такава глава. Ако тялото стане толкова голямо, колкото на старовременните мамонти, а главата голяма колкото на една муха, какво би станало? Често съм слушал да казвате: „Не си струва човек много да мисли.“ Но ти ще мислиш правилно, за да поддържаш формата на своята глава. Ти ще поддържаш идеята за красотата, ще поддържаш идеята за добротата, ще поддържаш идеята за всички добродетели. Те са строителни сили, които строят. Ти, ако поддържаш доброто в себе си, ще подпомогнеш строежа на твоето тяло. Здравето на твоя стомах зависи от доброто ти. Здравето на твоите дробове зависи от твоята Любов. Човек обича ли с нормална Лю-

бов, никога не може да заболее гърдите му. Един човек, който е справедлив, той никога не може да изгуби силата на ума си, да полудее, да се разстрои нервната му система. Само ако е несправедлив, той може да се разболее, да заболее мозъкът му и нервната му система. Ако ти мислиш доброто, ако разбираш онзи ред на нещата, по който вървят добродетелите, ти ще знаеш как да съграждаш в себе си своето тяло. Несправедлив ли си, ръцете ще заболее. Нямаш ли добродетели, краката ще са болни.

Да кажем, че имаш Любов към Бога. Но Любовта към Бога не трябва да погълне целия ти живот – ти тогава ще разбираш по човешки. Ако ти се влюбиш в Бога и забравиш всичко, и ако се влюбиш в една мома и забравиш всичко, това е равностойно. Всичко – колкото трябва. Всяко прекалено нещо не е нормално. Някой се влюби в Бога и за нищо друго не мисли. Някой се влюби в една мома и за нищо друго не мисли. Тогава по какво се отличава тази Любов от Божията Любов? По това, че като обичаш едно момиче, ако тя е безсъвестна, ще те накара да работиш заради нея. Ти ще ѝ дадеш всичкото си имане, тя пак ще е недоволна и ще казва: „Това ми купи, онова ми купи.“ Ти ще даваш, ще даваш и един ден, като няма какво да даваш, тя ще те натири и ще каже: „Стига, аз съм сита, нека дойде друг да ме обича.“ Тази Любов подразбира да има какво да дадем. Казвам: Ние като се влюбим в Бога, ние ли трябва да Му дадем, или Той трябва да ни даде? Щом се влюбим в Бога, трябва да се яви у нас желание да Му служим, да работим за Него. Яви ли се туй желание, Любовта в нас е активна. Не се ли роди това желание, Любовта ни към Бога не е естествена, даже в закона на молитвата. Сега, ние искаме да изнесем закона на молитвата. Тъй, както се изнася сега, не е нещо вярно. Да си разправяш пред Бога

своите грехове, не зная каква молитва е тя. Каква нужда има Бог да му разправяш своите грехове? Счупи ти се кракът, защо ще разправяш на Господа, че кракът ти се счупил? „Заболя ме главата, Господи!“ „Заболяха ме дробовите, Господи!“ Това ме заболя, онова ме заболя – като погледнеш, Господ е пълен с молитви за счупени крака, за болни глави, за болни дробове, за изкълчени ръце. Не зная обаче колко молитви може да се намерят, с които човек благодари на Господа, с които да каже: „Господи, благодаря Ти за всичко, от сърце и от душа Ти благодаря!“ Все ще има един недоволен. Едва на десет милиона ще се намери един, който да благодари, от сърце и душа да е благодарен. Недоволството е характерно за човека. Благодарността е едно велико качество.

Някой иска да намери последната теория. Последната теория е приложението на Любовта в живота. Всяка Любов, която усилва съзнанието и дава повече светлина, е правилна Любов. Всяка Любов, която помрачава човешкия ум, е неправилна. Всяко знание, което увеличава Любовта, е правилно знание. Това са диагнози. Казвате: „Едно време имах повече Любов, а сега нямам.“ Значи знанието ви не е правилно, защото между Любовта и знанието има известно отношение. Знание без Любов, то никога не може да се приложи. Ако пък няма знание, Любовта как ще се приложи? Все трябва да има знание. Знанието е едно средство, с което ти можеш да повдигнеш живота си. За да се повдигне този живот, непременно най-първо ти трябва да преустроиш главата си. За пример, като ходите, нито един от вас не мисли как трябва да ходи; не ходиш, както иска Господ да те види. Има една поза, която човек трябва да държи – винаги изправен. Отидеш при Господа с наведена глава надолу, отидеш при Господа с наведена

глава надясно или наляво, отидеш при Господа с наведена глава назад. Това са четири активни положения, това са отклонения. Като те види Господ така, вижда, че ти си в едно развълнувано море. За да се постави главата ти наляво, твоите чувства са взели надмощие в тебе. За да се постави главата ти надясно, твоят активен ум е взел надмощие. За да се постави главата назад, твоите лични чувства са взели надмощие; за да се постави главата ти напред и надолу, твоята крайно користна Любов е взела надмощие. Значи, ако си наведен напред, ти си користолюбив, ако е наведена назад главата, ти си горделив, ако е надясно, твоят ум е взел надмощие, ако е наляво, ти мислиш само да се удоволстваш. Това може да е по наследство само.

Някой казва: „Гледай му ти ума. Наведена глава наляво, женска работа е туй.“ Иска да каже: Не си навеждай главата така настрани, нищо няма да направиш. Хубаво трябва да се изправиш – стегнат, чист, спретнат, опънат, пластичен. Българинът иска да каже: „Дигни си главата, какво си тръгнал така, ще се препънеш някъде.“ Онзи, който не разбира законите, казва: „Туй нищо не значи, важно е правилно да мисля.“ Ти не можеш да мислиш правилно, ако главата ти е наляво или ако е надясно, или назад. За да мислиш правилно, ти трябва да изправиш главата си, да е точно между Слънцето и Земята, да е перпендикулярно поставена спрямо Земята. Като има тази посока, ти ще намериш в духовния свят една точка, която ще образува триъгълника на твоята мисъл. Щом намериш тази точка, веднага в твоето съзнание ще се яви една мисъл. В съзнанието си веднага ще почувстваш едно просветление. Щом човек придобие туй вътрешно равновесие, той е радостен и весел. Щом като изгуби туй равновесие в себе си, той не знае към коя посока да се движи.

Ние, съвременните хора, губим туй вътрешно равновесие. Погледнем се някой път, наведем главата си, плачем. Поолеква ни малко. Децата, като поплачат, поплачат, поолеква им, но след час пак изгубят своето равновесие.

Като казва Христос: „Преминаването на земята, това е нашият правилен живот. „Преминаването на небето“, това е нашият Божествен живот. Ще се сменят тия двата живота, но думите, Разумното Слово, което гради в нас, то няма да премине, докато всичко не уреди и изпълни тъй, както трябва.

Та мисълта, която искам да внеса у вас, е следната: Едно практическо приложение! Допуснете, че ви заболели коремът; неразположението произтича от земята, от една неестествена храна. Коремът може да те заболити от прекръстосването на две неестествени желания в слънчевия възел; прекръстосването на две неестествени мисли може да произведе пак коремоболие. Те се различават по степента. Ако чувствата действат, болките са много силни, ако мислите действат, може да пиеш малко топла вода и изведнъж коремоболието може да се премахне. Може да се премахне коремоболието, но болката не е изчезнала от твоето тяло. Тази болка ще се пренесе в твоята глава; някой път ще се пренесе в слепите очи, друг път може да получиш мигрена, отпред половината глава да те боли. Как ще се освободиш? Тия вещества отдолу, тези течения, които са произвели болката в корема, по нервната система произвеждат същото напрежение горе, в мозъка. Ще дойде лекар, ще вземеш един прах, два, три, ще настане едно вътрешно притъпяване на нервната чувствителност, после като мине действието на лекарството, болката ще се усили. За да се освободиш от болката, ти трябва да измениш живота си. Изменението на живота седи в следното. Ще

ви дам едно просто обяснение. Имаш да вземаш от някого десет лева. Тия пари са употребени; този човек е беден, закъсал, всичко са му продали, с трън да забодеш вкъщи, няма какво да вземеш. Какво трябва да правиш в дадения случай? Вземи тефтера си и зачеркни дълга на този човек, прости му. Той е закъсал, ако ти го държиш в ума си, той винаги ще произвежда в теб едно нещастие. Ти зачеркни дълга и кажи: „Хайде, остави ги, за Господа, един подарък. Подарявам му ги.“ Кажи: „Подарявам на този човек десет хиляди лева, Господ да го благослови.“ Не само няма да искаш парите, но считай едно щастие, че си ги подарил на този човек. Какво ще стане? Ще изчезне главоболието, ще изчезне коремоболието. Ако коремоболието не изчезва, то е по причина, че не искаш да простиш парите на този човек. Ако е богат, дай го под съд, искай му ги с лихвите, не му прощавай. Ако е беден, прости му. Богатият трябва да се научи на ред и порядък, понеже има да плати. Този, сиромашът остави на Господа. Казва Господ: „Той закъсал съвсем, остави му ги сега.“ Господ ще ти ги плати. От този ден, понеже ти освещаващ Божия закон, постъпваш справедливо, и Бог ще постъпи с теб справедливо, ще измени живота ти. След като простиш, не поменавай вече, че имаш да взимаш от човека, да не те сполети нещо друго. Но най-мъчното нещо в света е да забравиш погрешките на хората. Това е най-мъчната работа! Мъчно е да забравиш. Някой път пак ще дойде този дявол, ще изскочи в ума ти, ще наруши мира ти поне за ден, два, три.

Този закон съществува също между народите, между обществата, повдига се омраза между много хора, или в едно семейство, или в един човек. Тогава, в сегашния живот трябва да бъдем силни да се справим с омразата. Любовта към Бога трябва да вземе връх над всички недъ-

зи. Но не от страх. Понеже ти си богат, допусни, че имаш сто души длъжници, които имат да ти дават по хиляда лева – сто хиляди лева. Ти си наследил едно наследство от сто милиона лева, какво ти коства да простиш сто хиляди лева? Ако искаш да вземеш стоте хиляди лева, това е неправилно приложение на закона на Любовта. Ти на онези, които имат да ти дължат, като им простиш, прати им още по хиляда лева и кажи: „Мен Господ ме е благословил, прощавам ви и ви изпращам още по хиляда лева.“ Тогава ти ще имаш един придатък в себе си. Този закон, ако така го приложиш, ако го прилагаш всеки един ден, не само лично на теб ще се оправи животът, но и на целия ти дом. Но в момента е важно дали се изпълнява волята Божия. Всеки ден това може да се проверява.

Какво нещо е умирането? Като почнеш да умираш, почваш да забравяш, почват да се стесняват кръговете, докато дойдеш до един тесен кръг, дето са майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти; най-после и тях ще забравиш, ще дойдеш до един още по-тесен кръг, дето си сам, остава само твоето съзнание, като че нищо не съществува друго в света. Тогава пред теб ще изпъкнат всички твои постъпки, желаня, онези отношения, които си имал към всички хора; целия си живот, който си прекарал на Земята, ще видиш всички подробности. Нито баща, нито майка – ти сам гледаш своя живот, което не може да си обясниш. Ти влизаш в другия свят и мислиш, че ще те посрещнат ангелите, светиите. Такова посрещане има, но за онези, които са разбрали разумния живот, които са вървели по Божия път. Има посрещане с венци, с музика, с модерни таксита, с небесни колесници. Има и такива работи, още от Земята да ви вземат с огнена колесница, като Илия. Тогава няма да има нужда да ви заравят както сега в земята. Сега за

умрелия казват, че той отива да си почине. Едно противоречие: ние вярваме, че този човек отива в другия свят, но едновременно вярваме, че той е в тялото си тук, в земята. Ние пушаме тялото в земята, за да може земята да го изпрати в Небето. Защото най-благоприятното място, това е Небето. Ако вие заровите един светия, след десет дни няма да намерите нищо от тялото, но ако заровите един грешник, ще видите, че няма кой да му занесе тялото, всичко ще остане тук. За тялото на светията има кой да се грижи, той ще си го вземе.

Та идеята, която трябва да остане у вас, е следната. Има един опитан начин за човешката мисъл при сегашното състояние, за да се освободим до известна степен от онова анормално състояние, което ни измъчва. Не само обикновените хора, но и религиозните хора постоянно се измъчват за нищо и никакво. Много пъти ти мислиш, че Бог е неразположен спрямо теб. Това не е неразположение на Бога, но някой човек е неразположен спрямо теб, той е толкова силен в мисълта си, че неразположението му спрямо теб, неговата мисъл те измъчва. Вижте онзи влюбения момък – при най-малкото неразположение на неговата възлюбена, цялата къща се върти ту на една, ту на друга страна, свива го сърцето, боли го, опасна работа. Най-малкото неразположение на онзи, когото обичате, може да произведе цял ад у вас. Следователно Любовта е само тогава Любов, когато не произвежда никакво страдание. Онази Любов, която произвежда страдание, тя не е истинската Любов, която ние очакваме. Онази мисъл, която произвежда страдание, не е мисъл. Онази мисъл, която произвежда безпокойство, не е мисъл. Ако вие имате един приятел, в когото се съмнявате, отношенията между вас и вашия приятел не са хармонични, нито вие го разбирате, нито той

ви разбира. Но ако вие имате в него пълна вяра, ако той във вас има пълна вяра, Любовта е нормална.

Ние казваме, че Господ ще оправи света. Кога ще го оправи? Щом ние искаме да го оправи, би трябвало да Му съдействаме, а не да гледаме безучастно. За сега сме зрители само. Как се оправя един човек? Проследете този процес. Вижте как се изменя неговото лице, изразът на лицето, очите другояче говорят. Онзи човек, който служи на Бога, има нещо друго, особено в тона си, в движенията си, отличава се от другите. Когато дойде един човек да ви иска своите пари, гласът му е един, но когато дойде да ви услужи, носи нещо в торбата си, гласът му е друг, другояче говори. Като дойде да вземе нещо, поставя се като господар, казва: „Господине, вие ми обещахте това, онова“ – започне да ви чете цял поменик. Когато иде като един брат, който иска да ви помогне, в държанието му се крие една деликатност; вие се усещате разположен, и действително, целият ви дом ще бъде радостен и весел. Той носи благословение със себе си. Казвам: Ние всички можем ли да бъдем носители на тази доброта, която Бог има, или на туй богатство, което Той има? За пример, мнозина от вас искате да бъдете богати. Може да ви направим богати. Отивате при един цар с молба, той веднага ви подписва и казва: „Дайте му два милиона!“ Един подпис и работата е веднага свършена. Но след като ви подпише, какво ще направите с тези пари? Ако на вас биха ви дали десет милиона, какво ще направите с тях? Отде ще започнете най-първо? Помислете, ако ви дадат десет милиона, какво ще направите? Разрешете тази задача. Аз не зная колко души от вас ще разрешат правилно тази задача. Някои от вас най-първо ще си направите хубава къща, други ще си направите хубави дрехи, трети ще си направите хубави обуца, шапки;

други ще си купите книги, други ще си купите автомобил, други ще си купите билет да ходите в Америка, други ще си купите аероплан да отидете в Шанхай. Но това не е разрешение на въпроса. Десет милиона ако получите, какво трябва да направите? Десет милиона златни, то е ценност! Десет милиона в злато! Златото е живо, то е равноценно на известни разумни същества, които са работили. Нямаме право да разполагаме със златото, както искаме. Голямото нещастие в съвременния свят е, че хората не знаят какво да правят със златото. Голямо нещастие е, че те не знаят какво да го правят и го турят в земята, а употребяват книжни пари. Но положението още повече се влошава. За тази книга има да разправят, че тази книга се дължи на живи същества, те са отговорни за тази книга, на която са написани всички престъпления.

Някой човек се моли на Бога; друг казва: „Да изобличим другите, държавата трябва да уредим.“ На Бога трябва да се молим, но трябва ни едно истинско знание, как трябва да постъпим спрямо Бога. Ако ние считаме Бога като наш баща, отношенията ни към Него трябва да бъдат като на син към баща. Задачата на сегашните хора е да определят отношенията си към Бога! Както един син трябва да определи отношенията си към баща си, така всеки един религиозен човек трябва да определи своите отношения към Бога. Тогава каквото и да му се случи, няма да се яви нито сянка от съмнение, че той е за негово добро.

Писанието казва: „Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне за тяхно добро.“ Кой от вас вярва в това? Четете го, но като дойде една неприятност, казвате: „Какво ли съм сгрешил пред Господа, какво ли съм направил?“ При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средства, да ни опитат Любовта, доколко обичаме

Господа. Изпитана е нашата Любов, на млади и стари. Жени се млад момък за млада мома – изпитва го Господ как ще се отнесе към момата.

Жени се млада мома за млад момък – опитва я Господ как ще се отнесе към момъка. Раждат дете – изпитва ги Господ, какво възпитание ще му дадат. Изпитва Господ един слуга, да види как ще се отнесе към господаря си. Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания. Ученик си, изпитва те учителят. Дал ти е Господ един учител, да види как ще оцениш този свой учител, да види какъв манталитет имаш, какво е твоето разбиране. Често ти ставаш като едно божество, казваш: „Светът е лош, майка ми е лоша, баща ми, учителите, братът, сестрата са лоши.“ Значи ти остана единствен светия в света. Отношение трябва да имаме, да получим силата на Божията Любов. Сега ще дойде другата слабост: ние мислим, че като се влюбим в Господа, всичко ще се оправи. Най-първо, като се влюбите в Него, Той ще ви лиши от всичкото ви богатство. Ако сте най-голям богаташ, Той ще ви направи последния сиромаш. Като вземе от вас всичко, ще почне по малко да ви дава и вие непременно ще имате историята на Йова. Йов най-първо мислеше: „Не съм ли аз, който върша волята Божия?“ Защо подложиха Йова на изпитание? Има едно предание, то е следното. Йов даде угощение на приятелите си, и пошушна на един от тях: „Няма на земята друг, който да обича тъй Господа, както аз.“ Пък дяволът го дочул. Като имало съвет при Господа, дошла тази вест до Бога, че на Земята няма друг човек, който да обича Господа като Йова. Дяволът искал да обърне внимание на това. Казва му Господ: „Ти ходил ли си да видиш тази работа, че няма друг човек да ме обича като Йова?“ Той казва: „Ти не си го поставил на изпит да видиш любовта му. Дай го на мене, аз да го изпитам този самохвалко.“

Една хвалба на Йова „аз обичам Господа“ какво му струваше? Отиде имането му, отиде къщата му, отидоха децата му, дойдоха болести върху него. Той се слиса, казва: „Мислех, че обичам Господа, а Неговата любов към мене къде е? Съвсем ме забрави.“ Той се колебаеше, искаше да приказва с Него. Та работата е там, че и вие казвате: „Колко обичам Господа!“ щом ви чуят, веднага ще отиде имането ви, къщата ви. Страшно нещо е да се изпитва Любовта на човека. Няма по-голям изпит. Той може да изгори. Затова преждевременно не се изпитвайте, не подлагайте вашата Любов на изпит. Нека остане най-последно. Като изпитате всичко и няма какво да изпитвате, тогава последно опитайте това. Кажете: „Обичам Господа, както никой друг.“ Кажете това и ще имате една опитност. Дойде времето и пак наново рече Бог да изпита Йова. На втория път като дошъл, Йов дал пак угощение на приятелите си, но казва: „Колкото за Любовта си към Бога, ще си помисля малко дали да се изкажа.“ Разбрал той и казва: „За Любовта си към Бога ще помисля дали да говоря.“ Има нещо вътре в него. Казал му Господ: „Не говори за свещени работи, но само ти да си ги знаеш.“

Когато обичаш Бога, това е акт само между твоята душа и Бога, на хората не казвай. Кажеш ли го на хората, ще платиш. Нека само между Бога и тебе да съществува този акт. На хората не казвай нищо, не се произнасяй.

Та казва Христос: „Небето и земята ще преминат, но моята любов няма да премине, докато всичко това не се сбъдне.“

21. Неделна беседа, държана от Учителя на 21 февруари 1932 г. 10 ч.с.

София- Изгрев

СЛЕД ТОВА

Ще прочета 2 глава от пророк Иоил. Ще взема само две думи от 28 стих: „И след това“.

При самите мъчности в живота, човек трябва да определи своето положение. Той си има един естествен стремеж, както всяко живо същество се стреми да намери своето място и условия, при които може да живее и да се проявява, то е един вътрешен естествен процес. Аз го наричам Божествен процес, помощ на човека да живее, понеже животът, това е израз на Божествения живот; само там, дето е Бог, има живот, дето го няма Бог, няма живот. Какво нещо е животът? В присъствието на Бога е животът. Там, дето Бог го няма, няма живот. Съвременните хора все спорят дали има Бог или не. То е схоластично разглеждане. Въпросите дали има вода или не, и дали има Бог или не, са различни, съвсем друг е смисълът на тези понятия. Дали там има вода или не, съществува отначало едно предположение, и след като проверите, ще извадите един извод, че няма вода там, проверено е опитно, няма вода; това е така нареченият логически извод. Логическите изводи, това са отражения на някакви Истини, но отражението в едно огледало не е никаква действителност. В огледалото има ли някаква реалност? Виждате, човек се мърда в огледалото, но в огледалото няма никаква дължина, няма никакъв свят – съществува, но нищо не съществува. Съществува

едно – отражението. По огледалото можем да намерим реалността, точно обратно перпендикулярно, в противоположна посока. Тогава, когато ние казваме „всичко е суета на света“, това е отражението. Майя – значи реалният свят е в обратна посока на материалния. Материалният свят е резултат, една проява, той е дотолкова реален, доколкото се отразява вътре в огледалото. Следователно може да поставя някакво противодействие и да не остане отражението. Ако отражението го няма в огледалото, това ни най-малко не показва, че реалността не съществува. Сянката може да изчезне, но реалността ще остане; но никога в света не може да има сянка, зад която няма реалност. Тъй щото онези, които казват, че „всичко е суета“, както е казал Соломон, не са прави. Трябва да изтълкуваме какво значи суета. Суета значи да не разбираш нещо. Търсиш реалността на нещата там, дето я няма. Суетиш се. Търсиш живота в удоволствията на Земята. Там никога няма да го намериш. В удоволствието живот няма. Сега, когато аз говоря така, ще кажете: „Човек не трябва ли да има удоволствия?“ Той не трябва да се заблуждава в удоволствията, ние идваме до крайност. Някой твърди, че трябва да се яде много. Не, не трябва да се яде много. Някой казва, че никак не трябва да се яде – и той не е прав. Ще ядеш умерено, толкова, колкото трябва. Един закон има, според който всеки един знае колко трябва да носи. Всеки един човек знае колко трябва да яде. Затова не се иска никакво педагогическо наставление, защото малките птици и животинките, които нямат учители по педагогия, знаят как да се хранят много добре. Птиците не знаят ли как да ядат? Инструктори нямат за това, но те са много досетливи. Когато майката кълве, те броят колко пъти удря в земята и от туй кълване изваждат своето заключение колко трябва да ядат. Следователно те

знаят да разбират туй хлопане, да го дешифрират, както стенографите дешифрират, всичката педагогия е там.

След като се влюбиш, какво ще стане? Там е сега, че ти още не си се влюбил. Ти още не знаеш какво нещо е влюбването. „Аз виждам едного, че се е влюбил.“ Нищо не си видял. Туй нищо не значи. Може да знаеш това, което си бил, това, което не си бил никога не може да го знаеш, ти само предполагаш, че знаеш. За пример някой казва: „Аз разбирам от хиромантия, от физиогномия, разбирам от математика, от геометрия.“ Създаден си да разбираш, но като казваш, че разбираш математика, много казваш. Не разбираш какво нещо е математика, и не си разбрал положението, защото ако ти знаеш математика, ти ще бъдеш един велик човек. Ако знаеш геометрия, ти ще бъдеш един гениален човек. Щом не си нито едното, нито другото, ти не разбираш нито математика, нито геометрия. Математиката е наука за разумните сили, които функционират във времето. Геометрията е наука за материята, от която всичко се създава. Геометрията се занимава с материята. Математиката се занимава със силите. Туй не е в противоречие със сегашното определение, сегашните учени хора отиват в същата посока. Вземете един физиогномист. Ако му представите някой човек, който има нос дълъг 7 см., веднага ще каже, че този човек има силен ум, но ако му дадете широчината отдолу на носа 5 см., той ще каже, че този човек е здравеняк, че има плътно тяло. Веднага ще извади заключение, че тялото е плътно, но че и умът е силен. Широкият нос показва силен ум, но показва плътно тяло. Дългият нос показва силен ум. Сега някой ще каже: „Докажи това.“

Ако вие вземете една окръжност и в нея впишете един квадрат, ще видите, че той се допира в 4 точки на окръж-

ността, в другите точки не се опира. Питам: Вписаният квадрат в окръжността равен ли е на самата окръжност? Не е равен. Ако вие впишете една окръжност в един квадрат, тогава окръжността ще докосне ония части на квадрата, които в първия случай не се допират до окръжността. Защо има различие? Онзи, който не знае, ще иска механически да го обясни, но то е само по отношение пространството. Перспективно нещата как се представят? Една линия се показва дълга, понеже е близо, друга се показва, че е къса, понеже е далече. Слънцето, за пример, се показва, че е много малко тогава, ако вие заключавате невярно, ще се чудите как е възможно това малко Слънце да осветява цялата Земя. Къде е реалността? Не, от дължината на слънчевите лъчи се заключава за силата на Слънцето. Лъчите показват разумността на Слънцето, с които осветява Земята. Следователно от това гледище Слънцето, представя разумна сила, която Бог е поставил в пространството, направил го то да свети на Земята. Може да ви свети само разумният човек, когато постави една свещ някъде. Тази свещ не е дошла сама да свети, тя може да свети, но зад нея седи някой, който иска да ви свети. Някой ще ви постави трапеза, ще ви сложи хляб, но зад хляба седи този, който иска да ви обслужи. Следователно всичко в материалния свят е израз на една Разумност, която седи зад материята. Зад всичко туй има някой, който обича хората на Земята. Зад Земята седи Един – по човешки говоря - Когото вие не виждате. Такава е обстановката и вие трябва дълго време да я търсите, да я изучавате. Този, който ви обича, той ще направи туй заради вас.

Питам сега: Какъв е смисълът на живота? Вие имате глава, защо ви е вашата глава? Или защо ви са вашите гърди? Защо ви е стомахът? Защо ви са краката, ръцете? Сега

ще направя сравнение. В една окръжност имате два диаметра, които са равни, но в една елипса двата диаметра не са равни. Единият е по-дълъг, другият е по-къс. Какво означава това? Човек няма кръгла форма, но има елипсо-видна форма. Следователно дължината на човека спрямо Земята е перпендикулярен. Човек е перпендикулярен спрямо центъра на Слънцето и центъра на Земята. Туй показва неговата интелигентност. Дължината на тази елипса показва неговата разумност, а широчината показва неговата чувствителност. Животните имат обратния процес. Техните чувства са по-широки, отколкото тяхната интелигентност. Животните се отличават по това от хората, че имат повече чувства, отколкото им трябва, а имат по-малко ум отколкото им трябва. В човека има повече ум, отколкото му трябва и по-малко чувства, отколкото му трябва. И тогава, между животните и човека трябва да има едно отношение, една обмяна. Човек, като не знае как да направи тази търговска обмяна, той почва да коли животните, да ги яде. Той яде животните, за да вземе техните чувства, т.е. туй, което не му достига, да го вземе. Но той е хванал кривия път, неразбиране е това. От друга страна животните, като им трябва още интелигентност, и те изяждат човека, за да придобият това, което им липсва. Животните ядат човека и човекът яде животните. Но нито животните са станали по-умни, нито хората са станали по-чувствителни.

Това са общи разсъждения. Аз не искам да ви кажа да вярвате в това. То е само един показалец. Аз имам три барометъра, един пищещ барометър, един обикновен и един от кристали, и намирам, че този от кристалите е по-чувствителен, един от най-хубавите които имам. Той 10 часа по-рано показва промените, които ще станат. Понякога пищещият барометър показва, че времето ще бъде

лошо, а кристалният показва, че след един час времето ще се подобри. Кристалите са се изгубили, а другият още продължава да показва, че времето е лошо. Сега, аз тълкувам това, разговарям се с барометъра. Казвам: „Какво казваш ти?“ Той казва: „Онзи професор не е довършил науките си. Това, което аз зная, той не го знае. Макар да има 8 барабана, това са 8 секретаря, но той не знае, което аз зная.“ Тези кристали са живи вътре, те имат своята интелигентност, само че интелигентността им е извън физическия живот. А другият барометър е направен с лостове. Интелигентността е и в другия, и в този свят. И затова той по някой път се влияе и казва: Онзи е извън, но и с кристалите се влияе.

Сега да обясним нещата. Външният свят има за нас дотолкова смисъл, доколкото ние можем да обясним нашия живот и да си послужим с туй знание за напредването на нашия ум и за облагородяването на нашите чувства. Трябва да живеем, а ние не сме живели още на Земята. Най-великите хора са казали, че 8 хиляди години досега хората не са живели. Туй е било живот на вечни страдания и промени. Има радост, но в края на краищата всичката радост, която ще добием, всичко туй ще се вземе и ние ще се върнем обратно у дома си без пет пари. Ти ще дойдеш на Земята, ще направиш изобилно грехове, престъпления, ще се върнеш при Бога да се разкайваш, ще искаш пак нов кредит. Ти казваш: „Пропадна търговията.“ Господ ще те погледне, ще те погледне пак, ще се поусмихне и ще каже: „Дайте му малко кредит. Пратете го пак на Земята наново да учи.“ Някой ще каже, че учил по математика, по геометрия, музикант бил, поет бил, художник бил и т.н., но работата не е вървяла.

Тези неща трябва добре да се разбират. Да ви приведа един мит за паяка. Аз сега няма да се спирам върху произ-

хода на паяка. Сияз Спанзу бил един царски син, който се занимавал с окултната наука и дълбокото познание. Като Соломон и той искал да разкрива тайните на Природата, да достигне до крайното познание, да няма познание, което да не знае. И му останала само една точка да разреши, една от великите задачи в света. Да тури ред и порядък в живота си. Но едно нещастие се случва. Един ден той вървял замислен и изгубил пътя си – не може да се ориентира накъде да тръгне. Среща една млада мома, много красива, една от най-красивите моми. Като я погледнал, затупкало сърцето му. Казва ѝ: „Можеш ли да ми покаже пътя, изгубих се.“ Тя му показва пътя, но той като се върнал, вече загубил точката. Рече да разреши великата тайна на живота, дойде до последната точка – не може да прочете, рече да мисли – момата изпъкне в ума му. Туй, което хората наричат „влюбил се е“. Отива той при момата и казва: „Слушай, ти ми показва онзи път, по който се загубих, на мен ми остава само една точка да разреши, но ти седиш на този точка отгоре, не зная какво да правя, аз се влюбих в тебе. Този въпрос искам да го разреши. Ти какво казваш? На моята Любов не можеш да откажеш.“ Тя му казва: „Може само при едно условие.“ „Какво е туй условие?“ „Ще направиш една нишка, една тънка нишка, да бъде толкова тънка, че по-тънка от нея да не съществува. И тази нишка да се не къса, никой да не е в състояние да я скъса. Когато образуваш тази нишка, ела при мен, ти ще имаш моята Любов.“ Излязъл той замислен, и оттам насетне този Сияз Спанзу все ходел и мислел как да усвои туй тъкачество. И досега той не може да намери начин да образува такава тънка нишка, която да не се къса. И досега човек, от хиляди години, не може да направи тази нишка. Влюбил се е, но няма тази нишка. Ние, съвременните

хора, се намираме в туй положение. Направили сме тази нишка, много тънка е тя, но се къса. Но има нещо в нас, което се къса. Или туй, което ние наричаме неустойчивост в любовта. Туй го наричам неустойчив човек, не може да разчиташ на него. Дълга е нишката, тънка е, хубава, но не е устойчива, къса се.

Като направиш тази тънка нишка, която да се не къса, въпросът е разрешен. И Писанието ето какво казва: „И след това ще излея Духа си над всяка плът, и ще пророчестват синовете и дъщерите ви, старците ви ще видят сънища, юношите ви ще видят видения.“ Сега, онзи, който разбира великия вътрешен смисъл, не е човек, който да се влюби. Защото всяко начало има край и всеки край има свое начало. Ако твоето начало не образува един край, ти не си на правата посока, но ако твоят край не образува едно начало, ти си пак на кривата страна. Писанието казва: „Аз съм Алфа и Омега“ – другият край е едно ново начало. Всяко ново начало води към един край. Под „край“ разбирам завършване, разрешаване на една задача. За да се яви на друго място началото. Другата задача е следната. Вие сте се влюбвали не само веднъж и много пъти ще се влюбвате, докато дойдете дотам да се влюбите в Онзи, Който ще ви даде тази задача. Вие казвате: „Да обичаме Господа“. Може. Сега когото и да обичате, за в бъдеще тази програма трябва да се приложи, и когато направите една тънка нишка, тогава ще имате моята Любов. Така казва момата. Момъкът и той ще каже същото. Питам тогава колко хора ще има, които биха се оженили. Хората тогава ще бъдат девствени. Понеже сега не са направили тази нишка както трябва, женят се, късат се нишките и домът не е устойчив. Кой е крив? Създадеш един дом, една нишка, която се къса-ти не си разрешил задачата. Ти разреши задачата, както

я разреши Сияз Спанзу. Ти имаш право да се жениш, това е един извод на старата мъдрост. Не извод да се обезсърчавате. Обезсърчението вие си го носите, в това отношение сте специалисти. Ако е за обезсърчение, аз съм готов да се уча от вас. Но ако е да не се обезсърчавате, вие трябва да се учите от мене. Да не се обезсърчава човек, то е цяла наука, вие ще дойдете при мен да я учите. Щом наближи да умира, вие се обезсърчавате. Щом осиромашавате, пак ще се обезсърчавате. Щом ви е страх от студа, вие се обезсърчавате. Щом ви е страх от огъня, се обезсърчавате. Щом ви е страх от височина, от дълбочина, от паяк, от лъв, от тигър – от какво ли не се бои човек – вие се обезсърчавате. Слабостта на човека е обезсърчението. А при това човек е казал, че е много сръчен герой. Аз ги гледам, носят кръст за храброст. Някой път казвате: „Много са храбри тия страхливци.“ Един храбър човек, според мен, той е герой, може да помогне на своя народ. Ако е храбър в науката, пак може да помогне. Това е задача на героя. Всяка една майка трябва да бъде храбра и героиня. Всеки баща трябва да бъде храбър, да помогне.

Аз не вземам сегашното положение. Но аз говоря за онова положение, което е в Природата, което се изработва от същества, минали една еволюция, която човек не е сънувал. Апостол Павел, като се пренесъл в техния свят, не вижда същества, но казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любя.“ Има един свят, който ви чака и вие даже не можете да предполагате какъв е този свят. Сянката не може да влезе в огледалото, но това не показва, че този свят го няма. Това не е наука, да отричате нещо, което не виждате или не разбирате. Отричането не е наука. Съмнението не е наука. Безверието не е наука. Вярата – да. Вярата е един завършен

резултат в света. Един от великите резултати, който някога е образуван в света, то е вярата. Без този разумен резултат не можеш да служиш на Бога. Не да вярваш в обикновените работи. Ти в обикновеното не може да вярваш, ти може да вярваш само в необикновеното. Може да вярваш само в разумното. Питам в какво може да вярваш. „В смъртта.“ Кой от вас е виждал смъртта? По какво се отличава смъртта от живота? Учените казват, че сърцето на човека при смъртта спирало. Може сърцето да спре и човек да живее в тялото. Тази дръжка /Учителят показва лупата/, клетките на туй дърво са живи. Ако те умрат, тя ще се разпадне, тогава тази дръжка няма да бъде на моята лупа. Този метал и той умира, и той ще се разпадне. Но докато има сцепление, всяко сцепление показва, че има известен вътрешен, разумен стремеж. Какъв е? Може този стремеж да не е като нашия. Но все има един стремеж, един живот има. И ние мислим, и Бог има мисъл, но Божиите мисли се различават от нашите мисли. Бог, като мисли, Той мисли за всички едновременно; ние когато мислим, мислим само за себе си, тази е разликата. Мислим само за себе си. Бог мисли за всички, понеже в него живеят и се движат всички.

Сега, като говоря върху този предмет, аз не искам вие да изоставите някои ваши възгледи. Казвате: „Трябва ли да напуснем този живот?“ Когато казвам, че трябва да се напуснат известни възгледи, разбирам, че трябва да напуснете в себе си известни болезнени състояния, да се освободите от болестите, да остане истинският живот. Болестта се дължи на чужда материя, на чужд живот, на по-нисш живот, който се е вмъкнал у вас. Той е паразит. Всяка една болест е паразитно състояние в човека. Всичките болести, където и да са – в мускулите, в костите, в нервната система, в стомаха, дето ги наричат язви – това са все живи

същества, които изтеглят соковете на вашия живот. Следователно трябва да се освободите от този нисш живот, да го турите на място, той няма право да живее у вас като паразит; и греха в туй отношение аз го считам за един от големите паразити, които всякога са съществували. Може да съществува. Грехът е един голям паразит. Сега не искам да се спирам и да говоря върху злото, защото туй, за което човек мисли, от него някой път се заразява. Грехът, този паразит, ужасно се размножава. Само тъй, като се докосне вътре, е ужасно. С най-малкото докосване с мисъл, с чувство, с пипане, по който и да е начин, грехът се предава. Той е по-страшен от проказата, по-страшен е от сифилиса. Ако ти дадеш на един човек, който е престъпник, да ушие булчинската дреха на една мома, тази булка ще свърши нещастно, трагично. Ако вие дадете на един шивач престъпник дреха на един млад момък, който встъпва в брак, и той ще свърши фатално. Ако дойде в къщата ви един свещеник, свързан с греха, вие ще свършите фатално, или ако е болен от проказа, вие ще свършите фатално. Ако четете една книга, написана от писател, заразен от проказа, вие ще свършите фатално. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Според мен един поет, когато пише, трябва да бъде изпълнен с най-възвишени чувства и мисли. Когато един художник рисува, трябва да свещенодейства. Един говорител, когато говори, свещен трябва да бъде неговият език. Един човек, който отива да прави добро, или който гледа една жена, свещени трябва да бъдат неговите очи, свещени трябва да бъдат неговите уши. Това е дълбокият смисъл на живота.

Ще каже някой, може ли да бъде това? Може. Ние сме се отклонили от онзи правия път и вървим по един пътна смъртта. Всеки те учи да вървиш в един път, по който

ще изгубиш и последното богатство, което имаш. Казваш: „Трябва да се живее на Земята.“ Че животът, който сега живееш на Земята, то е едно голямо робство! Ти от сутрин до вечер се мъчиш за какво ли не. Пари нямаш, стая нямаш, възлища нямаш, отвън е студено, чакаш някое благотворително дружество да ти помогне. Тия неща са хубави, не са лоши, може някой да се притече за твоите нужди, някои се притичат. Пристигнал онзи младият момък при своята възлюбена, когато неговият враг отрязва главата ѝ, тя си отваря очите и казва: „Късно е!“ Питам, отрязаната глава какво ще прави? Ако имаш знанието на някой светия, да туриш главата, може да зарасне, но ако нямаш знанието? Не се ли случва някога един човек, който е живял честен живот, да измени възгледите си за живота и да каже: „Отсега нататък няма да живея тъй както досега, оставям честния живот, ще живея другояче.“ Тогава питам, какво се добива. Нищо не се добива. Ти изгубваш и последното, което имаш – разумността.

Тук ние ще дойдем до едно противоречие. Казваме: Трябва ли да работим за човечеството? Трябва да работим, но как трябва да се работи за човечеството? За обществото, за дома? По този начин, по който ние работим, много са малки резултатите. Две хиляди години откак е християнската култура, но всички християни са се отдалечили от онова, което Христос е проповядвал преди две хиляди години. Хората са се отдалечили от методите, които Христос е препоръчвал. Църквата проповядва едно учение, но то е далече от това, което проповядва християнството. Свещениците проповядват всичко, но не и това, което Христос е учил. Никъде не се проповядва Любов към Бога. Що значи Любов към Бога? Да бъде човек проводник на Божиата мисъл, на Божиите добродетели, да бъде човек проводник

на Божията Мъдрост, на Истината, да има еднакво отношение към всичко, което Бог е създал. Това разбирам една религия, която може да помогне на своя народ. Ако хората разбират така, да бъдат проводници на доброто, положението в света ще се подобри. Ако всеки поет проповядва това, ако всеки философ проповядва това, проводници да бъдете на Божественото, сигурно светът би имал друг вид. Сегашният живот в съгласие ли е със строя на Природата? Казвате, несъобразно е моето учение. Хубаво, но сегашните работи съгласни ли са с великия закон на Живата Природа, от която всичко черпим, съгласен ли е сегашният живот със законите на Бога? Когато проповядвате, че Той направил Небето и Земята, съгласен ли е Той? България има един представител в Божието Царство. Англия си има едно посолство, Америка си има посолство. Де е посолството на Царството Божие? Няма никакво посолство. Значи скъсани са отношенията. Както със Съветска Русия. Не само в България е така. И Англия няма посолство. Духовенството иска да каже, че ние сме една религия. Те казват, че ние сме „посолство“, но как тъй: Едно посолство, което е посолство на Небето, българското посолство да има нужда от българска държава. Тогава английското посолство ще има ли нужда България да го издържа? Англия издържа своето посолство. Ако една държава не издържа своето посолство, тя е закъсала съвсем. Ако духовенството, което представя Небето, се нуждае държавата да го поддържа, то е закъсало. Моят извод е това. Искаме да правим истински изводи, една Истина да се изнесе, както трябва. Казвате: „Не е право туй учение!“ Съгласен съм. За мен е право учението. Зад логическото заключение има една друга Истина, която трябва да излезе. Всяко едно заключение трябва да има един извод, но трябва да има и свое приложение,

и един вътрешен опит. Този опит всички вие можете да имате. Ще правите опити.

Някой иска чудеса. Оставете големите чудеса, които Христос е правил, но има малки чудеса и вие с тях трябва да започнете. Имате тайната, Бог ви е дал, знаете как да си помогнете, а вие се смущавате, страхувате се, ходите и викате лекар да ви нацърка с инжекции. И това не е лошо, но най-после ще прибегнете до лекар, когато сам не можете да си помогнете. Разбира се, когато полудее човек, трябва да го свържат с въжето. На престъпника трябва да му турят букаи, да го затворят, но така се правят големи разноси, то не е практичен метод. Ти се безпокоиш, не знаеш как да се успокоиш, забравил си как са се успокоявали хората едно време. Ако аз съм учител в едно училище или в една гимназия, ето какво бих препоръчал на учениците. Всеки един ученик в десния джоб да си има една най-чиста кърпа, съвършено чиста; с нея леко, нежно да пипнете носа си, не да го хванете грубо и да се секнете грубо, че всички да ви чуят. Съвременните хора трябва да се научат, да знаят как да си пипат носа. Една от най-великите тайни е тази, как да пипате носа. Искате да знаете къде е Разумният свят. Вие имате една станция, едно радио за връзка с него, това е носът. Ще го хващате леко. Някой път някой българин казва: „Сърби ме носят.“ Казвам: Като го сърби носят или ще се ядосва, или пари ще му искат, или нещо друго. Мене, щом ме сърби дясната ноздра, пари вземам. Друг казва, че носят сърби ли го, непременно се ядосва. А пък мен сърби ли ме носят, след няколко дни получавам една сума. Откъде знае този нос, че парите ще дойдат? Носът е станция, от Разумния свят казват, че сега ще имаш един чек. Питам сега: Тази велика, хубава станция, която Господ е поставил на лицето ти, защо ти да не си благоразумен, ами теглиш

насам-натам носа си, чоплиш го, дърпаш го – ти нарушаваш един ред. Нямах право да се държиш невнимателно с носа си! Ти ще имаш всичкото уважение към него, като че се намираш пред някой владика, с благоговение ще погледнеш тази станция и ще кажеш: „Моля да благоволи-те, имам да разрешавам сложен въпрос.“ Какво трябва да се направи в дадения случай? Ще туриш ръката си на носа, ще я подържиш, и няма да се мине дълго време и ще дойде великата мисъл, ще ти светне в душата и ти ще си разрешиш въпроса. Ти ходиш този да питаш, онзи да питаш. Попитай носа си! Той ще ти каже по-лесно. Попитай носа си, защото той е свързан с твоя ум. Ще каже някой, това е заблуждение. По-голямо заблуждение е да питаш този-онзи, което те не знаят. Какво трябва да бъде възпитанието на разумните хора? Ние имаме велико благо – човешкото лице. Имаме една картина. Питам: Какъв е този образ, това човек ли е? Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Казвам: Не е човек това. „Че как да не е?“ Този човек, образ на Бога ли е? Ти се мислиш за Господ. Всички хора трябва така да живеят, че образът им наистина да прилича на Божий. Образът на всички хора е образ на Господа. Където и да го видите, Бог е в тях. На кого е този образ? Казвам, не е мой. То е честност. Щом кажа, че е мой, значи е частна собственост. Някой казва: „Ти не искаш да кажеш Истината.“ Казвам: Човек, за да намери своята Истина, той трябва да измени начина на своите разсъждения, да не е никак заинтересован. Аз в дадения случай не съм заинтересован, мен съвсем други работи ме интересуват.

„След това“ какво? Ти ще признаеш, че онова, което имаш, то не е твое. Нищо повече. Ще признаеш, че си част, или уд, или орган, или чувство, или душа, или дух. Мисли

каквото искаш, но ти влизаш в една система, в един организъм разумен, имаш свое предназначение, своя работа, своя функция. Мисли както искаш. Но дотолкова, доколкото ти изпълняваш правилно ония наредби, които ти са дадени, ти си на почетно място. В деня, в който ти започваш да мислиш, че ти си всичко, вече си в кривата посока в света. Всички хора искат да бъдат щастливи. Те трябва да се обичат едни други, за да са щастливи. Казвате: „Този се влюбил в еди-коя си жена.“ Аз го срещам, хващам го за ръката и казвам: Много се радвам, че си се влюбил в еди-коя си жена, но залюби всички жени и ще бъдеш по-щастлив. „Може ли?“ Може. Бог ти показва, че както обичаш една жена, така можеш да обичаш всичките жени. Той не е който обича, Бог обича. Защо се противите на Божията работа? Бог обича всички. Защо ще противодействате на Божията Любов, на Божието проявление? Може да услужвате. Нека Бог да се прояви. Стига Бог да се проявява чрез вас – какво по-хубаво? Вие затворите този извор, искате да го спънете, казвате за някого, че той не трябвало да обича, или че щял да я вземе. Щом я вземе, ще покаже, че неговата Любов не е Любов. Коя Любов, която влиза в него, е завладяла човека? Всяка вода влиза, услужва на човека и си отива. Кой хляб е завладял света? Всеки хляб влиза у нас да ни помогне, помага и си отива, няма желание да ни завладява. Да завладееш, това е частна собственост, това са такива амбициозни изречения, такива мъгливи идеи, дето казват гърците, завладял света. Утре умира, завладял ли е света? Себе си не могъл да завладее, ще владее хората! Светът от никого не се владее! Единственият владетел в света, това е Бог, а под думата „Бог“ разбираме Любовта. Любовта е, която завладява света, Знанието е, което завладява света, Истината е, която завладява света. Защото в Истината ние

разбираме широкия простор, в който човек може да действа. Знанието, силите, качествата са, които действат вътре в мен, а Любовта, това е великият живот, който прониква в цялото Битие. Във всичко има живот.

Под думата „Бог“ аз разбирам туй Същество, което навсякъде се проявява. Като видиш едно дърво, да ти трепне сърцето, да се зарадваш, че Бог се проявява. Да видиш, че твоят Господ и Господ на дървото е един и същи. Той ще ти каже: „Направи ми една услуга, на Мене,“ – ти ще полееш дървото и ще се радваш, че си могъл да помогнеш. Като минеш покрай изсъхнало цвете – полей го. Да се радваш, че си направил една услуга. Ако ти не си в състояние да помогнеш на една мушица, която се дави и има нужда от твоята помощ, питам тогава, на кого ще помогнеш? Ти, за да помогнеш на своя приятел, трябва да влезеш в него, да видиш каква нужда има. Ти може да му купиш обувца, а той има нужда от шапка, може да има нужда от обувца, а ти да му купиш палто. Може да няма нужда от палто, но да има други нужди. Той има една нужда – ти трябва да проникнеш в душата му и когато намериш неговата нужда, да я удовлетвориш. Тогава той казва: „Човек е този.“ Това разбирам Любов.

Та ние, съвременните хора трябва да се разбираме. В човека има две естества, едното естество е добро. Някой път аз ще ви говоря върху доброто естество на човека. Има и едно лошо естество у човека. Какво е лошото естество? Те са сплетени, свързани са те. Един закон има, и нищо не може да те освободи от него: докато си на Земята и живееш, и едното те кредитира, и другото те кредитира. Всеки ще плаща. Доброто иска своите лихви, и злото иска своите лихви. Велик закон е това. Ти не можеш да се освободиш от него. Някой казва: „Аз ще се освободя от злото.“

Така говори, защото не разбира. Щом дойде доброто естество на човека, той има едно възходящо състояние, мисли за Небето, всичко е широко, умът има цел. Другото естество на човека е обратно: ти мислиш да завладееш хората; затвори правиш, букаи им слагаш на затворниците; искаш да ги бесиш, да ги колиш, на пастърма да ги правиш. Това е лошото естество на човека. Минавам аз покрай месарите и гледам окачени тия същества, а те са радостни, че има стока, че търговията ще върви. Веднъж гледам благородна, красива дама влиза в саламаджийницата. Преди да купи салам, чертите ѝ бяха изопнати, напрегнати, малко приличаше на уплашено животно, въпреки, че беше красива. След като взе салама, пак се измени лицето ѝ, тури маската, изразът ѝ се успокои. Дойде някой в името на Бога, моли се, но гледа парите ти къде са. След като ти задигнал парите, и той се изпарил, няма го никъде. Този живот в човека, това е лошото естество. Човек, който мисли само за себе си, е лош. Как не му мине през ум да бръкне в джоба си, или да отвори кесията си и да тури в джоба на някой беден или на някоя вдовица някой лев, но де каквото има, туря го в своя джоб. Питам: Какво разбиране има животното относно даването? Вземам това в много широк смисъл. Виждам един човек, който е щастлив, усмихнато, но на мен не ми е приятно да го виждам, въпреки че е засмян, че е развеселен. Не ми е приятно. Каже нещо хубаво, пак не ми е приятно. Баштата казва на сина си: „Той много-много да се не вдига.“ Баштата го е страх от сина, да не се възгордее, майката я е страх от дъщерята, защото дъщерята, като се възгордее, ще каже: „Майко, ти си много проста.“ Синът, като се научи много, ще каже, че баща му е прост. Синът не може да бъде по-учен от баща си никога, и дъщерята не може да стане по-учена от майка си. Сега аз взе-

мам майката в положителен смисъл. Ако вие турите едно семе в земята, земята не е майка на семето. Ако вземете едно яйце от една кокошка и го турите под някоя гъска да го излюпи, гъската не е майка на туй пиле. Вие искате да направите гъската майка, но и тя се чуди, за майка минава, заведе малките патета във водата и казва за пилето от кокошо яйце: „Не е мое това дете.“ Като че ли другите са нейни. „Майка“ и „баща“ е само Онзи, Който е дал първоначалния подтик отдето сме произлезли. Тоз, от който сме взели всичките тези стремежи, дарби и способности, Той е бащата, Той е майката всъщност. Тези временните работи, които минават и отминават, то е както земята минава за майка на семето, както гъската минава за майка на кокошото яйце. Излюпят се тия яйца и едни отиват по водата, а други по сушата. Ако ти имаш един син и той не върви в твоите пътища, тогава какво трябва да мислиш?

Сега, аз не искам да пръскам противоречие в света. Целта ми не е това. Но казвам: Ние сме изменили целия естествен ход на нещата. Има едно голямо противоречие в самите нас. Ние се борим. И досега се борим, дали е някой в правия път или в кривия път, дали служи на Бога или не служи на Бога, дали има Господ или няма Господ. Постоянно има хора, които се мъчат. Някой мисли, че е на правия път. Някой път казвате „заблудиха ме“. Постоянно промени стават, но главното в живота не е само вярата в Бога. Защото Бог не е едно същество механическо, отвън, то е самият Живот. Да разбираш смисъла на човешкия живот, да разбираш смисъла на твоите мисли, на твоите чувства, да разбираш смисъла на Любовта, на Знанието, на Истината – туй е да се домогнеш до онова истинско понятие за Бога. Ако в света се проявява един Господ, тогава трябва да се проповядва, че в света трябва да се тури

ред и порядък, и този порядък трябва да бъде еднакъв по възможност за всички. Всички няма да бъдат на една степен, но да се даде една възможност на Природата, всеки да има възможност, и да му се покаже пътя, по който трябва да работи. В Природата този закон е така. Засега той съществува извън Земята, съществува този ред, но на Земята хората имат малко обикновени възгледи.

Та казва Писанието: Този пророк преди три хиляди години е предвидил това, което сега ще стане, и то ще стане, той е видял тия картини. Някой казва: „Как ще бъде?“ Ще го видите, но всичко туй, което ще дойде то е животът. Животът не седи в светлината, животът не седи в една революция, животът не седи в една промяна. Животът седи в туй новото, което ще дойде да се прояви. Новото, което ще дойде, ще засегне и нас. Чистият въздух е важен дотолкова, доколкото може да има отношение към мене, доколкото мога да се ползвам от него. Храната е важна дотолкова, доколкото мога да се ползвам от нея. Следователно от всички блага, които съществуват в света, ние трябва да се ползваме. Не само общо да казваме: „Трябва да бъдем добри.“ Това е много общо казано. Аз определям доброто: То не е нещо механическо. Доброто, това е основа на живота. Ти трябва да бъдеш добър, понеже без Доброто не можеш да живееш. Ти ще направиш добро, доброто не е вън от тебе, доброто е основа на живота. Следователно ти трябва да бъдеш добър, за да имаш онзи живот, който търсиш. Ти трябва да любиш, понеже ако ти не любиш, животът не може да дойде у тебе. Ти трябва да имаш Любов към Мъдростта, понеже ако нямаш Любов към тази Мъдрост, знанието няма да дойде и светлина не може да имаш. Ти трябва да бъдеш добър, да обичаш Истината, понеже ако не обичаш Истината, свободата няма да дойде.

Най-първо ние всички трябва да се освободим. Да имаме една пълна, вътрешна свобода в живота. Свобода не отвън, но отвътре. Туй е възможно.

Ако не знаеш как да пипаш носа си, ще създадеш своето робство. Носът е толкова важен, няма да го пипате грубо! Чрез носа Бог вдъхва дихание в човека. Чрез диханието човек става жива душа. Ако Бог чрез носа е благоволил да прати своето дихание, как смееш ти да си чоплиш носа, или да го пипаш грубо? От него зависи твоята интелигентност. Ако ти хванеш тъй грубо носа си, цялата философия, целият вътрешен апарат разваляш. Трябва да имаш почит, като опъваш носа си. Твоят нос е отражение на Небето, като изгубиш носа си, изгубваш цялото Небе. Носът е една проекция на твоя ум. Милиони години са били нужни на Природата, докато се образува този нос, „туй малкото носле.“ Благодарни, че не е голям самун, благодарни, че е малък, че в него има голяма сила. Ако ти знаеш как да се отнасяш с него, със своя нос, ти ще бъдеш от големите щастливци, ти ще бъдеш гениален, ще бъдеш поет, ще бъдеш музикант, ще бъдеш силен, всичко ще направиш. Сега как ще ме разберете? Вие ще питате как да пипате носа си. Не да го галите. Най-първо ще се помолите, ще кажете: „Господи, благодаря ти, че си ми дал нос.“ Вие ще кажете, че носът ви е къс. Оставете вашите заключения. Като започнете да мислите така, носът ще стане точно такъв, какъвто трябва да стане, а като не мислите така, затова не е станал правилен. Едно семе има възможност да стане добро; ако му дадеш условие, то ще стане. Например ти имаш сбутан нос – развил си носа си с твоите мисли, с твоите желаниа, с твоето бутане. Носът не е само да образува секрети. Колкото повече секрети има в носа, това показва колко излишни неща има да се изхвърлят навън. Тези секрети са

филтър, през който минават всички нечистотии отвън; ако не беше този филтър, досега хората биха изчезнали. Вие не оценявате носа си, не оценявате ушите си, не оценявате очите – това огромно богатство, не оценявате вашето лице. Донякъде само някои хора оценяват лицето. А ушите, брадата, ръцете могат да се изучават. Ръцете са отлични, краката са отлични. Но носът е един положителен център, цял университет е; университет, в който свещени работи се крият – дори не усещате какво притежавате. Много нещо зависи от човешкия нос. След това е един израз на онова, което мисленето е оформило и тогава нашата уста ще бъде такава, каквато носът я е направил. Цяла наука съществува, в която се изучават устата, носът, веждите, косите, очите и т.н. Високо напреднали същества се занимават с носа ни, с устата, с линиите на устата, с брадата. Всичко говори за степента, за развитието на човешкия ум. Вие не сте изучавали устата каква дебелина има, после какъв цвят има. След туй ще дойдат очите, челото на човека. Челото е мъдрецът. Носът е младият човек на 33 години. От носа надолу, това е малкото дете. Брадата, това е малкото дете, което припка още. Челото е старият човек на 120 години, който има знания. И всичко туй съставя едно цяло в Природата. В Природата старият по някой път носи мозъка, но не показва нищо навън, така както вечерно време старият човек си сменя брадата и я туря на масата, отдолу е един млад момък, сутрин пак си тури брадата, пред хората той е стар, а отдолу е млад, а пък онзи възрастният, той съжалява, че не е достигнал до онова изкуство, че може да тури мозъка и да го носи. Той казва: „Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остарея, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че съм млад.“ Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечер-

но време търсят. Вие ще кажете: „Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят.“ Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чудни сте. Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: „Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе.“ Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения. Обичаш или не обичаш.

Сега аз искам да остане у вас чистата човешка мисъл и какво трябва да бъде чистото човешко сърце. Всякога да се освобождаваме от изопачени мисли и от изопачени познания, които сега навред се ширят. Човек, като се освободи от заблужденията, ще почувства, че сякаш е смъкнал един товар, ще се намери в един свят красив, поетичен, без никакви противоречия. Това ще бъде може би бъдещата жива религия на хората, която ще ги обедини в една цел. А след това, когато достигнат до това познание, Бог ще изпрати Духа Си. Духът е Божественото Начало. Ще се съединим и нишката на този царския син тогава няма да се скъса. Ще се намери тази нишка, която не се къса. Връзката между всички хора ще бъде здрава и така устойчива, че смъртта няма да може да я скъса и хората няма да могат да умират.

Аз ви оставям сега с мисълта да имате голямо уважение и почитание към вашия нос, да си носите по една хубава носна кърпичка, копринена, да не пипате грубо, но като помислите, да кажете: „Свято място е носът.“ Като помислиш нещо лошо или искаш да направиш нещо лошо, помисли за носа си, пипни го с нужното уважение и гледай какво носът ще каже – той ги усеща, помирисва нещата и право оценява. Всяко едно престъпление в света се отбелязва в тази станция, както в барометрите се отбелязва времето.

Вие ще попитате: Алегорично или в буквален смисъл говоря. Точно тъй, както ви го казвам. Спасението на човека е от Бога. Бог действа вътре в нас, а не отвън. Отвън светът, както е създаден, той е завършен свят – със Слънцето, Земята и съществата, които са минали. Ние действаме в един много малък кръг, но въпреки това трябва да свършим своята наука. Трябва да влезем в по-висши рамки. Аз бих желал всички да бъдем свободни. Сега какво ви очаква? Няма разрешение. Погледнете се в огледалото и казвате: „Остаряхме.“ Хубаво щом сте остарели, по-хубаво от това не може да има, но като остаряваш, вечерно време да излизаш от тялото навън. Като остареееш и не можеш да излезеш, ти си инвалид. Вечерно време ще напуснеш тялото, ще се разходиш, ще излезеш прикрит като млад момък, ще се видиш със своите приятели, ще направиш визита. Ще кажеш: Снощи той идва при мене, той се подмладил, каза си името, хвърлил си брадата. Хората вечерно време виждат дядо си.

Една сестра ми разправяше, че нейният син много обичал баща си. Бащата заминава за другия свят. На другата вечер явява се засмян на сина си и му казва: „Слушай, аз съм много добре, ходя навсякъде, ти за мен не се безпокой.“

Имаше от Чирпан един господин, началник беше, той ми разправяше Заминава майка му, насън му казва: „Аз съм тук в този свят много добре, да не ме безпокоиш с твоите плачове. Трябва да се заемеш да живееш много добър живот, да напуснеш туй пиянство. Тук живеем по друг начин, не както живеят на Земята.“

Сега, аз не искам да проповядвам едни площаден морал. Аз не искам да проповядвам едно външно благочестие. Аз съм за онзи морал: каквото мисли човек, това да чувства

и така да постъпва. Моралът да бъде еднакъв и в мислите и в чувствата, и в постъпките, свободно. Щом направиш една погрешка, коригирай се, защото човек непременно ще направи погрешка. Аз за погрешките на хората не държа никакъв отчет, но за онези благородни стремежи, които има у нас да вървим в правия път.

Младото поколение или всички религиозни хора така трябва да се възпитават. Те чакат Христос да дойде на Земята. Като дойде Христос, какво ще учи хората? Той казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон.“ Казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ „Аз съм път на Онзи, Който говори в мене.“ „Туй слово не е мое, но на Онзи, Който ме е пратил.“ Някой път ще дойде Христос и ще ви пита: „Познавате ли ме?“ Вие какво кажете? Ще започнете да се съмнявате и да казвате: „Мяза на Христа.“ Писанието казва: „Като светкавица ще дойде.“ Христос като светкавица ще дойде, но трябва да бъдем разумни. Онзи Христос, който дойде на Земята, той няма да стане богаташ, милионер, патриарх, цар, Той няма да има предвид никакви титли. Ако това желае, той не е Христос. Христос ще дойде да спаси света с Любов, да помогне всички да се повдигнат и да бъдат братя и сестри помежду си. „Онзи, който изпълнява волята на Отца ми, той ми е майка, брат, сестра.“ Туй значи брат. Такъв един широк замах и такова вътрешно разбиране е имал за нещата! Това е Христос! Като дойде Христос, ще се измени целият ти живот и възгледите ти също. Ти ще станеш силен човек, духовен човек и ще можеш да направиш не само малките работи, но и големите работи ще направиш.

След това? „След това“ ще се влюбиш. „След това“ ще те изпъдят навън като един новатор и ще кажат: „Той вече не е българин.“ Значи онези, които вярват криво, са

българи, а тия, които вярват право, не са българи. Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане. Кокошката снесе яйце, петелът кукурига. Един направил доброто, другите кудкудякат. Такова кудкудякане в Природата не се позволява.

Както жената мисли, така и мъжът трябва да мисли. Аз съм говорил доста за издигането на жената, дори да има такава специална беседа: „Издигнете жената“. След като се повдигне жената, тогава ще говоря за повдигането на мъжа. След като се повдигне жената, тогава ще имаме основа да се повдигне мъжът. След като се повдигне сестрата, бих говорил как да се повдигне братът. След като се повдигне братът, бих говорил как да се повдигне слугата. И след това – как да се повдигнат господарите. Това е наука, постепенно повдигане трябва, изведнъж няма да стане. То не може с един замах, не е разрязване на Гордиевия възел. Участва възелът в света. Трябва да се сплотите, да направите една силна основа.

Аз съм за червисване и то с Любов. Турете белило, но светлината турете за белило. Червисвайте се, белосвайте се, но червилото свържете с Любовта, белилото свържете със светлината, да ви обичат всички. Бъдете свободни, покажете се като жени в света. Ева значи дъщеря на Бога. Адам значи е обикнал дъщерята на Бога. Тогава имал всичкото вдъхновение. Намерил я за отлична, затупкало сърцето му. Той имал Любов към Ева. Вие се смеете. Много голяма Любов имал Адам, че като съгрешил, казал на Господа: „Където пратиш нея и аз ще ида.“ Господ го изпитвал. Но той не можел да се откаже от нея, казва: „Каквато е нейната съдба, и моята ще бъде такава.“ Гос-

под, като казал на жената да си върви, и той тръгнал подир нея и плакал. Обича я. Права ли е Ева да се оплаква от Адам и от Любовта му? Той осем хиляди години върви подир нея и плаче. Жената поглежда, върви напред. Герои са и двамата. Жената пада, и той след нея пада. Аз бих желал сега да видя мъжа герой във въздигането на жената. Казвам: Тази е сериозна работа. В падането на жената виждам геройството на мъжа. Сега трябва да видя геройството на мъжа и във въздигането на жената. Да обърнем единия лист: издигнете жената, за да се издигне и мъжът. След това? След това като се издигне жената, ще се издигне и мъжът.

22. Неделна беседа, държана от Учителя на 28 февруари 1932 г. 10 ч
София-Изгрев

те товарят като един кон, който носи злато, или че ставаш сиромаш, когато те разтоварват. Аз взимам богатството като резултат на човешката разумност. В този случай богатството показва степента на човешкото развитие. Такъв един богат човек никога няма да изневери със своето богатство. Щом има Добродетел, приложена на вярата, той никога няма да те изнасили със своето богатство. Онзи, който се готви за кандидат за богатия, той непременно трябва да има това качество. Защото ако няма това качество, той богат не може да стане.

Сега да приведа тези неща в по-ясна форма. Всеки здрав човек е богат. Като ядеш, приятно ти е, доволен си, дори весел можеш да бъдеш. Всеки човек с разстроен стомах е сиромаш. Ще е сгушен, не е тъй както трябва. Виждам, че сиромашите хора са болни хора. Казва: „Не може тази работа, аз нищо не струвам.“ Ходи смирено. За него е тази поговорка на дядо Славейков; „Покорна главица остра сабя не сече.“ Коя е покорната глава, която сабя не сече? Разумната глава сабя не я сече. Тъй бих го превел аз; разумната глава, добрата глава, главата на един светия, главата на Христа, не може да падне от рамената му. Туй разбирам аз „покорна глава сабя не сече.“ Разумната глава сабя не я сече никога. Сега, това е извод. Този български писател, когато е писал тия неща, той е имал тази идея, но я е изразил по друг начин. Значи той разумява, че няма какво да се разправя с хората. Една малка среща има той с тях. Разумният ще го бият, това-онова, и най-после казва: „Може да правите каквото искате, аз няма да се противя.“ Разумен е този човек.

Та казвам: Добродетелта е една основа, върху която трябва да турим всяка човешка вяра, за да стане стабилна, което произтича от дълбочината на човешкото сърце, от

В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

12 глава от Данаила.

Във всяка една работа най-важен е краят. Важно е началото, но важен е и краят. Има няколко положения. В науката каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Но има и други твърдения: каквото е началото, няма да бъде такъв и краят, и каквото не е началото, няма да бъде и краят. При сегашните условия, при които хората живеят, има една мисъл по-широка, по-светла. Защото в каквато къща живееш, такъв и ще станеш, т.е. временните условия повлияват на човека. Даже и най-красноречивият проповедник, ако го боднете с една голяма губерка 5 см. вътре в тялото му някъде, той ще изгуби цялата си реч. Даже и най-напредналият християнин, който се моли по три пъти на ден, като му се каже, че парите му, вложени в банката, на които разчита, са пропаднали и банката е фалирала, това ще му повлияе, въпреки неговата вяра.

Казват, че човек е свързан с четири конеца, двата са съзнателни, двата подсъзнателни. Дали го приема или не, свързан е. Свързан е, но как е свързан не се знае. И дали го съзнава или не, то е друг въпрос. Та някой път човек, като се освободи от двата конеца, остават другите два и той усеща, че има едно противоречие. Но как да се справиш с едно противоречие, на което не знаеш нито началото, нито края? Чувстваш това противоречие, но не го знаеш.

Сега всички съвременни хора, всички учени хора учат, всички са турени на работа да разгадаят една велика задача. Едни искат да възпитат човека, други искат да му дадат нова насока. Всички поети, философи, музиканти, писатели, художници, майки, бащи – това са пионери на новото, които искат да дадат нова насока на човечеството. Но често новата насока се повлиява от външните явления. Температурата се изменя. Ако момите са облечени с тънки дрехи и температурата се намали до минус 25-30 градуса, те трябва да се върнат у дома си, да се преоблекат наново. Ако са отишли на хорото и са облечени с кожуси, а температурата са повиши до 25-30 градуса топлина, трябва да се върнат, да си свалят кожусите, с тях не се играе на хорото при такава температура. Сега почти половината живот на човека се състои в това да се облича и съблича. Вечер се съблечеш, понеже е топло, а сутрин като станеш, ще се облечеш според условията, при които живееш. Сега при какви условия трябва да се живее? По старому не може да се живее, всякога ще живееш по новому. Младият, който се проявявал, всякога остарява, а старият, който никога не се е проявявал, всякога е млад. Може да го разбирате, както искате. Казала водата на огъня: „Аз мога да те загася, но ме е страх, че ще замръзна. Аз бих изгасила огъня, имам сила, но боя се, че ще замръзна.“ Питам: Ако водата загаси огъня, какво печели? Защо трябва да го загасява? Огънят е независим от водата, той си има свой живот, има си своя работа. Те понякога се срещат. По принуда някой път турят водата в огъня. Той не иска тя да дойде. Бои се от нея. Казва: „Върви си, тук не ти е мястото, ти не можеш да поддържаш горенето.“ Той казва, че може да разложи водата и тя ще изгуби своята сила.

Като говорим за водата и огъня, какво трябва да разбирате? Това са общи положения, общи понятия. Философите мислят, че тяхната философия е права. Всички научни теории и всички философски разбирания отчасти са прави, но ако те, когато си в нужда, не ти помагат, какво те ползват? От осем хиляди години хората се борят с греха като с една неизцерима болест, пък и с какви ли не болести се борят, и все не успяват да победят болестите. Викат лекари, но и те не помагат. Туй, което наричат грях, е една епидемия, която е влязла в живота на хората и лесно не може да се ликвидира. Кои донесоха тази епидемия? Тази епидемия е покварила човешките сетива, човешките мисли, човешките чувства, човешките сърца и следователно човешките сетива не функционират правилно, човешките чувства не функционират правилно, човешките мисли не функционират правилно. За пример, някой философ разсъждава върху някоя научна теория за това какво имало в Слънцето. На какво основание ще докажем, че имало кислород във въздуха? Какво отношение има към нас това, ако той докаже, че имало кислород във въздуха, че имало кислород в Слънцето, или ако докаже каква е температурата на Слънцето. Какво ни интересува нас, че имало кислород на Слънцето, какво е доказал с това? Предположение има, че температурата на Слънцето е от 5 хиляди до 100-200 хиляди, един милион, 35-45 милиона градуса. Някои ще кажат: „Посмали, малко.“ Върнал се един мъж, който бягал от гората, с празна кола. Пита го жена му: „Защо се връщаш?“ – „Имаше много мечки, може би повече от сто, едва избягах.“ „Посмали малко, сто мечки, къде ще се съберат?“ „Не зная, но предполагам, може да е имало 80.“ „Много са.“ „Може да са били 60, тъй ми се сто-

риха.“ Намалявал, намалявал, докато най-после казал: „Шумна нещо, но какво беше, не зная.“

При такова едно състояние, когато чувствата не функционират правилно и сетивата не възприемат правилно външните прояви в Природата, какви заключения ние можем да правим? При тези заключения ние може да сме близо до Истината, но никой не може да каже абсолютно точно какво е положението на Слънцето. Стават постоянни промени. Каквото е било преди милиони години, не е това, което е днес. Съвсем друго е сега. И законите са се изменили. Вие ще кажете, че законите са нещо постоянно. Няма по-непостоянно нещо от закона. Законът е една изкривена дума от хората. Беззаконието е друга изкривена дума. Понеже нямало закон, затова било беззаконие. Че какво лошо има в това, ако човек живее без закон? Там, дето има закон, значи има престъпление. Каква чест е за една държава, че има закони? Престъпници има в нея, щом има закони. Там, дето няма никакъв закон, тези хора са свети. Кое е похубаво: за престъпници със закон или за свети без закон? И ако някой направи така, че престъпниците да живеят без закон между светиите, той е един глупак. Законът е за престъпниците. И ако в Природата съществува закон, той съществува само за престъпниците. Един закон не е меродавен за хората. „Ама той е точен закон.“ Законът е за физическите тела, защото физическите тела са престъпници. Знаете ли какво е законът? Ако нямаше закон, нашата Земя би офейкала. Понеже има закон, отдалеч й църкат само. Ако Марс нямаше закон, той би разрушил нашата Земя. По някой път, макар че е на толкова далечно разстояние, той праща своите агитатори – за война или каквато и да е кавга в дома, все Марс е причината. За война, за крамоли, все той е майстор. Даже най-изящната богиня, богинята

Венера, толкова е ревнива спрямо Земята, че досега би изчезнала Земята, ако нямаше закон; но закон има. И Венера изпраща своите агитатори – кара хората да пият винце, да живеят един разпуснат живот, възпитава ги, тя си има цели. Защото хората, като живеят нашироко, нейните агитатори ги обират и каквото има по Земята, те го носят горе.

Сега дали това е тъй или не, то е една научна теория. То е толкова вярно, колкото е вярно, че отгук до Слънцето има 92 милиона мили. Верността е такава, че един учен казва, че има 92 милиона мили, а друг казва, че са 93 милиона мили – една разлика от един милион мили, като една миля е равна приблизително на един километър и половина. Питам каква научна стойност има в това изчисление? Казват, че светлината пътувала с 300 хиляди километра в секунда. Не е точно. Светлината не пристига навреме. Доказателство за това е, че много пъти хората, които са високо развити, на които лицето трепти много бързо, не могат да бъдат фотографирани, защото навреме не пристига светлината, тъй щото лицето на някой светия излиза като лице на някой разбойник и лицето на някой разбойник излиза като лице на някой светия. Това са данни, които не може да ги вземете като абсолютно верни. Това са предположения, които са верни донякъде. Има нещо, което е вярно по отношение на един вътрешен свят. Каквото са изучавали учените хора е вярно, не по отношение на вътрешния свят, но по отношение на външния свят. Всички научни данни, които съществуват, са неверни. За пример, по разстоянието до някоя звезда, от 30 милиона или от 36 хиляди светлинни години, учените изчисляват каква е била големината на тази звезда. Но разстоянието от 30-40 хиляди светлинни години е предположение. Аз може да му туря още 10 милиона такива, но въпрос е дали туй е факт в Природата.

Мога да твърдя, че на Слънцето има жители, няма кой да ми забрани, мога да кажа, че там има 10 милиона градуса температура, но това факт ли е? Един учен човек може да създаде една теория, не е грях това, обаче въпрос е дали тази теория съответства на онази велика Истина, която е в същината на Природата.

Една жена вижда мъжа си по улицата, който поглежда една красива мома, и после му казва: „Аз те видях днес как гледаше една красавица. Но аз зная защо я погледна.“ Това е вече една теория. Че я погледнал, е факт; защо я погледнал, то е теория, по-точно хипотеза може да бъде; но всъщност не е така, тя не знае подбужденията.

Ще ви кажа един анекдот от християнската епоха. Един светия, който се казвал Масиони, римлянин, живял в пустинята повече от 30 години, за да се освободи от женския лик, понеже вярвал, че всичките нещастия в света все се дължат на женския образ и ако човек може да се освободи от женския образ, той ще може да влезе в Царството Божие. И затова той не допускал жена да припари около него. Всичко женско хвърлял. Един ден явява се един ученик, който се наричал Курциус, който се отличавал със светла мисъл, и светията го приема. Но този Курциус бил една млада мома, която се облякла в мъжки дрехи. Светията всякога му казвал да се пази от жените, те са опасни, ако се поддаде на жените, не може да влезе в Царството Божие. „Да, учителю, слушам, ще се пазя, но бъди уверен, че подобър ученик от мене няма да намериш. Аз никога няма да се съблазня от жените, от мъжете може да се съблазня. То е невъзможно от жените да се съблазня, но опасявам се от мъжете. Мъжете са опасни.“ Това е теория. Мъжете представляват опасност за жените, жените представляват опасност за мъжете. Това са техни хипотези. Причината

не е нито у мъжете, нито у жените, тя е навсякъде. Тя се дължи на онези физически отношения, които съществуват в света. От тях се изкушава мъжът, от тях се изкушава жената, от тях се изкушават господарите и слугите, от тях се изкушават царете. Всеки се изкушава от външните условия. Когато войникът, нарамил пушка, отива да се бие на бойното поле, той си има някаква идея, някакво продбуждение. Когато един търговец се нарами с пари и отива да купува стока, и той воюва. Когато един ученик се нарами с книги и отива в училището, той е търговец. Проповедникът взима своята светийска книга и отива да проповядва – той е търговец. Учените хора имат стремеж, майката има стремеж, братът има стремеж. Хубав е този стремеж, не е лошото в стремежа, но в неразбирането: защо съм търговец, защо съм учител, защо съм проповедник, защо съм майка, баща, слуга, господар – в неразбирането. Защото ако аз приема известно ядене и то ми причини болка, значи не разбирам живота. Аз трябва да разбирам това ядене. Като го приема, да ми причини приятно впечатление и да остави онази необходима сила в моя организъм. Следователно, ако аз ям и в яденето не добивам сила, тогава разбирам, че яденето не е естествено.

Та казвам: Всичкото сегашно знание, което съществува в света, то е извинително, така трябва да бъде. Така е и в красотата. И в заблуждението има известна красота. То е едно оптическо отношение: ти не виждаш нещата такива, каквито са, понеже има една оптическа измама. Такова е отношението на окото. Туй, което ние наричаме заблуждение, то е по отношение на окото. Един човек отдалече ти го виждаш млад, отблизо – голям, а много отдалече – още по-млад. Туй, което аз наричам заблуждение, то може да бъде по отношение на времето, по отношение на нашето

съзнание, на нашето подсъзнание, на нашето самосъзнание и на нашето свръхсъзнание. Като се намесват тези елементи, дават различни гледания на живота. Благодарение на тях ние от гледището на подсъзнанието ще имаме една разбиране на живота, от гледището на съзнанието – друго, от самосъзнанието – съвсем друго и от свръхсъзнанието – друго, непонятно за човека. Та когато някой ми каже Истината, трябва конкретно да се знае какво подразбира под думата „Истина“. И Христа запитаха какво нещо е Истината, и Той не отговори. Истината съществува като един факт. Тя не може да се обясни. По отрицателен път може да се обясни, но по положителен път никой не може да обясни какво нещо е Истината. Досега някой видял ли е Истината? Не я е видял. Отношения са това. Истината като една конкретна реалност никой не я е видял. Някой казва „Абсолютната Истина“. Истината като факт съществува, но каква е по форма, по съдържание и по смисъл, какво е нейното вътрешно съдържание, ние не можем да я опишем; но тя за нас е една реалност.

Та вземете, както са наредени числата в аритметиката. Ние казваме 1-1, 2-2, 3-3, 10-10; но ако турим знак + или – пред едно число, получава се разлика: -1 и +1 не са равни, -2 и +2 не са равни; -3 и +3 не са равни. Но има и други отношения: 1 е равно на 2, 2 е равно на 4, 4 е равно на 8, 5 е равно на 10. Може да кажете: „Това не е така.“ Това са отношения вече. Ние идваме до раздробяването на целите числа. Защото в света съществува само едно цяло число. Единицата е цяло, а всички други числа – 2,3,4 до 10 – това са части. Числото 2 показва, че единицата е разделена на две части; числото 3 показва, че единицата е разделена на три части; 4 показва, че единицата е разделена на четири части; 5 показва, че единицата е разделена на пет части;

10 показва, че едно цяло число има, което е разделено на 10 равни части. Следователно, когато ние казваме, че единицата е по-малко от 2, това е вярно в известен смисъл, но в друг смисъл не е вярно. Двете полушария на Земята са равни на цялата Земя. Единицата на Земята, ако я разделим на десет парчета, тия десет парчета са равни на цялата Земя.

Противоречията, ако съществуват, те съществуват отвътре. Вземете онези, които изучават астрономия; те мислят, че Земята е наклонена на 23 градуса към плоскостта на своята орбита. Предполага се, че Земята някога е била отвесна спрямо тази плоскост, тя е била перпендикулярна на своята орбита. Един учен човек от древността искал да обясни на какво се дължи отклонението на земната ос и намерил, че Месечината е причината за това отклонение от 23 градуса. Той казал, че някога си на Месечината съществувала отлична култура. Тогава Земята не била населена. Жителите на Месечината решили да направят един поход, да могат да пренесат всичкото богатство от Месечината на Земята. Този учен човек доказва, че много от богатствата на Земята се дължат на Месечината. Учените хора на Месечината направили една малка погрешка, като изчислявали силите на Земята – оста се наклонила, понеже в едното полушарие Земята станала по-тежка, отколкото в другото и благодарение на това се изменило това равновесие. Трябва да се дадат ред математически формули как е станало това. Няма да ви давам тези формули, защото някои неща могат да се изяснят с формули, някои неща даже и учените хора с формули не могат да ги изразят. Любовта с формули не може да се изрази; Мъдростта във формули не може да се изрази; Истината с формули не може да се изрази. Даже човешките

чувства не могат да се изразят с формули. Един човек тръгва по пътя си, не можеш да определиш с формули ли ще се върне или няма да се върне. Каква формула ще му определиш? Този човек тръгва, той е числото Пи. Как ще определиш ще се върне ли или няма да се върне? Този човек няма никаква цел. Казваш, че ще се върне. Не се минават и пет минути, и той се връща. Казвате, че това е една случайност. Един път случайност, два пъти случайност, три пъти случайност, сто пъти случайност – тогава ще се яви известен закон. Този, който върви по пътя, вие може да го върнете много лесно. Даже ако вашият ум е посилен, ще видите, че ако някой се е засилил в пътя си и вие кажете в съзнанието си: „Къде ли отива този човек, къде се е засилил,“ той ще се спре. После пак казвате: „Защо ли е тръгнал сега той?“ Гледате: той поседи, поседи и се върне назад. Друг някой, който гледа тази сцена, не може да си обясни защо така прави този човек; но който е казал мислено онова изречение, той вижда и знае защо се връща назад, той знае причината каква е. Понеже онзи, като е излязъл от къщи, неговата жена вижда, че времето е влошено, а той е тънко облечен, и казва: „Студено му е, дано се върне!“ Някой го среща на пътя и му казва да се върне. Всъщност той възприема мисълта на жена му и казва: „Жена ти каза да се върнеш вкъщи.“ И той се връща. Казвате: „Така ли е?“ Така е теоретически. Вън от теорията не е право, но съобразно с теорията е много право. Вън от теорията можеш да кажеш какви са причините да се връща този човек назад: може да се връща, защото е дошъл до една стена; може да е дошъл до брега на морето и се връща назад; отива до някоя река, която е много дълбока и се върне назад. Ще изкриви пътя си, ще намери някое място, дето е по-плитко, оттам да мине.

В света противоречията ние ги създаваме. В Природата съществува една вечна хармония, вечно единство, ние го чувстваме. Който и да е от вас, когато е най-разтревожен, ако може да остане само за миг спокоен, ще види, че вътре в душата си той е развълнуван малко. Някой път му иде да се хвърли от някъде, да се самоубие, да направи една глупост. Ако остане само за един миг спокоен, ще види, че има един свят тих и спокоен. Но изведнъж нещо пак дойде, той пак мисли нещо, пак се развълнува, после пак утихне. Та казвам: Ако този закон на вечната хармония не съществуваше, ни един човек не би могъл да живее на Земята. Туй да ви го докажа сега. Ще ви изнеса един факт. Ако не вярвате, проверете го. То е следното. Когато се вълнува океанът така, че има вълни от 15-20 метра, питам, целият ли океан до дъното се вълнува? Учените хора са забелязали до 50 метра вълни, а долу всичко е тихо и спокойно. Значи ако ти се вълнуваш, вълнува се у теб само повърхността на твоя живот, долу в дълбочините всичко е тихо и спокойно, всичко живее в мир и спокойствие. Ти казваш: „Господ е направил така.“ Господ не е направил така. Това е работа на океана. Когато е тих, той мълчи, а когато работи, той е развълнуван. Какво е направил океанът, като е потопил няколко кораба? Той е работил. Той казва: „Дето ще ви мандхерат вълните, горе хората ще ви крадат, а долу на дъното ще сте на сигурно, никой разбойник няма да задигне това богатство.“ Че какво лошо има, че някой параход потънал с всичкото богатство? Де е престъплението? Всички неща, които са излезли от Земята, отиват в Земята, а онези, които отиват на Слънцето, те са слезли от Слънцето. Питат някои път: „Какво ще стане с нас?“ Казвам: Едни ще се върнат на Земята, други ще идат на Слънцето. Които са дошли от Земята, ще отидат

на Земята; които са дошли от Слънцето, на Слънцето ще отидат; който е дошъл от онзи свят, в онзи свят ще отиде; който е от този свят, тук ще остане. Това е цяла наука. Има хора от този свят, има хора от онзи свят.

Какъв е този свят? Този свят е такъв, какъвто не е онзи свят. Тогава да ви обясня малко по-ясно. Каква е разликата между твърдата почва и водата? Твърдата почва е такава, каквато не е водата. Водата не е такава, каквато е твърдата почва. Забелязано е, че въздухът не е такъв, какъвто е водата и водата не е такава, каквато е твърдата почва. Има ли противоречие? А при това водата е един добър проводник за твърдата почва. И въздухът е един добър проводник. После има и друго едно състояние на силите, или аз ги наричам състояния на Разумния живот, който функционира в цялото Битие. Ако не разбираме това Битие, ще имаме съвсем друго понятие. Който разбира нещата, обяснява ги.

За пример, ако влезете в едно учено мравешко общество, там човекът ще си го представят като една голяма мравя, с голяма глава, бамбашка. Ще кажат: „Това е човек.“ Това понятие за най-голямата мравя е смешно. Даже от най-голямата мравя човек е десет милиона пъти по-голям. Това са техните научни понятия. Те имат една оптическа измама по отношение на човека. Ние, съвременните хора, в някои отношения на нашето развитие мязаме на мравите. Питат ме някои: „Къде е онзи свят?“ Онзи свят е там, от дето ти си излязъл. Ти дошъл ли си от там? Ако не си дошъл, не ме питай за него. Синът има право да ме пита за баща си; майката има право да ме пита за дъщеря си; но никой няма право да ме пита за онзи свят. Ученикът има право да ме пита за своя учител, но онзи, на когото кракът не е стъпвал в училище, няма право да ме пита за никакво училище. Онзи, който вярва, има право да ме запита за Бога, но

който не вярва в Бога, няма право да ме пита за Него. Бог няма никакво отношение към туй, което имаш на тебе, но към туй, което си. Тъй както си натоварен, ще стане както едно магаре, което казало: „Много икони носих на Исуса Христа, много икони на светиите пренасях.“ Но магарето светия не станало, пак магаре си останало. Много хора в света могат да носят своите идеи, но те си остават като хора в света, могат да носят своите идеи, но те си остават като икони на гърба на магарето. Една идея, когато стане плът и кръв на човека, тогава той ще влезе в новия живот, да се интересува как ще живее, какво ще яде днес. Ако си гъсеница, листа ще ядеш. Ако си червей, земята ще ровиш. Ако си вълк, овцете ще ядеш. Ако си овца, трева ще ядеш. Ако си човек, ще ядеш печен лук, варени картофи. Аз взимам яденето в широк смисъл. Не е лошото в яденето, лошото е, когато човек яде и не благодари, или яде повече отколкото трябва. Всичкото престъпление седи в невземането на онова количество храна, което е потребно. Това всякога се наказва. Ако ядеш повече, се наказва; ако ядеш по-малко, пак се наказва. Ако ядеш толкова, колкото трябва, се възнаграждава.

Не мога да ви докажа тези неща. Не е въпрос само колко ще ядеш, а и какво ще ядеш. Този въпрос вие го знаете, няма какво аз да ви уча какво да ядете. Ако овцата знае да си избира храната – тревата, ако малката птичка знае с какво да се храни, чудни са съвременните хора, които по три пъти на ден се молят и не знаят какво да ядат. – Хляб! Ще ме питат някои как да дишат. Дишай, както знаеш. Птиците знаят как да дишат. – „Ама как, да си напълня ли дробовете? – Чудно нещо, като идеш със стомната за вода, питаш ли дали да си напълниш стомната? От тебе зависи. Казвам: Ако си силен човек, напълни си стомната

да прелее отгоре, ако си от слабите, не я пълни. Ако носиш празна стомна, аз зная какво нещо си, нищо повече. Ако срещна човека, аз гледам пълни ли са му стомните или празни. Аз съм бил в село и гледам някоя мома как носи котлите. Казва: „Какво ме гледаш?“ Ако котлите ѝ са догоре пълни, тя е кротка. Някоя носи до половината котлите – тя е много спривава. Пък другата върви тиха спокойна. Някоя, като върви, изпразнила котлите два-три пръста, поляла пращните улици. Научни данни имам, виждам кой колко може да носи. Казват ми: „Какво ще гледаш в котлите.“ Гледам този котел празен ли е или е пълен, блиска ли момата, като носи котлите, или не.

Някой път изследвам човека, гледам – навел глава, отподире го гледам и виждам, че е закъсал. Друг някой гледам – върви като войник, казвам: Върви му. Някой си смусил лицето, сериозен станал. Та нима Господ се нуждае от такъв свят? Той се нуждае от хора весели. Че сме скръбни и плачем, това е наша работа. Какво се ползва Господ от нашите сълзи, какво се ползва Господ от нашите въздишки, от нашите страдания? Ти казваш: „Господ не знае ли?“ Господ всичко знае, което Му трябва. А всичко онова, което не Му трябва, Той го оставя на нас, ние да го учим. И следователно ние на Земята сега учим онова, от което Господ не се нуждае да учи. Ние учим това, което Господ не иска да учи. Ние казваме: „Господ не знае ли това?“ Той знае.

Иде един при мен и ми се оплаква, казва: „Счупи ми се кръста днес.“ „Защо?“ „Имам една къща, избата ми се напълни с вода и целия ден с кофи изваждах водата.“ Казвам му: Онзи човек, който е направил канализацията, знае едно копче, като го бутне, отваря се едно отверстие и всичката тази вода щеше да изтече надолу. Той, като не знае, целия

ден изхвърля водата. Той е един глупак. Като влезе в тази къща, той не пита: „Моля ти се, господине, ако случайно дойде вода, има ли някакво копче, което като натисна, да спре водата?“ Гледам, някой влязъл в тялото си, но не знае как най-правилно да регулира канализацията, която има. Знае само да се облича, но не е животът в обличането. Ако знаете всичките копчета на канализацията, като дойде една мъчнотия, ще натиснете съответното копче и мъчнотиите ще изчезнат.

„В последното време.“ Според мен „последното време“ е, когато всичко се разкрие, че всичко в света е различно, че всички научни теории, всички светски теории, всички светийски теории и всички други теории са относителни неща, относителни истини, не съставят никаква реалност. Защо ние се водим по ума на учените хора? Ние мислим, че има 92 милиона мили до Слънцето. Ако въз основа на това твърдение ти тръгнеш да идеш на Слънцето, ти може да останеш наред пътя на един и половина километра разстояние от Земята в пространството някъде. Че на теб храната ти трябва! За колко време можеш да изходиш това пространство?

Сега, другата страна. Колко време може човек да живее на Земята, туй трябва да го знаете. В Писанието се говори за един от еврейските царе. Явява се при него Исаяя и му казва: „Пригответи се за другия свят.“ Този цар се обръща към стената и почва да се моли, казва: „Господи, аз не съм си свършил работата. Ти знаеш колко работа имам!“ Много се молил. Исаяя пак отива при него и му казва: „Господ чу молбата ти и още с 15 години продължава живота ти.“ Питам: Ако този човек не беше се молил, щеше ли да продължи живота му? Нямаше. Питам: Ако човек не мисли трезво, може ли да се промени неговият

ум? Чудни са хората, днес са толкова оковани. Човек седи и казва: „Каквото Господ даде.“ Хубаво е каквото Господ даде, но след като сме работили. Туй разбирам вече: навреме да сме работили, навреме да сме мислили, навреме да сме учили, навреме да сме дишали, навреме да сме яли, навреме да сме чели и тогава да кажем: „Каквото Господ даде.“ Но без да сме работили, без да сме чели, опасна е тази работа. Пророкът ще дойде и ще каже: „Пригответи се, защото те викат от другия свят.“

Трябва да дойде това „последно време“, да се освободите от набралите се заблуждения на вашите теории, не само от този живот, но и от хилядите животи на вашите деди и прадеди; с техните теории и досега сте живели. За пример, кой от вас не е мечтал да е милионер, а умира сиромаш. Кой от вас не е мечтал да бъде поет или писател, а умира като един обикновен човек. Кой от вас не е мечтал да бъде един красноречив говорител, а умира като обикновен. Кой от вас не е мечтал да бъде цар или царица, кой от вас не е мечтал да бъде на мястото на някой прочут светия? Всички сте мечтали, но криете в себе си тези мечти. Даже, кой от вас не е мечтал да бъде близо до Христа? Някои хора искат да бъдат близо до Христа. Хубаво е да бъдеш близо до Христа, но като отиваш близо до Христа, кръст има Христос. Туй положение, в което сега се намира Христос, до него Той не отиде по гладък път, но отиде по пътя на страданията в Римската империя и там намери кръста. Ти искаш да отидеш до Него, да Го зърнеш. Ти ще Го зърнеш така, че ще съжаляваш десет пъти, че си отишъл. То е лесно да отидеш в църквата и да Го зърнеш. Това са заблуждения, които спъват благородството на нашата душа. Искане се от нас да бъдем разумни.

Ако някой рече да каже Истината, ще кажете: „Не е за доброто на народа.“ Че кое е за доброто на народа? Доброто на народа е всички да бъдат щастливи, всички да бъдат здрави, децата да не умират, малките деца да имат всичко, да са здрави, във всички домове да има здраве, веселие, да има свирене, пеене, ядене. Туй разбирам. Но в един дом на разделение, на смърт, на страдание добро няма. И затова аз по някой път искам да ви утешавам, виждам едно противоречие и казвам: Няма нищо, за добро е то – ако ме разбирате, но ако не ме разбирате, на зло е. Защото онзи, който не разбира, има двойно страдание. Ако не разбираш, двойно по-голямо страдание имаш. За пример, някой пита: „Има ли Господ в света или няма?“ Че ти запитай: „Аз съществувам ли в света или не съществувам?“ Но ти трябва да разбереш идеята за Бога. „Ама аз ще умра“. Ти за умираше не говори. Като умреш, запитай човека жив ли е или не. Защото всяко нещо трябва да се опита в говоренето. Ти като умреш, ще видиш, че е празно твоето съзнание. Туй състояние е както в съня. Човек в съня ходи, разхожда се по планини и долини. С какво се разхожда? Тялото му там спи, а той казва, че е ходил на гости.

Аз съм привеждал онзи пример за една 85-годишна българка, стара баба, на която баща ѝ на времето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: „Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила.“ С кое тяло е била? С онова старческо тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта. Когато вие дойдете при един извор, във всеки следващ момент този извор не е същият, водата не е същата, която е текла преди една секунда. Всичко е ново.

Как ще ми определите какво нещо е чешмата? Не може да определите, то е вечно движение. Водата, която постоянно тече и изтича, това е вечно движение. И човек, сам по себе си, в своя живот е един извор. Вие не сте днес това, което сте били вчера, но се заблуждавате и казвате: „Аз съм същият.“ Не, не. Вчерашният беше друг и днешният е друг. Има нещо изменено. Ти беше едно дете без мустаци и брада, сега косата ти е побеляла, носът същият, но лицето ти се е набръчкало, ти си друг човек. Такива промени стават и на сцената. Ти насила си остарял. Аз наричам старостта актьорство. Искаш не искаш, ти играеш ролята на стария човек. Отвътре си млад, отвън си стар. Някой път хванат един стар човек и му казват: „Ти ще играеш ролята на млад.“ Искане не иска, ще играе ролята на млад. Нито младият е млад, нито старият е стар – и двамата са актьори. Казвате: „Как може да бъде така, ние не го виждаме.“ Че вие какво виждате? Ако направя една млада кукла и една стара кукла, какво виждате? То е моята идея: искам стара кукла – стара си направя, искам млада кукла – млада си направя. Ако вие разбирате закона, в 24 часа можете да измените лицето си, да станете едно дете на 15-20 години. Ако знаете, можете да се поставите в магнетичен сън и да кажете: „На 85 години съм, мога да се подмладя с 20 години, да стана на 65!“ Станеш на 65, виждаш, че има една промяна. След една седмица пак се поставиш в магнетичен сън, заспиш и кажеш: „Искам сега да бъда на 49 години.“ Връщаш се назад. Така може този сън да продължи още 24 часа и да се събудиш на 35 години. След това друг опит, заспиш и кажеш: „Искам сега да стана на 25 години.“ Ако искаш още назад да се връщаш, брадата и мустациите ще изчезнат, ще станеш млад момък. Ако искаш, още по-назад може да се върнеш, да станеш малко дете. Туй е, което

правят предците, старите, това е родът, който иска да се върнеш назад. Или те турят в един сън и ти внушават, че си на 20 години, след това че си на 35 години, после на 45, после на 60, прекъсват ти всичката жизненост и ти трябва да се върнеш при тях. Ако иска човек да разбере закона за подмладяването, той трябва да се освободи от влиянието на своите глупави прадеди и на своите неразумни прадеди. Защото след като се родиш, ти казват: „Синко, ти си грешен човек; ти трябва да имаш пари за черни дни, за това, за онова. Че има Господ, че трябва да се живее по Любов, че трябва знание, тези работи после ще ги научиш.“ Какво ще научи той в затвора? Че има бой. Какво ще научи в някой изправителен дом, дето храна не дават? Глад има. Какво ще научи в една пустиня? Ще научи закона на жаждата. В живота човек, където и да е поставен, той изучава само условията на този живот.

Данаил, един от най-видните хора на миналото, казва: „В последното време, когато хората ще се освободят от всички свои криви схващания за живота, тогава възкресение ще има. Ще възкръснат хората.“ Сега всички се стараят още този ред да запазят. Всичко, което сега виждате, всичко ще изчезне. Няма да намерите едно перце от тоя ред и порядък, който сега съществува. Не че сега аз го искам, но както от честния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така всичко ще се измени. Казва Писанието: „Всичко ще мине през огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде пометено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди новата култура, която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. Това е най-близкото, което хлопа сега пред вратата. Пред нас е

една култура, която седи хиляди пъти по-високо от досегашната. Тази култура от дълъг път идва. Когато се събуди съзнанието на човека, като те срещне някой на пътя, няма да гледа дали си комунист, дали си анархист, дали си религиозен, или православен българин, или евангелист – това са относителни неща. Човек в Рая какъв беше? В Рая Бог беше с него, той беше човек и половина. Но когато Бог му говореше „във време“ и „в пол време“, Адам разбираше, знаеше да дели времето. Който разпредели на цели седмици времето, той не разбира нищо от време. Да имате ясна представа за една стотна от секундата! Аз имам три барометъра, един от кристали, един от анероид и пишещ барометър; най после имам и един жив барометър – една котка. Този котарак аз го наричам приведен зет. Когато искам да проверя всичките си барометри, аз го повиквам, нагостя го и гледам каква поза ще заеме около накладената соба – как ще си постави главата, левия крак или десния си крак ще постави напред. От това аз съдя за времето. С него правя изследвания. Той е цял авторитет по метеорологията. Като погледна другите барометри, показват само за 24 часа какво ще е времето, а този със седмица напред показва. Тук преди няколко седмици предказа за идването на тази вълна, която в момента имаме. Обърна си гърба и седя около 15 минути, после си обърна корема, пак гърба. Казвам: След около 15 дни ще се промени времето. Сега го наблюдавам пак гърба си ли ще тури. Това са научни изследвания. Вие ще кажете: „Отде накъде?“ Човек, като няма работа, трябва да си създаде работа. Работа, която е важна – искам да зная времето какво ще бъде, когато ще изляза на разходка. Аз като изляза, искам да зная ще вали ли, сняг ли ще вали, ще има ли буря, колко градуса ще бъде температурата. Никога не ме е изненадвало време-

то. Аз го очаквам и ми е приятно. Като отида на екскурзия, стане точно тъй, както съм го предвидил – стане ми приятно. Изляза, вали – приятно ми е. Сняг вали – приятно ми е. Ако не се случи, както очаквам, никак не съжалявам, проверявам дали е станало точно както аз зная. Някои работи не стават точно както аз зная. Тогава казвам: Това е една широка област. Има нещо по-сложно вътре в Природата. Пак се радвам. Някой път се предсказва, че времето ще бъде лошо, но то се измени, не стане лошо, изненада ни. Това са изключения, които се дължат на нещо. Някой път изключенията се дължат 75% на Месечината. За пример, ветровете, влагата, промените на Земята някой път се дължат на пълнолунието. Каквото е положението на Месечината спрямо Земята в пълнолуние, от това ще зависи за известен период какво ще бъде времето. Има влияние; някой път има по-далечно влияние, но някой път има едно съвпадение.

Казвам: Външното знание трябва да служи като едно възпитателно средство за разбирането на вътрешния живот, за възможностите, които се крият във всеки едно от вас, да имате известно постижение. Не се стремете да имате туй, което другите са постигнали, винаги имайте стремение да постигнете само това, което е във вашите възможности. Другите нещата са ги постигнали при специфични за тях условия.

Вие искате да бъдете като Христа. Никога не може да бъдете като Христа. Христос е станал такъв при по-специфични условия. Казвате: „Като Христа да бъдем!“ Вие 10 хиляди чифта цървули да скъсате, не можете да станете като Него, понеже нямате тези специфични условия. Любовта, с която Христос е разполагал, знанието, с което Христос е разполагал, Истината, всички добродетели, с

които Христос е разполагал, може да разполагате с тях, но вие да станете като Него, да имате същото отношение към Бога, това не може да бъде. Защото двама души не могат да имат същото отношение, всеки ще има специфично отношение. Защото Бог е едно същество, което има различни отношения. Ако ти постигнеш своето отношение, ти си човек. И апостол Павел не можеш да бъдеш. Не са нужни двама такива. Ако ти искаш да бъдеш като апостол Петър, двама не може да бъдете. Единият може да бъде мъж, другият може да бъде жена, и двамата ще бъдат човеци. Ако Павел дойде, единият ще бъде мъж, другият ще бъде жена. Казвате: „Как ще бъде това?“ Не искам да ви обяснявам тези работи как може да бъдат. Ще ви задам друг въпрос: Светът може ли да бъде само с мъже? Може. Светът може ли да бъде само с жени? Може. Но този свят какъв ще бъде? Мъжът и жената вие не разбирате какви са. Това е едно и също същество, което минава поляризиране, два полюса има. Човек в даден случай може да бъде и мъж, и жена. Поляризира се. В даден случай човек е жена, в друг случай човек е мъж. Следователно зачитай човека в мъжа, зачитай човека в жената. Това е правилно разбиране. Ако искате да знаете какво нещо е жената, то е човекът в този полюс, понеже той едновременно функционира и като мъж и като жена. Човек строи света тогава. И децата се раждат по същия закон: едни се раждат на единия полюс – момчетата, други се раждат на другия полюс – момчетата. Тогава едни стават господари, други – слуги. Същият закон функционира навсякъде.

Вие поставяте въпроса защо Господ създаде света. Но защо Господ създаде света не е ваша работа. Изучавайте го, тъй както е създаден. Детето и жената какво трябва да правят в света? Бъдете като жената. Казвате: „Ама аз ис-

кам да бъда мъж.“ В това съществуване не може да бъдеш, в друго съществуване може да бъдеш. Пък и сега може да бъдеш. Има случаи, дето жената е станала мъж. В древността има пример, дето един мъж станал жена. В този живот може да станеш жена. Имало е примери в медицината, до 15 години е млад момък, след 15-20 години стане жена. Това е хроникарно, че може да стане. Щом дойдем до друго съществуване, казват: „Как може?“ Това е само за просветените, за учените, които вярват в Бога. Няма никакво противоречие. За другите хора не е важно. Човек се преражда колкото пъти е определено. Който иска, може да се преражда в невидимия свят. Ако не иска да се преражда, Господ го оставя в онзи свят в един голям хамбар и като му дотегне да стои там, Господ го пита: „Дотегна ли ти? Готов ли си да се прераждаш? „Готов съм.“ Праща го Господ някъде. Питате има ли прераждане. Ако искате да прогресирате, има прераждане, ако искате да седите на едно място, няма. Този въпрос за прераждането са го засягали мнозина, но много повърхностно.

Казват някои: „Тогава напразно умрял Христос, ако има прераждане.“ Казвам: Напразно е умрял Христос, ако няма прераждане. Колкото едното е вярно, толкова и другото. Чудно е, когато казват, че напразно е умрял Христос, ако има прераждане. Христос умря, за да ни покаже прераждането. Ако вземем в тесен смисъл прераждането, ще стане една галиматия. Но ако вземем правата мисъл, любвеобилността, че Бог иска да ни освободи от всички мъчни условия в живота и да ни подобри живота, тогава е съвсем друго. Ти си закъсал в един живот от разни болести; най-после умираш, напуснеш тялото си, избавиш се. Ти в това тяло не можеш да функционираш, Господ ти даде друго тяло, прати те пак на Земята. Какво зло има в

това, че Господ те пратил пак на Земята. Има някаква богословска теория, че Господ не е създал света така. Е какво лошо има? Някой съветник на Бога бил ли е? Чудни са тези дървени философи. Всеки философ гледа света, както е създаден от гледна точка на своята философия. Тъй както мислят богословите, философите, то ли е вярно? Ами след хиляди години, когато имаме други факти събрани, какво ще бъде нашето понятие за света? Ами когато мъжете и жените се повдигнат на по-висок уровень, какви възгледи ще имаме за живота?

Някой път ние остаряваме и казваме: „Аз остарях, аз съм на 45 години.“ На 45 години ти си едно малко яйце, турено някъде да дреме. Нищо не значат 45 години. Ако ти имаш една трезва мисъл в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, разбирам такъв един живот. Но един живот, в който ти си вегетирал само, какво значение има, че Земята се обърнала 45 пъти, какво отношение има Земята? На 45 лазарника, казваш, съм. Какво от това?

Та мисълта, която искам да ви кажа, е следната. Освободете се от всички ваши предвзети възгледи, които имате за Природата, за Бога, за религията. Приемете онази религия, която съществува в Природата. Ако се опитате да я разберете, тя ще ви допадне. Тя не е религия, каквато проповедниците проповядват. Тя е една религия, в която човек се ражда. Има една философия също така проста. Има нещо в живота, което е самотно, не зависи от нищо отвън. Аз ви казвам: Върнете се към тази самотност, която зависи от Бога. Аз не гледам на временното. Че майка ви може да ви е повивала в пелени, че може да ви е кърмила с биберон, дръжте това нещо в паметта си, но да го носите цял живот в съзнанието си има ли смисъл? Сега най-добрите условия за вас са други. Как ще ядете, как ще дъвчете? Най-добрите ви

дрехи сега няма да бъдат повои. Майка ви едно време много добре е направила, но сега вие като човек какво можете да направите, то е важно.

„В последно време.“ Вие казвате: „Ще умрем.“ Ако сте от глупавите, ще умрете. Ако сте от разумните, ще живеете. Питате: „Ще се повдигнем ли?“ Ако вървите по Божията Любов, ще се повдигнете на висок уровень, дето „нито око е видяло, нито ухо е чуло“, нито на сърцето на човека е дадено да усети какво очаква тези, които чакат Господа. И няма да остане нищо, което сте пожелали, да не получите. Но въпросът е при сегашното разбиране, при най-големите страдания да виждаме Любовта на Бога. Туй значи нищо да не е в състояние да измени идеята ни за Бога. Никога не мислете, че Бог е жесток. Страданията са един изпит за вас. В най-големите страдания да кажете: Всичко е от Онзи, Който е благ. Ако живеете само в грубостта, отде идва тогава импулсът да искате да бъдете щастливи? Значи Бог не е онова, което да не можете да чувствате. Онзи вътрешен импулс за възвишеното, той е Божественото. Бог казва: Ти не се смущавай от вълнението на морето, не се смущавай от вятъра, не се смущавай, че този умрял, онзи умрял, не се смущавай, че огънят гори, че тази къща изгоряла. Какво ще се смущавате от един грънчар, който прави стомни и гърнета. Какво ще плачете за тези гърнета, нека ги мачка, както иска, да ги прави, както иска. Че то е философия. Какво ще плачете, че някое гърне се счупило? Ново ще се направи. Ама разляла се водата. – „По хубава вода ще се налее. – Ама изгубих си младостта. – По-хубава младост ще дойде, нищо повече. Така трябва да гледа онзи, възвишеният човек в света.

Човек е и мъж, и жена. Като ги срещнете, да видите, че във всеки човек се проявява образът на Бога. Ти в лицето на мъже и в лицето на жената не можеш да видиш ли-

цето на Бога. И в лицето на мъжа, и в лицето на жената ще видиш лицето на човека. Тъй седи въпросът. Някой казва: „Аз нямам ли образа на Бога?“ Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш една жена. Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш един мъж. Не е лошо, че търсиш образа на човека. Ти търсиш един мъж да ти слугува, ти търсиш една жена да ти слугува. Казваш: „Сам не се живее.“ Човек, който живее сам, той живее с Бога. Ако ти със своята жена не можеш да живееш добре, ако ти със своя мъж не можеш да живееш добре, как ще живееш с човека? Ти като, дойдеш до човека, тогава ще се научиш как да живееш с Бога. Защото само като дойдеш до положението на човека, ще имаш отношение към Бога. Някоя жена казва: „Дотегна ми този мъж.“ Но ти погледни, че той е човек. Кажете му един ден да си размените ролите. Ако вие бяхте един маг, и не сте доволен от мъжа си, че не се отнася добре с вас, вие можете като заспи той, да му прочетете една формула, и вие да станете мъж, а той да стане жена. Разменете си ролите, после на него му дотегне – той прочете формулата и пак се променят работите. Това са възможности, вероятности.

Казвате: „Да вярваме ли?“ Но туй е нещо, което може да стане. Ти можеш да си въздействаш в даден случай жената у теб да стане мъж. Понеже ако твоето физическо тяло е женско, твоето духовно тяло е мъжко; тогава твоето Божествено тяло отгоре е човек. Ако на физическото поле тялото ти е мъжко, в духовния свят тялото ти е женско. Следователно тури твоето мъжко тяло на физическия свят в хармония с женското тяло в духовния свят. Вие искате да оправите работите само на Земята.

Сега, като ви говоря така, вие се объркахте. Мъжкото тяло на Земята, това го разбирате, но мъжкото тяло в духовния свят, това не го разбирате. Турете разумното в

света. Ти си мъж, понеже имаш такова разбиране на физическото поле. Ти си жена, защото имаш такова разбиране. Знанието те направи жена. Туй те е турило в негативна мисъл. Жената на физическото поле е „минус“, мъжът е „плюс“. Обаче животът се проявява там, дето е отрицателният полюс, там стават всичките прояви, всичките течения стават в отрицателния полюс. Значи всичката култура е в жените. Жените носят културата. Мъжът живее в Алфа, жената живее в Омега. Жената е краят. Към тази посока е насочена всичката енергия.

Тогава да пренесем тези разсъждения към човека. Сърцето на човека е мястото, отдето всичко изтича навън. Ако той не разбира закона на своето сърце, ако разбира само законите на своята мисъл, но не знае накъде да ги насочи, ако неговото сърце не е така благородно, той ще се намери в противоречие със себе си.

Та казвам: Новото разбиране на религията е съвсем друго. Ние не искаме унищожение на сегашната религия. Тя е за децата. А новата религия в света, религията на шестата раса, трябва да бъде религия на Любовта. Аз я наричам религия на Любовта, в която хората се усещат свободни да живеят, имат само един закон. Не много закони, но само един закон да имат. Ще дойде мъжът пред жената, ще каже: „Моля, за мен това можеш ли да направиш? Може ли да разчитам на твоята дума?“ – и си замине. Жената дойде, и тя казва: „За мен можеш ли да направиш това?“ „Мога“. „Да разчитам ли на твоята дума?“ Сестрата ще каже на брата: „Това за мен можеш ли да направиш?“ Братът ще отиде при сестрата и ще каже: „Можеш ли това да направиш за мен?“ Сестрата ще разчита на брата, братът ще разчита на сестрата, слугата – на господаря, господарят – на слугата, навсякъде на думата ще си разчитат. Всичко ще върви тъй, както

никога не е вървяло. Сега, за да накарате някой да направи нещо, колко души трябва да вървят подире му, какви ли не разноски се правят. При това думата няма никакъв резултат. Всичко това се заличава, както написаното на морския бряг. Всичката наша култура, като минава времето, се заличава. Де е египетската култура, де е вавилонската култура, де е сирийската култура, де е еврейската култура? Има едно малко продължение, остане нещо малко за продължение. Един ден ще бъде така и с нашата култура.

Туй не ви го казвам за обезсърчение, но да знаете: в света има нещо хубаво, велико, на което всички можете да бъдете граждани. Казвам: Натисни това копче в себе си. Тогава няма да изхвърляш водата от избата. Ще отидеш при един кладенец, ще натиснеш едно копче и водата ще потече. Ако знаеш, само ще натиснеш копчето и всичко ще дойде. Пък ако не знаеш как да натиснеш, тогава магаре ще бъдеш, ще пренасяш иконите от едно място на друго. Сега някой ще каже: „Как тъй магаре!“ Че аз имам уважение към магарето. Хората уважават човека и ги е срам, че съм турил магарето за изяснение. Че хората са по-долу от магарето! То поне не се напива! Трезво е винаги. После, никога няма да го накараш да пие нечиста вода. Дето пие магарето, пий и ти от тази вода. После много е скромно в яденето, каквото намери, яде, казва: „Каквото Господ даде.“ Няма претенции. Като го турите да кара овцете, камилите, то върви напред и казва: „На вас ви показвам пътя.“ То иска да покаже, че не е тъй глупаво, както хората го мислят, и е много услужливо. Показва каква вода да пиете, и казва: „Яжте като мене. Ушите ми са малко дълги, рева по някой път, но от себе си рева.“ Товар, колкото му сложите, носи. Магарето е много скромно същество. Магарецината му седи в това, че е много горделиво и малко инат. Единствената му погрешка е голямата

му гордост. Най-големият му недостатък е това, горделиво е, не е тщеславно. Та хубаво е да имаме и ние от добрите качества на магарето. Хубаво е да имаме и от хубавите качества на вълка. И той си има добро. Хубаво е да имаме от добрите качества на паяка, хубаво е да имаме от качествата на дървото. Ако магарето е лошо, защо съществува, защо Господ го създаде? Нямахте Господ да допусне магарето в света, ако беше лошо. А то има цял бюджет. Царско кресло има. Английската кралица Виктория имала едно магаре, на което слугували четирима доктори, треперили над него. Четирима души с висше образование за едно магаре! Като се разболеет, треперят. Ако една Виктория може да почита едно магаре, да тури четирима души доктори, защо ние да не гледаме малко по-снизходително? Английската кралица аз я уважавам, казвам ѝ браво! Нека нейното магаре знае, че при кралица е живяло.

„В последно време“, когато Истината озари хората и в сърцето дойде Любовта, ще дойде тази светлина да разбираме живота, да разбираме, че има нещо не привидно, но съществено, към което ние трябва да се стремим да го намерим. И като го намерим, всички да участваме в това благо. Да разберем Бога така, че всички да бъдем доволни от нашето разбиране.

Аз искам всички да имате една религия, едно верую. Че туй е вярно, аз го зная, тъй както Слънцето изгрява, тъй както вятърът духа, тъй както Земята работи. Дръжте се за новото верую! И старото го дръжте, не го изхвърляйте, но новото сега търсете, защото в него ще възкръснат мъртвите.

23. Неделна беседа, държана от Учителя на 6 март 1932 г. 10 ч.с.
София – Изгрев

ПРИЛОЖЕТЕ ДОБРОДЕТЕЛ

Ще прочета част от 24 глава на Притчите до 15 стих.

Ще взема няколко думи от Второто послание Петрово, от първата глава, 5 стих: „Приложете на вярата си добродетел.“

В какво седи прилагането на Добродетелта? Много пъти се говори за Добродетелта, за вярата. Вярата е една установена сила за човека на Земята, с която той започва, с която започват не само хората, но и всички най-малки, най-дребни животинки. От най-малките до най-големите, всички започват с вярата. И най-голяма вяра имат най-малките животинки, най-слаба вяра има човекът. Туй е по отношение на вярата. Животните имат най-малко знание, а човек има най-голямо знание. И туй знание той го е добил благодарение на малките животни, които с вярата са достигнали тези факти. И той се намира много учен човек. Тъй щото, ако искате да научите какво нещо е вярата, ще го научите при най-малките животни. Ако искате да научите какво нещо е търпението, ще го научите при дърветата. По-търпеливи същества от дърветата няма. На човека му трябва още хиляди години, докато дойде до търпението на дърветата. И затова се казва, че човек става дърво. По-голямо дърво от човека няма. Всички дървета, които се отказват от търпението, изсъхват. Всяко дърво, което се отказва от търпението, умира.

Тъй щото наказанието на всяко дърво, което не търпи, и на всяко малко същество, което се отказва от вярата, е, че те изчезват. Такъв е законът. Същевременно изчезва всеки човек, който се отказва от знанието – обезумява. И тъй растенията изсъхват, безверните от малките животни изчезват, а онези хора, които се отказват от резултатите на вярата – знанието е резултат на вярата от по-висш свят – те обезумяват.

В Писанието се казва: „Рече безумният в сърцето си: Няма Бог.“ „Няма Бог“ значи: Аз съм господар, няма всеки да ми заповядва. Той сам себе си ражда, няма кой да му заповядва. Нему всички му заповядват! Една бълха му заповядва да си тури ръката в пазвата, да се почеше. Един цирей, който е излязъл на гърба му, му заповядва да си тури ръката. Той казва, че е господар, а циреят му заповядва! Падне една капка кръв на крака му и тя му заповядва: „Измий си крака!“ Той казва: „Аз съм свободен човек, каквото искам правя.“ Като дойде циреят, той му казва как да го лекува. Като дойде бълхата, тя казва как да я изпъди; заповядват му как да яде, как да се облече и т.н. Аз не зная каква свобода има в това.

Сега аз взимам фактите така, както са, не за присмех. Защото човек, като не изпълни закона на Природата, той става за присмех. За присмех е всеки лист, който е паднал от дървото. Всичката култура за него е свършена. Той пожълтява. Листата тактика имат. За да покажат, че уж са завършили своята еволюция, слизат от дървото жълти; ако са зелени, не са завършили своята еволюция. Но за да покаже причината, че слиза от дървото, листът пожълтява – значи тази култура на дървото не е за него. И хората, като гледат този учения лист, в огъня го изгарят. Той се повдигне горе. Затуй казваме: Учените хора все из въздуха ходят.

Това са ред разсъждения. Дали така мислят, то е друг въпрос. Но мисля, че съм прав в своя извод. Не е работата как човек разсъждава, а какво ще придобие. Не е научно онова, което ученият човек доказва, например какви хранителни вещества има в житното зърно; научно е само това, което, след като го приемеш, остава в тялото ти и можеш да се ползваш. Това е наука. Онези научни данни как можеш да ги използваш, това е въпросът, другите са фиктивни числа. За пример, колко белтъчни вещества има в боба? Учените хора казват, че има белтъчни вещества, но колко белтъчни вещества може да влязат в твоя организъм? Човек, като яде месо, го хваща подагра, но и като яде боб пак го хваща подагра, бобена подагра има. Защото бобът е голям аристократ. Ако ти не знаеш как да се обхождаш с него, той ще ти даде да разбереш, че нямаш насреща си един прост боб. Той казва: „Не е така, както ме кръщаваш. Аз мога всекиго да кръщавам, както мене ме кръщават и аз кръщавам.“ Под думата „кръщение“ се разбира страдание. Сега, под „кръщение“ се разбира и друго. Кръщението всякога подразбира една задача, която трябва да разрешиш. Една трудна задача на сърцето, не на ума. Има задачи на ума, не на сърцето. Не само външно да се облечеш по модата, да отидеш на бал, да играеш на хорото – българско забавление е то. Да изплатиш един дълг, да изнесеш един чувал от сто килограма на Витоша, то е дълг на сърцето, не на ума. Умът е, когато ти проектираш, например железница да направиш. Лесно е с ума да проектираш нещо, но когато не проектираш с ума си, нещата стават мъчно.

Сега, апостол Петър казва, че трябва да се приложи на вярата Добродетел. Много работи трябва да се приложат на Добродетелта. За да стане вярата устойчива, трябва

ва да има Добродетел. Без Добродетел вярата не е устойчива, няма основа, върху която да работи. Единствената магическа сила, която спонтанно работи, това е вярата. Дотолкова, доколкото ти вярваш, че вярваш, че вярата ти е в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръх-съзнание, тя е мощна. Ако вярата дойде в подсъзнанието, тя е силна; ако дойде в съзнанието, е силна; дойде ли в самосъзнанието, тя е слаба. Много пъти се работи в двете области и работите не стават тъй, както очакваме. Вярата не се е изразила. Когато се работи в подсъзнанието, каквото пожелаеш, става. Но туй вярване в подсъзнанието, то е определено, а всички определени работи стават. Не се осъществяват онези работи, които не са определени. Щом едно знание не е определено в човешкия живот, туй знание не става. Казваш: „Ама аз не мислех така.“ Може, но Природата мисли другояче. Онова, което вярата дава, то се прилага на онова, което Природата дава. То се излага на показ на всички разумни същества. Следователно ти никога не можеш да приемеш от Природата или от Бога нещо, което не е разумно. Нещата ще станат по онова, което ти мислиш и което ти вярваш, но тази вяра не е проникнала в цялото Битие. Има нещо, което ти не вярваш. Има нещо, което трябва съвършено да изключиш от вътрешния си живот. Ти като вярваш в тия неща, които са необходими, няма нужда да ги опитваш. Ти може да опиташ само тия неща, които не знаеш, а туй, което знаеш, от него никога не можеш да се отречеш. Някой може да възрази: „Как тъй?“ Ти може да отречеш себе си, да кажеш: „Аз не живея.“ Но живота си не може да отречеш. Следователно единственото нещо, което човек знае, е че живее. Той няма защо да отрича това нещо. Онези неща, които той отрича, той не ги знае. Тъй седи въпросът научно. Всички други неща,

които човек отрича, той се съмнява в тях. Съмнението е признак на невежество. – Ама съмнявам се. – Невежа си. – Ама аз не вярвам. – Първокласен невежа си. – Как тъй? – Тъй е, нищо повече, първокласен невежа си. Ако кажа, първокласен учен човек си, това значи имаш да учиш.

Тази работа не е тъй лесна – да отричаш: това не съществува, онова не съществува. Вземете в сегашния век: въпросът за душата не съществува в много умове. Тя съществува, само че не я признават. Душата често я смесват с човешкото сърце, смесват я и с човешките чувства, правят един процес, един експеримент, съмнение в това, в онова. Понятието на сегашните учени за душата – не на всички учени, но на повечето от тях, които имат материалистическо схващане за душата, мяза на следното. Американски студенти направили много майсторски един бръмбар от 15-20 части на други бръмбари и го дават на своя професор, да го определи към кой вид спада, към кое семейство. Той като го погледнал, казва: „Това е хъмбък, значи не може да се определи, това е ваша измислица. Не съществува такъв бръмбар.“ Та сега често понятието за душата е такъв бръмбар, сбор от функции. Функцията е един процес. След като се свърши този процес, свършва се и това действие. А душата е един непреривен процес в света. Пространството и времето в Природата се включват в душата. Душата е пространствена и без друго е материална. Тя включва в себе си пространството, включва в себе си и времето, включва в себе си всички форми, но и възприемането на тези форми. Всяка една форма представлява едно ограничено пространство, едно пространство, което може да се ограничи. Всяко едно понизше пространство може да се ограничи от по-висше пространство.

Две точки ограничават правата линия, или правата линия е една точка, която може да се движи към друга точка. Тази права линия е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Между две точки може да се вземе само една права линия. Има едно малко пространство между едната точка и втората. Но за да се движи известна точка в една посока, тази точка трябва да е разумна. В света никой не може да образува движение, ако няма разумност в себе си, движение вън от разумността не може да съществува. Дето има разумност, има движение, то е качество на разумността. Следователно по движението, по това в каква линия и плоскост се проявява, ние можем да съдим за степента на тази разумност. Това са вечни научни работи. Има известни линии, които показват разумността. И на човешкото лице има известни линии, които показват Добродетелта. Човек, който има такива линии, на него може без всякакъв запис да му повериш сто хиляди лева, един милион лева, той ще ги донесе точно навреме. Но у когото тази линия отсъства, той все ще намери едно извинение, на него не можеш да разчиташ. Върху тези линии се обуславя физиогномиката. Тя изучава линиите, плоскостите в човешкото лице и в какво направление те се движат, да кажем, същото, тя изучава основните линии на ръката в какво направление се движат. Линиите на сърцето се движат в една посока, линиите на ума се движат в друга посока. Разни са посоките на движението. Хиромантикът има известни правила, по които изучава посоката и правилността на туй движение, той разрешава математически нещата. Това е проста работа.

За пример, човек, когато се занимава с научна работа, той е много внимателен, ако е малко невнимателен, той може да обиди хората. В алгебрата и в аритметиката има

известни правила; при някои действия „плюс“ и „минус“ се унищожават, при други действия „плюс“ и „минус“ дават „минус“. „Плюс“ и „плюс“ дават „плюс“; „минус“ и „минус“ пак дават „плюс“ – правилото е едно. Но аз казвам да вземем една такава задача: Имаме, да кажем, три лица; едното лице има да дава 25 лева, второто лице има да взима 25 лева от първото лице. А третото лице има да дава на друго лице 25 лева. Значи първото лице има „минус“, има да дава, второто има „плюс“, и третото има „минус“. След като извършите това действие, ще кажете, че плюс и минус се унищожават, но у двамата джобовете ще бъдат празни, а у втория ще има вече 25 лева. Значи знаците се унищожават, но числата не се унищожават. Знаците се сменят. Ако знаците се сменят или се унищожават, то е в реда на нещата. Смяна или унищожение значи, че известен процес е станал. То е право. Но числата, силите, чрез които Природата функционира, тези числа си остават еднакви.

Та аз казвам, че има три вида числа, чрез които човек трябва да работи: рационални числа на физическото поле, рационални числа в духовния свят, абсолютни или положителни числа в Божествения свят. В рационалните числа процесите на знаците се сменят, а в абсолютните числа не става никаква смяна, там нямаме никакви отрицателни числа, никакви отрицателни процеси. В духовния свят и във физическия свят съществува поляризация – положителни и отрицателни числа, в Божествения свят няма. Но сега не мога да ви разправам за този свят, той е бамбашка, особен свят. Ще кажете, как може да бъде така. Тъй не може да се мисли. Не може да се пита как може да бъде това. Щом питаеш, ти си един невежа, нищо повече. „Какво нещо е Любовта?“ Невежа си! Най-малките микроби, най-

малките буболечици знаят, могат да държат дисертация за Любовта. Малките микроби знаят повече за Любовта, а ти я отричаш, доказваш я. Ти си в знаците. Понеже теб не те обичат, ти мислиш, че Любов няма. Щом те обичат, има Любов. Ние казваме: „Няма Любов в света.“ – По отношение на нас, ние се считаме като център, по отношение на мен няма Любов, а по отношение на другите има Любов. Може по отношение на мен да няма светлина, но по отношение на другите да има светлина. Аз може да съм в някое подземие, дето няма светлина; другите, които са на повърхността, има светлина за тях.

Туй знание, което имате, към него трябва да притури-те това, което сте придобили. Казвате: „Тези работи ние ги знаем.“ Знание е да се приложи на твоята вяра Добротел, за да бъде твоята вяра устойчива. Знание е придобитото богатство да можеш да го запазиш да остане в тебе. За пример, имаш едно свято чувство; един ден ти получиш силата на Любовта и казваш: „Не искам нищо повече от това.“ Мислиш, че си разрешил въпроса. Не се минава един ден, туй чувство изчезва. Как ще го докажеш на хората? Ти си бил готов на всички жертви за туй чувство и ето че те поставят на кръст. Де остана това чувство? Сега си го изгубил, усещаш една вътрешна празнота, едно вътрешно безсмислие. Някой ти говори за Любовта, ти казваш: „Не ми говори.“ Защото ти имаш една опитност, изгубил си нещо много хубаво. Къде си го изгубил? Физически не е. Казваш, че си го изгубил. Може да се е изгубило в пространството някъде, но на кое място е заминало то?

Трябва ни един нов език за размишление, понеже всякога, когато говоря за знанието, казвате: „Аз това го зная.“ Радвам се да знаем. Аз бих желал всички да сте запознати с висшата математика и тогава бих ви говорил много по-

добре. Бих желал всички да сте запознати с геометрия и бих ви говорил за човешката глава, за човешкото тяло, за човешките пръсти. Математически отношения има, пропорции има, уравнивяване на пръстите. Какви отношения имат линиите, как и кога са се образували?

Минава през Изгрева един чужденец от високо произхождение, спира се при мен и ме пита, иска да знае произхода на тази работа, как се е образувала. Казвам: Историята не помни, от панти-века беше, преди да беше създаден света, туй нещо съществуваше. „Туй учение какво е?“ Туй учение е, от което всички религии, всички науки са произлезли в света. Природата е поставила знанията на склад, но всичко е резултат. Тя е складираа всичко в себе си, има закони, които могат да покажат какви са резултатите. Казвам, че Природата е един резултат, една деятелност, която е почнала от преди милиони години, която служи за наша полза, за наше възпитание. После, ние трябва да се занимаваме със силите, които работят и които са създали всичко туй. Трябва да знаете, че всички неща съществуват в Природата, те са складирани, и е хубаво да проверявате тези факти. Казвам на този чужденец: Ти си раждан при много добри условия, богати сте били, майка ти добра, баща ти добър, когато са те раждали са били при добри условия. Ти вървиш по линията на майка си, имаш точно нейния характер. Казва: „Точно така е.“ Майка ти е такава, ти си такъв. Казва: „Откъде знаеш?“ Това се проверява по особени закони, става една магия, има известни правила. Тези неща са елементарни работи. Доказвам му, че нещата в Природата са отбелязани. Аз чета в Природата, твоето раждане е отбелязано. Индусите казват, че е записано в акашовите книги. Чета аз на еди-коя си страница, еди-кой си роден на еди-коя си дата – отбелязано е неговото раждане, ка-

къв е баща му, майка му всичко чета. Какви чудесии има записани в Природата! Записано е всичко в книгите ѝ. И в България има записани акашови записки. Навсякъде мога да чета. По листата на дърветата мога да чета какви родове са минали, какви племена са минали: хуни, готи, остготи, всичко е отпечатано на листата; по българските камъни е отбелязано какви войни са се водили, какви животни са живели. И на Северния полюс всичко туй го има написано. Ако българите можеха да извадят всичко това, щяха да бъдат най-ученият народ. Това е една история, каквато светът не е виждал. А при това българите минават за много прост народ.

Някой път ни питат защо ходим по планините. Аз ходя по планините, да чета какво е писано по тези планини и скали, цяла архива има. Някои работи, които ми трябват, ги чета, които не ми трябват, не ги чета. Сега онези религиозни хора казват: „Това е Природа, това е работа на дявола.“ То не е така. „Ти ще гориш.“ От Бога кое е? Ако туй, което е в Природата, е от дявола, значи и човек е от дявола. Той е съгрешил. Защо се казва в Писанието, че всичко в лукаваго лежи. Ако е така, де ще намерим Божественото? То е логическо заключение. Не е право. Има нещо от дявола, не го отричам. Но туй, че всичко е от дявола, и то е много.

Ето как аз определям нещата. Когато вършиш нещо според закона на вярата, по Бога, ти няма да мислиш; ще свършиш работата без да мислиш, че като я свършиш, тогава ще мислиш. По Бога тъй седи. Законът е такъв. По човешки като вършиш една работа, много ще мислиш, а като я свършиш, няма да мислиш. Сега хората като вършат Божията работа, се напъват, много мислят, а като я свършат, никак не мислят. Като вършат човешките неща, никак не мислят, а като свършат работата, казват: „Втасахме я. Как-

во трябва да правим сега?“ Казвам: Изменете този процес. Не мислете в Божиите работи мислете в човешките работи. Върху свършените Божии работи, мислете, върху свършените човешки работи не мислете. Преди да си свършил една човешка работа, трябваше да мислиш много. След като я свърши, не мисли повече. Питам: След като си ял едно ядене и остане празна паница, какво ще мислиш, че трябва да я мият, няма какво да мислиш. След като си разбил касата, какво ще мислиш? Може да мислиш, докато има пари в нея, за обраната каса какво ще мислиш. Аз говоря, а вие казвате: „Ние не сме научени да мислим отвлячено.“ Хората са смешни. Някой казва: „Аз съм човек на строгата наука.“ Питам: Като умре онзи къде отива? Туй, в което ти вярваш, може да зачекнеш този въпрос. Казваш: „Този човек умря. Тук беше той, къде отиде?“ Логически въпросът не е поставен както трябва. Казвам: Ето тук имаше човек. Къде отиде той? Пък има неща, по които той сам се издава. Ако той каже, че вярва в другия свят, ще го считат за будала. Онзи, който не вярва, той е два пъти будала. Когато управляват богатите хора, който е богат, е почетен човек. Тогава не съжالياва, че е богат. Ако един ден дойде да управляват сиромасите, тогава който е богат, ще вземе положението на сиромаша, а сиромасите ще заемат положението на богатите. Тогава всички ще се хвалят със своята сиромашия, а сега казват: „Ти знаеш ли, аз съм богат човек, разполагам.“ Това са относителни неща. Сиромашията и богатството, това са научни термини, сменят се „плюс“ с „минус“. Богатството и сиромашията показват само процеси на човешкия ум. Когато човек поумнява, той богат става; когато човек оглупява, той сиромаш става. Аз взимам богатството и сиромашията в този смисъл, вътрешни промени има. Не мисля, че ставаш богат, когато

дълбочината на човешкия ум, на туй, което ти си опитал. Тъй щото идеята за Бога не е отвлечена идея, но у човека има едно разумно съзнание, което го ограничава. Във всеки даден момент то те упътва какво трябва да правиш. Ти искаш да направиш нещо; нещо дълбоко в теб ти казва: „Почакай малко.“ Ама времето. – „Почакай малко.“ Ама условията, хората – „Почакай малко.“ Ако почакаш, всичко ще се оправи, ако не почакаш, не го послушаш, ти ще се объркаш. Туй, което ти казва, то е Божественото вътре. Бог всякога говори на човека. Дотогава, докато ти си разумен, туй Божественото в теб ти говори. Не го слушаш, отидеш да направиш едно престъпление – туй Божественото те хване, разтърси те хубаво. Нека те разтърси. Хване те ревматизъм в краката. Туй Божественото казва: „Ти нямаш право да буташ този човек.“ Съвременната статистика показва, че всички събития в света стават по един определен закон. Войните стават по определен закон, умиранията стават по определен закон, финансовите кризи стават по определен закон, ражданията стават по определен закон. В Англия има един умен човек, астролог, който взел верни данни от десет града в страната и статистически изчислил за десет години колко момчета и колко момичета ще се родят. След това за следващите десет години определил колко момчета и колко момичета ще се родят. Това станало, с едно малко различие от няколко единици. Закон е това. И този господин отива още по-далече; той изчислява от една лотария кои номера ще печелят и кои няма да печелят. Той ги познава, но не злоупотребява с това знание, не го прилага за себе си. Англичанин е той, никога не си позволява да забогатее със своето знание. За другите не го прилага, и за себе си не го прилага. Ако си позволи за себе си да го приложи, той ще изгуби това знание.

Сега, аз не искам да ви убеждавам, че такова знание има. Строга е тази наука. Говоря ви само за изяснение. Ако съвременните учени хора можеха да обявят това знание правилно, биха облекчили живота на хората с тази наука във всичките нейни приложения, във всичките нейни отрасли, които съществуват. Може да се помогне на човешки ум, на човешкото сърце или на човешката душа и човек да прекара живота си по-сносно. Всички съвременни страдания произтичат от факта, че в света се раждат повече хора, отколкото трябва. За тия хора няма пригответени провизии. Онези, които са на Земята, не са готови да ги посрещнат като добре дошли. Тези, които са дошли, са взели всичкото богатство за себе си, и когато дойдат тия, за които не е пригответено, и те ще помислят за себе си. В Лондон има повече от 50 хиляди души – цял един български град – където е най-голямата мизерия, най-големият упадък, който човек може да види. Там можеш да отидеш само със стражар. Ако отидете в този квартал и влезете, да речем, като артист, като излезете, дрехите ви ще бъдат нашарени с кал. Това са хиляди недоволни хора. Какво ще кажете? Ако отидете в Америка – това не е за осъждане на американците, тези хора, които са тъй сърдечни – и там ще намерите милиони синове и дъщери далече от майките си, ще ги видите като на бойно поле, дошли в Ню Йорк и Чикаго да забогатеят; с въшките си дошли, но са забогатели, кой по какъвто начин е могъл. То е един упадък, и затова трябва знание. Ние, съвременните хора, не сме почерпили знание от опитностите на миналите векове и цивилизации, на миналите култури, които са съществували. Ние сме забравили и искаме да повторим пак същите страдания. Някой път казваме, че човек трябва да страда. Аз съм съгласен с разумните страдания, но не съм за глупавите страдания.

Да се избиват хората за някаква велика цел или преобразуване разбирам, но да се избиват безразборно, за нищо, това не разбирам.

На съвременните хора са дали една привилегия, която е чисто Божествена: те мислят, че имат право да убиват човек. Тогава върнете се при Мойсеевия закон. Според него, човек, ако събира съчки в съботен ден, трябва да се убие с камъни. Туй е по буквата на нещата. С това не се разрешават въпросите. Ние, съвременните хора, живеем по този закон на Мойсея. Христос казва: „Иде време, и сега е, всеки, който би убил, да мисли, че служба принася на Бога.“ Хората, които вярват в Бога, които проповядват Бога, казват: „Този е вреден, да се премахне, той ще разврати света.“ Светът не се развърта сега, но падението на света се дължи на една обща причина. Не е тъй причината, както се тълкува. Когато хората дойдат до същото място, дето сме паднали, и от там се започне едно повдигане постепенно, все ще има положителен резултат. Ние вървим по една крива линия в една орбита цели 8 хиляди години. Наближаваме да направим един полукръг. Ние ще дойдем по закона на инволюцията в тази точка, дето сме паднали и по закона на еволюцията ще дойдем до противоположната точка и ще имаме друг Изгрев. Ще дойде възходът, спасението на цялото човечество. Като минем този път, от сегашния грях нищо няма да остане. Ще бъде както при гъсеницата, която яде листа и осакатява дърветата; като дойде до противоположния полюс, веднага щом тази гъсеница се превърне на пеперуда, тя престава да яде листа. Дърветата казват: „Слава Богу, отървахме се.“

Мнозина, които вярват, които имат знание, които имат добродетели, са в друга степен на развитие, но мнозинството се мъчи в съмнения. Не сме свободни от злобата, омразата,

не сме свободни от завистта. Даже онези, които вярват, не са свободни. Трябва да се освободим! Това е истинската наука – да се освободим. Като срещнем един човек, да видим, че той е свободен от всички тези минали наслоявания на човешката душа. И тогава, ако ние образуваме едно управление от такива възвишени хора в една държава, съвсем други закони ще има, друго царство ще има. Ако професорите са такива в един университет, ако учителите са такива, съвсем по друг начин ще се възпитават хората. Раждането и възпитанието на хората по съвсем друг начин трябва да върви. Ако хората в света вървят тъй, както сега вървят, няма никакво избавление, няма изглед за подобрене. Черната раса показва мястото на човешкото падение. Човешкият отънък, краската, е дошла на човешкото лице на мястото, дето човек е паднал. То е равноденствие на човешкото падение. Човек не пада в пролетта на своя живот, но той е паднал в есента на своя живот, в септември, в туй равноденствие. Следователно цялото падение е на Земята. Ние приближаваме вече туй равноденствие, остават ни още до него две хиляди години. Научно ви говоря. Остават още две хиляди години, но пролетта е вече толкова близо, че всичко се топи. Две хиляди години остават до това равноденствие. Тогава ще има знамена, пеене, веселие, такава радост, каквата досега не сте виждали никога. Две хиляди години, това са два дни; две хиляди години човешки, това са два дни – не Божествени, а на духовния свят. То зависи от интензивността на мисълта.

Аз съм привеждал и друг път примера за онзи отшелник, който търсел Бога 30 години, дошъл до старини и казва: „Толкова време търсих Бога и не съм Го намерил. Вече остарях, къде да ида, какво да правя!“ Един ангел му казал: „Ела с мен, ти не си избрал хубаво място. Ела с

мен!“ Завежда го на едно място, показва му една дупка и му казва: „Оттам ще гледаш онзи свят, погледай и после ела при мен.“ Онзи, старият човек гледал 250 години и когато ангелът го повикал, той казва: „Чакай да погледам, аз едва погледнах, много си нетърпелив!“ „Че ти гледаш вече 250 години!“ 250 години гледа и му се видяло като един миг. Това е до интензивността на светлината в човешката мисъл. Ние вземаме духовния живот в положителен смисъл. За да се подобри животът ни, по някой път искаме да станем богати, да станем светии, да станем щастливи, искаме това-онова. Но друг начин има за живеене в света. Аз казвам: Има един метод, който всички трябва да спазваме, той е еднакво валиден за всички. Никога не отказвай на една Божествена мисъл, която е в душата ти, онова, което иска от тебе. Не отказвай, но изпълни желанието на тази мисъл. Колкото и да е малка тази Божествена мисъл, изпълни я, глава няма да те боли. Тя ще определи една нова епоха в твоя живот. Като дойде една Божествена мисъл, не отказвай – изпълни я, за да не се роди един ден съжаление. Ние мязаме на друг един българин, който бил беден. Жена му казвала: „Яде ми се мед.“ „Ще купим, жена.“ „Яде ми се пилешко.“ „Ще купим, жена.“ Тя това искала, онова искала, и той все купувал. Тя умряла и тогава той взел да раздава за Бог да прости, да си вкуси жена му. След като умре човекът, тогава ние подаваме за Бог да прости, а докато е тук, остава с едно незадоволено желание. Той казва: „Ще купим“, а като умря тя, другите ще ядат. Ние, след като сме отказали на една Божествена мисъл, другите, непотребните мисли ще ги угостим, дано Бог се задоволи с тях. Според мен има едно правило. Ако ти не нахраниш жена си, никого не можеш да нахраниш. Ако ти с жена си не си водил един добър живот, с никого не можеш да

водиш един добър живот. За мен това е едно правило, за другите дали е правило, не зная. Като казвам, „жена ти“, нямам предвид твоята избраница, но тази жена, с която си роден, с която ти си слязъл от Небето. Човек е слязъл от Небето с жена, той не е излязъл сам. Онзи мъж, който е слязъл от Небето без жена, той е един изгнаник, никаква култура не може да има, нищо не може да му се обещава. Казвам: Ти си изгнаник, да се върнеш назад и да вземеш жена си! Когато Христос беше при кладенеца на тази жена, самарянката, Той каза: „Иди и повикай мъжа си.“ „Кой от тях?“, запита тя. Той ѝ каза: „Право казваш, пет мъжа си имала, и този, който сега имаш, и той не ти е мъж.“ Няма го мъжът. Казва някоя жена: „Не ми върви“. – Мъжът го няма. Да дойде този мъж, без него нищо не може. Сега, от гледището на жената, когато на мъжа не му върви, казвам: Жена ти я няма, децата ги няма. Слушай, иди и вземи жена си да дойде и тя.

Единствените две велики величини, с които Небето работи, това са мъжът и жената. Единствените фактори за насаждането на някаква култура, това са мъжът и жената. Вторите фактори са братът и сестрата. Третите фактори са Учителите и учениците. Най-последно, накрая на опашката седят господарите и слугите. Но факторите са мъжът и жената. Когато се образува това правилно отношение, ще се разбере, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът в своята чистота; не в това състояние, в което ги виждаме сега да живеят в своята нехигиенична къща, но мъжът и жената, които живеят в своята хигиенична къща или в своя просветен ум, в своето просветено сърце, в своята благородна воля. Мъжът със своето просветено съзнание, това аз наричам мъж и жена. Човек може да прави някой опит в света, то е външното проявление на тялото. Мекота-

та и силата на тялото, това са неща относителни. Има една вътрешна мекота. В мекотата има живот, в силата има растене. Животът, за да се завърши, непременно трябва да има мекота. Тъй трябва да се развива. Без мекота животът не може да се развива, но и без сила растене не може да има. Растенето става в силата. Следователно, за да поддържаш живота си, трябва да бъдеш мек; за да расте твоят живот, да прогресира, трябва да бъдеш силен. Сега ние изменяме тия условия. Ние искаме със своята мекота да накараме животът да върви. То не може.

„Приложете на вратата си добродетел.“ Добродетелта, това е едно от основните разбирания, и човек трябва да се интересува от себе си. Съвременните хора би трябвало да се интересуват, да изучават своя организъм, своето сърце, своята глава, даже да изучават формите. Като се пипне косата на човека, може да се познае дали той прогресира, или регресира. Само като се пипне косата, може да се знае вече какво представлява даден човек. Някой път косата се нахохори нагоре, някой път улегне; когато е нахохорена, много електричество има, сила има, а когато косата е много улегнала, човек е мек. Само с мекота не става, както и със сила само нищо не става. Някой път косата може да е нахохорена, повдигната, някой път може да е гладка, да има път. Ако ти вчешеш косата си, оставил си да има път, но косата ти не се подчинява, това значи, че умът е много напрегнат, и че ти само донякъде се подчиняваш на своите деди и прадеди. Тъй казва дядо ти, баба ти – те са дошли и се проявяват. Къдрава е косата ти, ти искаш гладка коса, а тя е къдрава; някой път косата на баба ти е мека, тя признава само туй, което е било в миналото. И така е с цялото наше лице, очите ни, ушите ни – ние още не сме господари на себе си, ние сме още наемници на чужди

неша. Носът ти не е твой, очите ти не са твои, веждите ти не са твои, сърцето ти не е твое, всичко ти е дадено под наем. Питам: Де е човекът? Свободен човек е онзи, който има свои неща. Когато умът е свободен, сърцето свободно, волята свободна, човек е свободен и прави различие между своите желания. А ако някой път не е свободен, то е в ущърб на самия него, аз не говоря за това, но той вярва в своята свобода.

В една държава в Африка, в Либерия, се констатира преди 3 години робство. Онези роби, които са ходили в Америка, са подчинили другите негри. И други се намесват. Цели села се изтребват, продават се хората и английските вестници пишат за робството в Либерия. Въпросът се отнася до Обществото на народите. Казвам: Ето една задача на Обществото на народите. Виждат, че има една дисхармония и търсят начин да се освободят от нея. Не е лесно да се възпита човек. Тия хора не са всеилни, те имат всичката добра воля, но с какви средства ще ги заставят да изпълняват законите? Те имат силата да ги заставят да изпълнят тия закони.

Ние мислим от наше гледище, че някои работи изведнъж могат да станат. Някой българин казва: „Да ме направят мен министър, ще ги избеса всичките!“ Това никакво разрешение не е, да избесиш хората. Друг казва: „Аз ще ги изколя всичките!“ Не става така. Така не се разрешава въпросът. Казвам: При съвременното възпитание трябва да се предизвикат най-първо всички онези възвишени мисли, ония благородни чувства у религиозните хора. Чудя се на коравосърдечието на религиозните ръководители. Аз, за пример съм в България толкова години и досега на мен се приписват какви ли не неща, от съвсем други съображения. Те мислят, че аз имам някаква задна цел, да изти-

кам поповете и владиците. Аз нямам никаква такава цел! Светът не съм го създал аз, той си има свой господар. Не са само българите, които разрешават въпросите. Има англичани, французи, американци, руси, италианци, сърби, японци, китайци, това са повече от два милиарда хора, които разрешават въпросите в света. Окултистите казват, че има още 58 милиарда други човешки души, които разрешават въпросите. Ще кажете, кога са ги броили. Не зная кога са ги броили. Има кой да ги брой. В невидимия свят всеки десет години ги броят. Та статистиката казва горедолу това. Преди десет години ако са били 60 милиарда, след десет години ще се увеличат. Тия данни не ги измислям аз, това са учени хора, които казват, че толкова души съществуват. Дали вярвате или не вярвате, то е друг въпрос. Туй, което съществува в Природата, то си съществува, независимо от това дали ти вярваш, или не вярваш. Ако Слънцето грее, то си грее, независимо дали ти вярваш или не. Човешката душа съществува, дали ти я признаваш или не, тя упражнява влияние върху тебе. Човешкият дух съществува, дали ти вярваш или не, може да става въпрос.

Душата е всичко в света. Тя е жената, онази жена, за която аз говоря. Човешката душа я отричат, казват, че няма мало душа в света. Ако в света няма душа, съвременната култура е осъдена на смърт.

Иде тя в света, иде тази жена. Тя ще дойде тъй тържествено, както светът никога не е виждал. Никога откак е създадена, не е слизала една душа с по-голяма тържественост, отколкото тази душа, която сега иде.

Ще ви приведа един пример, който е станал може би преди повече от десет години в един град в Англия. Един пчелар молил да му изпратят една царица пчела. Той писал в една фирма, откъдето му отговарят, че царицата присти-

га. Веднага това се пише във вестниците в града, всички вестници пишат, че царицата пристига. Излизат със знамена, с венци, с цветя. Най-после виждат едно малко куфарче. Единствен случай една малка пчелна царица да бъде така посрещната. Всички удрят на смях. Казвам: Ще дойде една царица, ще дойде истинската царица – жената, ще видят хората тази, която е била причината за тяхното съществуване – душата. Тя е, която ги е избавила от всички техни нещастия. То е човешката душа. И горко на оногова, който не вярва в нея.

Да вярваш в Любовта на твоята душа, която иде! В Писанието се казва: „По разни начини ще изпратя Духа си! И всички, които чуят гласа ми, ще оживеят.“ Няма да има мъртви хора на Земята. Ще има най-голямото тържество в света. Сега ние седим и мислим за второстепенни работи, колко ще живеем. Ако вярваш в душата си, вечно ще живееш. Ако я отричаш, 40-50 години, до 120 години ще живееш, след туй ще станеш роб на земята, роб на растенията. Те ще те разкъсат, ще те изядат, от тебе няма нищо да остане. Във Варненско един вълк си позволил лятно време да влезе в едно голямо стадо говеда, че хванал едно говедо, което се разревало. Завтекли се всичките говеда и с рогата си удряли вълка и го разкъсали. Говедата казват: „Този нехранимайко, не го е срам!“

Аз не зная какво би станало със съвременните хора, които отричат човешката душа. Най-големият позор на съвременната култура е отричането на човешката душа. Там именно е всичкото. Когато човек е паднал, нищо няма в него. Човешката душа навсякъде прониква. Писанието казва: „Вдъхна Бог дихание на живот в ноздрите на човека и той стана жива душа.“ Казал Бог от себе си дума и Неговото Слово внесло живот навсякъде. В нас душата е туй,

разумното. Аз сега говоря за онова верую, до което ние сме достигнали. Всички хора са имали свое верую според степента на своето развитие. В сегашния, 20-ти век, работи едно просветено разбиране за душата, едно просветено разбиране за човешкия ум, за човешкото сърце, или - да знаеш как да постъпиш. Сега ние ще кажем, че Христос учил това, учил онова. Не зная колко от учението на Христа се изпълни. Христос на Земята ще дойде, но Той няма да дойде, както вие мислите. Сега човешката душа иде да ревизира онова от учението на Христа, което е приложено. Тя ще дойде, това е човешката душа, която иде. „И направи Бог човека по образ и подобие свое“ – това е човешката душа. Това е обективната страна на Бога. В нея ние живеем и се движим, и съществуваме. Всеки има право да каже: „Аз имам душа, значи в мен съществува това безсмъртното и никой няма право да ме ограничава.“ Казвам: „Ти имаш право да живееш, ти имаш право да бъдеш свободен в душата.“ Едновременно душата казва на богатия: „Ти бъди мек, справедлив.“ На бедния казва: „Ти бъди свободен да работиш, бъди достоен за това, което иде, на теб ще дам това.“ Един ден душата ще даде на всичките души това, което желаят. Няма да остане нито един незадоволен, няма да остане нито едно същество, което е очаквало нещо и да остане онеправдано. Като дойде това равенство, може би след две хиляди години ще бъде. Ако не стане тогава, като ме намерите, питайте ме.

Тъй седят работите, аз не мога да ги укривам. Казвам: Десет години. Всяка моя година е равна на 200 години. Аз употребявам „десет години“, защото „десет“ е едно щастливо число, а ако кажа „две хиляди години“, това е едно нещастно число. Единственото щастливо число за мен е десет години. Затова го казвам на хората. Ако кажа „20-30

години“, това са нещастни числа. Аз познавам всяко едно число. След две хиляди години – значи след сто години това ще бъде. Затова пригответе знамената. Отсега ги пригответе, че като дойде този ден, само ще ги вдигнете. Две хиляди години, това са два дни. Може да се каже, че след два дни най-после всичко това ще бъде. Човек не трябва да взима миналото за идеал, но трябва да мисли за бъдеще, когато всичко ще се реализира. Всичко онова, което човек ще реализира, то е вложено в неговата душа, той го има. Миналото и бъдещето, това са условия, при които човешките души могат да се разкрият. Човек трябва да познава физиогномиката. Но ако всички бяхте физиогномисти, щяхте да се хванете за косите. Ако сте ясновидци, вие ще видите такива страшни работи, ще можете да четете човешките мисли, ще има такива дандании, спорове, ще се хванете за косите, ще бягате, ще идете в гората. Ако видите какво мисли сина ви, дъщеря ви за вас, приятелите ви – ще благодарите на Бога, че не сте ясновидци. Но зад тази тъмнота седи една светла страна, туй е привидно само така. Човек, който е станал ясновидец от Божествен поглед, той трябва да излезе извън рамките на Земята, да види онези светли души, да каже: „Това е човекът.“ Всеки от вас познава, че има светли души. Туй, което ние наричаме съвест у човека, това са светли души, които знаят работата и казват: „Не прави това, ще спънеш своето развитие.“

Първо човек трябва да вярва в човешкия дух като Божествен; трябва да вярва в човешката душа като Божествена; трябва да вярва в човешки ум като Божествен и трябва да вярва в човешкото сърце като Божествено. В какво трябва да вярва? В човешкия дух, но не тъй както се проявява привидно. Човешкият дух – това е, което е най-възвишено, най-благородно. Аз разбирам, това е човекът, който го

носи. В човешкия дух, в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце, във всеки едно от вас трябва да има желание да се развивате; да бъдете меки, да бъдете едновременно и силни. Та човек е това новороденото, което се ражда. Човек нито е още дух, нито е още душа, нито е още ум, нито е още сърце, той се нарича „аз“ – новороденото дете, на което човешкият дух служи, на което човешката душа служи, на което човешкият ум служи и на което човешкото сърце служи. Това е бъдещият човек. Това е бъдещият човек, и ако искате да знаете, туй е малкото същество на Истината. Вътре в Битието човек не е още дух. Защото се казва в Писанието: „Ще изпратя Духа си и ще оживеят.“ Казва се още: „Направи Бог човека по образ и подобие свое“ – Бог изпраща духа, душата, ума и сърцето да служат. Туй е Аз-ът, а всички тия помагат за нашето развитие. Туй, малкото „аз“ не е гражданин на Земята. Един ден, когато ние се събудим, когато минем границата на Земята, когато минем от смъртта към безсмъртието, оттам ще дойдем в общение с ума и сърцето, ще дойдем на тази Земя, която няма да бъде такава, каквато е сегашната. На всеки ще му бъде приятно да живее, колкото иска на нея. Тогава няма да има тия противоречия, които сега съществуват.

Но не трябва да пренебрегвате настоящето. Настоящото е условие, а бъдещето – цел, която трябва да се постига. Ние искаме да постигнем тази цел – много работи трябва да работим. Трябва да се радвате, че имате условия. Едва започвате да учите в света. Пред вас седи едно велико бъдеще. Отсега нататък вие ще служите, ще срещате онези великите хора. Вие още не сте били в някоя обсерватория да видите Небето какво представлява, гледано с някой телескоп. Вие не сте били в лабораторията на някой химик, когато той борави с елементите, в лабораторията на някой

физик, който сега прави опити за постигането на минус 270 градуса студ, дето мислят, че животът престава. Вие не сте били в онези области на окултната наука, дето могат да правят пътешествия извън Земята. Окултната наука е една от онези науки, в която знаят методите и пособията, по които човек може да отиде на Земята, на Слънцето, на Месечината, на Сириус. Най-напред може да отиде до Слънцето и оттам нататък може да пътува дето иска. Това е наука. Нито един от вас не е ходил на Слънцето, нито един от вас не е ходил на Месечината. И ако сте ходили, може би сте забравили.

Но казваме: Реално е това – човек се е родил и ще умре. Не. В света той трябва да стане гражданин на онова велико Божествено Царство с всички тези възвишени същества, дето може да се оправи, да черпи знания и поука. Всеки ден, като си погледнеш ръката, да знаеш каква работа има да вършиш, да знаеш колко години ще живееш, да знаеш ще стане ли нещо от тебе, или няма да стане. Какво е определено в живота ти? Сега погледнеш, кажеш: „Я ми кажи нещо.“ Мъчно е. Има нещо, което не е определено да се каже. В ръката седят такива велики тайни! Ако ги знаете, сърцето ви ще бъде радостно. Написани са хиляди неща. Но тия неща, умре ли човек, изгнива и ръката му, всичко отива. Погледнеш си ръката и казваш: „Някои линии има начертани на ръката от много работа, от много страдания.“ Не, от много работа не се образуват линии. Тези линии на ръката са образувани от много висши същества. Това е геометрия. За създаването на човешката ръка са работили такива възвишени същества, каквито даже и не подозирате. Те са употребили усилия да се начертае човешката ръка, да се построи красива, да се начертаят линии и знаци с голямо вътрешно значение. Всичкото това Царство от живи души, те са в тялото. Тези живи

клетки да ги накараш да начертаят тия линии, никак не е проста тази работа. Ако вие знаете как да я миете тази ръка, как да я движите, какви упражнения да правите с нея, бихте имали големи резултати. Ако отидете при един banker, да искате пари, и един красив жест с ръката е достатъчен, за да каже той: „Дадено!“ Аз не искам да ви убеждавам в това. Считаю го дори това като едно забавление.

То е като онзи турчин, който ходил в Цариград и като се върнал, дошъл при него турският ходжа, имамина и го пита: „Какво ново има в Цариград?“ „Тебе те готвят за шейх юл ислям.“ „Не ме подигравай.“ След известно време имамина пак го среща и пак го пита: „Какво казват в Цариград?“ Дори и да не е вярно, на човека е приятно да му се каже нещо похвално. Някой път като хванете някой човек за ръката, трябва да знаете как да се ръкувате, колко да стиснете ръката, в какво положение да я поставите. Един разумен акт е то, но да знаеш как. Ние взимаме нещата все в материален смисъл. Казваш: „Аз да зная това, цял ден ще стискам ръце на богати и видни хора.“

Изискват се много спокойни хора, не превзети. Човек може да бъде прост, може да бъде учен, да има знания, които ние всички носим в себе си, но важно е какво вършим и как го вършим. Има нещо, което ние сега можем да придобием. Човек трябва да има смирение. Всеки може да свири, но от свирене до свирене разлика има. Някой свири, взима правилно тоновете, чистота на тона има. На какво се основава това? Този човек има Истината в душата си. Един цигулар, на когото душата не може да влезе в ръчката на цигулката, той е прост цигулар. Като излезе душата му и влезе в ръчката, цялата публика може да плаче. Той мисли вече. А някой път душата не е в ръчката на цигулката, той свири, свири, напъва се и нищо не излиза.

Един американец дошъл да слуша Камила Русо, ученичка на Паганини, тя свирела „Сънят на живота“. Той казва: „В този момент аз бях готов да се примиря с цял свят, да раздам всичко.“ Цялата музикална критика казва същото: В този момент, когато тя свиреше, всеки е готов да се примири с целия свят и да раздаде всичко на хората. Някои казват, че при еди-кой си бемол, еди-кой си диес, на еди-кой си бекар и било нещо божествено, изключително. Казвам: Има една музика вън от всяка критика, вън от техническата страна. Има едно значение, което в знаците не може да се тури. Има една музика вън от физическия свят. Когато един цигулар влезе в тази музика, ти не мислиш дали право свири или не, но казваш: Свири човекът. Като свири, да остане у вас една основна мисъл, едно хубаво, приятно чувство, да се вдъхновите така, че да обикнете всичко. Такава музика има в изгрева на Слънцето, такава музика има в звездите, такава музика има в цъфтежа на растенията. Пролетно време, когато растат растенията, може да чуете този пукот. Някой ще каже: „Какво, ако си туря ухото и чуя?“ Като чуеш това, в тебе ще се зароди едно високо благоговение. Ще чуеш нещо, което с човешки език никога не може да ти го кажат, и ти никому няма да го кажеш. Има нещо в Природата, което и учените хора не са слушали. Има един шепот в канарите, в планините. Лятно време може да отидете да послушате този шепот. И канарите имат един говор. Който го е слушал, казва: „Не са камъните, като че живи същества излизат отнякъде.“ Общо е това, и то е най-същественото. Всичко е живо. В Природата всичко е живо за живите, всичко е мъртво за мъртвите. Колкото повече ти се оживяваш, всичко оживява. Имат смисъл нещата.

Та вие усилено трябва да притуряте на вашата вяра

Добродетелта. Бъдете всички бодри, юнаци, пък като дойде скръбта, като дойде страданието, турете го на гърба си, пък си поиграйте с него. Вдигнете го из въздуха, поиграйте си с него и всичко ще мине. Сега питате: „Какво да правим със страданието?“ Поиграйте си с него. „Ама много сме обезсърчени.“ Поиграйте си с обезсърчението. „Много сме отчаяни.“ Поиграйте си с отчаянието. Благодарете на Бога, че сте сиромаси. Няма по-голямо благословение от сиромашията. Няма по-голяма придобивка от богатството. Благословието е в сиромашията, а придобивката е в богатството. Затова човек трябва да бъде сиромас, за да има благословение, а трябва да бъде богат, за да има придобивка. Относителен смисъл имат нещата. Няма по-голямо добро от невежеството, няма по-голямо добро от знанието, от Мъдростта. При невежеството човек се благославя, а в знанието той придобива. Как се благославя? Бият го, но в този бой има благословение. Когато дойде при теб една приятелка и те потупа по гърба, и каже: „Отличен човек ще стане от тебе!“, боят не е приятен, но това, че те потупа и ти каза, че човек може да стане от тебе, те окуражава. И Господ по същия начин те потупва и казва: „Не бой се, човек от тебе може да стане, върви напред в живота!“ Та казвам: В противоречията може да турите вярата. То значи – човешката душа. Като погледнеш човешката душа, кажи: „Заради теб аз мога да нося всичко това.“ Работи, мисли! На работа за днешния ден, за тази майка – то е смисълът. Пък за бъдещата майка нещо друго ще намерим.

24. Неделна беседа, държана от Учителя на 13 март 1932 г. 10 ч
София-Изгрев

ЩО ДА СТОРЯ

„И някой си големец го попита и рече:
Учителю благи, що да сторя, за да
Наследвам живот вечен?”

(Евангелие от Лука 18:18)

Ще прочета 30 глава от Притчите, от 4 стих.

Днешната беседа аз я кръщавам „Що да сторя“. – Що да сторя? Тук има три букви, които изразяват смисъла: Щ, Д, С. „Щ“-то“ означава една активна сила – трябва да работиш. „Д“-то показва смисъла на работата. „С“-то означава всичките условия. Значи трябва да се опретнеш да работиш.

„Що да сторя?“ Какво да правя сега? Ако си дете, което си родено от утробата на майката, какво ще правиш? Ще слушаш, ще ядеш храната, която ти дават. Няма да даваш правила как трябва да се храниш. Ще се подчиниш на условията. После няма да учиш майка си накъде да те носи, няма да я караш да създава нови условия. Ти ще се учиш само на едно изкуство – да ядеш добре.

Що да сторя? Ще мислиш правилно, ще чувстваш и ще действаш правилно. Сега мнозина мислят, че разбират. Всяко нещо, което се разбира, може да се направи, всяко нещо, което не се разбира, не може да се направи. Да мислиш, че можеш да правиш нещо е едно, а да го правиш

е друго. Защото има друго право. Ниското същество, то е средата. Щом мислиш право, можеш да направиш нещата; някога не можеш да мислиш право, тогава е изключена възможността да направиш нещата, както трябва. Същото е и в науката; някой знаменит професор по математика решава най-трудни задачи, но се случва, че и знаменитият професор не може да реши и най-простата задача. Да обясня. Някой път ти виждаш добре, някой път не виждаш. Защо? Виждаш, когато имаш светлина, не виждаш, когато нямаш светлина. В многото светлина няма да се луташ, в малкото светлина много ще се луташ. Човешкият мозък не всякога приема еднакво количество светлина отвън. Може да има мнозина от вас, които тепърва трябва да се занимават с въпроса за светлината, която прониква в човешкия мозък. Съвременните хора страдат от едно задръстване на светлината. Задръстването знаете ли какво е? То е най-лошото нещо. Когато един цар попитал един философ кое е най-лошото нещо, той отговорил, че най-лошото нещо в света е да се задръсти човек. Няма по-лошо нещо от това. Той доказал това на царя и царят признал, че задръстването е най-лошото нещо. Задръстване наричат, когато няма изходен път, когато не виждаш разрешение на задача, която те безпокои. Не само сега, всяка една точка, от която тръгваме, трябва да има свое разрешение, да има излаз някъде. Започваш една работа – трябва да я довършиш. Всяка една работа, която има начало, трябва да има край, да се довършва. Всяко нещо, което има начало, а няма край, то е опасно за човека. Всяко нещо, което няма начало, а има край, и то е опасно. Безопасни работи са тези, които имат начало и край. Опасни работи са, които имат начало, а нямат край или имат край, но нямат начало. С тия възможности се занимават боговете, които разполагат с мно-

го време. За хората, които разполагат с малко време, тези задачи се изключват. По някой път и човешкият живот се обезсмисля от постоянно еднообразие. Има еднообразие в света, което е Царството Божие за някои същества; има същества, за които еднообразието, това е пъкълът, това е мъчението. Раят за едни е пъкъл, за други пъкълът е рай. Казвате: „Как да го разберем?“ Разбирайте го, както вие намерите за добре. Вашият рай не е рай за другите, вашият пъкъл не е пъкъл за другите. Това, което вие не разбирате, други го разбират; това, което вие мразите, други го обичат; това, което вие обичате, някои го мразят.

Това са философските работи. Както старите кабалисти са разбирали математическите работи, и днес има учени, които ги разбират. За простия човек всичко е просто, той всичко отрязва изведнъж, казва: „Това не съществува. Това не може да бъде – свършено. Това не е право.“ „Ами защо не е право това е право.“ Ама защо е право? Той твърди: „Моето право е право за всички хора!“ Когато ние говорим за живота, когато изхождаме от еднолично гледище, ние трябва да знаем, че всеки човек има своето право. В света няма двама души, които имат едно и също право. Закон за правото има, но едно и също право не съществува в света. Това е мое мнение. Дали вие го приемате, то е ваша работа. Понеже всички хора искат да възстановят едно право в света, вследствие на това произтича едно сблъскване. Всички в света, вследствие на това произтича едно сблъскване. Всички нали казват, че искат правото, защо светът страда? Често привеждат приказки за онази хидра. Защото има много глави. Изрежете всичките глави, да остане само една глава. Каква философия имат многото глави? Коя беше причината, която подтикна Природата да създаде толкова ненужни глави, от туй гледище? Казват,

една глава трябва да има в света, за да се справи; трябва само един ум, да се оправи светът. Ако в света трябваше само един ум, каква нужда имаше Природата да туря толкова глави, да туря толкова умове, да произтичат толкова разногласия в стремежите! Хубаво, възможно ли е да се изрежат главите на всички хора? Някои казват: „Всичко е възможно.“ Но да се изрежат главите на всичките хора, то е невъзможно. Всяка глава като изрежеш, на мястото ѝ ще се явят десет глави; десет глави като изрежеш, ще се явят сто; стоте като изрежеш, ще се явят хиляда; хилядата като изрежеш, ще се явят десет хиляди. Ако ти отърва, режи колкото искаш. То е един закон, който работи у самите нас. Ние искаме да разрешим някое противоречие в своята душа, в своя ум, като мислим да го изхвърлим. Ти казваш за някого: „Аз този човек не го обичам.“ Какво разрешаваш? „Ама аз го обичам.“ Ако го обичаш и ако не го обичаш, то е едно и също нещо. Ако го обичаш, ти даваш начало, твориш нещо в света; ако не го обичаш, ти имаш един излаз. Едновременно ти не можеш да обичаш всичките: половината ще обичаш, половината ще мразиш. Това е вече друго разбиране. Един човек не ти е симпатичен, но той не е симпатичен, защото нищо не ти дава. Огънят не ти е симпатичен, защото те изгаря. Но без туй, което те гори, макар да не ти е симпатично, не можеш. Колкото да не ти е симпатичен огънят при известни условия, но той е симпатичен при други. Като си много близо, не е симпатичен, но като се поставиш на известно разстояние, по-симпатичен от него няма. Като каже някой за някого, че не му е симпатичен, разбирам, че е много близо до него. Ако се тури на известна дистанция, много ще му е симпатичен. Ако някой каже за някого, че го обича, казвам: Той се е поставил на мястото, дето трябва. Как трябва да разбираме това? Аз

го разбирам научно. Човек да се постави на мястото, дето трябва, значи да вземе една позиция, която Природата, му е определила. Защото има и неблагоприятни условия. Всеки човек може да се постави в едно или друго отношение с хората. Не с всички хора, с които сме се поставили в даден момент, ние сме в хармония, и не с всички хора ние сме в дисхармония. Сега ще кажат, че тези отношения се определят от миналото. Така изясняват нещата индусите; то е донякъде обяснение, но не докрай. Казват: Кармически е така. Що е кармата? Това са само последствия на причините.

За разумните има линия на поведение. Щом се поставиш на тази линия, всичките неща имат отношение към тебе в един кръг. Ако не се поставиш на нея, ще дойдеш във вътрешно противоречие. Вие често ставате сутрин неразположени духом, мъчи ви нещо, всички хора ви се виждат не дотам добри: баща ви ви се вижда не добър, майка ви не е добра, брат ви, сестра ви не е добра, считате всеки за опък, негоден. Вашата линия на поведение е неправилна, вие сте излезли извън границите на възможностите, които Природата е турила в действие. Тогава какво се изисква? Да се върнете върху възможностите, които тя е турила. Защото човек по някой път мисли, че той не може да направи повече от Природата. Може. Ако Господ на вас ви каже: „Направете един нов човек“, как ще го направите? Не по неговия образец, нали искате нещо ново? Как ще го направите? Каква форма ще му дадете? Ако го направите такъв, какъвто Господ го е направил, вие копирате. Казвате: „Този човек не ми се харесва.“ Тогава дайте един модел, какъвто Господ никога не е мислил. Да копирате нещата, да ги правите по сегашния терк, всеки знае. Но без терк да ги направите е въпросът. Майстор е онзи, който сам създава

терка. Аз виждам много ученици, знаменити, като турят картината на джама, рисуват, тоест прекопирват отгоре и после казват, че те са го рисували. Майката казва: „Моето дете рисува“, хвали го. На джама рисува, но без джам не може да рисува.

Сега, някой път вие казвате: „Учителят ни занимава с такива едни работи, нещо по-съществено да каже.“ Най-съществените работи в сегашния свят, това са парите; най-същественото в този свят е службата; най-същественото в този свят е облеклото; най-същественото в този свят е къщата, в която трябва да живееш; най-същественото нещо е мекото легло с пружина; най-същественото нещо са лачените обуца; най-същественото е меката капела на главата; най-същественото са дрехите. Най-същественото това е вече яденето. Това е в реда на нещата, че човек трябва да яде. Аз съм слушал да казват: „Не можеше ли Господ да направи хората без да ядат?“ Можеше. След като умреш, няма да ядеш вече. След като умреш, ти ще ходиш при хората, ще гледаш, те ядат, на теб ти се яде, но не можеш да ядеш. На всички трапези ще гледаш, всички ще виждаш как ядат, но нищо не можеш да вкусиш. Само ще живееш с преживяванията на миналото. Речеш да вдигнеш лъжицата, не можеш. Трябват ти няколко хиляди души да вдигнат една лъжица и да я турят в устата. Докато я вдигнат, ще се минат три-четири седмици, яденето ще се развали. Някои мислят, че душите са много силни. Силни са в едно отношение, но крайно слаби в друго отношение. Те не могат да вдигнат една човешка лъжица. Понеже ако рекат да вдигнат човешката лъжица, те ще се вплетат в кармичния закон за причина и последствие. Някой се чуди как един дух да не може да вдигне една лъжица. Как ще вдигнеш, има един водовъртеж, ако речеш да го прескочиш, ще идеш в

дупката, няма нищо да остане от тебе; този водовъртеж, не можеш да го прескочиш. Та някои не разбират този закон. Не само една душа, но и хиляди души да се съберат, пак не могат да вдигнат една лъжица. А един човек вдига не една, но колкото иска. В друго отношение душите са силни. Една душа може да те вдигне и да те пренесе от едно място на друго. Лъжица не може да вдигне, но тебе може да вдигне, къщата може да вдигне. Казвам: Това са противоречия. Защо и за какво, те са математически отношения. Математическите работи са явления, които има тепърва да се разрешават.

Дадат ви една такава задача: какво представлява точката от само себе си. Съществуваше една култура в света, която смяташе, че движение не трябва да има. – Бог създаде точката да седи на едно място. След туй съществуваше друга култура, която мислеше, че точката не трябва да стои на едно място, и не може ли малко да се подвижи. Тогава Господ създаде правата линия – направи точките да се движат. Но точката не може да се движи в една посока. Нищо не може вечно да се движи в една права посока, такова движение в света не съществува. Съществува движение в права линия, но движение в една и съща посока без никакво отклонение, не съществува.

Сега мисълта е толкова тънка, не съжелявайте, че не разбирате това, защото от вас по-учени хора има, и те не го разбират. Ако вие го разбирате, ще стане упрек; ако и вие не можете да го разберете, ще минете с учените. Пък ако го разберете, много прости ще бъдете. Ако вие го разберете, ще мязате на онзи прочут адвокат в Европа, който водил едно дело, протакал го 30 години. Възпитал дъщерите си и най-после, като оженил по-голямата дъщеря, дал го наследство на зет си, който също бил адвокат. Зетят още

първата година разрешил делото и казал на бащата: „Туй, което ти не можа 30 години да разрешиш, аз за една година го свърших.“ Казва му старият адвокат: „Много си будала, аз цели 30 години се прехранвах от това дело, ти сега с какво ще се прехранваш?“ При сегашните условия, ако грехът изчезне - както едно адвокатско дело, ако го разрешат – всичките проповедници, всичките съдии, адвокати, какво ще правят? Те гладни ще умрат. Щом се разреши грехът, проповедниците няма да проповядват, грешни хора няма да има, престъпници няма да има, стражари няма да има, това-онова няма да има – ще стане аномалия. Следователно хората, като дойдат до разрешението, казват: „Този въпрос не го бутайте, понеже икономически ще ни засегне.“ Те знаят как се разрешава, но не го разрешават. Умни са, и прави са. Някои от вас казват: „Да се освободим от греха!“ Не е във ваш интерес да се освободите.

Те са мои лични разсъждения. Аз разсъждавам обективно, съпоставям нещата, тъй както са, не че хората тъй ги виждат. Има едно разрешение. Има много научни теории сега в света, които са много по-прави от досегашните теории. Но ако те се приемат, трябва да стане едно преустройство в науката, пък то е грамадна работа. Даже в православната църква, която беше в Русия, ставаше въпрос да приемат западния календар, но за това трябваше да се изменят празниците. Отказаха в църквата да приемат новото леточисление, понеже трябва да стане едно такова преустройство. Така и с новите възгледи, с новите теории, с новият морал. Защо се повдига гонение против едно учение? Защото трябва да стане преустройство. Прави са в туй отношение хората. Но все таки, светът трябва да разреши този въпрос. Частично поне трябва разрешение, за да не дойде тогава друго противоречие. Силната вода тече,

някои брегове подкопава, създава противоречие. Ако новото учение мяза на една река, която минава и подкопава брега, изкоренява дървета и много треви, брегът се рони – добре е. Но другата опасност е, ако тази вода остане в застои или съвсем пресъхне. Тогава ще дойдем до онази поговорка: „Ела зло, че без тебе по-зло.“ Новото е всякога за предпочитане пред старото, при всичките несгоди, понеже то е закон в Природата. Вие казвате: „Ако можеше по стария начин, както ние мислим.“ Това е все едно да казвате: Защо Слънцето да не изгрява веднъж, защо постоянно изгрява, залязва, изгрява, залязва, да изгрее веднъж и да седи на едно място.

Въпросът е сега: „Що да сторя?“ Аз поставям въпроса: Ти обичаш някого, защо? Не обичаш някого, защо? Любовта и омразата си имат две величини: плюс и минус. Омразата за едного е Любов за другото, и Любовта за едного е омраза за другото. То е смяна на състоянията. Любовта за Небето е омраза за ада, и омразата за ада е Любов за Небето. Дали го разбирате вие, то е друг въпрос, но така си е.

Сега, ако туй учение нямаше известно съотношение към строежа на сегашния наш живот, към сегашното наше състояние, то щеше да е безполезна работа да говориш за нещо, което хората не разбират; но всичко, което се говори, има отношение към сегашния живот. Ти ще разбереш, че злото на ваш език е един превод. Злото, това е неразбрана Любов. Неразбраната Любов за едни е зло за други. Разбраната Любов, то е благо, това е животът. Върху себе си като пренесем закона, то значи, че всякога, когато не разберем известно положение в Природата, създаваме си омраза в нас, а всякога, когато разберем известно положение, създаваме си едно благо – ние го наричаме това Любов. Когато разберем това благо, явява се в нас светлина, ние

сме радостни, разположени; когато не разберем, явяват се тъжни работи. Казва се: Човек не е в духа си. Те са общи положения. Не е в духа си значи, че не е разбрал. Като кажем, че не е в духа си, обикновено ние разбираме, че той излиза и влиза, тоест ние разбираме нещата по механичен начин. Всичката погрешка е там. Механически се разрешават само завършените процеси. Но има процеси в света, които не са завършени, има процеси, които едва сега започват. Със завършените процеси разбирам, лесно може да се справиш, но когато един процес е незавършен, когато един процес е в проекция? Сега, вие може да построите един дом върху завършените процеси; аз ви казвам тогава, с изключение едно на сто, че този дом може да успее. Но може да построите един дом върху незавършените процеси – с изключение две на сто мога да ви кажа дали ще успее. Ако го построите върху процесите в проекция, от този дом нищо няма да стане. Не че съдбата мисли нещо лошо, но основа няма. Ако вие градите една къща с устойчив материал, тя ще устои; но ако материалът не е здрав – тухлите печени-недопечени, гредите слаби, от слаби дърва направени, какво здание може да стане? В един критически свят може да направите туй от паяжина, една къща, каквато паяците правят, но най-малката буря или някакво стълкновение и вашата къща ще се събори. Туй е вярно и по отношение на вашия живот. Туй е вярно и по отношение на вашите идеи, които създавате. Някой път седим и мислим, правим красиви планове, въодушевяваме се. Дойде буря, задигне всичките идеи, остане празно цялото място. Всички твои вярвания, възгледи изчезнат, остане само някоя малка кост и месце. Казвате: Какво ще мисля, и за в бъдеще и за хиляди години ще се намерите в същите процеси. Но това не е насилие. Няма да казваш, че Господ е

направил това. Направиха го другите хора. Господ е дал нещо на заем в тази работа.

Ти може да съградиш една теория, някакъв морал. От моето гледище някой път, както разглеждам морала, той е относителен морал. Тогава в какво седи истинския морал в света? Аз наричам истински морална постъпка тази, която едновременно и навсякъде да е еднакво валидна, дето и да я вложиш, да няма изключение, да има хубави последствия. Красивата, морална мисъл има еднаква стойност през всичките векове, през които мине. Тя остава еднаква в невидимия свят или в Божествения свят, тя не губи своята стойност. Такива мисли съществуват, те са от Божествен произход у нас. Но ние много пъти се заблуждаваме с второстепенни мисли. Има второстепенни, третостепенни мисли, които имат прилика с тях и ние някой път на тях приписваме Божествен произход. Там е всичката драма на нашия живот. Аз имам писмо на една англичанка, още като видях нейния почерк отдалече, казвам: Ето една добра жена. Каква е на години, не е важно, но по почерка, тъй както виждам, че е написано писмото, определям една вътрешна доброта, нейният ум определям, на каква възраст е тя. Защото всички Божествени процеси, те са завършени. При тях няма треперене; треперенето, неустановеният почерк показва, че има едновременно много мисли и желания, които не са в хармония. На някой човек трепери ръката – седнал той, ще подписва документ за пари, пък мисли сега, бори се колко да пише – хиляда, две хиляди, три хиляди, ред разсъждения се мотаят в главата му. В едно такова положение неговият почерк е неустановен, капилярните съдове са свити, ритмусът на сърцето е неправилен. Скъперникът по това ще го познаеш, - ако туриш ръката си на сърцето му и чуеш как неравномерно удря. На скъперника пулсът

е неравномерен, той няма нормален пулс. Онзи човек, който е разрушителен, неговият пулс след 10 редовни удара в експлозия има 9-10 нередовни. Всички възможности в характера на човека се изразяват с различни числа в пулса. Пулсът не е установен. С различни числа се определя колко удара има. Някой път лекарите забелязват, че пулсът не е равномерен, но не знаят произхода, причината за това. На различните болести по пулса може да се определи причината. Това се отнася за онзи, който има знания, който разбира.

Да допуснем, че някой човек се е простудил. Може преди десет години той да е намразил някого. Тази негова болест сега се дължи на някогашната омраза. Преди десет години! Той дори е забравил за това, но последствията сега се проявяват. Може една-две години да се мъчи с тази болест, тя сега е следствие, резултат. Не всяко простудяване се дължи на омразата, но казвам, че в основата си тези заболявания имат омразата и мрачните мисли.

Сега аз правя тези обяснение, за да ви дам общия закон: какво отношение има между човешките мисли вътре в строежа на чувствата, във волевите действия. Защото ако няма тия отношения, другото е забавление. Човек има една нормална топлина. За себе си зная каква е моята топлина. Измервам топлината с градуси, имам термометър, с който измервам топлината на тялото на три места. Аз деля топлината на човека: първо, топлина на главата, то е Божествената топлина; после топлина на дробовете, тя е чисто ангелският свят и най-после третата топлина – под бедрата отдолу, то е човешкият свят. Три температури взимам предвид – X, Y и Z, тогава заключавам за отношенията. Всеки от вас може да измери своята топлина. Аз ще ви дам един метод, вие сами да си правите

своите наблюдения. Когато някой ден имате най-хубави, светли мисли, може би за половин час, за един час се проясни умът ви, та сте радостни, направете едно измерване. Турете един термометър на слепите очи и вижте каква е топлината. Отбележете я. След няколко дни имате хубаво разположение отвътре, не горе в главата, но в чувствата, тук под лъжичката усещате една приятност, като че живеете в Небето. Измерете топлината на гърдите си, но не туряйте термометъра под мишниците, а в тази хлътнина, която има на гърдите – турете там термометъра и пак отбележете. Друг ден разположението идва от друго чувство: яли сте нещо и казвате: „Славна работа, цяла седмица сънувах това ядене, много ми е приятно.“ Турете термометъра на пъпа, измерете, пак отбележете. През годината направете три-четири научни изследвания. Ако дойдат тия състояния, вижте тази температура каква ще бъде. Те са научни данни. Това ще хвърли по-голяма светлина върху вашето здравословно състояние, и което е по-важно, отколкото да знаете какво е състоянието на Слънцето. Защото за температурата на Слънцето учените хора на Слънцето може да имат думата. Ние знаем за него дотолкова, доколкото неговата светлина и топлина се отнасят до нас. Има светлина и топлина, която не достига до Земята, тя е толкова интензивна, че минава някой път през Земята транзит. Обикновените учени хора мислят, че Слънцето изпраща всичката светлина и топлина, и тя се задържа. Слънцето праща, но някъде мрежата на Земята не е толкова гъста и част от енергията изтича. И за тази енергия ние даже понятие нямаме. Може би в бъдеще тази мрежа ще бъде по-ситна, Земята като се сгъстява, образува нова мрежа, ще има тогава някакви радиоактивни сили, които сега се проявяват, но не ги знаем.

Сега, по закона на аналогията, както Земята се формира, така се формира и човешкият мозък. Ако ти в твоя мозък не можеш да направиш една мрежа по-ситна от тази, която имаш, ти не разбираш закона. Всяка година човек трябва да построява по една мрежа, в която да се разбива слънчевата енергия. Един светия, след като живее 20 години в пустинята, създава нещо такова в ума си, той долавя неща, за които обикновеният човек няма хабер, и има известни сили, понеже с тази мрежа хваща енергията и може да я тури в работа. Сегашните учени хора имат клетки да хващат енергията, но те търсят нови пътища и начини да схванат скритата енергия, която е в Природата. Някъде схващат, някъде не могат да схванат, но в сравнение с миналото има едно подобрение. Но вътре в нас, в нашия личен живот всеки трябва да прави усилия да открие тази светлина и топлина. Когато намери законите на своя ум, тогава ще изследва и други умове, които са в хармония с неговия. Ще ги изследва не само тук, на Земята, но ще проследи всичките звезди. На всяка звезда, според туй учение, има едно същество, което е в съгласие с тебе. На месечината има едно такова същество, на Марс, на Венера, на Меркурий, на Нептун, на Сатурн, на Уран, на Плутон, на Слънцето има, на Сириус, на всичките слънца, планети, звезди и съзвездия има. Това са сто милиона слънца само в нашата галактика и на всяко Слънце има по една душа, свързана с теб. Значи сто милиона души има, които си хармонират с теб само от Слънчевата система. Всеки ден те по радиото те викат и чакат да се обадиш. Всеки ден пращат на станцията блага за теб и чакат да се обадиш. Ти седиш и казваш: „Какво ли мислят за мен?“ Ти само мислиш и сам не знаеш какво. Мислиш да се жениш, или да те назначат професор някъде, да ти дадат някаква важна работа или да

вземеш някаква служба, или се приготвяш да погребеш някого. Мислиш такива второстепенни работи. Женитбата в този смисъл е едно забавление. Защото ако беше много сериозна работа, хората никога не трябваше да се развеждат. Види се, не е сериозна, щом се развеждат. Ако тази работа – животът – беше сериозна, трябваше хората да не умират. Защото като се ожени жената, направи мъжа си за Господ и започне да му се кланя. Но друг Господ дойде един ден, изпрати го. Или мъжът направи жена си за Господ, дойде Господ, духне, той остане сам. Естествено, там по звездите го викат, какво се разправя с жена си! Жената има толкова право на него, колкото и те. Някой казва: Аз имам симпатия. Ти на Земята може да имаш само една симпатия, според тая теория. Двама души не може да те обичат. Един има на Земята, който може да те обича, но във Вселената сто милиона има, които те обичат. Питам: Колко души има, които ви обичат? На Земята има само един. Кой е той? Ще го намерите. – Ама аз толкова хора обичам. – Лъжеш се. Всеки има само по един, когото обича. Това е основен закон. Така трябва да се мисли. Някой казва: „Аз всекиго мога да обичам.“ Ти може да си мислиш така. Всичките банки по улицата не са за теб. Всичкият въздух на Земята не е за теб. В дадения случай приемеш от едно място въздух. Всичката светлина не е за теб; всичкият хляб не е за теб; всичката вода не е за теб. Едно място има, от дето в даден случай може да почерпиш. Аз не искам да ви турям в противоречие, но ви изнасям една Истина, с която аз работя и досега не съм намерил противоречие. Работи отлично тая теория. Казваш: Как само един да ме обича? Не само един, още сто милиона същества. Сто милиона слънца има, около слънцата има най-малко по 120 планети, те са един милиард и 200 хиляди. А пък всяка планета има сателити

както Месечината. Тъй щото намират се десет, петнадесет милиарда същества, които мислят за тебе. Тези същества отвсякъде мислят, пък ти си се обезсърчил, мислиш да се самоубиеш.

Тези, които разбират онзи свят, казват: Да вярваме в Господа. Какво разбират те под думите „да вярваме в Бога“. – Да вярваме в Бога разбираме вечно единство. Не, то е криво разбиране. Има две начала: вечно множество и вечно единство. Законите за единството са едни и законите за множеството са други. Следователно, ние от Бога искаме Той постоянно да мисли и да урежда нашите работи. Така всички мислят. Тогава туй схващане, че Бог трябва да мисли постоянно за нас, е несъобразно. Кога Господ ще мисли за себе си. Една слугиня, която слугува на сто души, ако за всичките мисли, какво ще стане с нея? Не ѝ дават почивка, тя ден и нощ все мисли, колко дни може да издържи? Тя може 10, 15, 20, 40, 50 часа да изкара, след туй ще се изгуби нейното съзнание, ще заспи. Има войници, така уморени, по пътя като вървят, заспиват. Даже в строя клекне някъде малко да дремне. Друг върви и заспи.

„Що да сторя?“ Ние искаме от Бога закона на единството. Същевременно и Бог иска от нас. Бог спрямо нас има само едно отношение. Отношението на всички тия милиарди същества, това е отношението в множеството на Бога към нас в своето разнообразие. Пък спрямо нас от времето, когато се проявява, има само едно специфично отношение към нас. Вътре във вечното Битие туй отношение към нас никой не може да го знае, между нас и Бога никой не може да бъде. Изнесеш ли го, ти ще умреш. Ако ти може да изкажеш туй, което Бог има спрямо теб, то ще бъде същото да вземеш да разрежеш сърцето и да го покажеш, да вземеш дробовете да ги покажеш на хората. Или да вземеш да

разрежеш мозъка да го покажеш. Ако ти вземеш главата и я разрежеш и покажеш на хората, какво ще остане от тебе? Ако ти отвориш главата, ако ти отвориш сърцето, ако ти отвориш дробовете, какво ще стане с тебе? В туй единство на Бога, главата всякога седи на място. Значи, главата ми е за Бога, сърцето ми е за Бога, душата ми е за Бога, а пък моят проявен живот то е множество за резултатите, които излизат, за моята глава, за моята душа, за онова множество, в което се изяснява на нас. Тогава има закон за преплитане на нещата: ако ти нямаш право отношение към Бога, ти не може да имаш право отношение към вечното множество; ако ти нямаш право отношение към вечното множество, не може да имаш право отношение към вечното единство. Те са две неща, които са в отношение в тясна зависимост. Ако не разбираш свойствата на онази точка, която се движи, ти не може да имаш понятие за правата линия; ако нямаш разбиране за правата линия, ти не може да имаш понятие за точката.

Казвам: Ако ние вземе старите кабалисти, те са развивали закона за сефиротите, една наука, която по своему са разбирали, но преведена в един модерен език, то е един свят само една степен на едно измерение. Представете си един свят от едно измерение, аз говоря за първичния свят, който има едно отношение, свят на вечно успокоение. Това е законът на единицата. Двойката - това показва движение вече. Двойката в дадения случай показва закона на правата линия с една проекция в плоскостта. Раждането на тройката. Тройката същевременно показва закона на плоскостта с нейното движение извън тази плоскост на трето измерение. Следователно, 1, 2, 3, това са числа от света на трите измерения. След туй имаме друг един свят, който започва. Каквото е отношението на точката към правата линия, на

правата линия към плоскостта, на плоскостта към тялото, такова е четвъртото измерение, петото, шестото измерение. Защото четвъртото измерение е пак точка в един свят. Значи всичко е концентрирано, има отношение към четвъртото, петото, шестото измерение. Имаме втори свят. Има друг свят, който започва със седем – свят на седем измерения, на осем, на девет. Влизаме на една граница, на онзи Божествен свят, в който само Бог се проявява. Тъй, както е спрямо себе си, спрямо ангелите, спрямо хората. Защото светът на трите измерения е свят на хората, светът на четирите измерения е свят на духовете. Това е гледане отдолу, първият свят. Ако гледаме на живота отгоре от едно до три е Божественият свят, от четири, пет, шест – това е ангелският свят, а от седем, осем, девет – то е нашият свят. Ако гледаме обратно от Земята нагоре към Небето, там имаме обратния процес. Едно, две, три, то е човешкият свят. Четири, пет, шест, това е духовният свят; седем, осем, девет е Божественият свят.

Тази работа е неразбрана, нали? Тя е неразбрана за всичките учени хора на Земята. Ако вие не разбирате, радвайте се, че сте учени. Не трябва да се мисли, че всяко нещо, за което говорим, трябва да го разбираме. Може да се мисли само за неразбраните работи, за разбраните работи никой не може да мисли. Радвайте се, когато мислите за неразбрани работи. Мислите за Небето. Вие знаете ли Небето какво е и къде? Вие мислите за ангелите, но и тях не сте виждали. За Бога мислите, но и Него не сте виждали. Щом знаете едно нещо, вие преставате да мислите за него. Малко разбрани работи трябва да имаме. Да имаме само едно разбрано нещо, всичкото друго, 15 милиарда горе да бъдат неразбрани. Даже не знаете името на Слънцето. И другите звезди не ги знаете, неразбрани работи са.

Вие казвате: Дали е вярно или не. Една мома носи едно писмо, държи го, не го чете, какво пише вътре, не я интересува, но казва, че има писмо от еди-кого си и го държи. Само го показва писмото. Казвам: Тази мома не разсъждава. След като прочете писмото, критикува, казва: Такива прости писма пишат ли се? Хвърля писмото. Тази мома има известни разбирания, но разбиранията на момата не може да бъдат разбирания на момъка. Ако момъкът пише едно писмо на момата точно това, което иска, тя никога не би го чела. Ако той пише в писмото точно това, което иска, не биха го чели. Той трябва да напише едно неразбрано писмо, че като го чете тя, нищо да не разбере. Щом го разбере, тази работа няма да иде на добре. Нека остане нещо неразбрано, такъв е законът в Природата. Ние искаме всичките работи да бъдат разбрани, да бъдем наредени светийски като ангели. Такъв живот е въображаем, той не може да съществува. Аз изхождам от нашето гледище. Може такъв живот да съществува някъде, но на Земята не може да съществува. Няма нещо, за което ти може да помислиш и то да не съществува. Съществува, но не тук. А пък за нас с това разбиране, което имаме, има реални неща, които съществуват тук. То е много дребен свят. В един свят на микробите на една игла отгоре милиони микроби може да ги туриш. Техните учени хора и философи ще измерват, че има километри. Ще говорят за грандиозен свят, а за нас той е толкова дребен, милиони същества може да се турят на една игла. Даже тия милиони микроби те са празна работа за нас.

От гледището на тия същества, за които съзнанието е така подигнато, всичките хора са като микроби. Ние за тях имаме толкова важност, колкото микробите. От Божествено гледище важни сме, но не представляваме чак толкова

голяма важност. Казват: Трябва да турим микроскопа да ги видим. Ние мислим за себе си грандиозни работи, как тъй. Обаче ако тия микроби се поставят вътре в нашето тяло, веднага ще се покажат, че те имат грамадна сила.

Сега: Що да сторя? Ще работиш, ще мислиш, ще чувстваш, няма да искаш да уреждаш живота си. Щом ти искаш да уреждаш живота си, ти се поставяш на лъжлива основа, значи животът не е уреден, че ти ще го уреждаш. Може би относително да е вярно. Но по отношение на Природата, всичката наша погрешка е там, че ние искаме да уредим живота, да го подобрим. Няма защо нито да го уреждаме, нито да го подобряваме.

Що да сторя? – Ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще казваш: Всичко е добро. Или просто казано: ще учиш. Ще станеш сутрин, няма да кажеш, че животът е лош, ще се учиш и ще считаш, че всичко е на мястото си. Ако има някой да мисли, нека му мисли Господ, какво ще му мисля аз? Защо да мисля за Божествения свят. Както Господ го е направил, е добър. Този свят Господ го е направил. Той мисли съвсем другояче за работите, не както ние мислим. Ако за мене Божественият свят е неразбран, то е друг въпрос. Но ако аз считам, че светът е неуреден, неразбран, това не е така. Светът е неразбран за мене. Светът ни най-малко не е неуреден и неразбран. Този свят е уреден. Вие забележете този път, по който вървят всички животни. От милиони години, пчелите почти никакъв прогрес не са направили в килийките на своите пити. Защото те казват: Светът е уреден, няма какво да го уреждаме. Те си правят килийки, събират мед. Казват: Ако ние искаме да го уредим, трябва да напуснем своята форма. Щом искаме да го уредим, можем. Ако пчелата иска да уреди своя живот, трябва да напусне кошера; ако човек иска да уреди своя

живот, трябва да напусне човешката форма. Но като човек трябва да седи в тези граници, в които е поставен. Не да не мисли, да не разсъждава, да каже: Дотегна ми този живот. Няма какво да му дотяга. Казва: Много съм мислил. В мисълта не е нещастieto. Мисълта е привилегия. Даже най-нещастната мисъл е едно голямо богатство. Страданията на човека, това са капитали от няколко милиарда. Когато някой път му дотегне животът, тогава отива при Господа, други същества купуват тялото му. Щом ти не работиш, дойдат други същества и купят тялото. Смъртта не е нищо друго, освен продаване тялото. Защото щом не работиш, не уреждаш живота. Има същества, търговци във Вселената, дойдат и те купят нещо, един ден те изпъждат навън, вземат всичкия материал, ти ще останеш търговец без дюкян, без стока, без пари. Ти ще ходиш, ще въздишаш, казваш: Кажете как беше едно време. Вие искате да станете ангели, нали? Знаете ли какви са задълженията на ангелите? При сегашното състояние на ангелите, можете да търсите един ангел, колкото си искате, но той е човек на длъжност, не се намира лесно. Не само да казвате: Да ида на работа. Той като схване една Божествена мисъл, напуска веднага своето място, отива да изпълни Волята Божия. Щом Бог го изпраща, напуска грандиозната си работа във Вселената и отива дето и да е, в Слънчевата система. Може да е долу на Земята, без значение, където го изпратят. Свърши си работата, върне се при своята работа. Схване пак Божествената мисъл, пак напусне работата. Няма нужда да му казват, че трябва да отива на еди-кое си място. Като схване Божествената мисъл, веднага я изпълнява. Един ангел, мислите вие, едва ли ще се занимава с вас, да си напусне неговата работа, да дойде за вашите дребни работи. Дребните работи са велики работи. В една дребна работа се крие цяла

една Слънчева система. Една човешка душа по някой път става образец за цяла Вселена. Върху нея един ден ще се построи цяла Вселена. Сега ние отидохме надалече, те са неразбрани работи. Аз се радвам, че са неразбрани.

За днес стои въпросът: що да сторя? Блажени невежите, защото на тях се падат страданията. Блажени невежите, защото те имат преимущество да страдат. От страданията ще извадите хубавите работи. Вие не считайте, че всичко е излязло от Бога. Ако е, както разбирате, че всичко е излязло от Бога, де е лошото в света? Вземете падналите духове, грешните хора, где е лошото? Лошото е в неразбирането. Но в най-лошите духове, в падналите души има друга вътрешна възможност. Бог другояче гледа на нещата. Но по отношение на сегашния процес има разногласие, дето тия разумни същества за тяхно собствено добро, трябва да изменят начина на своята мисъл, понеже тия същества искат да наложат своето вето на Бога, да мисли и Той като тях. Най-първо великите духове се опитаха да наложат своята мисъл и Той да мисли като тях. Ние се опитахме да наложим нашата мисъл на духовете и това не става. Духовете слязоха на Земята, ние слязохме под духовете надолу. Всеки един от вас се стреми да наложи своето вето. Виждам някой приятел минава покрай мене неразположен духом. Аз му се радвам, казвам: Този е от блажените. Той ми се сърди сега, как да не влизам в положението му. Аз казвам: Ами аз кому да се сърдя? Този, недоволният, казва: Учителят не трябва тъй да говори. Че как трябва да говоря. Аз, както говоря, съм прав и ти както мислиш, си прав. Ти трябва да се сърдиш, пък аз трябва да се посмея. Утре аз ще се сърдя, пък ти ще се посмееш. Туй е разнообразие. Ти си недоволен. Пък аз съм доволен. Утре аз ще бъде недоволен, пък ти ще бъдеш доволен. Какво има в това, че той

е недоволен. Казва: Той не ме разбира. Радвай се, че не те разбира. Ако те разбира, съвсем ще изчезне от света. Докато момата е неразбрана, тя е богиня; като се разбере, става слугиня. И въпреки голата Истина, ние искаме всички да се разбираме.

Що да сторя? – Аз отговарям неопределено: Да се обичаме. То е неразбрано нещо. Любовта е най-неразбраното нещо в света, но и най-щастливото нещо. Това е едно противоречие. Искате да направите Любовта разбрана. Вие искате да създадете ад за себе си. Щом стане Любовта разбрана, ще създадете ада. Онези духове, които разбраха Любовта, създадоха ада, онези духове, които не разбраха Любовта, създадоха рая.

Що да сторя? Аз изнасям тия неща пред вас, но не ви казвам: Вярвайте. Това са факти. За мене не е вярата, вие може да вярвате в каквото искате, за мене то е друг въпрос. Това, което ви говоря, е едно учение истинно. Има един закон: Винаги ли, когато се мисли, една мисъл е права? Аз изнасям неща, които някога са преувеличени, има някои неща, които са намалени. Има неща, които не са тъй верни, за да ви изпитам. Аз ви изпитвам, но и вие ще ме изпитате. Не че нещата не са верни, има неща, които ги засягам и са абсолютно верни, но перспективно не са верни, буквално може да са верни. Слънцето го виждаме, каквото не е. Имате ли представа за едно Слънце, което има осемстотин хиляди километра в диаметър? Може ли да си го представите, да го обхванете? Вие си представяте Слънцето един малък диск. Трябва да се радвате, че не разбирате Слънцето, туй неразбраното Слънце ни радва, понеже ако беше голямо, колкото е в действителност, то щеше да ни изплаши. Слънцето, за да бъде обичано, то знае психологията, че като го видим, казваме: „Да го хва-

нем, да го помилваме.“ Малко станало, затова е обичано. Ако стане много малко, пак няма да ни е обично. Най-хармоничният диск, който съществува в Природата, това е дискът на Слънцето. Формата на Слънцето представлява един от най-хармоничните дискове, които съществуват в Природата. По-хармоничен диск няма. За в бъдеще, като расте нашето съзнание, Слънцето ще изменя своята форма. Засега най-хармоничната крива линия е тая на Слънцето. Вземете тая линия както е в съзнанието, не както се явява, не както виждаме Слънцето на хоризонта. Ние не виждаме кръга правилен. Аз говоря за този кръг, който се явява в съзнанието. Когато искате да внесете хармония в себе си, може да предизвикате формата на Слънцето в съзнанието си, за да се образува и в съзнанието хармония. Някой път след Слънцето иде втора Луната, след Луната иде Венера, после иде Юпитер по форма. От звездите най-хармоничен диск има Сириус, после всичките тия от първа величина деветнадесет звезди. И те са хармонични. Ако вие ги изучавате, ще придобиете хубави неща. Някои хора са меланхолични, ако сте свързани с тези звезди от първа величина, меланхолията ще изчезне. Всеки от вас трябва да знае по нещо за деветнадесетте звезди. Вие не сте ги изучавали. Та казвам: Небето, това е една книга, разтворена от хиляди години, и тия жители на Вселената чакат жителите на Земята да се занимаят с главните черти на Небето. Вие не знаете какво има на Сириус. Да са занимават със Сириус, значи да внесете нещо ново във вашата душа. Сега аз бих отишъл много далече, да ви запозная с тези светове, но много работи спъват основната идея. Ако дойдете до материалния свят, вие казвате: Какво трябва да мислим най-после за Бога. За Бога ще мислите тъй, както когато прочетете съчинението на някой философ, според съчи-

нението му ще мислите за него. За Бога ще мислите тъй, както за един художник от картините му. За един музикант ще мислите по онова, което е написал или от неговото свирене. За шивача, за учителя, за професора ще мислите по онова, което е направил. Или за човека ще си съставите понятие от онова, което сам върши. Човек е едно от най-великите произведения. Ако вземете само тялото на човека в дадения случай какво чудо представлява? Ако бихте се заели да наблюдавате 365 дни себе си, или по някакъв начин да можехте да се фотографирате всеки ден, ще получите 365 образци – колко интересна колекция ще имате. Ако всеки ден се фотографирате и снимките ги нареждате под система, какво познание щяхте да имате. Та не само това, аз не искам да говоря за някои научни работи, защото при сегашните условия да се говори за наука, може да се дойде до суеверие. Суеверието произтича от онези факти, когато не разбираме нещата. Ние мислим, че нещата може да станат произволни. Нещата може да станат разумно. Има един закон, който определя. Аз зная идущата година какво ще стане. Но един закон има само в годината; има само един начин, когато мислим нещо, може да стане тъй, както мислим. Само един ден има, когато нещата може да станат, както ние мислим, другите 364 дни ще станат нещата, както не мислим. Туй не е противоречие, ще стане, както другите са мислили. Но този ден, единият ден има ли поне една секунда във всеки ден на годината, когато нещата няма да станат. Във всеки един час ще станат точно тъй, както аз искам. Във всяка минута има една частица за мене от времето. Във всеки час, във всеки ден, във всяка седмица, във всяка година има време, което принадлежи на мене. Тъй щото и в големите, и в малките работи има малка част, която е определена само за мен. Колко внима-

телно е Небето към човешката душа, че е предвидило това време, освен всичките други работи. От тебе се изисква най-първо да намериш в деня кой е часът, който е за тебе. Цял час не е за тебе. В този час ще намериш минутата, в минутата ще намериш секундата. Когато вече можеш да се справиш с тия, ти ще бъдеш човек, който предвижда бъдещето. Сега ще кажеш: „Какво стана с мене?“ – Казвам: Нищо няма да стане. Казва: „Аз ще умра.“ Не, ще ти продадат къщата, после ще ходиш под кирия. После ще ти направят друга къща, после пак ще те кредитират, ще станеш виден търговец. След това пак ще фалираш, пак ще ти продадат къщата, после пак ще ходиш на разходки. Тъй някои хора се мислят за много учени, но все питат: После какво ще стане? Един негърски проповедник, след като му задавали разни въпроси учените негри, най-после казват: „Ти си проповедник. Какво правеше Господ преди да беше създал света?“ Той им казва: „Имаше една брадва и сечеше пръти. Докато създаде Земята, тези пръти ги приготвяваше за хора като вас, които не разбирате.“ Той доста умно им е казал. Така е, когато човек дойде в противоречие с онези творчески сили на Природата, много пръти ще се стоварят на гърба му. Пък ако разбираш, тогава с пръти няма да те бият. Ти тогава ще замязаш на онзи българин, който влязъл в една турска баня, съблякъл се, тялото му мазно, не сухо, мие се и се тупа, казва: „Ръка не го е бутала.“ Един турски бей седи, мие се на един чучур, става, отива да седне на мястото на българина. Българинът казва: „Ефенди, заповядай!“ – и отива на друго място. Пак казва: „Ръка не го е бутала.“ Беят му казва: „Ха да се махаш и от тука.“ Българинът рекъл пак: „Заповядай, ефенди.“ Така обикалят банята три-четири пъти. Най-после беят му казва: „Умен човек си, досега не са те бутали, няма и да те

бутат.“ Земята е пълна с извори, отвсякъде може да пиеш. Не ти позволяват от едно място, иди на второ, трето, четвърто, широк е светът. Какво си седнал и си навел глава, че Господ те оставил да страдаш. Запей тогава: „Заплакала е гората.“ Ама заплакала гората, мислиш, че преводът не е пълен. Плакала тя от мъжа си, та казва: „Ходил ми е по друмове, по клисури, пък ми е донесъл кървава кошуля. Плакала тя, понеже не постъпвал, както трябва. Заплакала е гората и планината. Гората и планината не плачат, гората - то сме ние. Под думата „гора“ се разбират всичките хора по Земята. Ти ходиш между хората, но всеки е погълнат със своята работа. Хората са като дърветата. Ти ходиш с високо съзнание, вдъхновен си нещо, но хората около тебе нищо не мислят. Защо минаваш от тук хич не искат и да знаят. И благодари, че не се интересуват, иначе ще започнат да ти казват отде трябва да минеш. Защо минаваш от тук, от друго място трябва да минеш. Ти може да минаваш отдето искаш, само тук-там някой стражар ще те срещне и може да ти каже по-точно от къде да минеш. Благодарение, че на хиляда души един стражар те среща. Ако всеки, който те среща, ти казва: „Не оттук, но оттам мини, ти през града не може да минеш.“

Що да сторя? Казвам: В новата философия на живота не мисли за старото, никак не мисли за него! Старите хора отиват при старите хора, старите листа отиват при старите листа. Старите отгоре надолу слизат, младите се качват нагоре. Младият човек е цвят, който цъфти; този цвят ще завърже, ще даде плод. Старият кой е? Старият е узрелият плод; ще го турят в коша, ще го изядат. Благодарете, че старите хора хранят света. Младите ходят, разхождат се, старите опъват каиша. Всеки плод, който е в коша, той е стар плод. Така старите хора умират, заравят ги в земята, а

младите ходят навсякъде. Тогава законът, за да не остарява човек е – както в Писанието се казва – че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Преведено: Онези, които разсъждават и възприемат нещата, както са наредени, и в съгласие с вечното множество и вечното единство, всякога ще бъдат щастливи.

Тъй седи онази наука в света, върху която трябва да се преустрои дома. Не се стремете да приведете хората под вашия знаменател. Нагласете се вие себе си да подведете под този знаменател, под който трябва. Но не се стремете да подведете хората под вашия знаменател, понеже над вас има други същества, които са турени, и те искат да изменят вашия знаменател, да ви подведат точно под този знаменател, който ви подхожда. Вие няма да намерите вашия знаменател именно защото не сте само вие факторите в света, но има и други фактори, те ще се намесят. От това, което ти си направил, нищо няма да остане. От най-великите хора кои са останали? Не е за обезсърчение, но след 10-15 хиляди години къде ще бъдете? Тази култура съвсем ще изчезне, тя ще се пренесе на друго място. Тази книжна къде ще остане? Тя ще остане за онези, които ще дойдат да наследят Земята. Тогава великите имена на нашите хора къде са? Планините създадоха великите души в миналото. Учените хора още не знаят как се е създал планинският връх Еверест, или как се е създал Мусала, или как се е създал Монблан. Създадени са, но кой именно ги е създал? Имената са записани. Монблан кой го е създал? Братството на Европа създаде Монблан. Кой създаде Еверест? Братството в Индия създаде Еверест. А пък египтяните, като нямаха връх създадоха пирамиди, по-високи места, понеже е забелязано, че в една равнина, в която няма издигнато място, човек не може да мисли. Следователно, за да може

да мисли човек, непременно трябва да има височини. Ако мислиш еднообразно, ти си на плоскост. Трябва да имаш планински връх. Египтяните най-после създадоха няколко пирамиди нависоко – създадоха само един идеал да си осмислят живота. Най-малко един идеал трябва да имаш в себе си. Сега не искам да привеждам най-оптимистичната страна на живота. Ако ме разберете, ще знаете колко същества има в света, които мислят за вас, постоянно ви хлопат. Казвате: „Мислим сега, много сме заети.“ Те са живи същества, които хлопат в твоето съзнание, но ти не знаеш, толкова си оплетен, че питаш: „Какво да правя?“

Що да сторя? – Ще се разговаряш с тях любовно, писма ще им пишеш на всичките от сутрин, като станеш, до вечер, все ще пишеш. Ти намериш един възлюбен на Земята и изгубиш всичкото си време по него. Този човек не може да те обича, понеже него го обичат 15 милиарда същества. Ти казваш: „Аз имам един мъж.“ – Чудни сте. Петнадесет милиона същества има приблизително, които имат дял в него. Каква част от твоята жена е твоя? Каква част от деня тя е заета с теб? Тя едва ли мисли толкова за теб. Не че не мисли, но някои са ми казвали: „Аз постоянно мисля за теб.“ Пък аз зная колко мисли. Вие мислите за мен, колкото аз мисля за вас. Аз не искам от хората нищо. Че те мислят за мен, то е отношение към множеството. Някои казва: „Аз съм готов всичко да сторя.“ Аз зная какво значи всичко, то е нещо много определено. А пък аз търся в света дума, която не е определена. Псалмопевецът казва: „Господи, опитай ме, виж в момента което мога да направя, то е.“ Опитай какво можеш да направиш. Туй, което в даден случай мога да направя, то е силата на човешкия характер. Когато те изпитват и издържиш, това е силата на твоята вяра, на твоето знание. С най-малкото изпитание, на

което те поставя, този Разумният, невидимият свят веднага те изпитват докъде си достигнал. Тези разумни същества имат красиво чувство към нас, искат да знаят външната ни форма каква е, интересуват се докъде сме достигнали. Както ние се радваме на едно плодно дърво, че цъфнало, дало плод, така и те ни се радват, че едно същество цъфнало и дало плод. Тях това ги радва. Всяко същество взема участие в процесите на растенето, цъфтенето и зреенето на дървото и човека, понеже всички участват в Дървото на Живота, всеки се ползва от туй Дърво.

Изнасям това за Божествения ден. Нова виделина да имате. Толкова познати имате, на които имената не знаете, които мислят за вас. Вие очаквате да видите само тези, които познавате. Но тези, които вие познавате, от тях произлиза вашето нещастие. Коя храна причинява болка на човешкия стомах – непознатата или познатата? – Познатата. Непознатото в този смисъл е вечното, което никога не умира. То не може да бъде нито отвън, нито отвътре, то си има само отношение към тебе. Може да произведе туй щастие и блаженство.

„Що да сторя?“ – Ще работите, ще развивате вашия ум, ще образувате тази новата мрежа, за да схванете новата светлина. Някой път вие ще мязате на един рибар; ще си оплетете хубава мрежа, ще идете да се учите от рибарите на тяхното изкуство. Вие не сте ходили да гледате как правят рибарите мрежите. Има два вида мрежи: едните, като се хвърлят в широчина, те се свиват; има и други, които потъват, те са с куршуми отдолу, че като се събере, рибата остава вътре. Каквото остане в мрежата, каквото хване, то е на рибаря. Всеки ден ще излизате като рибаря отвън, ще гледате как хвърля мрежата и как колкото хване, туря в торбата. Два пъти не трябва да хвърляте. Като хванете много, не можете да изтеглите мрежа-

та. Нали знаете, Христос като срещна Петра, Петър му каза: „Господи, цяла нощ се мъчим, нищо не уловихме.“ Христос му каза: „Хвърлете за мене.“ Петър погледна недоверчиво, той беше рационалист малко. Като хвърлиха мрежата, толкова много риба се хвана, че трябваше да викат други лодкари да я изнесат. Божественото е: като хвърлиш мрежата, да се хване толкова риба, че да не може да се изтегли мрежата. По човешки ще хвърлиш мрежата, но нищо няма да уловите. По човешки нищо не се постига.

Или казвам: разсъждавайте правилно. Вие ще кажете тъй: „Тоя живот дали да го живеем или не, нищо не струва.“ Вие много обезценявате Онзи, Който ви е създал тялото, Онзи, от Когото сте излезли, Който е вдъхнал духа ви. Вие обезценявате Бога. Какво може да стане? Бог е вложил в теб една душа, един ум, едно сърце, а ти мислиш по този начин. Значи не мислиш правилно. По-добре се помоли, кажи: „Господи, прости ми, че голямо богатство си ми дал, а аз не съм работил нито ден за Тебе.“ Че какво искате повече от това, което имате? Несметни богатства имате. Аз намирам изобщо всички хора за непризнателни. Всички искат да бъдат царе и князе. Всички до един са царе и князе – какво от това? То е като зъбците в едно колело. Едно голямо колело има 200, 300, 500, 1000, зъбци, тия зъбци са скачени с други. Когато един зъбец потегли друг, той е цар. Като мине този зъбец, ще дойде друг, всички ще дойдат един път да потеглят те първи. Като завъртят колелото, ще царуват, после ще дойдат други. Когато един човек царува в света, никога един не царува, царуват всичките едновременно. То е мое схващане. А туй, че само един царува, то е само ваше схващане. Всички други царуват. Върти се това Божествено колело, животът тече и вие се радвате. Когато някой царува, радвайте му се!

„Що да сторя?“ – Царувайте, опъвайте каиша, теглете колелото, можете; но бъдете благодарни за всичко, което имате, мислете за всички петнадесет милиона във Вселената. Какво мисли Господ за вас, не разправяйте на хората, да остане тайна и за вас дори. „Какво мислите за Бога?“ Нищо не мисля. „Какво мислите да направите заради Него?“ Нищо не мисля да направя. От какво ще се нуждае Господ, аз да му направя? Да му принеса в жертва агне – то е Негово. Да му направя къща или някой храм – камъните са Негови. Има едно нещо, което можете да направите – това, което не знаете. Това, което не знаете, постарайте се да го разберете. Кажете: „Господи, макар да не Те познавам, искам да Те обичам по моему. Аз не зная как. Искам да те обичам!“ Това е най-хубавото, което можеш да направиш. Не питай къде е Господ, дали си Го обичал досега – ти си мисли да обичаш Господа. Никаква друга философия. Тъй мисли само. Не мисли дали е право или не. Ти остави тази Любов да излезе, да тече към Бога. Когато Бог те обича, Той оставя животът да тече. Дали ти го разбираш или не разбираш, хиляди години Неговото благоволение си върви. Той не обръща внимание. Във всички твои недоволства и доволства Той не взема участие, за да не те смути. Той казва: „Пообмисли, всякога, щом си недоволен, измени начина на мисленето.“ Пак си недоволен – причината ще се пише в книгата. Това дадох, недоволен е, онова дадох, недоволен е – хиляда години Господ е писал на тефтера. Тук веднъж ще се покаже, че си бил доволен, че станала работата, както искаш. То става в хилядата години само веднъж. Само веднъж на хиляда години работите стават тъй, както ти мислиш. След като си живял десет хиляди години, десет пъти работите са ставали, както ти си мислил. Това ще бъде такова тържество! Ще оставим дали туй е

вярно. Като казвам хиляда години, вие казвате: „Посъкрати ги.“ Колкото работите се продължават, е по-добре, колкото се съкращават, по-зле. Ако се съкращава бюджетът, лошо е за вас, но ако се увеличава е много добре. На вас да бъде добре, за мен е по-добре да го съкращават. Сега всички съкращават бюджета. Ама пенсиите като се съкращават, заплатите като се съкращават от четири хиляди на две хиляди, от две хиляди на хиляда, после ще ги поделят на четири части, на осем, на десет – тогава не е добре. Всички работи, които се продължават е по-добре, които са мимолетни е по-зле. Злото иде в късите вълни. Който държи прави работите, иска светия да стане за една година, аз да ви кажа какво ще стане от него: той апаш може да стане, но не светия. За да стане светия, трябва ти тридесет години живот, по 10, 15, 20 часа да работиш, да се молиш. Ако искаш бързо светия да станеш, за една година отгоре, злото ще дойде. В злото творчество няма, то лесно става. Злото задържа, доброто твори.

Сега, това е само за обяснение, бързите и късите работи в света не носят добри резултати. Някои искат някои работи да не са дълги. Онези хора, които по-дълго време страдат, имат по-добър характер. Онези хора, които не могат да издържат на страданията, за мен те нямат характер. Аз виждам някого, убива се, не може да търпи това, но никога не казва „не мога“. Силата на твоя характер ще се определи, когато дойде една болест да я изкараш. Болестта е жива. Тя трябва да прояви и развие всичката си мощна сила, ако можеш на най-големия пристъп да устоиш, ти си силен. Ако ти още при първите атаки не можеш да издържиш, каква ти е силата? „Ама боли ме главата.“ Няма нищо! „Боли ме крака.“ Няма нищо! „Хрема имам.“ Няма нищо!

Във Варненско имало един случай, 12 души майстори се мъчат да вдигнат един камък, да го турят отгоре като плоча на една чешма. Идва някой българин, пита: „Какво правите?“ „Мъчим се да повдигнем тоя камък.“ „Стойте.“ „То не е за тебе.“ Той го счита това за играчка. Онези дванадесетте души се пъкват, ще трябва да им платят. 12 души работят, а този човек за половин час го взема, туря го на мястото. Който знае, той свършва работа за 12 души, а пък който не знае, 12 души трябва да работят и пак нищо не могат да свършат. Който мисли много, той има 12 души, който не мисли, той има само един, слиза от колата и свършва работа.

Мощното във вас, то е духът. Туй, което вашият дух може да свърши, 12 души не могат да го свършат. Туй е сега мисълта.

„Що да сторя?“ Обичайте Господа. Бъдете благодарни за всичко онова, което Той ви е дал, пък за в бъдеще има толкова хубави работи! Като дойдат, вие ще ги научите.

25. Неделна беседа, държана от Учителя на 20 март 1932 г.
София – Изгрев

ВЕРНИЯТ В МАЛКОТО

Ще взема 16 глава от Евангелието на Лука, 10 стих:
„Верният в малкото, и в многото е верен.“

Има слово положително и отрицателно. Аз ще говоря върху положителните страни. Можем да поставим и друго едно положение: състоянието на човека зависи от неговия дух, от неговия живот. То е положителното. Отрицателната страна на живота зависи от неговата материя и силите, с които той е свързан. Следователно постоянните величини в живота са, които произтичат от духа, от живота. Това са величини, в които изменения няма, защото в тях работи животът. Реалността е създадена от тях. Под думата „реалност“ ние разбираме изявления на нещата и на телата, които съществуват. Защото сегашните хора имат едно друго понятие за реалността, те искат да им е приятна къщата, да имат достатъчно за ядене и пиене, да преживеят един спокоен живот. Аз не разбирам какъв спокоен живот може да има човек, ако се самозаблуждава. Аз бих искал от историята да ми покажете един човек, който да е живял спокойно и да е заминал за другия свят щастлив, или да е оставил в своята биография, че е доволен. Всички хора, без изключение, от 8 хиляди години насам все са свършили по същия начин, с малки изключения. Вие може да кажете, че ще направите изключение. Същото нещо може да бъде и с вас, в една или друга степен, както и да си ми-

слите, каквото и да ви предсказват гадателите, пророците. Ако се яви един пророк между кокошките, той може да им предскаже какво може да им се случи на тях и техните деца. Той ще предскаже точно кога всяка кокошка ще умре, ще предскаже кое яйце кога ще бъде изпържено, или опечено, или продадено. Кокошките ще се чудят на този възвишен пророк, на това пророчество.

Ние се намираме в един свят неустойчив. Някой път си правим илюзии, казваме, че някой имал голямо влияние в света. Аз не зная каква разбирате по думата „влияние“. Влияние има. Златото и среброто имат сега по-голямо влияние, отколкото един професор, отколкото един знаменит проповедник. Той може да проповядва това и онова, но някой човек може да каже, че това са празни работи; ако извади няколко звонкови, като подрънкат тези златни пари, много красноречива е тяхната реч и човекът се убеждава. Когато някой те повика да му служиш с Любов, ти казваш: „Ако е за Любов, не служа никому.“ Но ако ти даде 3, 4, 5, 6, 10 хиляди лева, веднага ще отидеш. Колкото повече се увеличава златото, толкова повече си готов да служиш на този господар. Коя е причината? Подбудителната причина за твоето служене е онази, грубата материя, която не подозира в какво седи твоето щастие и нещастие. Ти като видиш такъв господар, въодушевяващ се от него и си готов да му служиш. Туй важи за безбожния и за набожния, за вярващия и за невярващия, за младия и за стария, за владици и попове, за проповедници – всички вие, каквито и да сте, имате благоговение пред парите. И право казват хората, „не може без парици“. „Парице, парице, всесилна царице“ – казва Славейков. И действително, голяма царица е тя. Сега не мислете, че мен ме интересува това. Това не е един подбив, защото аз не разбирам думата „подбив“.

Никога не може да намериш цената на един предмет. Ти може да мислиш, че нещо си подценил, но нещата каквато цена имат, те не могат да се подценят. Скъпоценните камъни си остават скъпоценни и фалшивите си остават фалшиви, само че в нашия ум си остава идеята, че можем да направим някъде подбив. Това е лъжа. Но ако лъжата има съдържание в себе си, то онзи, който я е създал, трябваше да обича своето произведение. Но когато дяволът е създал лъжата, научил едно малко дяволче на това изкуство. Това дяволче излъгало учителя си, а дяволът му казал: „Аз те научих да лъжеш другите, а не мене. На мен ще говориш Истината.“ Някой казва: „Без лъжа не може.“ Без лъжа за другите да, но за тебе?

Тогава каква е разликата между една реалност и една нереалност, или между една Истина и една лъжа? В Истината животът се увеличава, а в лъжата животът се намалява. В Истината безсмъртието продължава, а в лъжата се намалява. В Истината щастieto идва, пък в лъжата нещастieto царува. Защо тогава хората обичат лъжата? Ще кажеш: „Без лъжа не може в живота.“ Че не може, не може – тъй както е устроен сега светът, навсякъде се шири лъжата. „Има и бели лъжи.“ Тогава в какво седи една бяла лъжа? Ще ви приведа един анекдот за един американски проповедник. Той обичал да преувеличава нещата. Веднъж държал реч за Самасон, който бил навързал опашките на лисиците и ги пуснал със запалени свещи по нивите на филистимците. Проповедникът искал да убеди своите слушатели, че тези лисици имали дълги опашки, по шест метра. Това чувство у него да преувеличава било толкова силно, че казал на приятели си: „Когато се увлека да преувеличавам нещата, направи ми един знак с пръста си.“ Когато проповедникът казал, че опашките на лисиците били дълги 6 метра,

приятелят му направил един знак. Той рекъл: „Предполагам, че 6 метра е много, може би 4 метра са били.“ Вижда, че приятелят му прави пак знак. – „Намирам, че и това е много, но два метра имаха опашките.“ Онзи пак му направил знак. Проповедникът казал, че опашките били до половин метър, както на нашите лисици. Онзи пак дал знак, но проповедникът казал: „Не смаявам повече.“

Няма какво да смаяваш, като дойдеш до Истината. Щом дойдеш до един факт, то този факт няма какво да го смаяваш.

Казва Христос: „Верният в малкото е верен и в многото.“ Един е законът. Човекът на Истината не се блазни, той не се изменя от външните обстоятелства. Когато външните условия могат да произведат един ефект в човека, този човек е материалист. Защото само животът, само духът е независим от условията. Духът и животът използват външните условия за своето развитие и са независими от материалните условия. Когато материалните условия са неблагоприятни, животът и... благоприятни условия. Когато реалността не се проявява вече, казват, че тя е изчезнала. Не, не е изчезнала, но тя е престанала да се проявява. Ако някой човек не може да се прояви, това ни най-малко не показва, че няма възможност да се прояви, но условията са неблагоприятни. Той чака по-добри условия.

Та на нас ни трябват здрави схващания. Онези, които са дошли до постоянни схващания, търсят смисъла на живота. Защото смисълът на живота не седи в сегашните схващания. В сегашните условия седят страдания, мъчения, несгоди. В този живот, тъй както е сега, бъдете уверени, че в него не може да бъдете щастливи. И в цялата история, ако я прегледате от единия край до другия, ще видите, че хората не са били и сега не са щастливи. Вземете

един от най-щастливите царе – Соломон, най-мъдрият цар или един от най-силните еврейски царе – Давид; прочетете тяхната история. Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Тъй е, суета е този живот, който живеят хората. Не че животът е суета, не че животът няма смисъл. Има смисъл животът. Суетността на един човек не е суетност на другото. Когато един предмет се изменя, това не показва, че всички предмети се изменят. Когато един човек умира, това не показва че всички хора ще умрат. Това показва, че ако хората вървят по този път, по който върви този човек, който умира, и те ще умрат. Но ако те изменят своя път, веднага ще дойдат други условия. Защото виждам, че смъртта, която сега съществува в света, е едно вметнато явление. Първоначално човек беше създаден да живее вечно, значи да живее един щастлив живот. Но понеже човек не може да разбере тези закони – Адам не беше верен в малкото – Бог му каза: „Бъди доволен от този живот, който има в Райската градина.“ Когато му казаха, че има един по-велик живот, той се реши да престъпи условията на договора, който имаше с Бога. Той погледна звездите и каза: „Аз не се задоволявам да бъда в Райската градина прост градинар и да гледам животните, аз мога да бъда господар на Вселената.“ Затова и той прати жена си при този адепт да се учи. Аз сега турям друга една повест, не такава, каквата има в Библията. Той чете тази книжнина, чете тези книги и прати жена си да се учи, да направи един експеримент при Дървото на познаване доброто и злото, да направи един опит, както правят сега опити по физика и химия. Тя направи опит при Дървото за познаване доброто и злото, но той излезе много несполучлив, ретортата се пръсна и Ева се върна с изгорели дрехи, едва се спаси. Сега вие казвате: „Как да разберем въпроса, буквално или не?“

Най-първо вие не сте виждали какво нещо е човекът. Няма човек на Земята, който да е видял всъщност какво нещо е човекът. Това, което виждате, това не е човекът. Това е неговата къща. Той има две очи, това са органи, с които приема светлината; има един нос, който приема като станция въздуха и му служи за обонянието; ръцете, краката, това са все органи, сетива, с които си служи. Де е човекът? Какво нещо е мозъкът? Той е един орган, една станция, която оперира; когато се умори човек някой път, затвори тази станция като един чиновник, излиза, ходи на-сам-натам и сутринта се върне. Остави някой слуга да работи там. Казвате за някого: „Видяхме Стоян, беше малко весел.“ В какво седи веселостта? Че устата се повдигне малко нагоре. За друг казват: „Тъжен е.“ – Ъглите на устата му са малко надолу, или потъмнели очите му. Казват за някого: „Болен е този човек.“ Дойде лекарят, иска да стане болният – кракът му е болен, но човекът не е болен. Крака си счупил, куца – човекът ли се е счупил? Когато колата скърца, господарят не скърца. Но щом скърца едно колело, господарят туря друго колело. И на човека може да се счупи оста някой път – господарят на това човешко тяло прави същото. Вие имате една представа за вашето тяло, както вашите баби и деди някога са ви учили: „Синко, ти гледай да си уредиш работите, да си направиш къща, да си туриш пари в банката, да имаш жена, дечица, да живееш, както Господ е дал.“ Как е дал Господ? Като заживее, както Господ е дал, ще има кокошки, говеда, овце, те ще бляят, ще крискат, той ще ги дои, ще им взема вълната. Ще кажете, че той по образ и подобие на Бога живее благочестиво, има резултат. Аз питам: Де е самоличният подпис на Бога, че е подписал тези закони? Всички закони, които съществуват на Земята, са човешки закони, временни закони. Една

държава живее с известни закони сто-двеста години, после се изменят. Мойсей създаде закони, които бяха валидни за времето си, но сега не са валидни.

Казвам: В света на духа, в света на живота има други закони, които отначало съществуват и за в бъдеще ще съществуват. Върху тях ние трябва да си изградим бъдещия живот. Сега ще кажете: „Каква е разликата между тези закони и сегашните?“ Сегашните закони умъртвяват човека. Сегашните закони всякога произвеждат една тревога у вас. А пък онези, Божествените закони, всякога внасят мир, спокойствие, доволство, радост, веселие. Божественият закон внася прогрес. Ако вие боледувате, не сте във връзка с Божиите закони, а сте във връзка с човешките закони, защото човешките закони имат отражение върху Природата като последствие. И в храната например: някое растение може да е отровно, някоя крава яла от тази трева и млякото се заразява, който го пие, ще пострада; някой фурнаджия е болен от заразна болест, пипа хляба, който ти ще ядеш, и според закона ти ще се разболееш. Някой лекар те лекува, направи погрешка, може да ти даде едно лекарство, с което може да се отровиш. Пък някой път може да се отровиш като онзи манаф в Мала Азия. Предписва му един лекар едно лекарство и му казал в малки дози да го взима, по една лъжичка на няколко дена. Манафът започнал да разсъждава: „Ако това шише изпия за 3-4 дена и оздравея, поне да го изпия изведнъж и изведнъж ще оздравея.“ Изпива изведнъж цялото шише и умира.

Колкото повече, толкова по-зле; колкото по-малко, толкова по-добре. Колкото по-малко дългове имаш, толкова по-добре; колкото повече дългове имаш, толкова по-зле. Колкото по-малко богатство имаш, по-добре; колкото по-голямо имаш, толкова по-зле. Къде ще бъде злото? Ще

те преследват апаши; както в Америка сега задигнали детето на един американец, искат милиони в откуп. Сега цяла Америка е в тревога. Къде е неговото дете? Пари искат тези разбойници. Човек не е свободен, днес детето е задигнато, утре ще задигнат жена ти, децата ти, братата ти, ти ще трябва да плащаш. Сега това е външната страна на богатството. Богатство аз наричам това, което никой не може да ти го вземе. Богатството седи в ума, в сърцето, в душата, в духа. Или с две думи: твое богатство е това, което винаги носиш със себе си. В духа и живота на човека седи богатството му. Представете си сега един човек, който разбира законите на духа и живота. По какъв закон той ще се води? Сегашните хора си позволяват да пробият земята на хиляда метра, на 1500 метра, за да извадят черни въглища, да извадят сребро, да извадят злато, и не питат никого, казват: „Туй злато е наше.“ Казвам: Може ли да действа така този човек, който разбира закона на духа? Духът не съществува вън от човека, или човек не съществува вън от духа, от живота. Живот, човек и дух, това са едно и също нещо. Ще кажеш, че животът е нещо външно, че душата е нещо външно, че духът е нещо външно, че това са неща материални. Душата е нещо нематериално. Духът е нещо, което стои по-високо в своето развитие от материята. Материята всякога хвърля една сянка върху Битието. Материалният живот хвърля сянка върху Битието. По това се отличава материята. Тя има и ред други качества, които ще намерите в коя да е физика. Аз казвам: Материята хвърля сянка върху Битието и вследствие на тази сянка се явяват всичките нещастия и несгоди в живота. Там дето има сянка, има страдания, недоразумения нещастия и всички отрицателни черти. Духът никаква сянка не хвърля.

Ако отворите пета глава от Посланието на апостол Павел към Галатяните, ще видите кои са тези отрицателни качества на материалния живот, които човек ги е създал. Защото и злото човек постепенно го е складираше. Ако отидете при някой френолог в Америка или в Лондон, той по главата ви ще познае дали има някои наслоявания от тази материя или не. Ако материята е натрупана близо до слепите очи, имате чувство на стяженолюбие. Всички хора, които обичат да бъдат богати, туй чувство у тях е крайно развито. Богатството за тях е цел, смисъл на живота. Не само хората са роби на това чувство. Има животни, у които това чувство е много силно развито; има други, у които е много слабо развито. Вземете кокошката, след като ѝ хвърлите царевича да яде, тя ще кълве, и ще разрови; ако дадете на катерицата, тя след като яде, ще го скъта някъде. Цял шиник да турите на една кокошка, тя ще се качи отгоре, ще се наяде, а другото с краката си ще разхвърли и ще си замине. Кокошката за утре не мисли, тя казва: „Добър е Господ за днес“, каквото може да изяде, ще го изяде, каквото не може да изяде, ще го разхвърли. Аз не препоръчвам кокошката, защото е много разточителна, тя всякога рита крината. Катерицата е демократ, тя събира. Богатите хора са разточителни, кокошки, сиромасите хора са катерици, които само събират.

Не е в събирането щастието на човека, но щастието е положено в самия дух на човека. Ако този човек не седи по-високо от условията, в които е поставен, ако той не разбира добре тези условия, той не може да бъде щастлив. Мощният човек, онзи, който има мощна мисъл и сила на духа, може да остави къщата си отворена и нито един разбойник няма да влезе в нея. Той ще има пред вратата си електрически токове, никой не ще може да влезе. Не-

говата каса е оградена с такива токове, такива невидими жици има, че който се приближи и ги бутне, веднага ще се намери в голямо противоречие. Казвате: „Господ да ни пази.“ Как пази Господ хората? Господ те пази, като ти казва: „Развивай своя ум, развивай своя дух.“ Сегашните хора защо страдат? Те вярват в човешкия ум и сърце. В човешкия дух едва сега се учат да вярват. В сърцето и ума вярват, но дали има душа или дух, за тях това е въпрос.

Та казват, че душата е сбор на мозъчни функции. Научно ето как седи въпросът. Реалността няма нужда от защита, нито да я утвърждавам, нито да я отричам. Реалността не се нуждае от никаква защита от никого. Ето де е погрешката. Казват, че в света нищо не се губи, нищо не се създава. Значи количеството на материята и количеството на силата не се губи. Питам тогава, ако един човек умре, къде ще отиде. Казвате, изгуби се. Никъде не се е изгубил той. Какво нещо е смъртта? Нима една фабрика, като престане да работи, тя е умряла? Спряла фабриката, спряли котлите. Но на утрешния ден видиш, че котлите отново работят и колелата се въртят. Или може да се премести на друго място. Онзи, който е създал фабриката, той е фактор; не е важно дали тя върви, но важно е дали тя има господар, който може да я кара. Материята сама по себе си не може да върви.

Сега се казва, че човек щом умре, всичко се свършва с него. Нищо няма да се свърши. Човек, след като умре, или като престане да работи тази работа, той ще се убеди, че неговите възгледи за живота са били лъжливи. В туй ще се убеди. Какво прави човек, след като умре? Хората след като умрат, коригират своите погрешки. Аз виждам в онзи свят. Не казвам, вие да го видите, нито да вярвате в това, което аз виждам. Даже ако вярвате в това, в кое-

то аз вярвам, вие може да напакостите на себе си. Защо? Защото вие не можете да гледате, както аз гледам. Двама учени хора разрешават една и съща задача; по някой път един гледа на решението по един начин, друг път по друг начин. За пример учените хора казват, че между две точки може да се прекара само една права. Но учените хора също казват, че точката е непространствена. Значи между две непространствени точки може да се прекара една права линия, за която казват, че няма никаква дебелина. Две прави не могат да се прекарат между две точки. Относително е вярно това. Питам, ако правата линия е път от една точка до друга, през този път колко точки могат да минат, други точки не могат ли да минат? Следователно, ако една точка се движи към друга, тя образува права линия; ако друга точка се движи след нея, не може ли да образува пак същото права линия? Следователно между две точки може да теглим много прави линии. Тия линии не са такива, каквито ние си ги представяме. Отчасти е така. За материалния свят това е вярно. За света на духа нещата трябва да се коригират. През две точки могат да се прекарат много прави линии. Разбира се, за това не може да има доказателство. Така както е писано в математиката, това е вярно, но по отношение на духовния свят законите са други. Има учени хора, което твърдят същото, не го твърдя само аз. Но това нищо не значи.

Вие не може да теглите една права линия между две мъртви точки. Само между две разумни същества може да теглите една права линия. Всяка една сила е в зависимост от една разумност. В дадения случай материята е, от която се образуват формите, а пък силата се образува от движението. Причината на туй движение е разумността. Ако една точка се движи към друга точка и се образува

права линия, това е защото правата линия е отношение между две същества, или аз казвам: Правата линия е правото отношение между две разумни същества. Идејно е това. Щом се измени това отношение, тази линия вече не е права линия, но е крива линия. Следователно по този закон две същества, които се обичат, се приближават; две същества, които си приличат, се отблъскват. Тогава двама души, като ги оставите свободни, по външната им обхода аз мога да определя обичат ли се или не се обичат. Ако турите двама души в един салон, ще видя кой къде сяда; ако взема геометричката линия между тях, аз ще определя колко се обичат. Колкото повече се обичат, толкова са по-близо, колкото по-малко се обичат, са по-далече. Ако не се обичат, единият е на единия край, другият е на другия край. Защо са седнали така? Любов няма там. В това отношение геометрията е наука, която може да покаже разумните отношения между хората. Ако двама души се намират в отношение на права линия, или в отношение на квадрат или на куб, това показва какви са техните взаимни отношения. Това е по отношение на идејния свят, върху тази база е основано гаданието по лицето. Сегашните изследователи, американски и английски учени хора, проектират един ъгъл от ухото към носа и по него определят на каква степен на развитие човек се намира. По моите изследвания аз проектирам три ъгъла, които имат еднакви граници. И трите ъгъла излизат от ухото. Единият ъгъл е за челото, другият е за носа, третият е за брадата. По съотношението на тези три ъгли и по съотношенията на линиите, които се проектират като прави линии, се съди в кой свят човек спада. Те определят разумността му, интелигентността му и физически човек на каква степен е. Физическият човек е брадата, носът е умственият човек,

интелигентността, а челото е Божественият свят. Някои хора в Божествения свят едва сега са започнали да работят. Едно ниско чело показва, че този човек сега е влязъл в Божествения свят. Някои имат два-три сантиметра високо чело, някои имат 7-8 см високо чело. Най-малко 10-12 см широчина трябва да има челото. Ако е така, този човек е живял в Божествения свят. Колкото носът е по-къс, толкова човек е по-любопитен, като малко дете, и е още в едно низше, недоразвито състояние. Колкото носът е по-дълъг, по-дълго време той е живял в умствения свят. Дължината на брадата показва колко е живял в материалния свят. Ако вземете човека, колкото е по-масивен, толкова повече е живял във физическия живот. Но това не е човекът, това е материалният живот и резултатите, набрани от миналото. В лицето на всеки човек са отпечатани хиляди поколения, деди и прадеди, които са живели, строили. Някой път казваш: „Чакай да видя как е живял дядо ми, да направя нещо като него. Той е бил механик.“ И ти започваш да се занимаваш с механика. Дойде ти някоя друга мисъл, че дядо ти е бил музикант, и ти решаващ да се позанимаваш малко с музика. Баба ти се е занимавала с поезия и ти казваш: „Чакай да видя какво е писала в книгите“; и започваш да описваш живота, занимаваш се с поезия, започваш да пишеш стихове. По някой път аз чета поетите, виждам реалността, която описват, усмихвам се, защото те описват това, което не е никакъв живот. Те описват една мома, че очите ѝ били светли, че устните ѝ червенички, че тя била стройна или тантуреста, че гримаси правела, че обходата ѝ нещо лъкатуши. Това лъкатушене не е животът. Че кой не лъкатуши? Движението е израз на живота, но не е само това животът. Животът е съвсем друга реалност. Казвате: „Нещо отлично е тази мома.“ Но това, от-

лично, после се замрачава. Не се минават 4-5 месеца и казваш: „Аз съм се излъгал.“ Момата, дето си описвал, я няма там. Никой не се е докосвал до тази мома. Вие казвате за някого, че ограничава жена си. Не приказвайте така. Какви ли не въпроси засягате. Сега наскоро идва един приятел, разправя ми, че дошъл един ясновидец при него и му казва: „Жена ти има любовни отношения с един млад момък.“ Той ще полудее. Ти се безпокоиш, но ти не познаваш още жена си. Оттам насетне той си създаде една болест и го лекуваха. Казвам: Ти извади тази мисъл от ума си, не се занимавай с жена си. Ако е по Любов, то е Божия работа, не се занимавай. Зле пише за тебе, ако така правиш. Но той я подозира в какви ли не работи, казва: „Близко до ума е това“, бил намерил някакви доказателства. Казвам: Това не е никакво доказателство и за мен не е имало никакво доказателство. Откак онзи човек тури тоя бръмбар в главата ти, от тогава ти се разболя. Най-после ми казаха, че той заминал за другия свят да научи тази Истина. Отгоре ще я види.

Истинският човек не живее на Земята, живее в Божествения свят. Тук живее неговата сянка. Растението със своите корени живее, но животът му се проявява в клонищата, цветовете и плодовете. Така трябва да разбирате цялото битие. Човек е последната фаза на това Дърво на живота. Аз гледам нещата съвсем другояче. Между растенията и хората не намирам голямо различие. Има различие, но в духовно отношение човек е продължение на растенията. Той е последната фаза на растенията. Ние го виждаме, че е отделно нещо, но той е последна фаза. И тогава Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките.“ Как ще обясните това? „Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, отсича се.“

Сега няма какво да ви говоря на вас, вие знаете Истината. Всеки един от вас има една вътрешна интуиция и знае Истината. Аз поддържам, че всеки човек знае Истината, но той не иска да приложи тази Истина, понеже деди и прадеди не му позволяват да я приложи. При мен са идвали много мъже герои и са ми казвали: „Много хубаво е това учение, но ако научи жена ми, че ходя в него, цял скандал ще направи.“ Не е въпросът за моето учение, но това е въпросът за Истината, върху която се гради целият живот. Всеки един човек, който говори, стъпвайки върху това, върху което се гради животът, говори Истината. Ако ти обичаш Истината и жена ти вдига скандал, нека вдига скандал, колкото иска. Но ти искаш да се наживееш на Земята и се оправдаваш с жена си. Жена ти не е виновна. Тя даже не подозира, тя ще се радва, ако тръгнеш по този път, но на теб не ти отърва, защото ако се решиш да вървиш в този път, ти трябва да уредиш всичките си въпроси със своите ближни. Този си оплел, онзи си оплел, на този имаш да даваш, на онзи имаш да даваш, и като дадеш последните си пари, ще останеш последен голтак. Аз не съм от тези, които ще те учат да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава сам щеш-нещеш ще се научиш как да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава аз ще те науча как да се обличаш по новия начин.

Една сестра разправяше – вестниците били писали, че един индус подарил на папата едно оризено зърно, на което написал цяла поема. Как е станало това, не знаем. После друг му подарил един плат, изтъкан от самите буби, които той отхранвал. Те сами изтъкали този плат. Разбирам, ако хората тъкат платно, но бубите без участието на човека плат не могат да направят.

Ако разглеждате сегашния човек, ще видите, че това не е истинският човек. Този човек е красив отвътре, но ако го разглеждате от всяка гледна точка, ще видите, че той е една грозотия. Вие имате едно много криво понятие за човека. Ако търсите поета в книгата, която той е написал, вие ще се лъжете. Четете книгата, но там не е поетът. Мислите, че човекът е вътре в това тяло, което виждате. Колкото поетът е в книгата, толкова и човекът е тук. Само че тази книга, която човекът е писал, е по-жива. Жива е тази книга, тялото на човека е жива книга, постоянно функционират силите, постоянно дава. Този поет, който е „издал“ тая жива книга, постоянно прави реклами за себе си, движи се, отваря си очите, той постоянно рекламира човека. Казва: „Учен човек е този.“ Но той не е господарят, това са слугите, които рекламират. Господарят седи надалече. Когато светът ще повярва напълно в него, тогава той ще дойде. А вие мислите, че той е тук. Някой казва: „Фалирах, не ме почитат хората.“ Ти сам себе си не почиташ, как ще те почитат хората? Ако ти сам лъжеш, как ще те почитат хората? Ако ти сам не обичаш Истината, ако в теб няма тази разумност, какво уважение ще имаш и на какво отгоре ще разчиташ? В нашия свят трябва да има нещо, което да представя човека, да се не лъже. Някой път като ме срещне някой, като говори, започне да си стиска краката, ръцете, мисли да се представи пред мен по-друг, страхува се да не го разгада. Той преди да е дошъл при мен, аз го зная какъв е. За мен не е необходимо да срещна човека, за мен е достатъчно да пипна една хартия, която той е пипал, за да го нарисувам този човек такъв, какъвто е. Като минавам по един път, аз зная дали по този път е минал вълк, мечка, дали са изiali някого или не. За мен това не е голямо знание. Да предскажат бъдещето на един човек, с това се занимават децата

на онзи свят, които нямат работа. Пък в този свят туй се счита за голяма работа, за голямо откритие. Когато един учен човек твърди, че на Слънцето има кислород, водород, това се счита за голямо откритие. Всички елементи, които ги има на Земята, има ги и на Слънцето, понеже Земята е излязла от Слънцето. Всички планети, които излязоха от Слънцето, имат същите елементи, както и то. А учените сега доказват чрез дедукция, чрез индукция, че това било, че онова било.

Този, Който е създал цялата Вселена, Той е турил известни закони. Ние не трябва да се заблуждаваме. Няма нужда да знаем цялото Битие, но понеже животът върви по особен път, от материално гледище постепенно се събужда нашето съзнание. Вие може би искате да знаете какво има на Слънцето. Какво ще ви ползва това и да го знаете? Животът на Слънцето е най-идеалният живот в цялата Слънчева система. Ако някои жители на планетите искат да копират идейния живот, трябва да отидат на Слънцето да го видят. Аз вярвам, че на повърхността на Слънцето, в неговата фотосфера има 10-15-20 милиона градуса топлина, а някъде достига до 50 милиона и повече. Понеже има опасност едно Слънце да нападне друго Слънце, вследствие на това има тази топлина, за да се защитава от нападения. Понеже съществата на Слънцето са много напреднали, някой път може да стане нашествие, да нападнат Слънцето, вследствие на това те турят такива големи укрепления, за да отблъснат тези неприятели. Някой път може и от Земята да ги нападнат. Това засега са предположения. Казвам, че на Слънцето има една област толкова благоприятна, има една област, дето има идеален живот. Нашата Земя е представена там. Цяла една Земя има в Слънцето, която живее и там, и е подобна нашия земен идеал. И Венера е пред-

ставена там, и Марс е представен, и Юпитер е представен, всички планети в Слънцето имат отличен живот.

Ако искате може да проверите това, само че дали ще ви пуснат сега от Земята до Слънцето, понеже границите са затворени, а и много пари трябва. Ако нямате пари да отидете до Франция или Германия, където са нужни 4-5 хиляди лева, знаете ли колко милиарда ще ви трябва до Слънцето да отидете? При това като отидете, там има една граница, ще ви питат какво е вашето верую, в какво вярвате. Вие ще кажете: „В нищо не вярвам.“ Тогава казват: „Обратно, върнете го назад да отиде там, дето в нищо не вярват.“ Ще кажете, че сте православен, че сте евангелист. „Върнете го при православните“ , казват „Върнете го при евангелистите.“ На Слънцето няма православни, няма и евангелисти, има подобни само. Казвате: „Аз съм анархист.“ – Върнете го при анархистите. „Ама болшевик съм.“ – Върнете го при болшевиките. Ако кажете: „Българин съм, французин, англичанин, те ще кажат: „Върнете го при българите, при французите, при англичаните.“ Като отидете в Америка, ще ви питат какво мислите за Америка. И като отидете на Слънцето, и там ще ви питат какво мислите за Слънцето. Ако вие сте готови да приемете гражданството на Слънцето, да се отречете от целия земен живот, ще ви приемат. Иначе ще ви върнат назад. Те не искат да имат такива анархисти, каквито тук съществуват. Там не може да има анархия. Там има толкова много земя за обработване, пари има толкова много, че може да ги носите с магарета. На Слънцето няма многоженство, моногамия съществува там, ако имате идеята за много жени, веднага ще ви изпъдят навън. Ако на Слънцето носите някаква икона или идол, ще ви върнат назад. Никакви вестници, никакви икони, никакви фотографии. Ако искате на Слънцето да фо-

тографирате някого, той ще ви дойде на гости и ще каже: „Вижте ме сам“, но нямате право да го фотографирате; ако фотографирате, ще ви изгонят на общо основание. После, на Слънцето няма клозети като нашите. Там има висока температура, при която изверженията веднага се пречистват и няма никаква миризма. Ти ще отидеш най-малко на сто километра и ще се върнеш чист. В тази орбита всичко се очиства.

Някои учени хора пишат в своите бележки какво има на Слънцето. Аз още не говоря какво има в онзи свят, аз говоря за един физически свят, който е напреднал и е близо до духовния свят. След като преминете през всички слънчеви системи на материалния свят, ще влезете в Слънцето и оттам насетне може да бъдете кандидати за Божествения свят. След като научите всичките науки на Слънцето, може да се върнете на Земята и да живеете както трябва. Тогава ще имате един образец. Вие казвате, че трябва да живеете по Любов, по Мъдрост, по Истина. Но в какво седят Любовта, Мъдростта и Истината, не знаете. Всеки си има свой образец. Когато отидете някога на Слънцето, ще ви станат ясни тези понятия. Това е за сведение само. Не искам да вярвате. Един ден, когато някой от вас отиде на Слънцето, вие ще си спомните, че съм ви говорил, ще кажете: „Вярно е.“ Когато видите, тогава да вярвате, сега е за сведение. Много неща сте чели, чели сте „Хиляда и една нощ“. Чели сте Шекспир, чели сте Кант, чели сте някои стари класици, но хубаво е да знаете и това, че на Слънцето няма клозети, няма боклуци, няма торене по нивите. Там е всичко чисто, там всички хора са идеални. Там няма гробища и като нашите църкви няма. Всички имат едно убеждение.

Има друго нещо, което там съществува. Те представят някой път как хората живеят на Земята, представят как

живеят на Венера и на Марс, и на Юпитер. После в тях се заражда една мисъл как да помогнат на хората. Идея имат тези хора на Слънцето. Те изнасят нещата точно, както са, и няма лъжливи неща и факти, които да ги преувеличават. Там героинята от някой роман никога няма да припадне, да умре на коленете на своя възлюбен. Един автор иска да ме убеди, че героят му умрял от голяма Любов. Това не може да бъде. От Любов човек не умира, от Любов човек оживява, а от безлюбие умира. Когато някоя възлюбена е умряла, тя е умряла от безлюбие. Когато някоя мома се влюби в някой момък и докаже Любовта си, постигнала е най-високо положение на Любовта. Ако след това каже: „Ако аз го изгубя?“, в този момент тя припада и умира. В нейната душа става едно раздвояване, в нейните чувства се явява едно раздвояване: момата може да умре, да полудее. Откъде се пръкна тази мисъл, че този, който я обича, ще ѝ измени? То е идея от една баба от миналото. Тази идея се явява като един микроб, който при известни условия се съживява, почва да се разплодява и внася тази отрова. Как е възможно да обичам някого и след това да му изменя? Да изменя на някого, значи да изменя на Бога. Да изменя на другаря си, значи да изменя на себе си. И обратното е вярно: щом изменя на себе си и на ближния си, аз изменям и на Бога. Аз съм свързал тези три неща в едно. Следователно не допускам в себе си никакво изменение, никаква измяна. Любовта не може да се измени. Понеже ако аз изменя на моето убеждение, на Любовта, смъртта ще дойде в мен, нищо повече. Дали не себе си изменям или на ближния си, непременно смъртта ще бъде един резултат, или едно нещастие. Такъв е законът в живата Природа. Дали го приемат е друг въпрос, но всичките нещастия в света произтичат от двата фактора: от несъгласието на постъп-

ките с нашия дух и от несъгласието с живота. Аз взимам онзи истински живот, в който смъртта не царува. Това е разумното в света. Духът и животът са, които създават всичките материални блага, които хората имат.

Следователно каква е целта на един човек, който говори? Той, казвате, иска да заблуждава хората. Ако аз искам да ги заблуждавам умишлено или ако неумишлено ги заблуждавам, то това води смърт за мене. Питам тогава: Какво се ползвам аз, който изневерявам на онзи велик закон в битието? Нищо. Или какво се ползвам аз, ако заблуждавам хората да вярват в това, в което аз вярвам? Най-първо, ако вярвам в едно учение, аз го прилагам в себе си, гледам какви резултати може да произведе в мене. Аз съм минал през една дисциплина. В младини бях толкова слаб, че очаквах вече денят, когато ще дойде да ме опее свещеник и да ме заровят. Борил съм се със смъртта. Казвах: „Скоро ще свърши той.“ Аз вярвах в едно: Щом престана да живея, както Бог изисква, ще свърша веднага. Та когато казвам някому, че за да е здрав, трябва да повдигне мислите си, съзнанието си, аз съм опитал това. Здравето на човека зависи от един момент. Ако повдигнете мисълта си към онази велика мисъл, която прониква в целия живот, в съзнанието на хората, във всички растения, във всички животни, в съзнанието на камъните, на светлината, вие ще оздравеете. Светлината има съзнание. Светлината е толкова реална, колкото аз съм реален. Казвате: „Светлината е механическа.“ Ако светлината носи живот за мен, ако топлината носи живот за мен, ако всяка една мисъл носи живот, значи животът е скрит в тази форма – в светлината, в топлината, в мисълта. И дотолкова, доколкото аз разбирам хората, дотолкова мога да взема този живот, да се свържа със света. Защото всеки един човек е проекция на Бога.

Всеки от вас е проекция на Бога. Дотолкова, доколкото разбирам тези хора, дотолкова Бог се е проектирал. Да не спъвам Бога, който работи в човека. Щом аз обичам Бога, аз му съдействам. Дойде един човек, за да не го спъвам, отнасям се с уважение, защото виждам проекцията на Бога. Ако някой вижда проекция на Бога в мен, и той не трябва да ме спъва. Ако всеки човек остави Бог да се проектира, ако нещата дойдат като един съзнателен закон, тогава ще разполагате с всичкото богатство на Земята.

Какво застава тези жители на Слънцето, които от сутрин до вечер се занимават със своята цивилизация и култура, да намират време да изпращат богатство, блага на хората от Земята? Цял бюджет има Слънцето за Земята. Там се събира едно събрание, което определя бюджета на цялата Земя. На всички други се изпраща грамадно количество светлина, топлина, после храна, енергия. Всичките храни все от Слънцето идат. Казват хората: „Господ създаде света.“ Аз не зная какво хората разбират под Господ. Господ е създал света, но къде е той? По неговите външни изявления не знаем къде е Бог. За пример, някой човек говори, казват: Много сладко говори. Това са други вибрации, които измъчват ухото. Това е мое схващане. Мърда си устата. Дам му малко хлябец. Казвам: Много хубав е хлябът. Има нещо в хляба, което е музикално, чрез него влизам във връзка с Божествената реалност. Трябва обаче дълго време да го дъвча.

По някой път ние виждаме хубавото в човека. Има един момент – $1/10$, $1/15$, $1/20$ от секундата или $1/50$ от секундата, аз съм забелязал, това е един момент много кратък – има нещо много хубаво у човека, и после премине. Гледам, че се отвори нещо, и после се изгуби. В очите му гледаш, че се разкрие една реалност, и после се изгуби.

Чудиш се след това вярно ли е било. Някой път очите са като врата, екран, виждаш една реалност, после тя изчезне. Това е човекът там. Този човек го виждаш честен, справедлив, благороден. Този човек, у когото ние забелязваме тези качества всякога след време ще се измени тук-там. Някой казва: „Ти какъв човек си?“ Наблюдавайте ме някой път. Ако може да видите, че моите очи се отварят, може да разчитате. Наблюдавайте, за това не се изисква много. Достатъчно е да погледнеш човека само за 1/5 от секундата и да знаеш вече дали горните качества ги има или не. За 1/5 от секундата може да видиш нещо, което за сто години не може да научиш. За 1/5 от секундата ще видиш този човек как е вървял, как е живял, ще видиш цяла една история. Казвам: В това време виждам всичко за него, нищо не го питам. След това, като един обикновен човек, той ще започне да се движи, ще си почесва главата. Това са актьорски представления. Аз се усмихна и той се усмихне. Аз говоря, а той ще се почеше. Какво изразява човек, когато се почесва по главата? Когато не може да мисли правилно, той се почесва. Когато мъчнотията седи в неговите чувства, той се почесва отзад; когато мъчнотията седи в неговото користолюбие, той се почесва над ухото; когато мъчнотията седи в неговите религиозни убеждения, той се почесва отгоре на главата; когато мъчнотиите са в ума му, той се почесва по челото, търси някакъв ключ да се отвори, да може да разреши този въпрос. Почесването не е нищо друго, освен търсене на ключа, на едно разрешение. Следователно като се почесва отзад, той иска да завърже приятелство и не знае как. Отзад на главата има един център, той търси там ключа, как да си намери партньора. Някой иска да се моли, но не знае как и се почесва горе най-високо на главата, за да види дядо му, баба му как са се молили;

не може да го намери. Това е фигуративно казано. Научно мога да ви представя тези неща, но нищо няма да ви ползва. Понеже ако човек знае много, много бели си създава на главата. Ако сте физиогномисти или френолози, вие бихте си турили шапката на главата и бихте бягали из горите.

Представете си, че сам сте се оплел в една неприятност, но изучавате някоя от тези окултни науки; как бихте си помогнали? Или имате един събрат толкова упорит, че не можете да го поправите по никакъв начин; тогава с тези науки бихте ли могли да му помогнете, или пък на себе си да помогнете? Какво ще правите тогава? Ще опъвате каиша до второ разпореждане. Ако сте военен и имате началник, упорит генерал, вие сте подчинен, какво ще правите? На този генерал ще му изучавате слабостите. Ако той е тщеславен, ще обичате да го хвалите, ако той е много тщеславен и горделив, ще гледате да не го обидите. Много внимателни ще бъдете с генералите. Някои обичат да бъдат генерали, но добре, че има и такива, които не обичат да бъдат генерали. На тях им се е втръснало генералството. Които се отричат от генералството, те са го имали и им е втръснало от него, и искат да се освободят. Други, които нямат, искат да бъдат генерали. Малкото дете иска да бъде като дядо си, но като стане като дядо си, втръсне му се. Малкото дете казва: „Да имам бяла брада като дядо си!“ Гледа големите само, но като стане дядо, разбира, че нищо не допринася бялата брада. Казват: „Изкуфял е този дядо, остарял е, не е способен за никаква работа.“ Детето се разочарова в дядо си. Но ние имаме едно криво разбиране за дядото. Дядото след като остарее, стане на 120 години, трябва да прилича на едно малко дете, да знае туй изкуство да става като малко дете. Като дойдат децата, да си смъкне брадата и да си поиграе с тях, като излязат те, да

си тури пак брадата за пред възрастните. Такъв дядо виждали ли сте? Ако имате такъв дядо, ако бихте намерили този дядо, той може да ви даде всички съвети и да разчитате на него. Той може да бъде като малките деца. Така и бабата да поиграе с малките деца. Защо се срамува старата баба да играе като малките деца? Значи да лежи тази баба, да измъчва децата с философия, не я е срам, а да стане като малките и да поиграе с тях, я е срам. Каква философия е това? Тя казва: „Аз съм поживяла.“ Какво е видяла тя? Че десет момци я обичали, това знание ли е? Че един грънчар направил десет грънци и ги счупил, това занаят ли е? Че един търговец е спечелил десет милиона и после ги изгубил, това търговия ли е? Че един професор учил десет години, направил такава теория, която за нищо не е, това професорство ли е? Във всичките ни теории трябва да има една положителна страна, трябва да има един положителен резултат. Ако всичките ни резултати са все отрицателни, това не е професорство. Поне най-малко половината на това, което имаме, да е положително.

Най-после, какъв ще бъде резултатът на сегашния живот? Казвате: „Сега ако умрем, ще отидем в другия свят.“ Че може да отидете в онзи свят, това го знаем; че ще научите много неща, като отидете в онзи свят, и това го знаем. Но че сега не учите, на този свят, и това го знаем. Защо не посвещавате свободното време, което ви остава, за онзи свят, за разумния свят, от който зависи сегашният ви живот? Онзи свят е тясно свързан със сегашния живот: „Верният в малкото е верен и в много.“ Малкото вяра, която се отнася до реалното, ако нея разработвате, вие като влезете в другия свят, ще бъдете готови работници. Ако този свят, физическия не разбирате както трябва, като влезете в другия свят ще срещнете други препятствия. Зако-

нът е един и същ. Вие и там като влезете, ще намерите един свят, който е създаден по подобие на земния живот.

Ако запитате един дух какво има в онзи свят, той ще ви изясни последната теория. Той казва, че всеки един предмет си има един етерен двойник. Все едно, че вие имате един стол на земята, на който седите. От невидимия свят виждат етерния двойник, който не се разрушава. Докато ние обичаме един предмет, той седи в невидимия свят, но ако сме развалили този предмет с омраза, той изчезва и в Небето. Значи двойник има столът, и по този двойник съдят какъв е столът на Земята. Когато вашият стол в Небето изчезне, това показва, че вие сте фалирали на Земята. Тогава ето как познават от невидимия свят какво става с вас тук. Когато образът на вашия син в Небето изчезне, когато образът на вашата жена в Небето изчезне, когато образът на вашия приятел в Небето изчезне, те знаят, че вие съвършено сте фалирали. Всеки един човек, когато вие обичате на Земята, етерният му двойник седи там; ако намразите един човек, един ваш приятел, той не съществува за вас – не съществува вече и там. По него те съдят за вашето състояние. Затова казва Писанието: „Делата ти подир тебе ходят.“ Каквото правите, в Небето е живо. Когато вие обичате, той е там, когато не обичате, няма го там. Имате приятели, мъже и жени, те са проектирани на Небето – и там има мъже и жени. Този земният живот е създаден по прилика на онзи Божествен свят. Не е тъй в туй кривото разбиране, както ние мислим. Защото под „мъж“ и „жена“, положителна и отрицателна енергия, в Природата се разбира друго. Женственото в Природата е туй, което съгражда, което събира нещата около себе си. Жените създават земите, жените създават слънцата, жените създават слънчевите системи, планетите. Пространството го

владееят мъжете. Пространството между Земята и Слънцето го владееят мъжете. Във всички празни пространства между планетите живеят мъжете. Всичкият материален свят е на жените, които само грядат. Материалният свят принадлежи на жените. Когато те минават от един дом в друг, тогава мъжете ги допускат. Когато жените не обичат мъжете, тогава те не допускат жените да си ходят на гости. Това е един от старите изводи, и сегашните изводи са същите. Това е отношение.

Разумни същества живеят и в междупланетното пространство, дето материята е съвършено прозрачна. Най-разумните същества живеят в най-прозрачната материя, каквато е светлината, пък в гъстата материя на Земята живеят по-нисши същества. Най-разумните, най-напредналите същества, които са завършили своето развитие, живеят в етера, в „празното“ пространство. То е така населено! Трябва да идете там, за да видите какво нещо е. Един ден вие всички ще бъдете там, може след 10 хиляди години, след сто хиляди, след един милион, два милиона, сто милиона години, или като турите едно число с 50 нули – все ще бъдете там. Туй е един велик простор. Едва сега реалността е пред вас.

„Верният в малкото“. Малкото е духовното, което имаме. Цялото небе, не само слънцата, които светят, това са все реалности. Видимото в света, това е жената. Невидимото, това е Божествената разумност. Казват: „Празно пространство.“ Пространството не е празно. Това е живот, в който живеят такива напреднали същества, за които едва ли хората имат някакво понятие, но един ден ще имат. Както мравите нямат понятие за този свят, както мравите нямат понятие за нас, така и ние нямаме понятие за тия разумни същества. Ние сме като мравите, които живеем в

такива малки съжителства и мислим, че като нашия свят няма друг. Като света на мравите няма друг – за тях, и като света на хората няма друг, и като света на ангелите няма друг.

Сега аз ви въведох в една област, което е само външната страна. Все едно, че ви описвам една мома как е облечена с накитите, с копринените дрехи, с диаманти, с пръстени, с автомобил, със слугите си – това е външната страна. Има една страна, в която вие може да имате почитанието на всичките хора. Всеки от вас може да стане виден в един момент, в един момент може да стане гениален на Земята. Ако човек има едно чувство на Любов, едно радио, в което да проникнат енергиите на Любовта, дето и да минава, всички хора ще се стичат около него, ще бъдат на негово разположение, и от него, и от тях ще изтича любвеобилност и разположение. В един момент може да стане това. Ще ме запитате: „Възможно ли е това?“ За свещеното невежество не е възможно. Никога един учен човек не може да го заровите в гроба. Той не е толкова прост, че да се зарови. Там се заравят техните дрехи, които са турени. Оплакват ги, но няма ги там. Животът, духът не може да ги туриш в гроба. Духът не е нещо материално. И човек не е нещо материално. Казвате: „Как така, в Орландовци е пълно със заровени.“ Магарето може да заровят в Орландовци. Тогава каква разлика има между магарето и човека, щом и двамата ги заравят в земята? Аз наричам човек това, което не се заравя в земята. Всяко нещо, което се заравя в земята, не е човек. Това е духът. Свещена книга е духът, една велика истинска наука. Туй, което не умира, не се заравя. Свобода трябва да се даде на хората! Защото ако хората са свободни, те са хора, ако не са свободни, те са животни.

В най-големите мъчнотии на живота да си свободен! Казваш: „Гладен съм, ще умра от глад.“ Ти си човек, как ще умреш гладен? Най-първо ти не трябва да вярваш, че гладен ще умреш. Ти казваш: „Ще ме уморят хората.“ Никога хората не може да те уморят. Ти сам в себе си трябва да умреш. Не трябва да вярваш, че има някой, който може да те умори. Ще застанеш на този принцип: Където и да си, може да заемаш най-долното положение, където и да си, от това положение може да се издигнеш. Имаш приятели, които могат да ти помогнат.

В Дъблин свири Крайслер като малко момче. Минава един и чува свиренето, мисли, че е някой виден цигулар. Исква да види този цигулар, но вижда едно малко момче на 15-16 години. Той го взима при себе си, кара го да свири едно парче и казва: „Ето един талант.“ Той дава съдействието си на туй момче. Талант има то! Ако във вашата душа действа Божествената Любов, то който и да ви види, ще каже: „Има нещо в този човек.“ Това е спасението в света. Така е за напредналите души, но не се отнася това и за ненапредналите души. Изходният път е този, няма друга свобода. Вие чакате Христос да дойде отвън. Никога няма да дойде Христос, ако тъй вие го очаквате. Ще дойде да ви се усмихне или да ви каже: „Елате вие, благословени.“ Много са заблуждават в това вярване. Христос така, както го очаквате отвън да дойде, няма да дойде. Тогава защо да не вярвате в мене, ако е така? Или ще кажете, че аз съм антихрист?

Разумността се отличава с едно нещо: онзи, който иде, той носи свобода и живот за всички хора, нищо повече. А онзи, който носи свобода в Името Божие, той трябва така да живее, той трябва да има една Любов, която да не се поколебава в нищо. Неговият живот да

бъде живот за другите. В който и народ да дойде Христос и да се прояви по този начин, вие можете да станете проводници на Христа. Както едно огледало може да стане отражение на слънчевата светлина, така умът и сърцето на човека могат да станат отражение на Словото Божие. Ние трябва да бъдем отражение. Колкото по-скоро схванете тази идея, толкова по-добре. Вие може да кажете: „Възможно ли е това, аз достоен ли съм?“ Вие петните Името Божие. Ако вие не бяхте достоен, Бог нямаше да ви изпрати на Земята. Щом сте изпратени, достойни сте. Кой ви даде право да се съмнявате? Кажете: „Аз съм много грешен.“ Какво от това? Че кой дявол ти тури в ума мисълта, че си много грешен? Ти като имаш грехове, може и да ги изправиш. В това седи твоето достойнство! Понеже те са грехове на твоите деди и прадеди, които трябва да носиш с хиляди векове, и ти трябва като някой юнак да изчистиш онази смет, онзи боклук на хилядите поколения, че като те види дядо ти, да каже: „Много се радвам, че ти ни освободи от това робство.“ Нямате право да се съмнявате в себе си! С това позорите Името Божие.

Аз ви говоря като на приятели. Аз считам за унижение, за позор да ви говоря това, което не е Истина. Аз не искам да позоря Името Божие, да позоря Онзи, Който ми е дал живота. Искам и вие да бъдете свободни. Аз искам да бъдете такива, каквито Господ ви е пратил на Земята. Както аз познавам Бога, искам и вие така да Го познавате. Другояче не може да Го познаете. Искам да минете по същия път, по който аз съм минал. Може да проверявате, колкото време искате, колкото дни и часове искате, но да минете по друг път е невъзможно. Свобода имате в минаването, но ще минете по същия път, по който аз

съм минал. Бог е казал: Един е пътят. Той е пътят за въздигането на човешката душа. Този път аз го наричам свещеният път на Любовта, свещеният път на Мъдростта, свещеният път на Истината. Той е свещеният път, по който всички души, всички хора на Земята стават свободни.

26. Неделна беседа, държана от Учителя на 27 март 1932 г. 10 ч
София-Изгрев

НАКЛАЛИ ОГЪН

Ще взема само две думи от 18 глава, 18 стих от Евангелието на Йоана: „Наклали огън“.

Ученият човек се познава по това, че той се занимава с неизвестни работи; простият, неученият човек се познава по това, че той се занимава с известни, с понятни работи. Простият търговец, който продава на битпазар, се занимава с вехтории. Ученият човек е един шивач, който шие все нови дрехи; като дойде някой при него, той му взима мярка, скроява дрехата и я ушива. Някои хора много обичат битпазара, те казват: „Дайте ни един катехизис на живота!“ Ако искате катехизис, идете на битпазар. Ако светът можеше да се оправи с катехизис, тогава вземете един будически, един католически, един православен или друг някакъв – навсякъде има катехизиси, няма защо да търсим нови – и вижте доколко светът може да се оправи с тях.

Сега, от това не трябва да разбирате, че не трябва да се мисли правилно. Мисълта е един прогресивен процес. Ние едва сме започнали да мислим. Човек едва е преминал в границите на човешкото състояние. Той едва сега преминава от животинското в човешкото състояние – това е авангардът. Човек едва е преминал от животинското в човешкото царство. Това е един преходен период, вследствие на което ние виждаме толкова много разправии.

Разправиите, спорът, те са достояние на животните. От тях е започнал спорът. Виждате два петела в някой двор, спорят, бият се. Защо? Имат стотина кокошки, дялят ги помежду си. Защо му са на един петел толкова кокошки. Ще кажете, че му трябва. Питам: Как ще ги храни толкова кокошки? Ако петелът рече да храни всяка кокошка, как ще ги изхрани? Ако кокошката очаква петелът да я храни, какво ще стане с нея? Някой път вие се произнасяте, мислите, че животът не е нещо идеално. Да, сегашният живот е чергарски, той е преходен живот. Сегашната култура е чергарска, така е поне в моите очи. Това е мое мнение. Вие не трябва да се обиждате от това. Чергарски е този живот по отношение на едно състояние особено, което е толкова велико, че ако вие бихте били в новата култура, ще се съгласите напълно, че този живот и тази култура са чергарски. Но понеже вие мислите, че сегашната култура е последната дума на човечеството, казвате: „Отлична е тази култура.“ Какво ще ми кажете за тази култура, която в 1914 година избиха само в продължение на четири години около 25 милиона хора, направиха ги на пастърма, и то най-културните хора – учените, философи, управници, владици, генерали, музиканти, поети, писатели и т.н. – всички отидоха. Защо? Какво допринесоха с тези убийства? Ще кажете, че войната допринасяла нещо. Аз не отричам това: допринася и войната нещо, но тя не е един метод, който трябва да се прилага. Войната е един изключителен метод. Тъй щото в Природата има постоянни методи, има и изключителни методи. Войната е един от изключителните методи. Когато двама души не могат правилно да разрешат един въпрос, те прибегват до война. Следователно, във всяка война силният има правото, а не умният или добрият. Който има сила, той има правото, а

може да е крив. Когато има сила, той може да хване онзи, който има пари и да го набие, да му вземе парите, а той нищо не трябва да казва. Напротив, той ще каже: „Както кажеш, така ще направя.“ Слаб е човекът. И след всичко това хората говорят за законност. Хората трябва да направят разлика между власт и права в света. Според мене властта е Божествен атрибут, а управата е човешки атрибут. Някъде управата може да бъде съгласна с властта, а някъде тя е минус, никак не върви с властта. Следователно мнозина смесват тези две неща, казват, че управлението е власт и намират, че така трябва да бъде. Не, не е така. Да управляваш, това не е Божествено, това е човешко. Според Божествената власт на всеки човек е дадено право сам да се управлява, а властта е обща за всички – всички трябва да властват. Всеки пък сам трябва да управлява себе си. В сегашния живот, според човешките разбирания, всеки има власт над себе си, управата има власт над всички. Точно обратно е изменен законът. Казвам: Как ще се оправи светът? Турете властта върху всички, а всеки сам да се управлява, както той си знае. Някои ще кажат: „Как е възможно това, как ще се управляват сами?“ Казвам: Ако имате едно неразумно същество, което не е надарено с разум, което не е надарено със сърце, с воля, то има нужда други да го управляват, но един учен професор има ли нужда да му казвате как да разреши задачата си? Дайте му задачата и го оставете той сам да я разрешава по какъвто начин си иска. Достатъчно е задачата да е правилно решена, а после той ще изпита и нейните резултати.

Сега всички хора искат да имат свобода. Свобода може да има само онзи човек, който има три Божествени атрибути: когато неговата буква „Л“ е в трета степен; когато неговата буква „М“ е в четвърта степен и когато неговата

буква „И“ е в пета степен. Това значи абсолютна свобода. Ако вие наредите човешката азбука според великия Божествен закон, според който тя действително е наредена, като следват знаците плюс и минус, плюс и минус, после минус и плюс, минус и плюс, да дадете на всяка буква нейното определено място, вие ще имате един процес. Такъв процес имате и в аритметиката, дето има различните знаци. Когато се турят тези знаци, трябва да знаете с какъв процес ще работите, дали с изваждане или събиране, дали с умножение или деление, и после има известни правила за събиране на числата. Числата имат известни свойства, които трябва да знаете: трябва да знаете дали дадено число е положително или отрицателно. При това трябва да знаете, че всяко число има и посока на движение. Всяко число е резултат на известни разумни сили. Следователно от резултатите на числата вие ще знаете интелигентността на това същество, което е зад този резултат. Вземете за пример, много от съвременните учени казват, че окултните науки били отвлечени. Те са обективни науки, които съществуват за онези, които ги разбират, а за онези, които не ги разбират, те наистина са отвлечени. Всяка наука, която не разбираме, е отвлечена, а всяка наука, която разбираме, е обективна, положителна. Сега всички хора са физиогномисти. За пример, щом видят един човек, те веднага се произнасят, казват, че даден човек не ви харесва или по лицето, по светлината му, или по неговия ход, движение и т.н. Вие имате един инстинкт като някое животно, с който познавате човека. Защо е добър, защо не е добър, защо и за какво не ви харесва, не знаете, но като някое животно намирате си пътя и нищо повече. Така е за вас, но за един учен физиогномист не е така. Един учен, като види човека, той най-първо ще тури различни знаци по тялото му, плюс, минус,

ще извърши ред процеси и като постави всички знаци на своето място, тогава ще може да се произнесе. Например ако човек на челото си има минус, той не разполага с всички сили на своята мисъл. Ако неговият нос има минус, този човек не разполага с всичката си енергия на своята интелигентност. И ако на неговата брада седи минус, и той не разполага с всичката сила на своята воля. Следователно този човек е един от тези, в които според химиците, металоидните, имат преодоляващо влияние. Той няма никаква активност, всичко в него е в застой. Този човек се нарича флегматик. Той е едно блато, в което не приижда прясна вода, и целият ден жабите крякат в него. Ние наричаме този човек блато на жабите. И той има известна култура, но тя е жабешка. Обаче това може да се смени. Ако дясната страна на челото има плюс, а лявата има минус, вие имате един правилен процес. Ако дясната страна на скулите има минус, а лявата плюс, пак ще имате правилен процес. И най-после, ако дясната страна на брадата има плюс, а лявата минус, вие пак ще имате правилен процес. Плюс и минус, плюс и минус, това е един естествен ход на нещата. Ако навсякъде имате плюсове, каквото са плюсовете, това са и минусите. В минусите жабите вдигат врява, култура има там. И в плюсовете може да се вдига шум, навсякъде има пожар. Следователно там има революция. Този закон е верен и в света. Когато навсякъде има плюсове, там революцията е неизбежен процес в живота. Когато минусите взимат надмощие, там е смъртта вече. Минусите показват, че всичко е изгоряло вече. И като няма какво повече да гори, навсякъде виждаме само пепел. Казвате: Да сме активни. Питам: В каква посока ще се движите? Някой казва: Трябва да осигурим живота си! Знаете ли какво нещо е осигуровката? В каква посока трябва човек да се осигуря-

ва? В Америка всички американци имаха тъй наречените спасителни банки, в които се осигуряваха бедните хора. Бедните влагаха парите си все в такива банки, но в тази криза и банките се спасиха, и хората отидоха. Да, отидоха и парите, и бедните хора, не се знае, но всички казват: Криза има сега. Да, криза има, но де отидоха парите на бедните? Пари поне не се ядат. Парите не се явяват, казват само: „Банката е пропаднала.“ Добре, банката пропаднала, но де отидоха парите? Умният човек ще извади следното заключение: хората не могат да спасяват. Де са онези, които спасяват хората? Те са спасителите на човечеството. Те умират на кръста, за да ги спасят. Тогава, аз си представям въпроса така. Един индиец минавал за голям адепт на окултните науки. Той отишъл в Париж, в Севил; дето попаднал между най-висшето общество и след като им проповядвал много от учението на йогите, един ден казал: „Всичката теория мога да ви покажа много лесно. Аз имам голяма сила в себе си: И най-големият и бърз влак мога да го спра, дето искате.“ Най-видните парижани по това време били заинтересувани да видят това чудо. Той им казал: „Това чудо може да стане само при условие, ако вие ми дадете вашите скъпоценни огърлици, скъпоценни камъни и диаманти.“ Те дали своите огърлици и се спрели пред трена да наблюдават какво ще направи този маг. За голямо тяхно учудване експресът не спрял, но и адептът изчезнал с него. Той им казал, че щял да се хвърли от трена и той моментално щял да спре. Какво е станало после с този адепт, не се знае – може да са го хванали, а може а и да са го прибрали мъртъв. По такъв начин именно се спасяват хората, като им се проповядват чудесиите на света. Това не показва, че тези хора мислят лошо, но какво ще кажете за едно шише, на което направите няколко дупки,

отдето да изтича водата. Всички други части на шишето не са съгласни да изтича водата от шишето. В такъв случай можете ли да обвините шишето, че водата изтича от него? Не, всички останали части на шишето не са виновни, че водата изтича от него. Следователно всички кризи в света произтичат от факта, че все някъде има дупки. Кризите стават, дето има дупки в живота.

Казваме: Сегашното общество, сегашната култура е едно такова шише, от което изтича всичкото злато навън. Обаче то не е загубено, то пак остава на Земята. И хубаво, че е така, защото всички хора досега вярваха, че са спасени. Та всички досега имаха надежда в тези спасителни банки, че във време на мъчнотия, във време на глад и на сиромашия ще има отде да си помогнат. Обаче те сега се убедиха в Истината, че това е било една лъжлива надежда. И тези бедни хора почнаха да вярват другояче, а именно: че не е този пътът, че не са хората, които спасяват, а Бог спасява хората. Не са лекарите, които лекуват болните, не са проповедниците, които обръщат хората към Бога, не са управляващите, които управляват света. Ние можем да мислим, че е така, но в края на краищата ще се убедим в Истината. Всеки баща може да каже на сина си, че е негов баща, обаче той трябва да каже: „Синко, аз на Земята съм ти само възпитател. Твоят истински баща е на друго място.“ Каже ли бащата на сина си така, той ще помисли нещо съвсем лошо, ще си помисли най-малкото, че е техен храненик. Ако майката каже на сина си: „Синко, аз не съм ти майка, тук на Земята аз съм само твоя възпитателка, твоята истинска майка е на друго място.“ Какво ще си помисли този син? Той ще си помисли, че е взет за техен храненик отнякъде. Когато един човек влезе през някоя врата в един дом, вратата ли го създаде? Не, вратата

е само едно условие, да може този човек да влезе вътре. И когато този човек излезе от вратата навън, вратата ли го създаде? Когато светлината влиза през очите и отива в мозъка, дето се разлага, очите ли я създадоха? Не, те само я трансформираха. И когато тази светлина се връща назад като една идея пак по същия път, от мозъка през очите, те ли я създадоха? В приемането и връщането на светлината има два процеса. Единият процес е външен, възприемане на светлината от вън навътре и разлагането ѝ в мозъка, а другият процес е вътрешен, отвътре навън, то е това, което ние виждаме външно. Тогава светлината излиза отвътре навън. Сега аз няма да се спирам върху зрението. Зрението е един сложен процес. Когато светлината влиза през очите в човешкия мозък и създава мисълта, едновременно с това мисли и цялата Природа. Как мислят учените, как мислите вие, то е ваша работа, но аз предпочитам моята теория пред теорията на учените хора. Аз предпочитам моята теория, защото ми дава повече светлина. Когато аз виждам тази светлина, знаей, че едновременно с мен и всички планети като Слънцето, Луната и останалите, както и всички същества по цялата Вселена виждат светлината по един и същ закон. Законите за възприемането на светлината са едни и същи. Когато светлината влиза в мозъка на една муха, и тя вижда по същия начин, както и аз. Обаче нейното разбиране за светлината е съвсем друго от моето.

Съвременните хора или всеки човек отделно, за да мине в по-високо състояние, трябва съзнанието му да се пробуди. Ние трябва да знаем върху какво почива щастието на човека. Щастието на човека зависи от известни числа. В някои отношения щастието зависи от бащата, а в някои отношение – от майката. Аз взимам бащата като едно условие. В някои отношение щастието на сина зависи

от бащата. В някои отношение то зависи от майката. Някога бащата и майката не вървят по една и съща линия. Има една положителна страна на щастието, както има една отрицателна страна на щастието. Значи, има положително-отрицателна страна както и отрицателно-положителна. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако баща ти не е бил щастлив. Ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майки ти не е била нещастна. И обратното е вярно. Ако ти вървиш по линията на майка си, ти не можеш да бъдеш щастлив, ако майка ти не е била щастлива; или ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна. Този закон е законът за вътрешното съчетание на семейството. В това отношение семейството трябва да се постави на съвсем друго основа. Ако ти търсиш щастието, това показва, че си нещастен. Ако мъжът търси една жена, значи той е нещастен, той е гладен. Следователно жената трябва да върви по линията на щастието. И обратно: ако една жена търси един мъж, тя е нещастна. Следователно мъжът трябва да върви по линията на щастието. Като не разбирате закона, вие казвате: „Да оженим тази мома!“ Като ожените двама нещастни, какво ще стане? Ще имате минус и минус, които дават плюс под нулата. Ако имате минус и плюс, пак ще имате минус. Но аз предпочитам минус и плюс, отколкото два минуса. В някои отношение аз предпочитам изваждането пред събирането. Ако събера минус две хиляди лева и минус десет хиляди лева, ще получа минус 12 хиляди. В този случай предпочитам едно изваждане, пред това събиране. Например предпочитам да имам плюс десет хиляди лева и минус пет хиляди. В първия случай онзи човек е по-богат от втория, само че той има да дава тия пари, а във втория случай ще има да взима поне пет хиляди лева. Следователно отрицателните процеси в Природата вся-

кога ограничават човека, а положителните го освобождават. Някой казва: „И без добродетели може в живота.“ Не, всички добродетели в Природата, в Божествения свят са все положителни знаци: плюс, минус, плюс, минус и т.н. Те вървят по този начин. Щом имате два плюса, тогава ще се заемете да разрешите въпроса. От страна ще турите по един минус. И тогава, понеже двата плюса ще се отблъснат, те ще отидат към минусите и ще имате едно съчетание. Аз лесно мога да примиря двама момци или две животни. Всяко животно си има свой вътрешен стремеж. Аз ще ги примиря, като зная посоката на техните стремежи, както и силите, които са впрегнати в тях. За пример, някой човек обича да се гневи и казва: „Аз обичам да се гневя.“ Причината за това е, че у този човек се е събрала известна енергия в мозъка, която търси изходен път. Като наблюдавате този човек как се готви да избухне, ще забележите, че в един от ъглите на устата се вижда едно трептение. Ако не можете да отпуснете крана, да изтече тази енергия навън, той веднага ще избухне и ще започне да движи ръцете си, да отваря и затваря устата си и т.н. Като маха ръцете си на една и на друга страна и удря с тях, той иска да каже: „Каж ми на коя посока да вървя, назад или напред, в тази или в друга посока?“ Ако той рече да те удари, ти му кажи: „Надясно от тебе, на четири крачки разстояние има едно гърне със злато, заровено в земята.“ Той веднага ще спре и ще отклони вниманието си. Или можеш да му кажеш: „На еди-кое си място, под еди-кой си камък има заровено гърне с десет килограма злато.“ Той веднага ще спре да се гневи, ще отправи погледа си към посоката, която му определяш. Който не разбира закона казва: „Какво право имаш да ме биеш?“ Обаче той ще го удари. След това този благочестив човек, който е пострадал, ще напише едно

заявление до съдилището, с което ще се оплаче пред съда и ще се започне процес. Ти ще вземеш адвокат, който да защитава делото. Ще се съберат хора, които ще разрешават въпроса, как станало това, че еди-кой си вдигнал дясната ръка и ударил някого по лицето. И след това съдът ще се произнесе, че този човек контузил втория и го осъжда на няколко месеца затвор, като му казват, че той няма право да бие хората. Това са външни резултати, но те стават тайно в душата на човека и спират неговия прогрес. Много такива процеси спират мисълта, спират чувствата, спират волевата енергия. Ние сме хора, които често себе си самоубиваме. Аз гледам как млади хора се самоубиват. Виждам по лицето му как се самоубива.

Сега казвате: „Да спасим младото поколение!“ За да се подобри и спаси младото поколение, най-първо трябва да му се покаже пътя на Любовта, посоката, в която трябва да върви, дали наляво или надясно. При това, в този път на възпитание, възпитатели на младите момци могат да бъдат само младите моми учителки. И обратно: при възпитанието на младите моми, възпитатели могат да бъдат само младите момци учители. Според мене при новото възпитание на младите момичета бих поставил учители само мъже, а на младите момци бих поставил за учители само моми. И в едната, и в другата гимназия за изключение може да има само една учителка или един учител. Значи, ще прехвърля учителите в женската гимназия, а учителките в мъжката гимназия. Ще кажете: „Ама учителите нали са мъже, как могат в девически гимназии?“ Така ще бъде по-добре и за учителите, и за техните ученици. Учителите при младите момичета ще се възпитават, пък и учителките при младите момци ще се възпитават. Същевременно и самите момичета и момчетата ще се възпитават. Хората не разбират това

нещо, те гледат само на отрицателната страна. Жената е един минус, мъжът е един плюс, те са живи процеси. Два минуса правят едно равенство. Като събереш две жени на едно място, те образуват едно равенство. Ако искаш да разбереш какъв е резултатът в един дом, ти трябва да събереш две жени на едно място. Ти двама мъже не можеш да туриш за резултат. Ако пък искаш да намериш една посока, в която човек може да се избави, ти трябва да туриш двама мъже на едно място. Та когато в математиката се поставят знаците плюс и минус при събирането, това показва едновременно посоката на новото движение. Ти искаш да вършиш работа с един човек. Преди всичко ти не знаеш дали той е плюс или минус. Ако търсиш един другар, който е плюс, ти трябва да бъдеш минус. Ако той е плюс, тогава ти ще намериш посоката на мисълта в твой живот. Това е практическо правило. Вие можете да не знаете това нещо, но те са правила. Например един учител обяснява с плюс и минус числата 1, 2, 3, 4, и т.н. как може да се работи с тях.

Както сега живеем, ние нямаме ясна представа за самия живот. Гостилничарят не прави изложение, но той храни хората. Хлебарят не прави изложение, но той пече хляб. Дрехарят не прави изложение, но той шие дрехи на хората и ги облича. Художникът, музикантът, всичко това не е изложение на техните произведения, но те хранят хората. Има изложения в света. В едно музикално произведение има храна. В една дреха, във всичко това, до което се докосваш, има нещо, което или може да вземе от теб или може да ти даде. Разправяше ми една млада сестра следния случай: един техен роднина заболява от апоплексия и умира. Неговите роднини намират, че новите му дрехи, които облякъл само веднъж или няколко пъти, може да се

продадат по-евтино, и ако иска някой, може да ги купи. Бащата на тази сестра, като видял, че продават доста евтино, купил ги. Сестрата, като се научила за това нещо, казала на баща си: „Татко, не трябваше да купуваш тези дрехи. Не е хубаво от болен човек да се купуват дрехи.“ – „Това е суеверие.“ Обаче не минава много време и този човек, бащата, заболява почти от същата болест. Той се чуди, отде му е дошла тази болест. Казват: „Дрехите са причина за това.“ Ако някоя сифилистична жена или някоя болна от проказа шие дрехи на царската дъщеря, тази проказа или сифилис ще преминат в тялото и на царската дъщеря. Ако един писател пише едно писмо и има проказа в ума си, като пише това писмо, той ще остави тази проказа в думите, които пише, в перото си, в мастилото, в което топи, и който чете неговото писмо, ще заболее от тази проказа.

Днес всички хора проповядват Истината, но да им дам аз няколко правила: вярата в лъжата е смърт в Истината; вярата в Истината е живот в лъжата. Какво ще кажете на това отгоре? Който вярва в Истината, той и в лъжата ще има живот. Който вярва в лъжата, той в Истината умира. Някой казва: „Защо да не вярвам в лъжата?“ – Ще умреш – нищо повече. Вярата в злото е смърт, а вярата в доброто е живот. Вярата в безлюбието е смърт, а вярата в Любовта е живот. Всяко нещо, което носи живот в себе си, то е положително. Всяко нещо, което носи смърт в себе си, то е отрицателно. Някой казва: „Аз искам да умра.“ Аз не зная какво значи да умре човек. Това е само едно изречение в цялата човешка раса. Всички, които искат да умрат, подразбират друго нещо. Българинът, който казва, че иска да умре, той има предвид друго нещо. Изобщо, всеки народ се изразява по различен начин. Българинът например казва: „Няма ли да отидеш еди-къде си?“ Англичанинът казва: „Ще дойдеш

ли?“ Ние, съвременните хора, търсим Истината в онзи, който иска да умре. Аз знам защо той иска да умре. Всички, които имат да дават, искат да умрат; всички, които са съгрешили, искат да умрат. Болният иска да умре, да се освободи от болестта. Това значи, че той иска болестта му да умре, а не той самият. Той казва: „Болестта в мене да умре, а аз да живея.“ Понякога това изречение излиза лъжливо, понеже като умре болестта, завлича и човека заедно със себе си. Ето защо човек в такива случаи трябва да тури и една положителна мисъл в даденото изречение.

„И наклали огън“. Какво показва това? Щом в една къща се накладе огън, това показва, че отвън има студ, условията вън са много лоши. Щом се накладе в една къща огън и се готви на него, хората се нуждаят от този огън. Дето няма нужда, няма и огън. Сега аз правя едно заключение. Какво показват всички тела, които горят като Слънцето? – Че има нужда от тези тела. Ако нямаше нужда, те нямаше да горят. Ние сме слуги, които се печем на Слънцето. Огънят отвън е запален. За кого? За нас. Защо? Защото, ако Слънцето не гори, ние сами не бихме били в състояние да издържим на външния студ, който съществува в света. Сега можете да забележите, че Слънцето носи щастие. Да, вие очаквате щастие да дойде по един много произволен начин. Ще се спра малко върху този въпрос. Представете си, че вие искате да си купите един лотарийен билет, да видите ще спечелите ли нещо. За да спечелите, изискват се няколко условия. Най-напред, онзи, който е устроил лотарията, трябва да е минус; после онзи, който ви е донесъл лотарийния билет, също трябва да е минус; ако денят, в който вземете билета е минус, както и парите, които давате са отрицателно число, тогава и резултатът ще бъде минус. Затова, преди да купите билета, вие трябва да

се информирате какъв е онзи, положително или отрицателно число, който е устроил лотарията. После трябва да се информирате за лицето, което ще ви донесе билета, за деня, в който ще го купите, за парите, които ще дадете и най-после и вие сам трябва да бъдете отрицателно число, ако искате да спечелите. Онзи, който иска да прибере при себе си това богатство, той не трябва да бъде положителен, трябва да бъде минус. Така и онези хора, които се молят на Бога и искат да придобият нещо, те трябва да бъдат отрицателни. Какво става обаче? Те, като се молят на Бога, заповядват Му, а с това стават положителни. И Бог е положителен, и тогава Той им дава точно това, което те искат, т.е. Той им взема и това, което имат. Щом вие ставате положителни, Бог заема вашите места. За да няма спор, Той казва: „Направих така, както ми казахте.“ Така могат да се обяснят и страданията на Йова от научно гледище. Това е окултно гледище. Йов беше наистина праведен човек и искаше да покаже на Господа, че като него друг няма. Когато синовете му правеха угощение, Йов принасяше жертва на Господа и казваше: „Господи, това да направиш, онова да направиш.“ Тогава Господ направи, както Йов искаше: взе му овците, добитъка, синовете, лозята, прати вятър, който събори къщата му и го остави без нищо. Тогава Йов започна да спори, да се разправя с Господа. И като се видя в трудно положение, започна да се моли на Господа, да казва: „Господи, то няма да бъде така, но моля Те, оправи моята работа! Аз съвсем забърках тази работа.“ И когато в съзнанието му проникна мисълта, че той сам объркал работата си, тогава започна вътрешно да разсъждава.

Сега ще ви приведа един пример за един болен човек в търновската болница. Той заболява от нещо, но лекарите не могат да му помогнат другояче освен с операция. Той

заболял от нещо, вследствие на което кракът му се заразил. Събират се на съвет четирима-петима лекари и най-после казват на болния: „Твоята болест е много опасна. За да не отидеш на онзи свят, кракът ти трябва да се отреже, да спре заразата, да не се разпространи из цялото тяло. Ако не отрежем десния ти крак, в една седмица ще свършиш.“ – „Не, господин лекарю! Кракът си не давам! Какво ще правя с един крак? Ако Господ иска един крак само, аз съм готов да Му дам цялото си тяло, но само един крак не давам. Ако е да дам нещо, ето, нека вземе цялото ми тяло и да прави с него каквото иска, но единия крак само не давам!“ Лекарите му казали: „Ние искаме да ти направим едно добро, но като си толкова твърдоглав, Бога да ти е на помощ.“ Той излиза от болницата и след пет-шест месеца се връща в болницата съвършено оздравял. Отива при лекарите. Като го видели, те се учудили, че е здрав и го запитали: „Как се излекува?“ – „Ходих при Господа и Го питам защо Му трябва единия ми крак, но Той ми каза: Аз казах на лекарите друго нещо, но те криво са ме разбрали.“ – „Как се излекува?“ – „Господ ми каза никому да не казвам това нещо, особено на лекарите, защото те ще вземат това средство като монопол, ще го забранят на другите да се лекуват, те ще разполагат с него.“

Ние често казваме: „Христос каза това, Христос каза онова.“ Когато Христос говореше и на мъже, и на жени, Той имаше в ума си вложена една идея, според която всеки човек да бъде на мястото си, т.е. да заема това положение, за което Бог го изпратил в света. За пример, вие искате Любовта да дойде у вас. Прави сте, но за дойде Любовта у вас да работи, затова се изискват ред условия. Вие искате да придобиете знанието, но то може да работи само при известни условия; вие искате да бъдете свободни, но

свободата може да работи само при известни условия. Ако вие поставите всеки закон на мястото си, само тогава той може да работи. Човек не трябва да изпада в положение то на онзи американец, който един пазарен ден си купил една пуйка и искал да я занесе до дома си, но нямало кой да му я занесе. Извиква едно момче, то иска много; вика друго, и то иска много, всички искат по пет-шест долара, а този богат човек бил много скръндза, не му се плащало толкова много. Ходил насам-натам, не може да намери някой да му занесе пуйката. Вижда го един господин, хубаво облечен, чува, че търси някой да му занесе пуйката и го запитва: „Какво обичате, господине? – „От толкова време търся някое момче да ми занесе пуйката до дома, но не мога, всички искат много скъпо.“ – „Аз мога да ви услужа.“ Тръгва богатият търговец напред, а господинът, който бил председателя на Съединените щати, върви след него. Дохожда до дома си и спира. Изважда от джоба си един долар и го подава на господина. – Той се отказва да вземе парите: „Благодаря, не искам.“ – „Защо? И ти ли искаш толкоз много, като другите?“ – „Не, аз без пари ви донесох пуйката.“ Изважда от джоба си една визитна картичка и му я подава. „Сбогом“ – казва и си заминава.

Някои седят, като този богат човек в света и си казват: „Аз да отида да работя на този, на онзи, да се унижавам!“ Господ се е унижил като е слязъл между хората да им помага, да ги спасява, а ти само седиш и плачеш. Да, но все ще получиш такава една картичка. Ние, съвременните хора, сме от тези великите, на гробовете на които има велики надписи: Тук почива еди-кой си велик цар или княз, или владика, или проповедник, поет, писател, философ и т.н. И това са все велики хора на минуса. За тези хора Христос казва за в бъдеще, че които чуят гласа Му,

ще оживеят. Как ще дойде спасението на света? Кой ще го спаси? Ще тури един плюс. Онези хора, които трябва да спасят света, те непременно трябва да бъдат живи. Ако някой е умрял даже и преди хиляди години, ние можем да го извикаме още сега. Като бях в Англия, дето правих своите научни изследвания с медиуми, явява се един умрял, който отдавна вече е в задгробния свят, и съобщава някои неща, но не можах англичаните да повярват в задгробния живот. Той даже беше фотографиран, но и това не можа да ги убеди. И досега се явяват ред учени, които казват: „Как можем да повярваме в задгробния живот?“ Ние трябва да убеждаваме учените хора, че наистина има задгробен живот. То е все едно да убеждавате учените хора, че има жени в света, или че има мъже в света, или че има деца в света. Ще кажете, че затова няма нужда от убеждаване, понеже ние сме виждали жени. Питам: Кой досега е виждал жена? Нима сянката на жената е самата жена? Ако е така, аз мога да ви направя жени от восък, колкото искате. Кой досега е видял мъж? Ако е така, аз мога да ви направя от восък, колкото мъже искате. Когато една жена види един мъж, а е мъртва, тя ще оживее. И ако един мъж види една жена, ако той е умрял, ще възкръсне. Жена, която не може да възкреси мъжа, тя не е жена; и мъж, който не може да възкреси жената, той не е мъж. Това е мое разбиране. Господар, който не може да възкреси своя слуга, той не е господар; и слуга, който не може да възкреси своя господар, той не е слуга. Какво ще кажете на това отгоре? Слугата е слуга само ако може да възкреси своя господар. Ако ви оставят да правите избор между двете положения, коя сила бихте предпочели, тази на господаря, който възкресява своя слуга, или силата на слугата, който възкресява своя господар? Де е плюсьт? Слугата всякога е по-силен и по

ум от господаря си. И Христос казва: „Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи.“ Слугата всякога е по-силен от онзи, който господарува.

Сега ние виждаме, че всички хора искат да господаруват. Това показва, че те нямат ясна представа за господарството. Те търсят силата в отрицателното. Аз не отричам това. И отрицателни величини трябва, трябва и минуси в света. Без господари в света не може, но без слуги съвсем не може. Без жени не може, но без мъже съвсем не може, така седи въпросът. Това са същини, които трябва да легнат в основата на новата култура на човечеството, да се преобрази човек, да започне право да мисли. Казвате: Толкова изчисления са направени. Не, важно е аз да зная какво положение трябва да вземам всеки ден по отношение на Слънцето. Всеки ден не трябва и не мога да вземам едно и също положение спрямо Слънцето. Ако вие не знаете всеки ден какво положение да заемате спрямо Слънцето, вие нищо не можете да получите от него. Ако вие не знаете какво положение да заемате всеки ден спрямо Бога, вие нищо не можете да вземете от Него. И ако всеки ден не знаете какво положение да имате спрямо хората, вие нищо не можете да вземете от тях. Кога една жена може да обича един мъж? Ако той разбира нейното сърце, тя ще го обича; ако той не разбира сърцето ѝ, тя не може да го обича. И обратното е вярно: както е за мъжа, така е и за жената. Мъжът и жената са два елемента; братът и сестрата са също два елемента; слугата и господарят са пак два елемента – това е закон на поляризиране. После, като дойдете до физическия свят, там ще срещнете елементи, които са еднородни. Плюс и минус, обаче образуват равенство. Изобщо има различни методи, чрез които вие можете да достигнете великата цел в живота си, която търсите. Кой-

то не разбира закона, той гони щастието, което никога не може да го постигне. С онова, което ще може да достигне за в бъдеще, той трябва да направи поне един малък опит. Постижимото за в бъдеще съществува като една малка реалност. Това, което искаме да постигнем, то вече е постигнато. Ние се стремим към идеал, който е постигнат. Той няма защо сега да се създава, той съществува в света. Има същества, които живеят според този идеал, а за нас той трябва да се доказва. Аз мога да ви докажа цялата формула за това. Колкото един въпрос е по-неразбран, толкова повече знаци и формули трябва да се употребят за него. В математиката при решението на един въпрос могат да се поставят толкова знаци, че да се уплашите. Като видите буквата W при една формула, тя вече означава силата на движението на светлината. Ако пък срещнете буквата I , тя означава силата на частиците на материята, които действат в даден случай в известна посока. Изобщо правят се изчисления за бързината и силата на движението на светлината, с каква скорост пътува светлината. Определя се енергията на светлината и силата, с която се движат частиците на материята. После учените определят масата и полето, през което ще минават силите, които действат в окръжаващите тела. След това взимат предвид и самите тела, които ще действат, както виждате, това е един сложен въпрос. Ако вие сте един честен човек, но който се е заблудил в пътя си, и аз изляза да ви светна с една свещ, тази свещ непременно ще предизвика голяма радост за вас, и очите ви доволно ще се усмихнат. Обаче, ако вие сте апаш, който сте влезли някъде да крадете и аз отворя вратата и пушна малко от тази светлина, тя непременно ще предизвика неприятно трепване и чувство в сърцето ви. Питам: Защо в единия случай светлината предизвиква радост в очите

ви, а в другия случай тя предизвиква неприятност за очите ви? Защото, който има някаква користолюбива мисъл, светлината у него се пречупва по особен начин от тази, у когото няма користолюбива мисъл. При двата случая става различно пречупване на светлината, което произвежда два вида съединение. Може да се определи даже какво съединение е станало в мозъка на единия и на другия човек от светлината на моята свещ. Апашът ще се уплаши от тази светлина и ще каже: „Този човек ми развали работата със своята свещ.“ Ако изгася свещта си, този апаш ще се зарадва. Обаче, ако аз изгася свещта си за онзи, който се е заблудил в пътя си, той ще съжалява. Защо изгасването на светлината при апаша предизвиква радост? Защото тогава именно той се намира в своето естествено положение. Изгасването на свещта за онзи, който е изгубил пътя си, предизвиква отчаяние, той изгубва всякаква надежда и потъва надолу. Веднага донасям свещ и кибрит, запалвам свещта, и той се зарадва, защото намира пътя си. Той ще каже: „Много благодаря за тази светлина, защото намерих пътя си.“ Апашът, като дойде до мене, който нося запалената свещ, ще каже: „Кой ти даде право да палиш тази свещ? Ти нали знаеш, че имам работа, защо ме смущаваш?”

„И запалиха огън“. Защо? Въпреки голямото престъпление, което искаха да извършат, трябваше да запалят огън, да имат светлина, да се отпечата един процес на съдба, който ставаше преди две хиляди години. И благодарение на този огън, който беше запален да се греят, слугите имаха тази светлина. Иначе нямаше защо да се пали този огън. Те казваха: „Този огън не можем да го изгасим.“ Не може без огън, наистина. Ако го изгасим, всички ще умрем. Този огън показва, че учението на Христа няма да изгасне. Това учение ще гори между хората и макар

че няма да го приемат всички, обаче хората ще се греят в тази тъмна нощ, тя ще бъде за насърчение в човешкия ум и в човешката душа. Това са изводи, върху които трябва да се разсъждава. За мене е така, а за вас – и вие можете да мислите. Може да е така, може и да не е така за вас. Казвам: Аз ще ви дам хиляда лева. Но вие сте материал и си казвате: „Може да дойде, може и да не дойде, я даде, я не даде.“ Щом ви дам, веднага казвате, че сте се надявали. Това не е вяра. Силата на човека седи в неговата вяра. Сега да вземем друг един процес, който става в Природата. Ако вие имате десет килограма жито и го посеете на една нива, вие имате един минус, това жито е изгубено за вас. Знаете ли обаче колко милиона зрънца ще се родят от това жито? Вие можете да пресметнете това. Приблизително поне можете, защото това зависи от нивата, от почвата, от самото жито, от светлината, топлината, влагата, от начина, по който сте го обработили и от ред още условия, от пожънването му, от овършаването и т.н. Оттук изваждам един закон: Който започва с отрицателните процеси, той завършва с положителните – без изключение. Сега ще ви дам друг пример. Имате десет килограма жито, но отивате с тях на кръчмата и ядете, пиете, докато ги изхарчите. Какво остава в хамбара ви? И хамбарът е празен, и джобът е празен. Придобил ли е този човек нещо? Нищо, той само се е удоволствал. Ние казваме, че този процес е равен на нула. Този човек е дошъл до едно неестествено положение, изгубил е всичко. Всички онези, които са започнали с положителните процеси, са нещастни, те в края на краищата винаги свършват нещастно. Такъв е законът на Земята. Понякога вие питате като това жито, което е посадено в земята: „Защо трябва да страдам?“ За да свършиш с щастие. Щастието

е резултат на онзи процес, който човек е започнал. Той е резултат, който никой не може да отнеме. Ако човек е посадил нивата, т.е. ако е започнал с отрицателен процес, никой не може да му вземе, т.е. да го лиши от крайния резултат. Ако човек пие и изпие всичкото жито, а нивата остане непосадена, там ще пораснат само тръни и бодили. Нищо не е в състояние да спаси този човек. Ако този човек се надява на добри хора в света, това не може да му помогне. Да вярваме в доброто на хората, това са странични, второстепенни въпроси, те са основани на закона на вероятностите. Знаете ли какво нещо е вероятност? В 999 случаи може да има само един добър случай, например само един добър човек. Ако добрите хора можеха да оправят света, то досега трябваше да го оправят, както са се надявали. Обаче светът не е оправен. Засега светът е пълен само с хора, които страдат, по единствената причина, че не вървят по правилния път на развитие. Богатите хора искат да бъдат богати и сиромасите не искат да бъдат сиромаси. Ето де е спорът. Богатството не се туря като условие да могат хората да живеят, а се поставя като условие на лек, охолок живот. Всеки казва: „Аз да бъда силен.“ Сиромасите пък казва: „Ако имам пари, като съм богат, ще съм щастлив.“ Казвам: При сегашните условия всички не могат да бъдат богати, но и всички не могат да бъдат сиромаси. Не, такъв закон не съществува. При сегашните условия има повече сиромаси, отколкото богати хора. Защо? Това е един естествен процес, понеже работници трябва повече. Сиромасите са работни сили в света, които ни трябва за работа. Те трябва да работят разумно, да разбират разумно. И когато хората правилно разберат този строй, тогава единственият строй на обществото ще бъде този именно. Общественият строй

ще се съгради по този начин. Тогава всеки човек ще се остави свободно да върви в своя път. Това не значи, че няма да има управление. И управление ще има, но такава управление, което ще създаде работа на повече хора. Засега злото седи в чрезмерното разплодяване на хората. В бъдещето, в бъдещия строй разплодяването ще бъде умерено. Това е доказано с ред статистики. Вземете например между микробите. В 24 часа една микроба се размножава с милиони. Там е злото, там е нещастieto. В това положение те нищо не създадоха. Тогава те се превърнаха в риби и като риби намалиха своето размножение. В един час те снасяха яйца около 300 хиляди. Но с това те създадоха своето най-голямо нещастие. След това си казаха: „Ще станем на птици и ще раждаме най-много по 12 пиленца в годината.“ Но и там се спряха. Те казаха: „Сега ще станем на млекопитаещи, да раждаме по-малко.“ Най-после станаха хора, като такива раждат по две, три, четири, шест деца, и рядко повече от шест. Обаче в бъдещата култура няма да се раждат повече от две деца: едно момче и едно момиче. Тъй щото, бъдещето щастие на човечеството зависи от малкото размножаване. Добре, че българите не се размножават много, но ако при тези граници, с които разполагат, станат няколко милиона още от това, което са, тяхното икономическо състояние ще бъде невъзможно. Казват: „Да се размножават хората.“ Не, силата на един народ не е в неговото размножение, но в неговото безсмъртие. Който живее, да не умира. Всички разумни хора, всички хора с благородни чувства и със силна воля, аз наричам хора, които могат да оправят своя свят. Това е закон, според който бъдещето общество може да се преустрои. Затова трябва работа, трябва знание, а не хората да се размножават. Ако днес един баща има че-

тири-пет деца, ще му трябват около четири-пет милиона, за да ги възпита и образова. Какво ще прави, като няма тези пари? Той ще трябва да отиде да краде. Казвате: „Ако хората не размножават, те няма да успяват.“ Питам: Като се размножават сега хората много, успяват ли? Статистиката показва, че от сто родени деца днес едва десет доживяват. Голяма е смъртността между децата. Остава да живее само онова, което има условие за живот. Всичко друго заминава, не може да живее. Питам: Защо трябва да раждаме хора, за които няма храна?

Сега аз говоря на разбран език, за да се даде възможност на хората да живеят според разумната жива Природа, нещата да стават разумно, за да се избегнат ненужните страдания, които сега са създадени в света. И затова този закон от органическия свят трябва да пренесем в човека. Ако в човешкия ум се наплодят чрезмерно мисли и то все фантастични, и ако в човешкото сърце се наплодят чрезмерни желания, и ако в човешката воля се наплодят чрезмерни постъпки, той не може да бъде човек. Вие трябва да имате най-много четири-пет мисли и то ценни. Имайте две желания, две дъщери, на които, като погледнеш, да разчиташ. Сега вие имате много желания, които постоянно гракат, като гарги: „Дай, дай, дай!“ Кой ще им даде толкова? Господ е от тези, които дават и взимат. Той дава живот, и взима живот. И благодарение, че дава, всяка година се раждат приблизително 40 милиона хора, според моите изчисления, може би само с няколко единици разлика, а всяка година заминават около 35 милиона хора. Следователно всяка година има един придатък от пет милиона. Това, че заминават 35 милиона, това е от нас. Господ не трябва да праща повече от пет милиона хора на Земята. Ако ние водехме разумен живот, Господ

щеше да изпраща само по пет милиона. Сега взима 35 милиона, а изпраща 40 милиона, за да даде ход на всички същества да се проявят. Сега всеки иска да дойде на Земята само за театър, всеки иска да види по едно представление поне за пет-шест години. Работата е, че някой път актьорите плачат в театъра. То е противоположната страна. Майката, която ражда деца, и тя плаче. Защо плаче? – Защото не се е женила, както трябва. Не е раждала, както трябва. Радва ли се майката, казвам: Тя се е женила както трябва, раждала е както трябва. Ако боледува, пак не се е женила както трябва; не се е раждала както трябва, не е живяла както трябва. Тези процеси според мен вървят така. Какво да се прави? Изправете знаците на лицето си, както трябва. И след това си попейте малко. Не ти стига ума за нещо, тури плюс. Страх те е от кръста, например. Православните турят кръста дето трябва и не трябва. Кръстът никога не бива да се туря на челото. Кръстът означава посока на движение, а хората днес разбират, че някой ще умре и се страхуват от него. Не, кръстът означава да намериш посоката на своята мисъл: един неразрешен въпрос. И тогава няма да туриш кръста на средата на челото, нито пък с три пръста да се кръстиш, както сега се прави. Кръстът не се прави с три пръста. Такъв кръст направиха евреите на Христа и казаха: „Такава е задачата на кръста.“ Кръстът е съществувал и преди християнството, но християните го взеха като символ. Важен е живият кръст, на който трябва да се разбира смисъла. Той е цяла наука. Кръстът се взема като посока на движение. Ако от страданията влизаш в Добродетелта, кръстът си е на мястото, но ако страданията те вмъкнат в престъпление, кръстът не е на мястото си. Ако чрез мъченията вкараме човека в престъпление, това

страдание не е на мястото си. Ако разтриваш човека и поставиш крака му на място, това разтриване е на мястото си. Но ако го разтриваш и не наместиш крака му, това разтриване не е на мястото си. Да осакатиш човека, това не е на мястото си. Ако храниш човека и той расте и се развива добре, тази храна е на мястото си, но ако го храниш и му отнемеш живота, това хранене не е на място.

Някой пита: „Ти кръстиш ли се? - Кръстя се. Под душмата „кръстене“ аз разбирам, че всеки ден мисля, чувствам, вървя, не се спирам на едно място. Пътник съм. Някой казва: „Да започнем една работа, но да викаме Господа.“ На мене ли остана да викам Господа? Значи Господ трябва да си остави всичката работа и да дойде при мен, защото Го викам с моята молитва. Господ, който е зает с цялото Битие, трябва да спре работата си и да обърне внимание на мен, защото аз се моля и Го викам. Та в това време милиони като теб се молят на Господа. Тогава на кого трябва Той да обърне внимание? На кого Господ обръща внимание? Когато учителят влезе в клас, той обръща внимание на способния ученик, който решава всичките си задачи, приятно му е, че има такъв ученик. Но като погледна на онзи с празната торба и с неразрешените задачи, такъв ученик не ми трябва. Всяка молитва пред Бога трябва да бъде една разрешена задача. Като отида да се моля на Бога, да съм свършил една работа и да искам да ми даде друга някоя. А така, ти си изпил и изхарчил всичките си пари, а като отиваш при Господа, лъжеш Го и казваш: „Господи, аз посях нивата, дай ми още десет килограма жито.“ Каква молитва е тази? Ядеш и пиеш, всичко изпохарчиш, а после искаш по десет кило жито: житарска мярка, около 80 крини кило. В такъв случай, прави са, които въстават против Господа и казват:

„Няма такъв Господ, който само да дава, а вие да ядете, да пиете и да пиянствате.“ Няма такъв Господ, наистина. Като отидете да се молите на Господа, ще кажете: „Господи, свърших работата, която беше ми определил.“ Той ще ти даде една светла мисъл и докато я занесеш, ти ще пораснеш с един милиметър. Макар и с една хилядна от милиметъра, но ти ще пораснеш. Няма ли растене, няма никаква добродетел. Има ли растене, макар и с една хилядна от милиметъра, има и добродетели. Казвате: „Толкова малко растене!“ Че как могат съвременните учени да измерват големината на такива малки величини като атомите, като йоните, като електроните? Някои от тях са по-малки и от една хилядна от милиметъра, те са около една десетомилионна част от милиметъра. А пък един йон – това е една милиардна част от милиметъра. И тези частици съществуват, движат се, имат направление.

Питам сега: Кой е онзи вътрешен закон, който регулира материята в света?

Някои от вас ще попитат: „Как ще се оправят съвременните социални въпроси?“ Всички социални въпроси са разрешени. Аз съжалявам, че тези въпроси ги разрешават в камарата. Не! В камарата трябва само да се види как са разрешени, а те ги създават и разрешават. Те ги разрешават в английската, в българската камара. Тези въпроси са разрешени от памтивека. При мене някога са идвали някои български изобретатели и някой от тях казва: „Аз измислих еди-какъв си аероплан.“ Казвам: Този аероплан отдавна вече французите го имат. – „Ама измислих нещо ново.“ – Англичаните отдавна вече са го намислили. Ти по-добре иди при тях да усъвършенстваш своя уред. Ако пък откриеш нещо ново, гледай да не го е открил друг някой преди тебе. Когато Дарвин откри своята теория за

еволюцията, същевременно с него и други някои учени работиха по този въпрос, но Дарвин издаде по-рано своята теория, тогава те казаха: „Така е, както Дарвин казва.“ Но не издадоха своите теории. Въпросът за развитието е разрешен. Начинът, по който трябва да мислим, този въпрос е разрешен. Начинът, по който трябва да чувстваме, този въпрос е разрешен и най-после, начинът, по който трябва да действваме, този въпрос е разрешен. Сега ти казваш: „Чакай да помисля малко, да видя как трябва да постъпя.“ Как ще постъпиш? Ако ти никога не си имал Любов, ако ти никога не си имал сърце, ти никога не можеш да имаш ум. Ако ти никога не си имал един ум, никога не можеш да имаш и едно сърце. Какво ще разберете от това? С други думи казано: ако в твоя организъм никога не е било едно сърце, никога не може да има и един мозък. Сърцето е дошло по-напред, като условие за проявяване на мозъка, за разрешение на въпросите.

Сега у мнозина се явява въпросът: какъв трябва да бъде човек – мъж или жена? Най-първо ще бъдеш жена, после ще бъдеш мъж или най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. Най-първо, когато слезеш от Божествения свят, трябва да бъдеш жена, за да станеш после мъж. Когато се качваш нагоре към Бога, ти най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. И най-после, когато мъжът и жената се съединят заедно, те ще образуват това, което се нарича човек – човек в пълния смисъл на думата. Ако няма мъж и жена, не може да има и човек. Затова всеки човек си търси половината. Всяка жена и всеки мъж си търсят половината. Като намерят една половина, те я премерят и като видят, че не им уйдисва, не могат да се оженят за нея. Казвам: Ще намериш една половина, ще я премериш и като не ти уйдисва, ще я ос-

тавиш. Щом не ти уйдисва, напусни я. Ще я търсиш из целия свят и като я намериш, ще се ожениш за нея. Това е бракът, това е целият човек. Иначе, ако не стане така, тогава в жененето си хората се намират в положението на онзи американец, който дошло му на ум да се жени и казал на един свой познат: „Отивам да се жега.“ Този му казва: „Господине, не се казва жега. – „Не, най-важното в света е жеженето.“ – „Не се казва жежене, но женене.“ – „Каква разлика има между жежене и женене?“ Когато ние не разбираме брака, това е жежене, а когато го разбираме, това е съчетание, това е Любов, това е свобода, това е разбиране един за друг, разбран живот. Мъжете, жените съществуват в света, за да се направят щастливи. Те са проводници на Бога. Когато Бог иска да направи един мъж щастлив, той му изпраща една жена като слугиня, която казва: „Господ ме изпрати да ти послужа.“ Когато Господ иска да направи една своя дъщеря много щастлива, Той ѝ изпраща един мъж добър, който казва: „Господ ти изпраща чрез мен един подарък. Твоят възлюбен Баща ти изпраща този подарък.“ Той ще се поклони, ще си свърши работата и ще се върне назад. Защо са жените? – За да направят щастливи Божиите синове. Защо са мъжете? – За да направят щастливи Божиите дъщери. Какъв друг смисъл могат да имат мъжете и жените? Това е идейното учение, така трябва да се разбира. Някой казва: „Аз ще слугувам.“ – Ако ти слугуваш и си проводник на великата Божия Любов, след това Господ ще те повиши, ще те направи да разбираш вътрешния смисъл на живота. Ако слугуваш, ще ти слугуват; ако не слугуваш, няма и да ти слугуват.

„И наклода огаъ“. Аз желая този огаъ да се накладе и у вас. Под този накладен огаъ аз разбирам Любовета и

всички онези, които се греят на тази Любов. Този огън, това са учениците, които се учат. Всички онези, които треперят, това са хората, които търсят свободата. Свободен е човек да трепери, никой не може да му забрани. Като треперя, аз съм свободен. Когато човек е страхлив и бяга, аз го облажавам, той обича Истината. Свободен е човекът, бяга. Ако не бягаше, той не щеше да бъде свободен. Щом той види мечка, бяга, свободен е и ще се освободи. Ако не можеше да бяга, тогава?

И тъй, свободата в света зависи от това, което можеш да направиш, да направиш по избор. Доброто, което можеш да направиш, направи го – свободен си тогава. Щом можеш да направиш доброто, това показва, че имаш Любов, имаш и знание. Щом не можеш да го направиш, нямаш нито Любов, нито Мъдрост, нито Знание, нито Светлина, нито Свобода. Затова, именно се изисква ново разбиране на живота. Сега е дошло времето да се повдигнем, понеже пред нас седи едно велико бъдеще. Сегашното ваше разбиране вие ще оставите на Земята. Като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви прекарат през една зона, дето ще оставите всичко непотребно придобито, а с вас ще вземете само малкото посято семе. Сега, аз не зная колко семена ще останат, но това, което остане и се прецени, това сте вие. Като погледнете към това малкото, вие ще кажете: „Слава Богу, че е останало това малкото вътре.“

И тъй, като ставате сутрин, хванете дясната страна на челото си и кажете: „Аз искам в дясната страна на челото ми да царува Мъдростта, а в лявата – Любовта.“ После хванете носа си и кажете: „Аз искам в дясната страна на носа ми да царува Любовта, а в лявата – Мъдростта.“ После хванете брадата си и кажете: „Аз искам в

лявата страна на брадата ми да царува Любовта, а в дясната – Мъдростта.“ Ако досега бихте направили това, вие щяхте да бъдете най-малко талантливи хора. Това, което обикновеният човек изкарва за една година, талантливият го изкарва за един месец, това което талантливият изкарва за един месец, гениалният го изкарва за един ден. Светията, като работи един ден, той изкарва работа за една година. Тъй щото, ако сте обикновени хора, ще изкарвате работа за една година, която работа светията ще изкара за един ден. Казано е, че когато жената преде една година, тя може да носи под мишца това, което е изпрела. Ако сте талантливи, това, което изкарвате за един месец, ще се равнява на работа за една година; ако сте гениални, това, което изкарвате за един ден, ще се равнява на работа за един месец. Ако сте светия, работата за една година ще свършите в един ден. И тъй, пожелавам работата за една година да свършите в един ден. Плюс и минус, две противоречия раждат едно равенство. Два плюса раждат едно отблъскване. Два минуса също се отблъскват, но един минус и един плюс се привличат. Следователно, Любовта и безлюбието се привличат; злото и доброто се привличат; вярата и безверието се привличат. Щом знаете това, не се обезсърчавайте от противоположните състояние на вашия живот, понеже те са условия за работа. Това е вашето поле, в което всички вие трябва да работите. За да работите, трябва да накладете огън.

Сега аз ви оставям, огънят е наложен край вас, и вие знаете какво трябва да правите. Както ви виждам, огънят е наложен у вас, всички се греее, сърцата ви туптят, мозъкът ви мисли, и въпреки всичко това, казвате: „Какво ще стане с нас?“ Казвам: Преди две хиляди години туриха Христа на кръста, а сега се решава въпросът всич-

ки кръстове да се изгорят. Този е въпросът, който сега се решава: всички кръстове, на които са страдали учителите на Земята, трябва да се изгорят, за да няма никаква спънка в пътя на човечеството. И всички хора да обикнат Бога, да тръгнат напред, да си подадат ръка и да заживеят братски.

27. Неделна беседа от Учителя, държана на 3 април 1932 г.
София- Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Вземи детето.....	5
2. Освободени.....	30
3. Доведете ми го.....	64
4. Проява на живата светлина.....	96
5. Тези малките.....	117
6. Да известят на учениците Му.....	142
7. Моята Любов няма да премине.....	172
8. След това.....	199
9. В последното време.....	226
10. Приложете Добродетел.....	255
11. Що да сторя.....	284
12. Верният в малкото.....	318
13. Наклали огън.....	349

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
ВЗЕМИ ДЕТЕТО**

Неделни беседи

Серия XV

Трети том

Второ издание

Набор
Яна Попянева

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-075-6

Цена 8 лв.